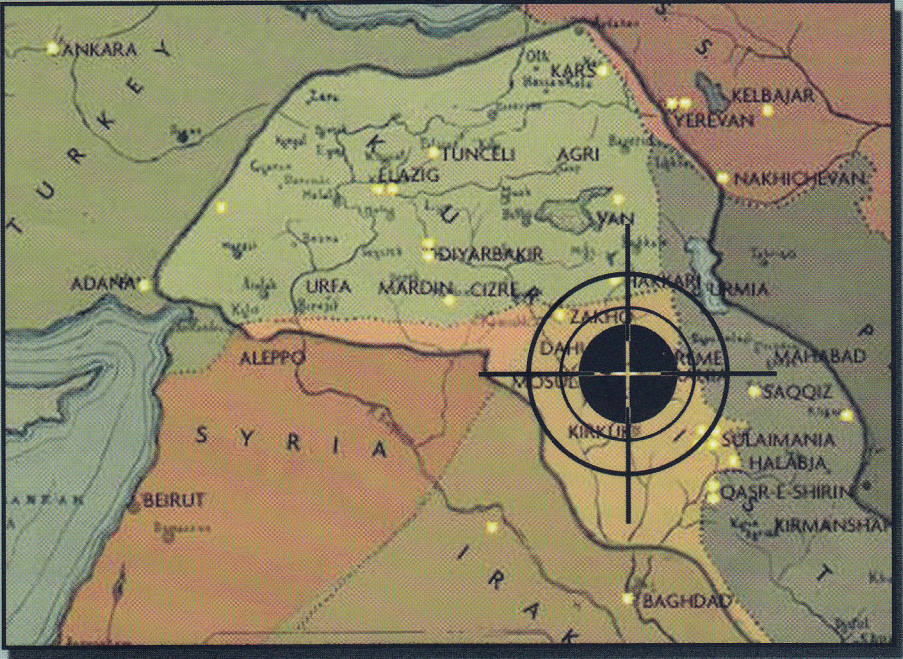

ABDULLAH ÖCALAN

Güney Kürdistan'da egemenlik mücadelesi ve devrimci demokratik tutum

ABDULLAH ÖCALAN

**Güney Kürdistan'da egemenlik mücadelesi
ve devrimci demokratik tutum**

. Weşanên Serxwebûn 127

ABDULLAH ÖCALAN

**Güney Kürdistan’da egemenlik mücadelesi
ve devrimci demokratik tutum**

Abdullah Öcalan
Güney Kürdistan’da egemenlik mücadelesi
ve devrimci demokratik tutum
Weşenan Serxwebûn: 127

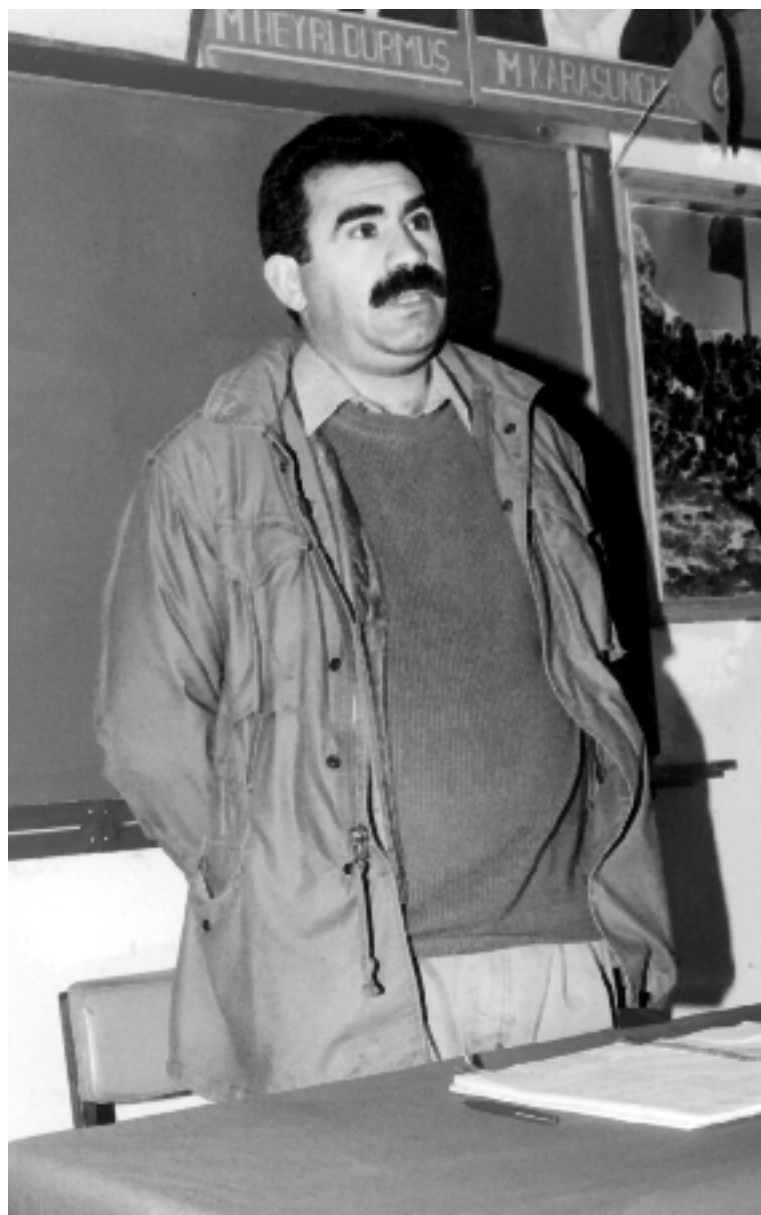
Birinci baskı: Mart 2003

İÇİNDEKİLER

Özel savaş Kürdistan politikasını restore ederek oturtmayı amaçlıyor	11
Kazanan demokratik bir Kürdistan siyaseti olacaktır	17
Geleceği kazanmak için olumsuz tarihi mirastan ders çıkarmak şarttır	25
Tarihi çıkışlarda önemli olan komplot ve sapmalara karşı kendini korumasını bilmektir	40
Ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı her zaman işbirlikçi bir örgüt geliştirilir	56
Devrimcilerin anısına gerekli karşılığı vermeyen mücadele düşmana hizmet eder	65
İlkel milliyetçilik kapitalizmin geri düzeyinin ifadesidir	70
Güney Savaşı yalnız işbirlikçilik ve ihanetle değil PKK ile dünyanın savaşıydı	77
PKK resmi statükoyu ve emperyalizmin bölgesel politikasını bozmuştur	87
Önderlik tarzı işbirlikçileriyle birlikte düşmanı yıpratma ve işlevsiz kılma sanatıdır	93

TC ve işbirlikçiliğe karşı yürüttüğümüz devrimci savaş ve görevlerimiz	100
Türkiye'nin hiçbir Kürt oluşumuna tahammülü yoktur	109
Amacımız demokratik ve özgür Kürdistan temelinde bir çözümdür	116
Güney Kürdistan'da devrimci savaş ve iktidar sorunu	122
Güney Kürdistan sorunu tarihsel olarak bir Türkiye sorunudur	130
Kürdistan federasyonu bölge halkları için bir eşitlik ve özgürlük adıdır	136
Devrimci sadece boşluğu dolduran değil aynı zamanda çelikten duvarları yıkanır	150
Güney'de kalıcı siyasi ve ideolojik bir gelişme askeri güçle mümkündür	157
Güneyli halkımız tarihsel bir adım olarak demokratik federasyonlaşmanın eşiğine gelmiştir	162
Devrimci yaşamın temeli kendini yeniden yaratmaktır	167
Güney için gerekli olan devrimci siyaset ve demokratik bir halk önderliğidir	177
Güney Kürdistan'da atmak istediğimiz adım ulusal demokratik birlik adıdır	193

Kürt halkının düşmanları eskisi gibi birleşmeyecekler	204
PKK'nin Güney'deki varlık nedeni birlik oluşturmaktır	209
Temennimiz Güney önderliklerinin emperyalizm ve TC'nin dayattığı PKK karşıtı tutuma girmemeleridir	224
Dar milliyetçilik Ortadoğu halklarının tarihi geleneğine uygun değildir	230
Son operasyon Güney devriminin derinleşmemesi için yapılmıştır	239
İç çelişkilerin siyasal yöntemlerle çözümlenmesi esastır	249
İlkel milliyetçilik ihanete küçük burjuva devrimciliği reformizme götürür	257
Hewler şehitlerinin anısı, Kuzey ve Güney devriminin iç içeliğinde temel tarihi bir direniş adımıdır	269

Özel savaş Kürdistan politikasını restore ederek oturtmayı amaçlıyor

Güney Kürdistan adına sözüm ona bir meclis ve onun dayandığı bir hükümetin adından bahsediliyor. Bu, Çekiç Güç'ün koruması altında ortaya çıkıyor. Bu durumun ulusal kurtuluş mücadelemizden kaynaklandığını belirterek Güney'deki gelişmeleri değerlendirmeliyiz.

Emperyalizm ve sömürgecilik, Güney'de olup bitenlere ilgi duyuyor. Biz bu duruma ne ad vereceğiz? Sorunun özü nedir? Güney'e verilen bu kadar desteğe ve kollamaya rağmen, aynı güçler PKK ve onun önderlik ettiği büyük ulusal kurtuluş savaşımıza karşı komplolar düzenlemeye, onu tecrit ve imha etmeye çalışıyorlar. Bu güçlerin birine böyle, diğerine şöyle davranmalarına bir ad vereceğiz.

Bir de ilk bakışta anlaşılması gereken şudur: Emperyalizm, Siyonizm ve Kemalizm el ele vererek Kürdistan sorununu sözde çözmeye çalışıyorlar. Emperyalizm, Saddam önderlikli Irak rejiminin Körfez Savaşı'ndaki tutumuna karşı Güneyli işbirlikçileri kullanarak, bir denge oluşturma ve sonuçta her ikisini de kendine bağlama çabası içinde oldu; bunları Irak rejimine karşı kullanarak bu rejimi küçük düşürme ve tasfiye etme çabası içine girdi. Bir yandan da sorunu Kürdistan'ın küçük bir parçası sorununa indirgeyerek ve Arap sahası içine çekerek, böylece asıl sorunun ağırlık noktası

olan, baskı ve imha yöntemiyle tasfiye edilmek istenen Kürdistan ulusal sorununu örtbas etmek istiyor. Bunlar sözüm ona Kürt meclisini de, hükümetini de destekliyorlar. Kemalistler de destekliyor, Siyonistler de destekliyor, emperyalistler de destekliyor. Hepsi Kürt hamisi geçiniyorlar. Onun çağdaş demokratik kimlik ve varlık savaşımını bu denli göz ardı edip imhaya uğrattırmak gibi sinsi mi sinsi, komplocu mu komplocu, saptırmacı mı saptırmacı bir tarzı dayatarak sonuca gitmek istiyorlar.

Kuzeybatı Kürdistan hem nüfus, hem coğrafya, hem de sosyal gelişkinlik düzeyi itibariyle Kürdistan'ın önemli bir parçasıdır. Bir ABD'li yetkili, "Eğer Güney Kürtleri kendilerine biçilen statüyü zorlarsa, bu durum yakın dostumuz olan Türk devletini zorlayacak ve bunun için biz de buna karşı duracağız" diyor. Bunu hesaplıyor. "Kürt halkıdır, ne yapacağı belli olmaz. Bir bakarsınız bağımsızlık da ister. O zaman bizim için çok hayati bir müttefik olan Türkiye ne olacak?" diyor. Bunun için Güney'i yüzde yüz kontrol altında tutup, Kuzey'de de hiçbir şeye aman vermemeyi planlıyorlar. Çekiç Güç de Güney'de sözüm ona Kürtçülüğü imar ederken, Kuzey'dekini ezmeye kendini mükellef görüyor.

Şüphesiz bu savaş güçlerinden, emperyalizmden ve sömürgecilerden Kürt sorununun çözümü beklenemez. Fakat böylesine hileli ve sahte bir Kürtçülüğü de göz ardı edemeyiz. Özellikle işbirlikçilerin rollerini çok iyi bilince çıkarmak zorundayız. Bugün meclis kurdurdukları ve hükümet kurdurmak istedikleri işbirlikçiler, bir top sesi geldiğinde her şeyi bırakıp kaçabilirler. Bunlar en zor dönemlerde halkı sırtüstü bırakıp kaçtılar. Önderliği de dünyada ucuza satılan bir önderliktir ve en ucuza satılan sorun da Kürt sorunudur. Bu tutum sahiplerinin durumu ne hainlikle, ne gafillikle izah edilebilir. Tam bir maşadırlar. Bu işbirlikçilere dolarlar akıtılıyor, her türlü gıda ihtiyaçları gideriliyor. Sözde her açıdan güçlü kılımlıyorlar. Bununla halka şu hissettiriliyor: "Sizin bu önderleriniz başınızda olduğu sürece size yiyecek stoku yapalım, güvenliğinizi sağlayalım!" Bağımlılık diye bir statü vardır, ama bir halkı bu kadar ince bir yöntemle, bu kadar katliam korkusundan dolayı kendine

bağlamak dünyada hiç görülmemiş bir durumdur ve şimdi Güney’de yaşanan da budur. Bu şekilde ancak en geri yaratıklar kendilerini yabancı güçlere bağımlı kılarlar. Bu şekilde kendilerine bağlıyorlar ve bir grup işbirlikçiyi de bu işe memur etmişler. Bunların memurluğu soysuz bir memurluktur. Bazı memurlar görev icabı ölümü de göze alırlar, sonuna kadar direnirler. Bunlarda bu da yoktur. Bir halk üzerinde en ucuzundan bir ölüm oyunu oynanıyor ve bu oyunun figüranları söz konusudur. Bunlar sözüm ona politika yapıyorlar.

Eskiden Ankara’yı yumuşatmak zordu, şimdi Ankara’yı yumuşatmak kolaylaştı. Onu da şöyle hizaya getirdiler: “Bakın, PKK sizi çok zorluyor, zaten onu yenemiyorsunuz da, müthiş bir kurtuluş hareketi geliştiriliyor. Gelin sizinle bu Güney işini kotaralım; bunu yaparsak bir taşla birkaç kuşu birlikte vurmuş oluruz. Üstelik Güney Kürdistan sizin bir vilayetiniz gibi olur, ne de olsa Misak-ı Milli sınırları dahilindedir. Ondan sonra buradaki güçleri PKK’ye karşı biraz savaştırırsınız. Ayrıca Kuzey Kürdistan için de bir model olursunuz.” Bunun hesabı yaygın yapılıyor. Ankara, PKK karşısında müthiş zorlanıyor. PKK karşısında bundan daha iyi alternatif mi bulunur? Talabani, Barzani ve diğerlerine, “Ankara’ya gelin, PKK aleyhine basına birkaç demeç verin, karşılığında beş on milyon dolar alın. Güney’de de PKK’ye karşı biraz askeri tedbir alın, birkaç komplo yapın. Bunların karşılığında size şu kadar gıda veririz, Xabur gümrük kapısının gelirlerini veririz” diyorlar. Dün adı bile söylenmeyen Kürde, bugün devlet töreni yapıyorlar.

Şimdi bu, sözüm ona Kürt diplomasisi yapıyor. Bize yazdıkları mektupta, “Ey Apo, bizim kırk yıldır büyük diplomasi yaptığımızı bilmiyor musun? Kadı Muhammet’ten beri bir diplomasi tarihimiz var. Dikkat et” diyorlar. Bu diplomasinin Kadı Muhammet’in, Barzani’nin başına neler getirdiğini biliyoruz. Küçük bir örnek olsun diye söylüyorum. Oğul Barzani de Ankara’ya geldi. Önce alt düzeyde, daha sonra ise Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık ve İçişleri Bakanlığı tarafından devlet adamlarına yaraşır bir biçimde karşılandı. Demirel, “Kardeşim Celal” diye demeç verdi. Celal Talabani

Viyana'ya gitti, ardından diğerk büyük Kürt haini Hikmet Çetin de Viyana'ya gitti. Ona da Viyana'da devlet başkanlarına yaraşır bir tören düzenliyorlar. Hikmet Çetin şaşırıyor; "Ben Dışişleri Bakanım, bana niye devlet başkanı muamelesi yaptınız?" diye soruyor. Tabii hiç kimse bunu fark etmedi. Talabani'nin hatırı için Viyana'da devlet başkanı gibi karşılandı. Bir de Kuzey Kürdistan'da sözum ona onun önderliğinde Kürtler var. Yarın PKK'yi ortadan kaldırdıktan sonra, onu da bir devlet şefi gibi başa getirmeyecekleri ne malum? Batı emperyalizmi bunları çok iyi hesaplıyor.

Avusturya deyip geçmeyelim. Kendisine direktifler gelir; Almanya Avusturya'ya, "Hikmet Çetin'i devlet başkanı gibi karşılayın" der ve sanırım anlaşmalılar. Hikmet Çetin'e, "Güney işbirlikçilerine, Talabani'ye yaptığınız muamele kadar muameleyi bizden görürsünüz" diyorlar. Ankara'nın Talabani'ye verdiği kıymeti, Avrupa ertesi gün Hikmet Çetin'e veriyor. Anlaşma şu temeldedir: "Türkiye'nin PKK'ye karşı yaptığı her şey terörizme karşıdır ve arkanızdayız." Bu, Talabani'nin değerlendirmesidir. Çünkü küçük bir gazete köşesinde şu değerlendirme de var: "Terör boş bir yoldur, diplomasinin ve siyasi çalışmanın belirleyici ve doğru yol olduğunu ise tarih gösterecektir." Bunlar, 'PKK terörizmi'ne karşı sert tavırlarda anlaşmışlar. Avusturya belki biraz insan haklarını işledi, Talabani'nin karşısına çıkardı, ama Talabani istediğine ulaştı. "Ankara beni böyle karşıladı ve anlaştık. Eğer siz de kendi çıkarınızı, Batı'nın çıkarlarını düşünüyorsanız böyle yapmalısınız. Yani Güney Kürtleri için düşündüğümüzü Kuzey Kürdistan için de düşünüp temelini atmak için, onların beni karşıladığı gibi siz de Hikmet'i iyi karşılayın" dedi. İşte Hikmet Çetin'in devlet başkanlığına yaraşır bir biçimde karşılanışının altında bu gerçekler yatıyor. Geliştirilen bu yaklaşımlar tek merkezlidir, anlaşmışlardır.

Kuzey Kürdistan halkı üzerinde özel savaş uyguluyorlar. En son, bu yılın Eylül ayına kadar süre tanımışlardı. Bunlar Eylül ayına kadar da, 2000 yılına kadar da süre tanırılar. Batının çıkar ve kar zihniyeti, küçük bir çıkarı söz konusu olduğunda, Kürt halkı imha olmuş, bunu kontrgerilla yapmış, hiç umurlarında bile olmaz. Bu müthiş bir

mantıktır. Gözleri önünde imha olmuşsun, kılını bile kıpırdatmaz. Ama Irak'ın petrolünü ele geçirmek için, orada Kürde devlet bile kurdururlar. Yeter ki bu devlet, Batı'nın çıkarlarına hizmet etsin! Menfaatlerin Irak rejiminde Saddam'dan yana olduğu zamanlar Halepçe katliamına fetva verenler -ki bu, Türkiye'nin de onayıyla oldu, Talabani o zamanlar da Ankara'ya mesajlar gönderiyordu- şimdi Kürt devletini destekliyorlar. Çünkü menfaatleri Kürt devletinden yanadır. Yarın Kürt devleti halkçı bir içerik kazanıp başlarına bela olursa, o zaman da bu devlete karşı dururlar. Bu tehlikeye, Halepçe'den daha büyük bir katliamı onaylayarak son verirler.

Burada Batı'nın çıkarları belirleyicidir. İşbirlikçi bir grup, devlet gibi, bir hükümet bekçisi gibi payeyi aldıktan ve milyonları cebine indirdikten, hele hele bir de otonomiye garantiledikten sonra tehlike, orta vadeli tehlike umurunda bile olmaz. Güney halkı yarın imha olacakmış, kaçacakmış, önemli değil, önemli olan güncel çıkarlardır. Kürt meclisi, Kürt hükümeti böyle ortaya çıkıyor. Bu hükümet, Batı için altın yumurtlayan tavuktur. Arap sahası ve petrol üzerinde egemenlik geliştirebilmesi için bu oldukça önemlidir. Emperyalizm için çıkar sağlıyor. Aynı zamanda Kürdistan devrimine karşı bir emniyet sübubu da oluyor; Kuzey'e Güney'den bir kuşatma çemberi oluşturuyor. Hatta gerektiğinde İran'a karşı da kullanılabilir bir araçtır. Daha ne isteyebilirler ki, bunu desteklemesinler de ne yapsınlar?

Bayan Mitterand Diyarbakır'dan geçti, Diyarbakır halkına bir nasılsın dedi mi? Her gün kontrgerilla cinayetleri var, bir "Başımız sağ olsun" dedi mi? Hayır! Helikoptere bindi, Güney'e gitti. 'Kürtlerin anası' işte böyle olur! Orada her gün katliam var, bunu görmez, ama Güney'e gider. Neden? Çünkü çıkar yeri orasıdır da ondan. Bayan Mitterrand mecliste konuşma yapmış, ayakta alkışlanmış. Gel-sin, Diyarbakır'da da bir konuşma yapsın, Mardin'de ve Cizre'de bir konuşma yapsın. Ama buralara bir merhaba bile demiyor. Buralarda yaşayan Kürtler de halk değil mi, o da baskı görmüyor mu? Görüyor! Peki, nerede bizim Kürt hamilerinin vicdanı, sağduyusu? Hatta bu mantık, "Türkiye'dekiler için otonomiye de gerek yok. Ne

de olsa demokrasi var. Sorunlarını Ankara’da, parlamentoda çözsünler” diyor. Bize de söylediler; “Ankara’ya git ve büyüklerinin elini öp, bir daha böyle kötü işler yapmayız de, kendini affettir, sana da bir şeyler verirler” dediler. İşbirlikçilerin söylediği buydu, gönderdikleri mektubun özü böyleydi. Kendisi otonomiye kurtarmaya çalışıyor, ama Kuzey Kürdistan için “Buna da gerek yok; Ankara’da zaten demokrasiyi geliştiriyorlar” diyor. Bir HEP olayı var, bu partinin ne kadar Kürtlük yaptığını da biliyoruz, ama her gün Anayasa Mahkemesi’nin kapatma tehdidi, milletvekillerine idam tehdidi var. Sözüm ona insan haklarından ve demokrasinden yanalar. Batı ve Talabani bu durumu biraz görmelidir. Sende biraz insanlık varsa, yurtseverliği de bırakalım şeref varsa, bu durum nedir diye sorman gerekmez mi? Tabii onları sadece çıkarları ilgilendirdiği için kendilerine bu soruyu sormazlar.

Almanlar Barzani’ye bir ricada bulunmuşlardı. Almanların mantığı şudur: “Bu da bir Kürt önderidir, Kürtler ne de olsa geridir. Buna bir demeç verdirirsek aleyhimize esen bu havaya bir darbe olur.” Barzani’nin aklına birçok şey gelmezdi bile. Barzani beni, İdi Amin’e benzetiyor. Efendileri kulağına fısıldıyor, o da konuşuyor. İdi Amin’in en azından bir onuru var, ama bu aşiret ağasında o da yoktur. İdi Amin sanırım biraz daha olumludur. Barzani, İdi Amin bile olamayacak kadar kötü bir aşiret ağasıdır. Aşiret ağaları içinde halkımı bu kadar satan, bu kadar kötülük yapan var mı? Böyle bir durum hiçbir aşirette yoktur. Şimdi bunlar için bir hükümet kurulacak, yarın devlet oldunuz denilecek. PKK gerçekten bu sahada bağımsızlığı biraz ilerletirse, bunlara destek daha da artacak. Onları başa geçirmeye çalışacaklar, geçmeseler de en azından bize karşı muhalefet olacaklar. Destekledikleri muhalifleri nasıl yetmiş yıl sonra sosyalist ülkelerin başına getirdilerse, bunları da öyle yapacaklar. Yani “PKK çalışır, direnir, savaşır, belki devlet de kurar, biz de o zaman Truva Atı gibi bunları içeri sokarız. Zaten PKK’yi ve bütün mücadelesini tecride almışız. Bu mücadeleyi boğarız, bunları da tekrar işbaşına getiririz” diyorlar. Hesap budur. Bu işbirlikçilerin hepsi onların himayesi altındadır, onların

maddi destekleriyle yaşatılıyorlar. Hele Kürdistan bir devrim odağı haline geldi mi, Güney’i devlet de yaparlar, her türlü imkanı da sunarlar. Bize de “Kabul ederseniz sizi de tanırız, etmezseniz gerekirse onları zorla başına dikeriz” yaklaşımını dayatırlar. Genel anlamda oynanan oyun budur.

Kazanan demokratik bir Kürdistan siyaseti olacaktır

Hepsi yalnız Güney’deki bu işbirlikçiler değil, bunların Kuzey’de de üçüncü elden işbirlikçileri vardır. Bir kısmı yirmi yıldır Avrupa’da emperyalizm tarafından besleniyor. Kendilerine çeşitli birlik adları da takmışlar. Şimdi bunlar tekrar PKK’ye karşı kullanılmaya çalışılıyor. Örneğin bir reformiste destek verdiler. Gidip Avusturya ve Yunanistan’da başbakanlık düzeyinde görüşmeler yaptı. Neden? Yarın belki Türkiye’ye lazım olur, Ankara’ya lazım olur. Kendilerine hazırlık yaptırmak istiyorlar. Bu hainin ağzından çıkan ilk kelimeler “Biz farklıyız, PKK teröristtir” oluyor. Terörizmi, vahşeti, katliamı kimin uyguladığını unutmuş. “PKK teröristtir, biz farklıyız, yumuşak politik yöntemden yanayız” diyor. Kim senin yumuşak politik yöntemine beş metelik değer verir? Fakat yine de kendini her şeye hazır tutuyor. Böyle birçok sahte grupçuk bir araya getiriliyor. Reformistler, KDP, YNK vb. PKK imha edilirse, yandaş örgütler olarak bunlar mücadelenin mirasına konacaklar mı! Eskiden beri bu hesap var. Şimdi bu hesap tekrar ısıtılıp piyasaya sunuluyor. “PKK’yi her an imha edebiliriz, ehli bir Kürt oluşuma, ehlileşmiş, evcilleşmiş bir Kürt oluşumuna ihtiyaç var, bir sahte Kürt partisine ihtiyaç var; bunu da şimdi Avrupa’da, Güney’de hazırlayalım” diyorlar ve bu çabaya da biraz hız vermişler.

Güney’de bize yardımcı olan bazı dostlarımız vardı. Bunlar son günlerde tek tek katlediliyor. Yolları tutarak gıda ulaşımını engellemekle tehdit edip ambargo uyguluyorlar. Böylece bizi söztüm ona teslim alacaklar ve zorlayacaklar. Bunların hepsi bilinçli ve tek

merkezden yapılıyor. Birleşmiş Milletler'in uçakları -ki, bunlar ABD'nin uçaklarıdır- bizim kamplarımız üzerinde tur atıyor. Bunlar da yine tek merkezlidir. Belirttiğim gibi, Türk devletinin sömürgeciliği de yumuşatıldı. Böyle bir Kürt politikasından yana tavırlar birleşti. Fakat şu PKK denilen 'baş belası, baş ağrısı' halledilemedi. Üstelik Türkiye'ye şu taviz de verildi: "PKK teröristtir, ne yaparsan yap, sana sonuna kadar izin var." Bu, çok ikiyüzlüce, aşağılık bir politikadır. İnsan hakları, ulusal haklar ve demokrasiden söz ediyorlar. Ama kendi çıkarları söz konusu olduğunda Kürtleri vurup bitirmek istiyorlar. Bu yapılanlara karşı "Bunlar da Kürt, bunların da insan hakları, demokrasi hakları var" dediğinde, "Hayır, kendi kaderini tayin hakkı oraya uygulanamaz, bu mümkün değildir" diyorlar. Örneğin Bosna-Hersek'e, Moldavya'ya, adı bile duyulmamış yerlere kendi kaderini tayin hakkı tanıyor, hava koridorlarıyla kendilerine yardım dahi gönderiyorlar, ama her şeyinden yoksun yirmi milyonu aşkın Kürde ilgileri yoktur. Adını bile ağızlarına almıyorlar. Çünkü bunda çıkarları yoktur.

En tehlikelisi de Güney'deki ve Kuzey'deki işbirlikçi uşaklardır. Bunlar yirmi yıldır Avrupa'da beslendiler. Bunların hepsi de ağadır. Bir de Kürt halkına bakın; açlıktan, yoksulluktan nefesi kokuyor, kaburgaları dışarı çıkmış. Halkın durumunu görmezden gelerek, bu işbirlikçilere politika yaptırılıyor, diplomasi yaptırılıyor. Görevleri, PKK'yi teşhir ve tecrit, imha etmektir.

Burada bir noktayı daha açıklığa kavuşturmak gerekecek, bunlar haindir. Fakat öyle saf olanlar varsa, onlar da gafildirler. Kendine sosyalist ve demokrat adını takması hiç önemli değildir. Emrinde oldukları politika budur; işin gerçeği, politikanın gerçeği böyledir. Bunların içinde tabii dürüst olanlar da vardır, PKK'ye biraz kızgınlıkları olanlar olabilir, onlara söylüyorum: Siz bu politikanın emrindesiniz. Bu politika Kürdistan halkına yöneltilmiş bir politikaysa, bu politika katliamların sorumlusu bir politikaysa, bir avuç işbirlikçi uğruna bütün halkı göz ardı eden bir politikaysa, demokratlık ve sosyalistlik adına hiç kimse buna alet olamaz, olmamalıdır. Eğer olursa hain veya gafildir. Bu durum da tehlikelidir.

On yıl boyunca Kuzey’de de, Güney’de de kıyamet koparken sesini çıkarmayacaksınız, soysuz bir yaşamdan başka hiçbir şeyle uğraşmayacaksınız, Kürtlükten ve insanlıktan vazgeçeceksiniz, vebadan kaçır gibi ülkenden kaçacaksınız; ama emperyalistlerin maaşı söz konusu oldu mu, kanla canlanan bit gibi “ben tek örgütçüyüm” diyeceksiniz, “Artık devlet de gündeme geldi” deyip piyasaya çıkacaksınız! İşte burada sana dur derler. Yine “PKK teröristtir, PKK şiddet uygulamakla kötü etmiştir, biz zaten karşıydık” deyip durumlarına teorik bir kılıf uydurarak kendilerini kurtarmaya çalışıyorlar. Örneğin bazıları “on yıl sonra, yani ‘92 yılından itibaren silahı kuşandım, ordu da kurdum ve sonra Kuzeybatı Kürdistan’a girdim, hareket oldum, hem de düşmana tek bir fiske bile vurmaktan” diyebiliyorlar. Sen kendin bu söylediklerine inanıyor musun, başkasını nasıl inandıracaksın? Halk savaşı, silahlı savaş bu kadar kolay değil. Şimdiye kadar da hiç yapmadın. Şimdi de niyetin yok, ama PKK’nin mirasına konmak için bunları uyduruyorsun.

Yine bunlar “yurtseverler direndi, o bendim; gerilla savaşı verildi, o da bizdik. Şimdi yerimizi tutup tam sahip çıktık, ülkemize gelip yerleşiyoruz. Her şeyi biz yaptık, bundan sonra da her şey bizden sorulur” diyorlar. İşte işbirlikçiler ve onların ağa babası emperyalistler ülkemize ve insanlarımıza böyle bir durumu layık görüyor; bize de “bu durumu kendinize layık göreceksiniz” diyorlar. Genelde bütün işbirlikçilere, özelde Kuzeybatı Kürdistan’daki işbirlikçilere diyoruz ki, gerçekten en tehlikeli bir durumu ifade ediyorsunuz, en kötü oyunları temsil ediyorsunuz. Düşman bile bu kadar azıtmaz, pervasız olmaz ve haddini bilir. Size ne oluyor? Bu kadar haddini bilmeme, bu kadar sorumsuz ve soysuz bir yaklaşım içinde olma gibi durumları kim kabul edebilir? Kimden buna anlayış göstermesini bekleyebilirsiniz?

Amansız bir mücadele ile mevzi kazananlar, ulusal kurtuluşu kazananlar, bir halkın kimliğini, ruhunu ve bilincini yaratanlar, bunu tüm dünya gerıcılığına karşı kazananlar sizi ulusal kurtuluşçu, yurtsever ve hele hele sosyalist olarak değerlendiremez. Bu küstahlığı ve gafleti yaşamak kendileri için en büyük tehlikedir;

sistemden daha önce bu gibi küstahlar ve gafillere yönelirler. Anlamaları gereken durum budur. Eğer bu durumu anlamazlarsa, olan kendilerine olur ve bunun sorumlusu da kendileridir. Sisteme karşı savaşmak istiyorlarsa, nasıl savaşılacağı, nasıl adım atılacağı bellidir, açıktır; dürüst ve samimice bir özeleştiri verip kurtuluş saflarında yerlerini alırlar. Yok, eğer hileli bir tutumla mücadelenin karşısında yer almaya devam ederlerse, tarih karşısında kendilerini savunamazlar.

Kuzeybatı Kürdistan'ı emperyalizme ve Türk faşizmine peşkeş çekerek meclis ve hükümet kurulamaz. Yani Kürdistan üzerinde oynanan en büyük oyuna alet olacaksın, katliamlara evet diyeceksin, yükseltilen ulusal kurtuluş savaşına 'terörizm' diyeceksin ve kendine de "Devlet oldum" diyeceksin. Bunun bir suç olduğunu bu güruhun unutmaması gerekir. Mutlak birleşmesi gereken, Kuzey ve Güney Kürdistan parçalarıdır ve geliştirilmesi gereken de Kürdistan ulusal meclisi ve devrimci hükümet hususlarıdır. Bunun yerine mutlak olarak emperyalizm ve TC destekli kukla hükümetler kuracaksın, devrim yerine karşı devrim kuvvetlerini geliştireceksin, ondan sonra da tarihi Kürt devletinden dem vuracaksın! Şimdiye kadar işbirlikçilikle milyonları vuracaksın, Avrupalarda yaşayacaksın, sülaleni orada yaşatacaksın, buna rağmen Kürtçü geçineceksin! Bu gafleti artık terk edin. Hiç olmazsa bundan sonra bu halkın üzerinde oyun oynamayın. Bunları özellikle belirtiyoruz: Şimdiye kadar yaptınız. Sözüm ona PKK'yi teşhir ve tecrit edecekmişsiniz, PKK'ye karşı saldırı da düzenleyecekmişsiniz. Bu, size kalmış bir şeydir. Biz size karşı bir savaş geliştirmek istemiyoruz. Ama sistemin bile yapamadığını yaparsanız, bizi arkamızdan hançerlemeye yönelirseniz, biz de kendimizi savunuruz. Belki biz şu anda Kürdistan'daki ordu güçlerini tamamen püskürtmeyiz, ama sizi püskürtmesini biliriz. Bu da bu işbirlikçi kesimin bileceği bir iştir. Eğer bunlar Kürtlükte samimilerse, eğer meclis, hükümet ve devlet istiyorlarsa, bu sorunun ulusal birlikle, ulusal meclisle, ulusal halk kuvvetleriyle ilişkisinin ne olduğunu da biliyorlar mı? Bunun

gereklerini şimdiye kadar yerine getirebildiler mi? Bunların bu konuları iyi düşünmeleri gerekir.

Şimdiye kadar olduğu gibi artık bunlara yaşama hakkı, hatta işbirlikçi konumlarını sürdürme hakkı tanımayacağız. Bunların yönelimleri ve komplocu tarzları Kürdistan adına öyle hükümet ve devlet olmaya götüren cinsten değildir. Hatta bazı şeyler yapılsa bile, bu daha çok emperyalizmin ve Türk sömürgeciliğinin bazı çıkarlarını sağlama almak içindir. Bunlar Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini arkadan hançerleme, daraltma, tecrit etme gibi bir amaca da sahipler. Bunu iyi görüp, onlara yönelik teşhir ve tecridi bu temelde geliştirmek gerekir. Elbette Güney halkının da meclise, hükümete ve gerekirse devlete, federasyona ihtiyacı var. Bu bizim de görüşümüzdür ve bunu sonuna kadar destekliyoruz. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de bunların yanındayız, omuz omuzayız. Onları, her türlü baskı ve kaçtırmaya karşı biz koruduk, bundan sonra da korumaya devam edeceğiz. Bu işbirlikçi dayatmaların içyüzünü onlara da açıklayıp, bu güruhu teşhir ve tecrit ettireceğiz; bugün olmazsa yarın, ama mutlaka ettireceğiz. Ya adam olurlar ya da yerle bir olup giderler. Bunun başka çaresi yoktur. En önemlisi de Kuzey'e, büyük Kürdistan parçasına yönelik hançerlemelerine acımasız bir karşılık vereceğiz.

Biz Güney ve Kuzey arasında dayanışma ve birlik istiyoruz. Türklük adına, emperyalizm adına Güney'deki güçlerin komplolara alet olmalarını asla kabul etmeyiz. Özellikle şimdiye kadar durumları doğru değerlendiremeyen çeşitli demokrat ve yurtsever kişileri, yine bu oyunlara düşme tehlikesi içerisinde bulunanları durumları gerçekçi değerlendirmeye ve doğru kavramaya çağırıyoruz. Gerçekten her şeyini ortaya koyup ulusal kimliğin ne olduğunu, nasıl kazanılacağını, amansız bir savaşla bir halkın umuduna ve yaşamsal sorunlarına nasıl geçerlilik kazandırılacağını anlamak en doğrusudur. Bu çok açık yürütülen savaşım -ki, özel savaşın da kabul ettiği bir savaşımdır- ortadayken bunu kavramak, buna gücü oranında destek vermek, bunu yapamıyorlarsa hiç olmazsa yerinde oturmak, içine girecekleri tek doğru tutumdur. Bunu bir kez daha

vurgulamamızın nedeni, hiç kimsenin “Bilmiyorduk, zamanında doğru teşhis yapamadık” biçiminde kendisini aldatmaması; başına gelebilecek darbeleri yediğinde kısıkvrak yakalanmaması içindir.

PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi tarihi bir aşamaya girmiş ve Kürdistan devrimini alevlendirmiştir. Dalga dalga bütün Kürdistan’a yayılmaktadır. Geçmişte yetersizlikleri, hataları ve gafletleri, hatta ihanetleri ne olursa olsun, eğer bu noktada samimice yaklaşırlarsa kendilerine dostane yaklaşırsın veya tarafsız bir durumda kalmak isterlerse biz yine kendilerine dostane davranırız. Hele hele devrim saflarında yerlerini alıp savaşmak isterlerse, bizden destek ve dayanışma görürler; onları omuzlarımızda taşır, bize her şey olsun ama onlara bir şey olmasın biçiminde korumaya alırız, öyle savaşın içinde tutarız. Bunlar bizim yurtseverlik anlayışımızdır, buna da dikkat edeceğiz. Ama bütün olumlu çağrılarımıza dostluk, dayanışma, ittifak ve cephe anlayışlarımıza rağmen ısrarla olumsuzluklarında diretenler emperyalizmin ve sömürgeciliğin komplolarına balıklamasına dalar ve Güney’deki işbirlikçilerin oyunlarının bir benzerini üzerimizde oynarlarsa açık belirtelim ki, efendileri ne kadar umut ve destek verirse versin ezilmekten kurtulamayacaklardır. Bu da kendileri için en kötü son olur. Güneyli işbirlikçiler bu oyunlar ve komplolara gelmemeli, birleşik bağımsızlık çabalarına zarar vermemeli, mümkünse dostluk ve dayanışma içinde bulunmalı, mümkün değilse en azından tarafsızlık konumu içinde olmalı. Ama ısrarla düşmanlık yaparlar ve alttan alta sinsi oyunlar içinde olurlarsa, en büyük zararı yine kendilerinin göreceğini bilmeleri gerekir.

Biz bu temelde günümüzde Kürdistan üzerinde hiç de dürüst olmayan ve Kürt işbirlikçileri eliyle oynanmak istenen Kürtçülük oyunlarını böyle bir yaklaşımla değerlendirirken, çözümün de en kutsalını, en yiğitçe olanını ortaya koymuş bulunuyoruz. Kürdistan halkı PKK önderliği etrafında gittikçe kenetlenmekte ve sonuca gitmektedir. Türk sömürgeciliğinin geliştirdiği amansız baskı ve özel savaş bütün yönleriyle sürdürülürken, ona karşı nasıl devrimci kurtuluş savaşını ilerletebildiysek ve ona her nasıl gün yeni mevzi-

ler kazandırdıysak, Kürtçülük adına özellikle Güney’de geliştirilmek ve hatta Kuzey’de de yaygınlaştırılmak istenen sahte cepheyi tutarlı devrimci politikalarla boşa çıkaracak ve bu sahaları da devrimin güçlü mevzileri haline getireceğiz.

Bugün her zamankinden daha fazla devrimci yurtsever bağımsızlık cephesi kadar, onun birleşik askeri gücünü de geliştirebilecek güçteyiz. Bu silahlarla her zamankinden daha fazla devrimin üzerine doğru temelde yürünebilir ve bu görev de her zamankinden daha fazla başarıyla yerine getirilir. Hiçbir özel savaş yöntemi, hiçbir oyun şimdiye kadar başarıya gidemediği gibi, bundan sonra da asla başarıya gidemez. Kazanan her zamankinden daha fazla bağımsız, birleşik ve demokratik bir Kürdistan siyaseti olacaktır.

Daha şimdiden bu siyasi doğrultu önemli başarılarla doludur. Bu doğrultuya daha doğru ve yetkin bir çalışma tarzıyla karşılık verilirse, bu hiç kimsenin ummadığı bir biçimde ve zamanda zaferi de sağlayabilecektir.

7 Temmuz 1992

Geleceği kazanmak için olumsuz tarihi mirastan ders çıkarmak şarttır

Kürdistan'daki güncel gelişmeler bütün yönleriyle, olanca yoğunluğuyla sürüyor. PKK'nin özellikle Kuzey Kürdistan'a dayalı olarak geliştirdiği mücadele biçimi, son yıllarda ve daha çok da '92 yılında Güney'e de taşırılarak, tüm engellemelere rağmen, yenilmesi şurada kalsın, daha da artan başarılı adımlar atmıştır. Çekiç Güç, özellikle Körfez Savaşı'yla birlikte Güney Kürdistan'da bir koruma şemsiyesi rolü üstlenerek, bu gelişmeye müdahale etmiştir. Bu müdahale, Güney'de tam bir askeri savaş boyutuna tırmandırılmıştır ve halen de bütün dikkatlerin merkezi durumundadır. Savaş her ne kadar durmuşsa da, bir nevi ateşkes süreci yaşanmaktadır. Bu durum beraberinde yeni çatışma tohumları kadar, uzlaşma zorunlulukları ve olanaklarını da ortaya çıkarıyor. Hemen hemen tüm parçalardaki Kürdistan halkı, olumlu ve olumsuz yönlerdeki gelişmelerin dayandığı sosyal nedenleri ve siyasal amaçlarıyla birlikte bu gelişmelerin kökenini artan bir ilgiyle anlamak istiyor, hatta saf tutuyor ve bu anlamda Kürdistan'da ilk defa mevzilenme dediğimiz devrim ile karşı devrimin ciddi bir çatışması yaşanıyor.

Geleneksel sömürgeci güçlerin 'böl-parçala-yönet' politikalarını yürütmeleri sorunu içinden çıkılmaz bir duruma getiriyor. Devletlerin, Kürdistan'ı kendilerine bağımlı güçlerle kendi egemenlikleri altındaki Kürdistan parçasının sorunlarını tasfiye etme ve bu tutumu diğer parçalara yönelik emellerini gerçekleştir-

mede kullanma durumunu göz önüne getirdiğimizde, bunun bir politika olduğu görülecektir. Buna en son olarak, emperyalizmin sözde Kürdistan halkını koruma adı altında geliştirdiği Çekiç Güç uygulaması eklenmiştir. Çekiç Güç, Kürtlüğe belli ölçüde destek verme biçiminde yansısı da, esas olanın kendi çıkarları olduğu açıktır. Bu durumu esas alıp bize yönelimleri işbirlikçilerle birleşince, bizim doğru devrimci tutumu belirlememiz kadar, ihanet ve işbirlikçiliğin boyutlarını da doğru görmemiz önemli olmaktadır.

Kürdistan, devrimci bir süreci yaşamak durumundayken, bunun tarihi fırsatı ve olanakları ortaya çıkmışken, tam da bu durumda Kürtlük adına sosyalistliği ve demokratikliği kendilerine layık gören bazı güçler bu süreci sabote etmeye çalıştılar. Bu güçlerin bu sürece saldırıları sonucu, özünde devrimin canına okuyan birçok gelişme karmaşık bir biçimde yaşanmak zorunda kalmıştır. Bu süreçte her şeyini ortaya koyan ve kahramanlıklar gösteren tutumların yanında, basit bir çıkarlar için içine girilmemesi gereken her türlü olumsuzluğa girmeyi kendine layık gören ve bunu politika bilen tutumlar da az değildir. Kahramanlıkla ihanet, devrimci uyanıklıkla gaflet, özgürlükle kölelik, direnişçilikle teslimiyet, aydınlıkla karanlık o kadar iç içe geçmiştir ki, her türlü tavır kendini çok net açığa vurmak durumunda kalıyor. Ülke gerçekliğine biraz saygılı olmak ve özellikle olumlu bir tarihi mirası savunmak istiyorsak, şehitlerin kanını yerde bırakmak istemiyorsak, olup bitene her zamankinden daha doğru bir yaklaşım göstermek önem taşır.

PKK, kendi tarihi gelişim süresi boyunca Kürdistan'ı bu yönle ele alıp netleştirmeye büyük özen gösterdi. Tarihi mirasa bağlılık kadar, olası gelişmelere doğru yaklaşım, amaca namusluca ve büyük bir tutarlılıkla bağlılık Kürdistan'da ilk defa gerçekleşen tutumlar oldu. Koşullar elverişli değil, objektif ortam el vermiyor diyerek, 'taktik adına her şey yapılabilir' tutumlarına girmemeye özen gösteren, ilkeye bağlılığa büyük değer biçen ve bunu da şimdiye kadarki pratiğiyle kanıtlayan bir hareket olmayı bildi.

Bunun yanında yakın dönemde Kürdistan'da kapitalist gelişmeyle birlikte, çok cılız da olsa gelişme istidadı gösteren ilkel milliyetçilik ve onun somut ifadesi olarak KDP olguları vardır. Hatta ondan da önce, 20. yüzyılın başlarında ortaya çıkan ilkel milliyetçilik doğru ele alınmayı gerektirir. Jön Türk hareketiyle birlikte ve o süreçte bir anlamda 'Jön Kürt' demesek de, daha silik bir yansıması olan bir Kürtçülük hareketinin geliştiğini görüyoruz. Özellikle 19. yüzyıl isyanlarından kalan ailelerin içerisinde çıkan aydınların öncülük etmeye çalıştığı Kürt Teali Cemiyeti biçimindeki dernekler, yine Kürdistan, Jin, Roj vb. adlar altında geliştirilen yayın organları, hatta Birinci Paylaşım Savaşı içerisinde ve sonrasında meydana gelen isyanlar, sönük de olsa burjuva milliyetçiliğinin etkilerini taşıyorlardı. Geleneksel isyancılık kadar, ona burjuva milliyetçisi bir giysi giydirmek isteyen tutumlar her zaman olageldi.

Şeyh Sait önderlikli hareketin öncü gücü olmaya çalışan Azadi Komitesi, yine 1914 Bitlis İsyanı'yla İstanbul'daki aydınların ilişki düzeyi, Dr. Nuri Dersimi ve Alişer gibi aydınların Dersim isyanındaki milliyetçi yaklaşımları, II. Paylaşım Savaşı sürecinde ve özellikle sonrasında ağırlıklı olarak Güney Kürdistan'da başlayan KDP deneyimleri ilkel milliyetçi karakterde de olsalar, çağdaş bir ulusal harekete yönelmek istemişlerdir. Fakat feodal aşiretçi yapı -ki, kendileri bununla sıkı bağlar içerisinde- buna imkan vermese de, sınıfsal karakterleri gereği çağdaş bir ulusal kurtuluş hareketine yol açma gücünü göstermeseler de, istek düzeyinde zaman zaman bu sınıra yaklaşmak istediklerini görüyoruz.

Bu yıllar aynı zamanda klasik sömürgeciliğe karşı şanlı ulusal kurtuluş hareketlerinin geliştiği yıllardır. Özellikle klasik sömürgeciliğin baş uygulayıcıları olan İngiliz ve Fransız sömürgeciliğine karşı mücadelede onlarca yeni bağımsız devlet doğuyor. ABD'nin geliştirmek istediği yeni sömürgeciliğe karşı da başta Vietnam olmak üzere, daha da derinleşmiş ulusal kurtuluş hareketleriyle karşılık veriyor ve önemli başarılar da elde ediyorlar. Fakat Ortadoğu'ya baktığımızda, gerek klasik ve gerekse yeni sömürgeciliğe karşı mücadelenin daha da sönükleştiğini, her ne kadar Araplarda

bir devletleşme süreci başlasa da, yine İran ve Türkiye’de ulusal kurtuluşçuluk gelişse de, bunların hemen emperyalizmle uzlaştıklarını, emperyalizmle bağlarını bir türlü koparmadıklarını, emperyalizmin yeni sömürgeleri olmaya doğru yol aldıklarını görüyoruz. Bu anlamda Ortadoğu’daki ulusal kurtuluş hareketleri radikal olmaktan uzaktır. Neredeyse emperyalizmin egemenliğine çok az tepki göstererek -buna Türk ulusal kurtuluş savaşı da dahildir- sınırlı bir karşı koyuşla kısa süre sonra uzlaşmışlardır. Bu devletler bölge halklarına çarpık bir kapitalist gelişmeyi dayatmışlardır.

Günümüze doğru geldiğimizde, bölgede en gelişkin kapitalist ülke olmakla övünen Türkiye kapitalizminin yanı sıra, İran ve Arap ülkelerinde de kapitalist gelişme artan bunalımla birlikte gelişmektedir. Petrol gibi doğal zenginlikler, yine yurtdışına işçi göçü ve turizm gibi ekonominin dayanakları olan temel sektörler olmasa, bu ekonomik bunalımın daha da derinleşeceği açıktır. Bu nedenle Ortadoğu’daki bu karmaşanın milli bile olmayan -ki, buna komprador kapitalistleşme de denilebilir- bir gelişmeyi, üstten alta doğru ekonomik ve sosyal gelişmeleri sancılı ve yaratıcılıktan uzak kültürel ve sosyal düzeyi ile bağlantılı olarak daha da çarpıklaştırıp değişikliğe uğratmak istediğini, mevcut milliyetçiliklerin de bununla bağlantılı olduğunu, dolayısıyla çarpık olduğunu, tutarsız ve devrimsel sonuçlara yol açmadığını ve hızla karşı devrimciliğe dönüştüğünü belirtebiliriz.

Gerçek bir kapitalistleşmenin çarpık bir biçimi Ortadoğu ülkelerine böyle yansırken, onun adeta üçüncü elden silik bir kopyasının da Kürdistan’a yansıdığını görmekteyiz. Yani Kürdistan’a yansıyan kapitalizm üçüncü elden bir kapitalizmdir. Birinci el emperyalist metropol kapitalizmi, ikinci el Ortadoğu’da onunla işbirliği içinde olan komprador kapitalizm, Kürdistan’a yansıtılan üçüncü el ise komprador kapitalizmine bağlı olarak yansıtılan talan kapitalizmidir. Kürdistan’a soyup soğana çevirme yöntemleri diyebileceğimiz bir yaklaşımla yüklenilmiştir. Böylece daha öncesinin ilkel ticari kapitalist gelişmelerinin -ki, bu 19. yüzyılda hayli gelişme istidadı gösterir- bile gerisinde, bunu da tasfiye ederek veya durdurarak, tamamen talana dayalı yöntemlerle bu ülke harabeğe çevrilmiştir.

Bu coğrafyada tarihin çok görkemli yaşandığı, çeşitli toplum biçimleri ile gerek göçebe gerek yerleşik yaşamın hayli güçlü olduğu biliniyor. Bu coğrafya tarihin hiçbir dönemiyle karşılaştırılmayacak kadar ekonomisinden sosyal ve ulusal kimliğine, kültürel şekillenmesinden dini ve ahlaki yaşayışına kadar her şeyine müdahale edilip sömürgecilikten de öteye bir uygulamaya maruz bırakılmıştır. Bu uygulamanın sonucu, çok aşırı bir biçimde Kürtlüğe ihanet temelinde oluşan işbirlikçi sosyal bir yapı ile, derinleşmiş bir köleliği yaşamaya mahkum edilmiş olan Kürt halk gerçekliği oluyor. Kesinlikle söylenmesi gereken, 20. yüzyılda halkın içinde bulunduğu durumun üzerinde derinleşen baskı ve sömürü, daha çok da asimilasyonla ulusal ve toplumsal kimliğinden uzaklaştırma biçiminde olduğudur. İşbirlikçilik biçiminde bağlanan kesim de asimilasyonla hakim ulus ve egemen sınıflarının içinde eritmeye tabi tutulmuştur. Günümüze doğru geldiğimizde, Kürdistan olayına ve Kürtlük gerçeğine yaklaşımda artık böyle bir halk yokmuşçasına davranmak normal bir durum haline gelmiştir. Bu davranış, yalnız acımasız sömürgeci güçlerin tutumu olarak belirmemektedir. İşbirlikçiler, kraldan daha fazla kralcı bir tutumla hakim ulus ve onun egemen sınıf gerçeği içinde erimeyi kabul etmektedirler. Halk gerçekliğinde ise, umudunu ve inancını yitirme, kimliğine sahip çıkmama ve böylelikle meseleyi artık tasfiye olmuş olarak kabul etme, böylece bir yerde mezara gömülmeyi bir kader olarak görme noktasına gelinmiştir.

1970'lere gelindiğinde yaşanan budur. Bu, özellikle Kürdistan'da daha somut bir ifadeye kavuşuyor. Şüphesiz bu çok karmaşık bir durumdur. Emperyalist sömürgeci devletlerle birlikte, onların sınıfsal egemen güçlerine bağlı işbirlikçilerin sömürge yöntemleriyle geliştirdikleri baskı ve sömürü, buralarda kapitalist gelişme bile denilemeyecek bir yapılanma yaratmıştır. Tarih boyunca yaşanan çeşitli sosyoekonomik biçimlenişlerin Kürdistan'da böyle bir sonuca ulaşması, hiçbir halkın yaşamadığı bir durumdur. Bu gerçekliği dikkate almazsak, Kürdistan'da hiçbir ideolojik ve siyasi gelişmeyi anlayamayız. Bunun için böyle bir yaklaşım geli-

tirme gereği duydum. Kürdistan tarihinin bu temel özelliği çok iyi göz önüne getirilmelidir. Ne tür bir sosyoekonomik biçimleniş dayatılmış veya yaşatılmıştır? Tarihi kadar güncelliği ne anlama gelir? Buna objektif yaklaşım büyük önem taşır. Buna dayanarak, “Kürt milliyetçiliği neden çok sönük geçti?” sorusuna cevap bulabiliriz. Neden herkes kapitalist burjuva sınıf temelinde radikal bir ulusal kurtuluşçuluğu yaşadı da bizde bu yaşanmadı? dersek, yine cevabını verebiliriz. “KDP’ler günümüzde neden emperyalizmle bu kadar işbirliğine gidiyorlar?” sorusuna da ancak böyle sağlam cevap verebiliriz. “Kürt aydınları neden bu kadar şekilsizdir, neden radikal değil?” sorusuna da cevap verebiliriz. En önemlisi de, “PKK neden böyle akla hayale gelmeyecek radikalizmi seçti veya buna kendini zorunlu gördü?” hususunun da anlamını bu yaklaşım dahilinde görebiliriz.

Köktenci olmamak kadar, vurguları çok açık yapmak ve radikal olmak da mevcut Kürdistan gerçekliğinin bir sonucudur. KDP’lerin sönüklüğünü ve fazla başarılı olamayışını, aslında ikinci elden dayatılan işbirlikçilik ve onun komprador özellik gösteren kapitalist burjuva gelişmesiyle bağlantılı ele almak gereklidir. Yine dayattığı geleneksel aşiretçi-feodal ilişkiler bağlamında sömürgeci ve emperyalist ilişkilere dayanmak, hatta onların içinde erimek istediğini -bunu hem istediğini, hem de buna zorunlu olduğunu- görürsek, ilkel milliyetçiliğe daha iyi anlam vereceğiz. Bunlar siyasi amaçlarını bir türlü otonomiden öteye götürememiş, savaş yöntemlerini ilkel isyancı yöntemlerden ileriye taşıyamamıştır. Gerilla ile en küçük halklar en zor koşullarda bile olsa zaferler kazanırken, bunlar yüz binlik kişilik orduları için, kendi kendini tasfiye etme kararını vermişlerdir. Çok elverişli koşulların siyasi ve askeri alanda değerlendirilmemesini bu sosyal sınıf yapısına bağlı ele alırsak, onun oluşturduğu tipi, kişilikleri, buna dayalı örgütleri, ideolojileri ve bağlantıları yerli yerine koyarsak, bugünkü tabloyu anlamakta güçlük çekmeyeceğiz.

Yine küçük burjuva diye tabir edilen ve reformist esaslar dahilinde gelişen çok çeşitli gruplar vardır. Bunlar 20. yüzyılın başın-

daki Kürt Teali Cemiyeti'nden 1970'lerdeki DDKO ve DDKD'le-
re kadar gelip dayanmaktadır. Bunların her ne kadar ilkel milliyet-
çilikle bağları olsa da, bunlar zaman zaman kendilerini sosyalist ve
demokratik sıfatlarla değerlendirmek isteseler de, sosyal temelleri
biraz daha değişiktir. Kürdistan'da orta ve ara tabakalar önemli bir
gelişme arz eder. Özellikle şehirleşme 1950'lerden sonra büyük bir
hız kazanır. Bu şehirleşmenin küçük burjuva yaşam tarzına bir hız
kattığını söyleyebiliriz. Özellikle Kuzey Kürdistan'da çok yaygın
olan küçük burjuva milliyetçiliği diyebileceğimiz, ama yine siya-
sal amaçları göz önüne getirildiğinde otonomiye geçmeyen, temel
mücadele biçimleri söz konusu olduğunda yayın ve dernek faaliye-
tini aşmayan, mücadeleye kapalı, siyasal bir gösteri bile geliştiri-
mekten aciz ve fazla iddialı olmayan önderliklerin radikal küçük
burjuva partiler bile diyemeyeceğimiz oluşumlar biçiminde kendi-
lerini sınırlamalarını anlamamız zor değildir. Bunların oluşum ne-
denleri de katı sömürgecilik uygulamaları temelinde oluşuyor. Yi-
ne ilkel aşiret ve kabile düzenleri ile ilişkileri var. Feodal bir
toplumsal yapının derin izlerini taşıyan küçük burjuva oluşumları-
nın da fazla radikal olamayacağını, amaçlarında otonomiye aşama-
yacağını, lafta "bağımsızlık ve özgürlük istiyoruz" deseler de, pra-
tikte içine girdikleri tutumun reformistliğin bile gerisinde
olacağını, savaş yöntemlerinde cesur bir propagandayı geliştire-
meyeceklerini, örgütlenmede dernekçiliği aşamayacaklarını ve as-
la buna yönelim gösteremeyeceklerini kavramak bu nedenle zor
değildir diyoruz. Ara sınıfın oluşum özellikleri bize bunu gösterir.
Bunun istisnaları kaideyi bozmaz.

Bunun yanında bir de PKK çıkışı vardır. Yalnız şunu da belirte-
lim: Ara sınıfın 1970'lerdeki oluşumuna öncülük etme durumunda
olan DDKO -ki, buna KDP'den ayrılmalar ve ayrışmalar temelinde
KUK gelişmesi denildi- ve daha çok da sosyalist cilalı gruplar, yine
TİP'ten etkilemelerle Rızgari gibi grupçuklar, birbirlerinden pek
farklı değiller. Yine bunlar kendilerini proleter devrimcilik adı al-
tında Kawa biçiminde yansıtmak istediler. Özellikle Marksizm-Le-
ninizm'den etkilenmeler arttıkça, sosyalistlik sıfatı daha yaygın

kullanıldı. İşin aslını araştırırsanız, bunlar ilkel bir milliyetçiliğe yaklaşan tutumlar oluyor. Bunların radikal bir yurtseverlik çizgisine bile gelemediklerini görüyoruz. Ama vurgulandığı gibi istisnalar var. Yurtseverlik kadar sosyalist kişilikler de ortaya çıkıyor.

PKK bu nedenle daha farklı bir durumdur. PKK'yi daha iyi kavramak için günümüzde birçok araştırmalar yapılıyor. Bundan sonra PKK konusu, üzerinde en yoğun durulacak konudur. PKK, Kürdistan toprağında hiç kimsenin beklemediği bir harekettir. Kürdistan'da objektif koşullar kadar sübjektif koşulların da oluşmadığı konusunda uzun yıllar bir tartışma yürütüldü. Böyle bir hareketin vücut bulamayacağı, vücut bulsa bile ömrünün üç ayı geçemeyeceği, ömrü uzun olsa bile bunun şikeli olacağı iddia edildi. Hala ne kadar MİT'le ilişkisinin olduğu, ne kadar dış güçlerle ilişkisi bulunduğu biçimindeki sahte bir tartışmayla -ki, bu tartışma TC'ye dayalı olarak geliştiriliyor- hala PKK'nin yenilebileceği biçiminde varsayımlarla mevcut gerçeklik bir türlü layıkıyla anlaşılacak ve kabul edilmek istenmiyor. Ama bana sorarsanız, PKK gerçekliği Kürt halkının derin bir özelliğini esas alarak çıkmayı başardı. PKK Kürt halkının özelliklerini esas almasaydı, yalnız radikal marksist-leninist çözümlerle vücut bulamazdı. Hiç şüphesiz PKK'nin ideolojisinde bilimsel sosyalizm esastır. Yine ulusal soruna yaklaşımı çağdaş olduğu kadar radikaldir. Yani bütün bunlar aslında işin sübjektif yanısıdır. Yani bilinç ve örgütlenme yanına, taktik yanına işaret eder. En önemlisi ise, objektif temelinin halkçı olmasıdır.

Kürdistan ve Kürtlük adına dürüst olan ne varsa, sömürgecilerin tasallutuna uğramamış, Kürtlük özelliklerini yitirmemiş ve ihanete uğrasa bile az da olsa özel savaş rejimine karşı dayanabilen veya özellikle Kemalizm'in ulaşamadığı kendi ulusal özelliklerini koruyan kesimlerin yer almasının PKK'nin gelişiminde önemli bir payı vardır. Yine aydınların saf ve direngen -ki, gençlik bunda önemli bir kesimi temsil eder- özellikleri PKK'nin gelişimde önemli bir yer tutmuştur. Yine çarpık da olsa yaşanan kapitalist gelişmenin Kürt halkında yol açtığı aşiretçi-feodal bağlardan kopmuş, bizim Kirmanc dediğimiz kesimin PKK'nin gelişmesinde büyük rolleri

vardır. PKK Botan'daki ilk adımlarını bu aşiretten kopmuş Kürtlere dayandırıyor. Yine radikal aydınlaşmayı yaşayanlar, özellikle gençlik PKK'ye akın ediyor. Daha kapsamlı olarak ele alacağımız bu sosyal özellik, PKK'nin dayandığı sosyal tabanı izah ediyor. PKK, bu sosyal tabanı görmeseydi, görüp de bu sosyal tabanın üzerinde yüksek bir ilgiyle durmasaydı -ki, biz buna doğru devrimci ideoloji ve politika diyoruz- bununla kaynaşmasaydı, onu geçici bir olay veya dış güçlerin dayatması veya katı ortodoks marksist gelişim biçiminde izah etmemiz mümkün olurdu. PKK'yi ayakta tutan onun bu sosyal, sınıfsal yönüdür.

Aynı şekilde bu kesim politikaya ulaşmak istiyorsa çok radikal olmak zorundadır. Çünkü dayatılan baskı ve onunla işbirliği hal-kalar dahilinde hareket eden sınıf bu kesime hiçbir hayat hakkı tanımadığı gibi, bunları tahrip etmeyi de kendisi için bir hak olarak görüyor. Bu kesim ayağa kalkmak, toplumsal özgürlük kadar ulusal kimliğe yaklaşmak istiyorsa çok sert, ideolojide ve politikada çok devrimci ve radikal olmalıdır. Yine taktikte şiddet ögesine yer vermek zorundadır. Çünkü başka türlü kendisini savunamaz ve yaşatamaz. Bu yönüyle bir ideolojik ve politik yaklaşım kadar pratik yaklaşıma da sahip olursa, örgüt ve onun çalışma tarzıyla halka planlı ve bilinçli olduğu kadar mevcut tarihsel özellikleri ve oluşum özelliklerini dikkate alarak yaklaşırsa sonuç alabilirdi. PKK somutunda yapılan da budur. Böylesine bir PKK tanımına ulaşmak zor değildir. Daha da kapsamlıca üzerinde durulabilir.

Kısaca 20. yüzyılda Kürdistan'daki gelişmeleri ağırlıklı olarak bu çerçeve dahilinde görebiliriz. Bu çerçeve dahilinde bazı noktaların daha iyi aydınlatılmak istendiğini sanıyorum. KDP biçimindeki oluşumun, oluşum nedenlerini biraz daha aydınlatmak ve bu konuda bir netlik sağlamak gerekmektedir. Yine çeşitli reformist gruplaşmaların niteliğini daha iyi kavramak önemli olmaktadır. Sizler daha çok bu konular üzerinde bizimle bir söyleşi geliştirmek istiyorsunuz sanırım.

Değerli arkadaşımız Serhat, bu fırsattan istifade ederek, biz de üzerinde epeyce yoğunlaşmış bulunduğunuz ve oldukça içinden de

gelmiş olduğunuz yakın tarihsel sürecin birikimlerini görmek ve bilgilerinizi öğrenmek isteriz. Bilahare daha kapsamlı değerlendirmeler yapabiliriz.

Bu vesile ile oğlu olduğunuz için değil, Kürdistan tarihinde, özellikle onun çok önemli bir aşamasında KDP gibi bir oluşumda en üst düzeyde görev üstlenmek durumunda kalan Faik Bucak'ın anısına da doğru bir yaklaşım geliştirmek istiyoruz. Bu hepimizin görevidir. Bana göre bu durum fazla açıklığa kavuşamadı.

Aynı biçimde Sait Elçi ve Sait Kırmızıtoprak'ın da mücadele deneyimlerine sağlıklı bir yaklaşımın gerekli olduğuna inanıyoruz. Ondan sonra bir de KDP pratiği vardır. Birçok dürüst yurtsever bu harekete katılmış, fakat en son TC'nin özel savaş birlikleriyle Güney'de nasıl kol kola girdiklerini görünce bu eski yurtsever miras bundan acı duymuştur. Ben bunun örneğini gördüm. Bu vesileyle Mele Abdullah'ın adını anmalıyız. O "elli yıl bu harekete hizmet ettim" dedi, ama gerçekte bundan çok acı duyduğunu, aslında bütün özlemlerinin PKK tarafından temsil edildiğini görmekten bahsettiğini, artık ölse de gözünün açık gitmeyeceğini belirtiyordu. Bunlar tarihi miraslardır. Biz bu tarihi mirasa layık olmaya büyük özen gösterdik. Bu vesileyle bunu da belirtmeliyiz.

Ayrıca bunlarla, özellikle KDP ve bunlardan etkilenen küçük burjuva reformistleri ile uzun süre ideolojik, politik ve eylemsel düzeyde çelişkilerimiz oldu. En son yakın tarihte gerçekleşen Güney savaşına kadar gelindi. Tekrar bir uzlaşma ve ittifaklar dönemine girmeyi umut ediyorum. Bu konuda üzerimize düşeni yapacağımızı bu vesileyle açıkça belirteyim. Bütün bu konularda halkın da artan sorunları vardır. Biz de bu konularda gereken karşılığı vermeliyiz diyorum. Bütün Kürdistan parçaları bize soruyor ve çözüm istiyorlar. Aynı biçimde son savaşın bu konuda ortaya çıkardığı gelişmeler vardır. Bu savaş kimin neye dikkat etmesi gerektiğini, kimin kiminle ne kadar yol alabileceğini, kimin kime dayanarak gelişebileceğini ve herkesin, "bu işte ben de varım" diyenlerin yerinin, meclisinin nasıl olması gerektiğini, olumsuz tarihi mirastan dersler çıkarmak kadar geleceği doğru

kestirmenin hangi temel doğrular etrafında oluşması gerektiğini iyi ortaya çıkarmıştır. Başlarken de belirttiğim gibi bunu yeni bir biçimde yaşıyoruz. Daha ayrıntılı sorularınızla bu süreçte halkın da beklentilerine, birçok örgüt, kişi ve çevrenin bizden beklediği cevaplara ulaşmak isteriz. Özellikle yeni bir döneme giriliyor. Kürdistan çapında ulusal ittifaklar bunun somut bir ifadesi olmakta, ulusal kongre çalışmalarına yönelim bulunmaktadır. Bütün bu sorunlara ilişkin açıklık getirmek hayatidir.

Serhat Bucak: Sayın Başkanım, şüphesiz PKK olayının dışında olmakla içinde olmak, dışarıdan pratiğini görmekle bizzat pratiğinin içerisinde olmak arasında çok büyük fark olsa gerek. Sizi ve partinizi daha yakından görüp tanımaktan dolayı mutluyum. Şüphesiz biz tarihimize çok doğru yaklaşmak zorundayız. Tarihini, geçmişini iyi bilmeyen bir halkın mutlak surette her zaman tehlikelerle ve özel harp taktikleriyle karşı karşıya kalacağını tarih bizlere göstermiştir.

Sizin de konuşmanızda belirttiğiniz gibi, özellikle II. Meşrutiyet'in ilanından itibaren metropol kentlerde, o zamanki aşiret beylerinin çocuklarının önderliğinde bir aydınlanma hareketi var. Ancak bu aydınlanma hareketi, yine sizin de belirttiğiniz gibi Osmanlı İmparatorluğu'ndaki Jön Türk hareketinin çok daha silik bir biçimdir.

Türk ulusal kurtuluş hareketi döneminde Kürtlerin nasıl aldatıldıkları hepimizin bildiği bir noktadır. 1925'teki Şeyh Sait hareketi Kürtlerin aldatılma sürecine olan bir tepkidir. Aşiretsel bir önderlik altında olsa da, bu hareketi bir başkaldırı şeklinde görmek gerekir. 1928'lere geldiğimizde, Ağrı isyanı patlak verir. Ağrı isyanının Şeyh Sait hareketinden ayrı bir özelliği var. Ağrı isyanı, Şeyh Sait hareketinden sonra kaçıp Güneybatı Kürdistan'a yerleşen aydın ve yurtseverlerin oluşturduğu Hoybun Cemiyeti'nin desteklediği bir harekettir. Kısa sürede başarılı oluyor. Osman Sabri'nin de belirttiği gibi, Hoybun Cemiyeti mensuplarının İhsan Nuri Paşa'ya gerekli lojistik desteği sunmaması, özellikle o zamanki başkaldırının di-

ğer alanlara yayılmaması, lokal olarak kalması sonucunda, TC ile İran arasındaki hudut anlaşması ile hareket kuşatma altına alınıyor ve kısa sürede bastırılıyor. Kürtlerin en son başkaldırısı 1937-38'lere rastlıyor.

1977'lere kadar Kürdistan'da büyük bir suskunluk var. Haki Karer'in şehadetiyle yeni bir sürece giriliyor. 1984'ten sonra da Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde yeni bir dönem başlıyor. '38'den itibaren Kürdistan halkı mezara konulup üzeri betonlanıyor. Kürdistan teslim alınıyor. Dersim hareketine iştirak etmiş olsun veya olmasın, hepsine büyük bir mecburi iskan olayı yaşatılıyor. Bu iskan olayı, bugün de değişik biçimlerde halen uygulanmaktadır.

1942'lere geldiğimizde Hevi Kürt Talebe Cemiyeti'nin kuruluşundan sonra, ilk defa Kürt üniversite gençliği tarafından küçük çapta da olsa, dar bir çerçevede bir dernek kuruluyor. Dicle Talebe Yurdu'nda M. R. Bucak, Yusuf Azizoğlu, Ziya Şerefhanoglu, Faik Bucak ve Musa Anter tarafından çağdaş Kürt yurtseverliğinin temeli atılıyor. Bu aydınlar, birbirlerine ve ülkeye bağlılık yemini ediyorlar. Bunlardan ikisi şehit oluyor. Kalan üçü ise, ömürlerinin sonuna kadar bu yemine bağlı olarak halkı için çalışıyorlar. Dicle Talebe Yurdu olayı 1951 yılına kadar devam ediyor. Bu yurttan mezun olan birkaç istisna kişi dışında, diğerleri düzenle bütünleşiyorlar.

1950-60 yılları arasında Kürdistan'da kimliğin dumura uğratılması var. Daha önceki başkaldırılara öncülük etmiş kesimlerin giderek gelişen sömürgeci kapitalist sisteme entegre olmaları var. Örneğin hem köy ağasıdır, hem şehirde sömürgeci burjuvazinin acentasıdır, hem de Ankara'da milletvekilidir, bakandır. Bu dönemlerde Kürdistan'ın diğer parçaları da sessizdir. Güney'de Kral Faysal ve Nuri Sait yönetimi var. Doğuda ise İran şahı baştadır. O dönemlerde KDP Güney Kürdistan'da faaliyettedir, halk içerisinde örgütlenme yapmaktadır, ancak kayda değer bir gücü yoktur. İran'da KDP örgütleniyor. Ancak Kuzey Kürdistan'da böyle bir çalışma yoktur. Tabii süreç de durmuyor. Bu dönemde

Musa Anter ve arkadaşlarının Diyarbakır'da İleri Yurt etrafında kümelenmesinin yanında, Kürt üniversite gençliğinin eylemlilikleri de yoğunlaşıyordu.

Menderes hükümeti, girdiği darboğazdan kurtulabilmek için suni bir 49'lar olayı yaratıyor. ABD'ye bir rapor sunuluyor. "Türkiye'de komünist bir devlet kurmak isteyenler var, bunların tasfiye edilmesi gerekir" deniliyor ve bunun karşısında ABD'den yardım geliyor. Bir de 49'lar olayının öncesi var. 1958 yılında Güney Kürdistan'da Kerkük mıntıkasında Türkmenlere karşı girişilen, daha sonra Kürtlere mal edilmek istenen bir katliam olayı var. Bunun üzerine DP Niğde milletvekili Asım Eren, TBMM'de gündem dışı bir konuşma yapıyor: "Biz de Türkiye'de misilleme yapalım" diyor. Bu konuşmayı İstanbul Üniversitesi'nde okuyan 103 Kürt öğrenci protesto ediyor.

Irak'ta Faysal rejimi devrilmiş, Barzani yanındaki peşmergelerle birlikte Bağdat'a dönmüştür. Kürt hareketi her geçen gün alevlenmektedir. Bir tedbir almak için 49'lar olayı bahane olarak yaratılıyor. Bu konuda MİT'in CIA'ya verdiği bir rapor var. Bu rapor 1965 yılında Yön dergisinde yayınlandı.

Türkiye'de 1960 yılı 27 Mayıs'ında DP iktidarına karşı bir askerî darbe oluyor. 27 Mayıs ihtilalinden sonra DP'li olsun veya olmasın, çekindikleri Kürt kimlikli kişileri Sivas kampında topluyorlar. Bunlardan elli beş kişi bilahare Batı'ya sürgün ediliyor. Aralarında Şeyh Sait'in oğlu Ali Rıza Efendi ve Şeyh Sait'in torunları, Ağrı'dan Öztürkler, Bitlis'ten Zeynel Abidin Gaydalı, Urfa'dan Bucaklar var. Bunların hepsinin ortak özelliği Kürt olmaları ve Kürtçülükle suçlanmalarıdır.

1960 ihtilalinden sonra 1961 Anayasası'nın yürürlüğe girişinin etkisiyle, 49'ların tahliye edilmesinden sonra Kürt hareketinde bir aydınlanma ve yavaş yavaş kimliklerini bulma süreci var. '61 Anayasası'nın getirdiği özgürlüklerden faydalanılarak, '62 sonlarından itibaren İstanbul'da Kürtçe ve Türkçe yayın organları çıkmaya başladı. Musa Anter ve arkadaşları Deng, Edip Karahan Dicle-Fırat, Sait Elçi ve Ziya Şerefhanoglu Riya Rast, D. K. Şeyhhesenanlı,

Roja Newe dergilerini çıkardılar. '63'lere gelindiğinde, 21-22 Mayıs olayları dolayısıyla ilan edilen sıkıyönetimle bu dergilerin tümü kapatıldı. Tabii bu süreç çok önemlidir. Bu süreçte Türkiye'deki gelişen sol hareket içerisinde birtakım Kürt aydınları da TIP saflarında yer alırlar. Bunların içerisinde bilahare T-KDP içerisinde göreceğimiz Dr. Sait Kırmızıtoprak da var.

1965'lere geldiğimizde Kürt aydınlarından bir grup Kürt halkının kurtuluşunu legal sol partiler içerisinde ararken, halktan birtakım insanlar da Kürt kimlikli bir örgütün kuruluş çalışmalarını yapıyorlardı. T-KDP'yi kurma fikrini ilk ortaya atan burada ismini rahmet ve minnetle anacağımız Liceli Fehmi Bilal'dir. Liceli Fehmi Bey, Şeyh Sait hareketine fiilen katılmış ve Şeyh Sait'in katipliğini yapmış yurtsever bir kişiliktir. Şeyh Sait hareketinin bastırılmasından sonra uzun müddet dağlarda kalıp teslim olmamıştır. Bilahare af yasasından istifade ederek dağdan inmiş, ömrünün kalan kısmını da aktif olarak Kürt halkına adanmış, kirletilmemiş tertemiz bir kişiliktir. Liceli Fehmi Bey 1961'lerde Güney Kürdistan'da KDP öncülüğünde başlatılan hareketin de etkisi ile Kuzey Kürdistan'da da böyle bir partinin kurulması ve Kürt halkının kendi öz örgütü etrafında örgütlenmesi fikrini ortaya atan ilk kişiliktir. Bu fikrini ilk önce halktan Sait Elçi ve Ömer Turhal gibi yurtsever insanlara açar. Halktan belli bir taban vardır. Kendilerine Önderlik yapacak bir aydın arıyorlar. Özellikle önderin aydın ve halk tarafından sevilen birisi olması lazım. Liceli Fehmi Bey Faik Bucak'ı öneriyor, ona gidilmesini istiyor. Sait Elçi ve Ömer Turhal kendisi ile görüşüyorlar. Faik Bucak ilk önce kendilerini kutlamasına rağmen böyle bir görevi kabul etmiyor. Zaman ve zeminin uygun olmadığını söylüyor. Ancak bilahare partinin tüzük ve programını bizzat kaleme alarak son şeklini veriyor, partiye katılıyor. T-KDP 11 Temmuz 1965 tarihinde kuruluyor. Henüz dışa yönelik faaliyetlere başlanmamıştır. Sait Elçi, Suriye'ye gelip S-KDP ile görüşüyor. Pratikte kendilerine yardımcı olacak bir eleman istiyor, partinin mührünü de Türkiye'de olanaklar kısıtlı olduğundan, Suriye'de yaptırıyor.

1965 yılında seçimler öncesi Faik Bucak'a TİP'te yer alması için teklif yapılıyor. Diyarbakır Dilan Sineması'nda yapılan bölge toplantısına davetlidir. Konuşma yapmak üzere kürsüye davet ediliyor. Yaptığı konuşmada Kürt sorunu konusunda program üzerinde anlaşma sağlanmadan, gerekli pazarlık yapılmadan TİP'e omuz verilmesinin mümkün olamayacağını belirtiyor. Bu konunun yakın tanıdığı olan M. Zana, "Bekle Diyarbakır" adlı kitabında bu konuda detaylı anlatımı yapmıştır. 1965 yılının sonlarında T-KDP'nin kurulduğu, bizzat Faik Bucak tarafından kaleme alınan bir mektupla Irak-KDP'ye bildiriliyor. Bu mektupta T-KDP'nin kurulduğu, partinin Güney Kürdistan'daki silahlı mücadeleyi desteklediği, diğer Kürt partilerinin de kardeş parti olarak kabul edildiği, Kürdistan'ın dört parçasındaki Kürt partileriyle ilişki içerisinde olacakları bildiriliyor. Bir mektup hazırlanıyor. Mektubun sağlam yerine ulaşması için kurye tarafından bizzat iletiliyor.

1966 yılı Mayıs ayında Faik Bucak, Sait Elçi ve diğer bir kişinin Suriye'nin Kobani mıntıkasına gelip bazı kişilerle temasta bulduklarını biliyoruz. Mayıs ayının sonlarına doğru Cizre-Silopi hattında bir haftalık bir gezi yapılıyor. MİT bu seyahati adım adım izliyor. Ayrıca bu dönemlerde Bucak ailesinin içerisinde kan davası var. İki taraf arasında kıyasıya bir mücadele var. Bir kesim Faik Bucak ve akrabalarını '60 ihtilalinde MGK'ye, "Kürtçü" olarak ihbar ediyor. Taraflar arasında temeli buna dayanan bir kan davası sürüyor. Bu kan davası fırsat bilinerek bir provokasyon hazırlanıyor.

4 Temmuz 1966 tarihinde saat on sıralarında özel bir tim tarafından Urfa'nın Karaköprü mevkiinde Faik Bucak'a karşı bir suikast düzenlenir ve Faik Bucak yaralanır. Arabada iki oğlu ve amcasının oğlu olmasına rağmen, sadece kendisi hedef alınır. Faik Bucak, 5 Temmuz 1966 tarihinde şehit düşer.

Bu olaydan önce, Urfa Jandarma Alay Komutanı albay Sami Tümerkan ile aralarında hem şahsi, hem politik çok sert bir tartışma geçer. Faik Bucak albaya küfrederek, "apoletlerini sökeceğim" der. Albay, "göreceğiz bakalım, gücünüz yeterse apoletlerimi sökersi-

niz” diye yanıtlar. Suikasttan bir gece önce büyük oğluna, “yarın Siverek’e gideceğiz. Yolda herhangi bir şey olursa metanetinizi kaybetmeyin” der ve yola devam edilmesi gerektiğini söyler. Ertesi gün bilindiği gibi suikast yapılır. Hatta yola çıkmadan önce birkaç kişi yola çıkmamasının kendisi için daha yararlı olacağını söyler. Kendisi ise “Ben demir leblebiyim, kimse beni yutamaz, cenazem yerde de olsa kimse gelemaz” der. Kendi kendisine her zaman büyük güveni vardı. Demin de belirttiğim gibi, 5 Temmuz 1966’da şehit düştü. Tabii bu süreç içerisinde T-KDP’nin önünde çok önemli bir görev vardı. Bu görevlerini maalesef yerine getiremediler.

– Bu noktada bazı sorular var. Faik Bucak’ın gerçeğini biraz daha iyi yorumlayalım. Siz yakından tanıdığınız, ayrıca şehadete gitmeden önce sizinle uzun uzun konuşmuş. KDP resmen 1965 yılında kuruluyor. Sait Elçi gidiyor, bağlantılar kuruyor. Bu süreci de özel uzmanları ile MİT ajanları adım adım izliyor. Bu sabit, diyor-sunuz. Yani KDP’nin önder kişiliği olarak Faik Bucak’ı tanıyorlar. Ayrıca bu aşiret içerisinde bazı kişilerin çıkarları gereği kendisini ‘Kürtçü’ olarak ihbar ettiği de sabit, şüphe yok. Bu anlattıklarınızdan anlaşılıyor ki, Kürtlükle ilişkili, Kürtlüğe bağlı, bundan taviz vermiyor. Eskiden beri, Kürt kimliğini inkar etme sürecinde de Kürt kimliği ile büyüyor.

Biliyorsunuz, 1950-1960 arası yıllar yaygın olarak asimilasyon ve Kürt ulusal özelliklerinin Türk ulusal özellikleri içerisinde erime sürecidir. Bu, şu bakımdan önemli: Demek ki Faik Bucak bu yılları Kürtlükle karşılıyor. Aşiret içerisinde belli bir kesim Türklüğe özeniyor, işbirlikçiliğe soyunuyor. Faik Bucak tam tersine tepki duyuyor ve bu tepkisi çok somut radikal bir Kürt kimliğiyle noktalanıyor. Aşiretin belli kesiminin ihbarı var, kendisinin bahsettiğiniz albayla çatışması var. Bu çatışmada sanırım albay fark etmiş, Kürt kimliği nedeniyle. Bir yerde provoke etmiş oluyor. Anlattığınızdan bunu sezinlemek mümkün. Türk subayları, özellikle Kürdistan’da görev yapanlar uyanıktır ve Kürtlüğün bütün özelliklerini önceden bilerek yola çıkarlar. “Kürt tipleri nasıldır, Kürtçü kimdir ve kendilerine nasıl yaklaşılması gerekir?” sorusuna, hayli bilinçli

olarak yaklaşırlar. Faik Bucak'ın da Kürtlüğe bağlı olduğunu ve bu konuda bir engel olduğunu görüyor. Demek ki, bir tartışmaya ve çekişmeye çekiyor. Karşılığı şu oluyor, yani anlatımınızdan çıkan şu; “apoletlerini sökerim” demek, bu bir nevi çatışmadır. KDP Genel Başkanı olması, albaya karşı radikal tavır takınması, onun hakkındaki komplonun asıl nedenidir.

Serhat Bucak: Ayrı nedenleri var, Başkanım. Onları da izah edeceğim.

– Ayrı nedenleri diye bahsettiğiniz, Barzani ile ilişkiye girmekten dolayı izlenme durumu mu var? Acaba bu izlenme sürecinden itibaren MİT bazı kişilerden bilgi aldı mı? Açıklık getirirseniz daha iyi yorumlar getirebiliriz.

Tarihi çıkışlarda önemli olan komplo ve sapmalara karşı kendini korumasını bilmektir

Serhat Bucak: Açıklık getireyim. 1966 yılında şehit düşüyor. 1971 yılı Haziran ayında bizzat Sait Elçi'nin, Dr. Şiwan (Sait Kırmızıtoprak) tarafından öldürülme olayı var. Sait Elçi'nin öldürülmesi olayı açığa çıktığı zaman, T-KDP'nin o dönemdeki merkezinde bulunan bir kişiye, İdris Barzani'nin bizzat açıklaması var. Bu kişinin Dr. Şiwan'la da ilişkisi vardı. Bu açıklamayı ilk önce bir bilim adamına yapıyor; sonra da bana açıkladı. Sait Elçi'nin ölümü ortaya çıkınca, Dr. Şiwan'ın yargılaması yapılıyor. Şiwan'ın yargılaması yapıldıktan sonra Dr. Şiwan, Bruska ve Çeko da öldürülüyor. İnfazlar tamamlandıktan sonra, İdris Barzani'nin bu kişiye bir anlatımı var ki, çok ilginçtir; İdris Barzani, “her iki Sait de Kek Faik gibi aynı yöntemle öldürüldü” diyor. Kek Faik deyince, arkadaşın aklına İran KDP önderlerinden olup, Irak'ta öldürülerek şaha teslim edilen Faik geliyor. “Evet, kek Faik de yürekli, yurtsever bir insandı, Kürt halkı için bile bile ölüme gitti” diyor. İdris Barzani cevaben, “yok, senin bahsettiğin İranlı Faik'ten bahsetmiyorum” diyor. Bunun üzerine arkadaş o zaman, “bilemiyorum, hangi Fa-

ik'ten bahsediyorsun?" diyor. Bunun üzerine de İdris Barzani "sizin ilk başkanınız avukat kek Faik'ten bahsediyorum. O da bu biçimde ortadan kaldırıldı" diyor. 1966 yılında I-KDP'ye yazılan mektup TC'nin eline geçiyor. T-KDP'yi bundan sonra TC biliyor ve izlemeye başlıyor.

– Kimden, tahmininize göre?

Serhat Bucak: I-KDP'den.

– Kesin, değil mi?

Serhat Bucak: Tabii, bunda hiç şüphe yok.

– İzleme ondan sonra mı başlıyor?

Serhat Bucak: Gayet tabii, ondan sonra başlıyor. Ben arkadaş-tan sordum; "bu olayı bugüne kadar niçin benden gizledin? Bu kadar oturup kalktık, bu olayı benden niye gizledin?" dedim.

– O tarihlerde Barzani'nin Cevdet Sunay'a mektubu da var sanırım?

Serhat Bucak: 1968 yılında Akşam Gazetesi muhabiri Hulusi Turgut kanalıyla göndermişti.

– Yani o süreçte TC'ye ne kadar yaklaştığı görülüyor.

Serhat Bucak: Giderek yaklaşıyor, dostluklar kuruyor.

– Adeta yalvarıyor, her türlü hizmete açık olduğunu söylüyor. Ayrıca Mesut'un geçen yıl Washington Post'ta çıkan bir açıklaması vardı: "Biz 1962'den beri TC'ye en büyük hizmeti yaptık" diyordu. Belli oluyor ki, 1960'lardan bu yana çok somut ilişkileri var. Faik Bucak mektup yazıyor, "biz partiyi kurduk, kardeşlik bildiriyoruz" diyor.

Serhat Bucak: Yardım istemiyor. Mektubun içeriği aynen şöyle: "T-KDP kuruldu. Bu parti Kürdistan'ın dört parçasındaki Kürt halkının mücadelesini sıcak karşılıyor." Kardeş partilere dostluklarını ve ihtilalci selamlarını iletiyor. Mektup bu anlamdadır.

– Tamam, anlaşılıyor. Bu, TC tarafından biliniyor. Bu daha çok I-KDP bünyesinde ortaya çıkan bir bilgilendirmedir.

Serhat Bucak: Elbette, yoksa İdris Barzani Faik Bucak'ın da her iki Sait gibi aynı yöntemle ortadan kaldırıldığını nereden bilebilir?

– Benim bir değerlendirmeme göre T-KDP, '72'lerden itibaren yoğun olarak MİT'in denetimine girmiştir. Daha önceleri de bilgilendirmeler var. Yani I-KDP, kurulur kurulmaz T-KDP'yi TC'ye bildiriyor ve bilgilenmeler somut izlenme ile takip ediliyor. Hayret ediyorum, bugüne kadar bu denli bilgi sahibi olmanıza rağmen neden açıklamalarda bulunmadınız?

Serhat Bucak: Bu bilgilenme bana geç ulaştı.

– Bir olayı, bilgiler geç geldi diye doğru yorumlamazlık edemeyiz. Benim bu kısa bilgilerden çıkaracağım sonuç şudur: Komploların düzenlenme şekli, tarihi kişiliklere karşı düzenlenen komplolarla çok benzerlik arz ediyor. Örneğin Şeyh Sait'in etkisizleştirilip kolorduya teslim edilmesi, Binbaşı Kasım sayesinde oluyor. Binbaşı Kasım, Şeyh Sait'in bacanağıdır. Şeyh Sait Binbaşı Kasım tarafından baştan itibaren izleniyor. Görünüşte Kemalistlerin, Şeyh Sait'in önünü tutmasıdır. Biliniyor, bu daha sonra ortaya çıkıyor. Dersim isyanında Alişer'in katledilmesi vardır. Bunu geliştiren, Seyit Rıza'nın yeğeni Rayber'dir. 19. yüzyılda benzer gelişmeler vardır. Yezdan Şer'in Bedirxan Bey'e karşı kışkırtılıp, isyanın bastırılması durumu var. Ortaya şu çıkıyor: Bu tarihi örnekleri daha da çoğaltabiliriz; Faik Bucak'ın katledilmesi gibi.

1965'ler hem emperyalizm hem de Türk sömürgeciliği açısından çok önemli yıllardır. Kontrol altında TİP kurulmuş, sola açılım var, demokratik gelişmeler hız kazanıyor. Tam bu sırada T-KDP'nin kontrol dışı kurulması, Güney Kürdistan'daki harekettten etkilenmiş de olsa, bağımsız bir temelde ve radikal bir kişilikle kendini temsil etmesi, MİT'i son derece rahatsız eder. Ne pahasına olursa olsun üzerine giderler. Bu da özel savaş yöntemiyle tasfiyedir. Nitekim tarihi örneklerle kıyaslandığında, aşiret içi çelişkiler kullanılıyor. Aşiretin bir kesimi zaten işbirlikçilikte derinleşmiş, ihbarı yapıyor. İkincisi, parti adım adım izleniyor. Özellikle Güney Kürdistan'm daha '60'larda Türkiye'nin yörüngesine girmek için verdiği tavizler vardır. Tavizlerden biri de, yeni kurulan bu partiyi ve önderliğinin yazdığı mektubu TC'ye bildirme, en son albayla çatışması, sanırım şehadetinden az öncedir.

Serhat Bucak: On gün öncesine dayanır.

– On gün önce mi? Daha iyi anlaşılıyor. Albay, kişiliği değerlendiriyor. Onun kişiliğini tüm yönleriyle kavlıyor. Cesaretlidir, öyle şantaj ve ürkütmeyle boyun eğdirilecek bir kişilik değildi sanırım. Bu saptama çok önemlidir. Eğer öyle değilse, geriye bir komplo kalıyor. Komployu nasıl yapacaksın? Bir arazi davası, bir kan davası süsü vereceksin ki, Türk devleti bu işten temiz çıksın. Bedirhan Bey’i Yezdan Şer ile, Alişer’i Rayber ile, Şeyh Sait’i Kasım ile kontrol altına aldırır. Faik Bucak’ı da kendi aşireti içerisinde ve bilgilendirme çerçevesinde öyle yapar.

Serhat Bucak: Kendi aşireti içerisinde olanlar piyon.

– Komploya göstermelik olarak girenler onlar oluyor.

Serhat Bucak: Onlar değil, Başkanım, özel bir tim. Aşiretten de yardım görüyor tabii.

– Fakat tetiği çekenler, maşa olanlar aşiretten olanlar değil, kullanılanlar var, bu kesin. Aslında sonuç olarak şu değerlendirmeye gitmek gerekir. Ben kendi mücadele tarihimden de iyi biliyorum. Faik Bucak’ın kişiliğini radikal, yurtsever bir kişilik olarak değerlendirmek gerekiyor. Daha sonraki KDP yöneticilerinin uzlaşıcılığının çok çok ötesinde, TC’nin Kemalist dayatmalarının karşısında –ki, ben buna reformist burjuva milliyetçiliğini de dahil edeceğim– onların da ötesinde radikal bir Kürtlüğe açık oluyor. Bunu TC kesinlikle tespit ediyor. Faik Bucak’ın Kürtlüğünün tehlikeli bir Kürtlük olduğunu tespit etmiştir. Yasalar içerisine hapis olmuş bir kişi değil; yasaların dışına çıkarak radikal atılımlar yapıyor. Komplo için bu yeterlidir. Gerisi basit bir planlamadır.

Onu size şöyle izah edeyim: Mustafa Suphiler nasıl katledildi? İşte o Laz Osman, kaptandır, bireysel bir kişidir. M. Kemal’le de ilişkisi yoktur. Fakat tarih bunu çok açık gösteriyor ki, emir Ankara’dan gelmiştir. Hatta daha sonra sanki karşıymışlar gibi Laz Osman’ı da temizlerler. M. Kemal’in yakın arkadaşlarına yönelik de tasfiye hareketi vardır. ‘İzmir Suikastı’ olayı dolayısıyla Kazım Karabekir bile içeri alındı. İdamdan, İsmet İnönü’nün gayretiyle kurtuldu. Bütün bunlar göz önüne getirildiğinde TC deneyimlidir.

Komploları planlar, önemli bir isyan kişiliği söz konusu oldu mu, kesinlikle yakınına kendi adamlarını yerleştirir. Benim bundan hiç kuşkum yok.

PKK deneyimi var. PKK-MİT ilişkisi adı altında Uğur Mumcu'nun ömrünün bitirmeye yetmediği bir kitap çalışması var. O kitabın yayınlanmasını çok isterdim. Bize de bu temelde bir yaklaşım gösterilirdi. Fakat benim en büyük marifetim, hepimize bunu önemle vurgulayacağım, bu konuda biraz usta olmamdı. Bana da daha parti kurulmadan önce yaklaşım gösterip etkisiz hale getirmek, saptırmak, bu da olmazsa tasfiye etmek tutumu hiç eksik olmadı. Bu kişiliklerin tasfiye edilmesinde özel savaşın nasıl yöntemlere sahip olduğunu size uzun uzun anlatacağım. Fakat çok iyi anlıyorum, mücadele deneyimini çok iyi yaşadığım için bunları belirtmekle görevliyim. Daha sonrası da çok önemlidir. Onu da sizden dinleyerek öğrenmeye çalışacağım. KDP ilk şehidini verdiği zaman, onun ardılları o şehidin mirasına layıkıyla sahip çıkmazlarsa, ideolojik ve siyasi anlamını geliştirerek daha iyi bir teorik çerçeveye ve daha iyi mücadele biçimlerine kavuşturamazlarsa, yani devrimci bir mücadeleyi geliştirmede yetersizlik ideolojik-politik düzeyde ise, onu giderme biçiminde bir cevap vermemişlerse, o örgüt saptırılır. KDP deneyiminin de biraz saplantıya girmesi, her ne kadar Sait'ler radikal bir biçimde biraz yürütmek istedilerse de, onların da vurdurulması ve giderek sağa sapsakla kalınmayarak işbirlikçi bir yapıya dönüştürülmesi, çok dikkatle izlenmesi gereken tarihi bir deneyimdir.

Ben size PKK deneyimini anlatarak bunu izah etmeye çalışacağım. Fakat çok değerli yurtsever Faik Bucak'ın ciddi bir deneyim olmadan buna cesaret etmesi ve kişi olarak cesaretine güvenerek ortaya atılması, dediğim gibi komploya getirilmesinde temel neden teşkil ediyor. Faik Bucak arkadaşları tarafından güçlü izlenmiyor, çok güçlü ve radikal bir biçimde temsili yapılmıyor. Ona bağlı olanlar, daha sonra bir kez daha komploya kurban gidiyor. Sonuç olarak, her Kürt hareketinin başına gelen kendi zıddına dönüşme, KDP deneyiminde de gerçekleşiyor.

Şuna değinmek istiyorum: Kürdistan tarihinde her başkaldırıda, isyan olayında ve örgütlenmede yabancı güçlerin, özellikle Türk egemenlik sisteminin dayattığı bir ilke vardır. Kendi deyişleriyle, biraz da kendilerine yaraşır biçimde, iti ite kırdırma gibi bir tabir icat etmişlerdir. Bununla yapmak istedikleri, Kürdü Kürde kırdırmadır. Bunun bütün plan ve programlarını geliştirirler. Bu oyun çok oynanmıştır. Daha kapsamlı ele alınırrsa, bu olayda da buna benzer bir planla birlikte bu büyük komplonun ardındaki tasfiyecilik görülebilir. Egemenler örgütü amacı dışında ve hatta kendi çıkarları doğrultusunda çalıştırma konumuna erişmişlerdir.

Burada dikkat edilmesi gereken nokta şudur: Bize dayatılan komploları da bazen gerçekçi değerlendiremiyor, hatta onun planları çerçevesinde hareket etmekten kendimizi kurtaramıyoruz. Çok sayıda yurtsever uzun yıllar güdümlenmiş ve kendi kişiliklerinde bile son tahlilde sisteme hizmet eden tutumlara son vermeyi başaramamışlardır. Böylesine bir ölüm ve şehadet olayı diyeyim. Ama ne yazık ki şehadet nedir, anısından ne anlaşılmalıdır, geçmişte bunu görmedik. Ben bu görevi, kendi öz görevim olarak görüyorum ve gereklerini yerine getirmeye çalışıyorum.

Diğer her iki Sait için de benzer değerlendirmeler yapma ihtiyacı var. Onların anısını sürdürmek isteyenlerin de doğru sonuçlar çıkarmalarını isterdim. Uzun süre bunu bekledim. Bu vesileyle üzerimize düşeni yerine getirmeye çalışacağız. Bu görevimizi yerine getirirken, başta yüzü aşkın Güney savaşımı şehidinin anısına bağlılığın gereğinin de bu olduğunu biliyoruz. Bu savaşta şehadete ulaşanlar, Kuzey’de Türk özel savaş timleri, Güney’de ise işbirlikçilerin kuşatması altında kahramanlık gösterirken, tarihi komplolar karşısında nasıl direniş gösterileceğini, oyunların nasıl bozulacağını ve şehitlerin anısına nasıl sahip çıkılacağını ortaya koymuşlardır. Bu büyük direnişin en büyük gerekçelerinden birisi de budur ve bu anlamda da büyük bir başarı teşkil etmektedir.

Biraz daha genelleştirirsek, 1965’te kurulan KDP, kuruluşunun üzerinden daha bir yıl geçmeden komplo ve tasfiyecilik sürecini yaşıyor. Faik Bucak çağdaş bir milliyetçilik veya bir yurtseverliğin

gereklerine göre bir gelişme içindedir. O dönemin Kürdistan'ı, Si-verek gerçeği, Kürt yurtseverliğinin canlı ve gelişmeye açık yörelerinden biridir. Urfa somutunda hızlı kapitalistleşme vardır; top-rakta çözülüş, kentleşme ve bu temelde sınıflaşma ve aydınlanma olayı gelişiyor. Kısaca ilkel milliyetçiliğin bir basamak ilerisinde sosyoekonomik gelişme olayı yaşanıyor. Unutmayalım ki, bu yıllar reel sosyalizmin emperyalizmle dengeyi sağladığı ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin muazzam zaferlerine tanık olunduğu yıllardır. Faik Bucak'ın bunlardan etkilenmemesi mümkün değildir. Ayrıca aydın olması bunlardan çok rahat etkileneceğini gösteriyor. Urfa'da benzer bir çözülüş ve yeni sosyal gelişmeler var. Bunun da objektif etkisinin olmaması düşünülemez. Güney'de Barzani hare-keti var. Bundan da etkilenmemesi mümkün değildir.

Bütün bu veriler onun devrimci, demokrat ve yurtsever olarak değerlendirilebileceğini ortaya koymaktadır. Fakat her ne kadar ortam böylesine uygunluk arz ediyorsa da, Kuzey Kürdistan'da ke-malizmin müthiş tahribatı, Kürtlük adına ne varsa silip süpürmesi, gerçekten bir beton kalıbı gibi gerçeğimizi mezara gönderme iddia-sında olması, işin bir diğer yanındır. Bu aynı zamanda o dönem ay-dını ve devrimcisinin ne kadar zorlanacağını gösteriyor. Sübjektif düzey, yani kendiliğinden yurtseverlik ilgisi ve örgütlenmesi adeta ateşte kavrulurcasına yakılmıştır. Özel savaş en ufaklık bir Kürt ge-lişmesini, rahmetle andığımız Musa Anter'in kişiliğine yöneldiği gibi en acımasız bir takip altında tutabilmektedir. Yine en ufak bir kıpırdanışı, 49'lar olayında görüldüğü gibi nefes alamaz duruma getirmektedir. Hatta kendileri için potansiyel tehlike teşkil eden Kürt tiplerini, 27 Mayıs sonrasında görüldüğü gibi alıp Batı'ya sü-rebilmektedir. Yine onun daha ilerisini teşkil eden KDP deneyimini komployla sonuçlandırabilmektedir.

Çıkarılması gereken sonuç açıktır: Bu dönemde rejim en küçük bir gelişmeyi bile son derece şoven bir tarzda ortalığı kasıp kavur-makla cevaplandırıyor. Çıkışın yürekliliğini bu anlamda ortaya koymak gerekiyor. Zayıflığı aynı zamanda bu objektif nedenlere de bağlamak gerekir. Silahlı mücadeleyi bir yana bırakalım, siyasal bir

gösterinin bile idamla eş anlamlı olduğu bir dönemde bir mücadelenin geliştirilip taktik bir adım olarak gündemleştirilmesinin ölümlü cezalandırılacağı açıktır. Örgütlenme özgürlüğü şurada kalsın, bir örgütlenme teşebbüsünün bile anında izlenip komplolarla tasfiye edileceği açıktır. Dolayısıyla Kürt aydını örgütsüz ve cesaretsiz bırakılıyor. Çabalar bu anlamda bireysel olmaktan kurtulamıyor.

Dolayısıyla dönemin koşulları ile değerlendirecek, Faik Bucak önderliği cesaretli oldu. Ama güçlü bir örgütsel tabana dayanamayacağı, hızlı örgütlenemeyeceği ve devrimci taktiklere kavuşmasının zor olacağı anlaşılıyor. Zaten daha sonra üstünün hızla küllendirilmesi de bu objektif gerçekliklerle yakından bağlantılıdır. Öyle ki komplo yapılıyor, işi tüm yönleriyle kavrayamıyorlar. Bunu sürdürmesi gerekenler olup bitenlere gerekli anlamı verememişlerdir sanırım. Nitekim daha sonra komplonun daha derin yaşanması da bunu gösterir. Bu anlamda eğer radikal devrimci ve yurtsever bir örgüt olabilse ve örgütlenme şansını yakalayabilseydi, bizim on yıl sonra tekrarlamaya ve yakalamaya çalıştığımız sürecin başlangıcı olabilirdi. Bu nedenle çıkışını anlamlı buluyoruz. Yani kim çıkarsa çıksın, bu dönemde biraz böyle çıkacaktı. Biraz talih, biraz tesadüfler, daha çok da iddialı ve planlı olmak, özellikle örgütlenme olayında doğru adımlar atmaya bilmek, bu dönemden sağ çıkmanın temel gereği oluyor.

En büyük tehlike de şurada: Çıkış ne kadar yiğitçe olursa olsun, önemli olan başına getirilecek komploya veya sindirerek satın alınıp saptırılmaya karşı kendisini korumasını bilmektir. Burada bu olay bence önemlidir. Bir şehadet olayından ziyade, bir atılımın başına ne getirilmek istendi? Boyutlandırılırsa anlamı daha iyi ortaya çıkar.

KDP deneyimi yaklaşık otuz yıldır Kürdistan'ın en büyük parçasında çağdaş yurtseverliği amaç gündemleştirmek şurada kalsın, boşa çıkarmanın en büyük tasfiye örgütü olma rolünü üstlenmiştir. Kürt yurtseverlerinin toplandığını sandığınız bir yerde, şimdi anlaşılıyor ki, bu örgütlenme MİT Bölge Müsteşarlığı'nın kullandığı bir alet durumuna getirilmiştir. Son Güney savaşında KDP'nin gelişmiş bir korucular örgütü olduğunu gördük. Karşımızda savaşan

artıklar yarı Hizbullah, yarı KDP, yarı korucu biçiminde hareket ediyorlar. Bu, sömürgeciliğin genel bir Kürdistan yasasıdır. Sadece öldürmekle kalmıyor, bir de “tükürdüğünü sana yalattırım” diyor. Eğer Kürtlük için bir adım atmışsan “bunu Kürtlük adına çok kötü bir biçimde kullandırtırım” diyor. Bu konuda meşhurdur.

Yine A. Cevdetler, M. Şükrü Sekbanlar var; önce Kürtçü, sonra bir numaralı Türkçü oluyorlar. Kürtlük adına atılan adımı tasfiye etmekle kalmıyor, mirasını kendi özüne karşı en kötü tarzda kullandırtıyorlar. Bunu çok iyi görmek gerekir. Kürtlük adına bir adım atılmıştır. Ama KDP'nin otuz yıllık deneyimine bakıyorsunuz, Kürtlüğe en büyük darbenin bu kanal içinden vurulmaya çalışıldığını görüyorsunuz. Özenle vurguluyorum: Bir kişi komployla şehit edilirken, onun bütün mirası reformizme ve tasfiyeciliğe kanalize edilip kötüye kullanılıyor. Bunu mutlaka iyi görmemiz gerekiyor. Tekrar vurguluyorum: Bazıları dürüst de kalsa, onlar da vurdumduymazlığa götürülüyor. Giderek daha fazla sağa, daha fazla tasfiyeye, daha fazla ihanete yatırılıyor. Bir avuç çıkarıcıya, kişisel çıkarılarını oldukça geliştirmesinin hizmetini sunuyorlar. Diğer yandan o kadar yurtsever kanı, o kadar mazlumun ahı ve işkencesi unutuluyor. Sömürgecilerin Kürt işbirlikçileri, hem de Kürtçülük maskesi altında karşımıza çıkar ve biz de şaşırıp kalırız; işte bu olayda da durum bu oluyor.

Bunu da daha sonraki tarihi gelişim içerisinde daha iyi ele alabiliriz. Özellikle KDP'nin geçirdiği aşamalar vardır. 1970-80 sonralarını ele alarak anlam verebiliriz. Sanırım siz sonrasını anlatmak isteyecektiniz. yine '70'leri bu temelde bağlayacaktınız. Ben kısa bilgilerinizi dinliyorum.

Serhat Bucak: Sizin de belirttiğiniz gibi, PKK'nin en büyük özelliği, kendi devrimci mirasına sahip çıkmasıdır. Haki Karer'in şahadetinden sonra komploculuğa gerekli darbeyi vurmamış olsaydı, PKK bugün bu konumda olamazdı.

– Çok önemli ve doğru bir tespit.

Serhat Bucak: T-KDP'nin mirasını takip edenlerin merkezinde olanların en büyük açmazı buradan kaynaklanıyor. Parti genel baş-

kamı şehit ediliyor. Şehadette en önemli rolü oynayan kişi uzun yıllar yaşadı, eceliyle öldü. Faik Bucak'ın ölümünden sonra şu söylendi: "Gerçekten çok güçlü bir örgüt ve militanınız varsa, albay Sami Tümerkan cezalandırılmalıdır. Ancak bu temel üzerinde mirasa sahip çıkılır ve bu temel üzerinde parti güçlenir. Eğer bunu yapamıyorsanız, bırakın başka yolları deneyelim." Hep bunun önu kesilerek, "Sabredin" denildi. Liceli Fehmi Bey ölümünden önce, "partiyi ne yaptınız?" diye soruyor. KDP yöneticileri yanıtıyor, "arkadaşımız Zinar'ın ölümünden sonra sarsıntıyı atlattık. Parti iyi gidiyor, gözünüz arkada kalmasin" diyorlar. Liceli Fehmi Bilal huzur içerisinde ölüyor.

1968 yılında T-KDP'ye yönelik operasyon var. Sait Elçi ve 12 arkadaşı T-KDP'yi kurma suçlamasıyla tutuklanıyor. Parti tüzüğü ele geçiyor. Antalya Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanıyor ve politik düzeyi yüksek savunmalar yapıyorlar. Kürt halkının da kendi kaderini tayin etmesi gerektiğini, örgütlenmelerini gerçekleştirmek istemelerinin tabi hakları olduğunu savunuyorlar. T-KDP'nin siyasi yaşamındaki en önemli olaylardan biri burada gerçekleşiyor. Sait Kırmızıtoprak, 49'lar davasından tahliye edildikten sonra bir grup Kürt aydını gibi Kürt halkının kurtuluşunu Türkiye'nin sosyalist olmasında görüyor. Bir müddet TİP'te çalışıyor. Yön dergisinde gayet düzeyli yazıları çıkıyor. Isparta'ya yerleşiyor. Sait Elçi ve arkadaşları Antalya'da tutuklu olduğu dönemlerde Isparta-Antalya arasında mekik dokuyorlar. T-KDP'lilerin ihtiyaçlarını karşıyor, mahkemelerini izliyor ve etkileniyorlar.

– Sait Elçi Antalya'da mıydı?

Serhat Bucak: Antalya'da cezaevinde tutukluymdu. 1969 yılında Sait Elçi ve arkadaşları tahliye ediliyorlar. Yine bu dönemlerde konuştukları gibi Sait Kırmızıtoprak eşine ve çocuklarına İstanbul'da ev alıyor, ihtiyaçlarını temin ediyor. Üniversite çevresindeki yurtsever Kürt öğrencileri ile temaslarını kurduktan sonra, Hikmet Bulutekin (Çeko) ve Hasan Yıkılmış (Brûsk) ile birlikte T-KDP kanalıyla Kuzey Irak'a geçiyor. Kuzey Irak'a geçtikten sonra, otonomi anlaşmasına kadar cephede savaşıyor ve fiilen doktorluk yapıyor.

Çok çalışkan, müthiş ikna kabiliyetine sahip ve kitle içerisinde sevilen bir insan. Irak Baas İrkçılığı ve Kürt Halk Hareketi ismiyle bir kitap yazıyor. Komal Yayınevi bu kitabı 1975 yılında yayınladı. Marksizmi bilen, ona açık bir insan olarak, kitapta birtakım yanlış tespitler vardı. Örneğin Barzani’yi ‘Kürdistan’ın Ho Chi Minh’i ve Maosu’ olarak gösteriyordu. Çiyayê Metina savaşını anlatırken, İsa Suvar’ı göklere çıkarıyordu. Öyle ki, İsa Suvar 1975 yılında peşmergeler tarafından linç edilerek öldürüldü. Bunların hepsi yanlış tespitlerdi. Bu tespitler ayrı bir kitap ve araştırma konusudur.

Bu kitabı yazdıktan sonra, kendisine İsa Suvar’ın komutanı olduğu Zaxo’da bir karargah veriliyor. İsa Suvar ile çok sıkı ilişkileri var. Hatta İsa Suvar’ın komutasındaki peşmergelerin desteğinde Türkiye’de silahlı mücadele başlatmak istemektedir. Dr. Şiwan buradan sık sık Kuzey Kürdistan’a girip çıkar, yeni bir parti kurar, partisinin ismi PDK a Türkiye’dir. O zamanki DDKO’lar içerisinde örgütlenen Mele A. Kerim Ceylan ve Muhterem Biçimli gibi kişilikleri örgütler. Ben o dönemlerde Diyarbakır’a geldim. Sait Elçi’nin evindeydim, konuşuyorduk. Hiç unutmam, kendisine aynen “Sait ağabey, Dr. Şiwan parti kanalıyla Irak’a gitti. Orada ne yapıyor, ne ediyor, haberiniz var mı? Yeni parti kurma çalışmaları var mı, geçmişteki durum da ortada” dedim. Hemen sözümü kesti hiç unutmam, hiddetlenerek işaret parmağını havaya kaldırdı ve bana “Türkiye Kürdistanı’nda bugüne kadar iki ihtilalci yetişti. Biri hatırasına ömrümün sonuna kadar bağlı kalacağım Faik ağabeydir, o şimdi madden yok. İkincisi de Sait Kırmızıtoprak’tır” dedi. Ben tepkisine hiç ses çıkarmadım, o zaman ben yanılıyorum dedim.

Aradan bir müddet geçti. Dr. Şiwan partisini kurmuştu, çok yoğun bir biçimde örgütlenmeye çalışıyordu. Türkiye’den kabileler halinde insanları karargahına çalışmalarını izlemeye davet ediyordu. Örgütlediği insanlardan biri de daha sonra PKK saflarında çalıştı ve şehit düştü. Dr. Şiwan’ın ismi ve örgütü giderek güçlenmeye başlıyordu. Bu gelişmelerden Güney’in haberdar olmaması mümkün değil. Çünkü Barzani aşiretinden ve askerî alanda sağ kolu olan İsa Suvar aynı zamanda Doktor’un çok yakınıydı, ilişkileri en üst dü-

zeydeydi. Bu arada 12 Mart geldi. Mayıs ayının sonlarıydı. Sait Elçi'lere gittim. Akşam yine konuştuk, Dr. Şiwan'a müthiş kırgındı. "Verdiği sözü tutmadı, yanlış şeyler yapıyor. İki parti olmaz, partilerin birleşmesi gerekir. Kendisi ile konuşacağım" diyordu.

– 'Birleştirmek lazım' diyor muydu?

Serhat Bucak: Elbette öyle diyordu. 'Halkın tek bir partiye kanalize olması gerekiyor. İki partinin olması Kürt halkının yararına değildir' diyordu.

– İki parti arasında ne fark vardı?

Serhat Bucak: Çok fark vardı. Merkezi kadroları ayırdı. Gerçi Sait Elçi grubundaki merkezden iki kişi Dr. Şiwan'la da ilişki kurmuştu, ama ayrı yapıydılar. Dr. Şiwan'ın partisinin tüzüğünde şöyle bir madde vardı: "T-PDK, Marksizm-Leninizm öğretilerinden faydalanır." Diğer partide böyle bir hüküm yoktu. Dr. Şiwan'ın partisi sola daha açıktı. Sait Elçi beni yolcu ettikten sonra, kendisinin de bir iki güne kadar gideceğini söyledi. Nusaybinli, partili kurye Mehmedê Bego ile birlikte Suriye'ye geliyor. On beş gün Suriye'de kalıyor. Bütün bunları bu gezimde Sait Elçi'nin misafir kaldığı insanlardan öğrendim. Kendisine Irak'a gitmemesini söylüyorlar, bir komplonun olabileceğini kendisine hissettiriyorlar. Ama bütün bunlara rağmen, Sait Elçi Irak'a geçmek istiyor. Zaxo'ya geldiğinde kendisini Dr. Şiwan karşılıyor. Karargahta üç gün kalıyor. Ne konuştuklarını, neler tartıştıklarını bilemiyoruz. O dönemde karargahta sorumlu olup da hayatta olanlar tek kelime konuşmuyorlar, geçmiş miraslarına sahip çıkmıyorlar. Sait Elçi'nin nasıl öldürüldüğü, Dr. Şiwan'ın nasıl yargılandığı, neler konuştuğu konusunda yirmi bir yıldır tek kelime bile konuşmuyorlar.

– Bu tartışma ne olabilir?

Serhat Bucak: Sanıyorum Dr. Şiwan Kuzey Kürdistan'a yönelik bir silahlı mücadele başlatmak istiyordu. Sait Elçi de bunun zemininin olmadığını söylüyormuş. Ama kesin değil.

– Özü budur yani. Silahlı hareket başlatmak istiyor.

Serhat Bucak: Silahlı hareket başlatmak istiyormuş. Yine demin bahsettiğim arkadaşın evinde uzun müddet kaldım. O bana an-

lattı. Dr. Şiwan yakın bir zamanda Türkiye’de silahlı hareket başlatmak istiyormuş. “Ben İsa Suvar’ı yanıma almışım, benim elimde üç bin peşmerge var” diyormuş. Eklediği bir şey daha varmış: “Türkiye’de güçlü bir Kürt hareketi olmayınca, Güney’deki hareket de her zaman sabote olabilir. Onun için mutlaka Kürdistan’ın büyük parçasında güçlü bir hareketi oturtmamız lazım” diyormuş. Sanırım bu temelde aralarında bir çelişki vardı. Sait Elçi Diyarbakır’daki konuşmamızda Dr. Şiwan için “Bazı konularda çok aceleci davranıyor” dedi. “Irak’taki özerklik anlaşmasının neticelenmesine kadar hazırlık yapmamız gerekiyor” diyordu.

Dr. Şiwan, Sait Elçi’yi karargah mıntıkasında hapse kapatır. Başına nöbetçi olarak, Siirtli eski eşkıya Tilki Selim’i koyar. Sait Elçi, Tilki Selim’den Esat Xoşevi’ye gidip kendisinin geldiğini ve Zaxo’da olduğunu bildirmesini ister. Tilki Selim, Dr. Şiwan’dan çekindiğinden bu haberi veremez. Üç gün sonra Sait Elçi ve Mehmedê Bego kurşuna dizilir. İnfaz sırasında Dr. Şiwan, Çeko, Brûsk birlik-teler. Sait Elçi son olarak Dr. Şiwan’a “Madem ki beni öldürecek-sin, gözlerimi bağlama, beni de sen öldür, bari senin elinden öle-yim” der. Bu arada cesetleri kayalıkların altına saklarlar. İnfazdan sonra Dervişê Sado Irak’a gelir, Zaxo’ya gelir, Zaxo’ya uğramadan Esat Xoşevi’ye ulaşır. Sait Elçi’yi sorar. O da gelmediğini, kendile-rinin de onu beklediğini söyler. Esat Xoşevi, Sait Kırmızıtoprak’ı bir hastamız var bahanesiyle karargahına çağırır. Burada Dr. Şiwan, Xoşevi’ye Sait Elçi ve Mehmedê Bego’yu öldürdüklerini söyler. Bunun üzerine Dr. Şiwan ve arkadaşları enterne edilir. Ondan sonra Dr. Şiwan, Çeko ve Brûsk’un yargılanması yapılır. Dr. Şiwan’ın ifa-de bantları varmış. Fakat sorgulama bugüne kadar açığa çıkarılma-dı. Sorgulamayı ne KDP ne de Dr. Şiwan’ın arkadaşları açığa çıkar-dı. Bunun ortaya çıkarılması gerekirdi. Sait Elçi neden öldürüldü? Dr. Şiwan ile Sait Elçi niçin birbirlerini tasfiye edecek kadar birbir-lerine düşman oldular? Bunun açıklanması gerekir.

– Şimdi bu işlerde olağanüstü oynayanlar, bu işin ortaya çıkarıl-masını elbette istemeyeceklerdir. Muhtemelen Sait Kırmızıtoprak bu bantlarda ne konuşmuş olabilir?

Serhat Bucak: Bu bantlarda Sait Elçi olayını anlatmış. Benim kanaatime göre bunu bana anlatan kanat, süreç içerisinde inanırlılığını yitirmiş oluyor. Çünkü infazdan sonraki gelişim süreci ile ilgili birtakım gerçekleri öğrendim.

– Birtakım gerçekler var.

Serhat Bucak: Yani buraya geldiğim zaman öğrendiğim şeyler var. Dr. Şiwan'ın yargılanması sırasında Derviş Sado tekrar Suriye'ye geliyor ve kendisi Ayndiwer köyünde kırk beş gün gözetim altında tutuluyor.

– Kim bırakıyor?

Serhat Bucak: Suriye-KDP'nin o zamanki sekreteri Diham Miro.

– Diham Miro'nun evinde mi misafir kalıyor?

Serhat Bucak: Hayır, Başkanım. Diham Miro kendisini alıp Ayndiwer köyüne getiriyor. Çok ilginçtir, evin sahibine şunu söylüyor: “Derviş Soda Beyrut'a gidip birtakım yerlerle temasta bulunmuş. Biz bunun bazı durumlarından şüpheleniyoruz. Bu adamı izleyeceksin, yanına kim gidip geliyor öğreneceksin.” Kırk beş gün Derviş bu köyde kalıyor. Yanına sadece Türkiye'den ... geliyor. Kırk beş gün sonra Diham Miro gelip kendisini alıyor. Derviş, bilahare Türkiye'ye dönüyor. Nasıl dönebildiğini siz birçok çözümlemenizde belirtmişsiniz.

– Kısaca 1972'de T-KDP MİT'in denetimi altına giriyor. Şimdi peki sizce Sait Kırmızıtoprak, İsa Suvar'ın komutası altında kampı geliştirirken ve Sait Elçi de böyle tasfiye edilirken, İsa Suvar'ın gelişmelerden hiç haberi yok mudur?

Serhat Bucak: Nasıl olacak?

– Mutlaka vardır.

Serhat Bucak: Mutlaka vardır. İsa Suvar Barzani aşiretindedir. Zaxo'nun askeri sorumlusudur. Kendisinin haberi olmadan Zaxo üzerinden kuş bile uçmaz. İsa Suvar'ın çok önemli bir özelliğinden bahsettiler. Okuması yazması yokmuş. Bir gün Suriye-KDP'den bir yetkili Barzani'ye mektup götürüyor. Zaxo'dan Gilala'ya gitmek için İsa Suvar'dan kağıt alması gerekiyor. Daha önce İsa ile aralarında bir tartışma geçmiş. İsa Suvar mektu-

bun kendisine verilmesini istiyor. Gelen sorumlunun da hemen Suriye'ye dönmesini istiyor. Suriye-KDP yetkilisi merkezden emir aldığı, mektubun kendisi tarafından bizzat Barzani'ye iletilmesi gerektiğini söylüyor. Bunun üzerine İsa tabancasını çekiyor, mektubun kendisine verilmesini istiyor. Bunun üzerine Suriye-KDP yetkilisi, “bak, ben de Kürdüm, benim de silahım var. Şimdi bana silah çekiyorsun, kim bilir, yarın Kürdistan kurulursa ne yaparsın” diyor. İsa bir adamını çağırıyor, bu adamı vasıtasıyla Gilala'ya mektup yazdırıyor. Arkadaş sorduğunda, İsa Suwar'ın okuma yazma bilmediğini öğreniyor.

– Sait Elçi bir örgütlenme geliştiriyor. Bu örgütlenme silahlı mücadeleyi de gündemine getiriyor. Ben de hatırlıyorum, böyle bir niyeti çok belirgin. Bu tarihte otonomi anlaşması yapılıyor. Otonominin neticelerinin uygulanmasını bekliyorlar. 1972'lerde tahminimce ABD ile de ilişkiler geliştiriliyor. Sait Elçi'nin kişiliğini yakından tanıyor sunuz.

Serhat Bucak: Çok yakından tanıyorum.

– Yurtseverdir, korkunç derecede yurtseverdir, uyumludur, kariyerist değil.

Serhat Bucak: Yurtseverdir. 1959'da, 49'lar davasında yargılandığı sırada hücrelerinde kan kusuyor, arkadaşlarının moralini bozmamak için elleriyle kanını temizliyor. Hastaneye gitmeyi reddediyor. Sorgularda çok ateşli savunmalar yapıyor. Özellikle 49'lar ve Antalya'daki T-KDP davasında hiçbir kişisel ve ailesel kaygısı olmayan bir insandı. Türkiye'den ayrıldığında evinde bir aylık iaaşesi bile yoktu. Hiç unutmam, yırtık bir terliği vardı, akşamları kendi eliyle diker ve giyerdi. Çocuklarından söz edildi mi, hanımına hep şunu derdi: “Sekiz milyon Kürt çocuğu var, benim çocuklarım da onlardan birileri olsunlar.” Hiçbir biçimde kariyerist tutumu yoktu.

– Sait Elçi, Kırmızıtoprak için “Faik Bucak'tan sonra Kuzey Kürdistan'ın yetiştirdiği en büyük ihtilalcidir” diyor. Bu kadar seviyor. Bunu söylediğinde tarih ne zamandır?

Serhat Bucak: Ölümünden altı-yedi ay önce.

– Sait Kırmızıtoprak tarafından öldürüleceği aklının köşesinden

bile geçmezdi. Kanaatinin böyle kısa bir sürede değişmesi mümkün değil. Bu değerlendirmelerin sahibi bir kişi, aklının köşesinden bile geçse tedbirsizlik yapmaz. Şurası anlaşılıyor: T-KDP'nin Genel Başkanı Sait Elçi'dir, belli bir örgütlenmesi vardır. Yeni bir örgütlenmenin geliştiğini duyuyor. Bunun anlamsızlığını belirtmek için örgütlerin birleşmesini istiyor sanırım. Silahlı mücadeleye karşı değil, fakat daha çok hazırlık yapılmasını öneriyor. Faik Bucak'ın anısına bağlı.

Serhat Bucak: Sait Elçi, Faik Bucak'ın anısına sonuna kadar bağlı. Bir yerde bu bağlılık kendisini ölüme götürdü. Dr. Şiwan "partinizi fishedip bize katılın" diyormuş. Sait Elçi de "bu partiyi bize birileri hatıra bıraktı, bunu yapamayız. Onun hatırasını yaşatmalıyız" diyormuş. Son görüşmemizde bunu bana da söyledi. Ben de kendisine "bu önemli değil, önemli olan halkımızın birlik ve beraberliğinin sürmesidir" demiştim. Çok iyi hatırlıyorum.

– Sait Elçi Kürtlük olayına oldukça bağlı. Ciddi bir işbirlikçiliğe yönelme ve sağa saptırma gibi girişimleri yok. Sait Elçi ve Sait Kırmızıtoprak, bir örgütlenmede birbirlerine bu kadar güvenen iki arkadaş. Birisi Antalya'da diğerine hizmet etmiş, diğeri onun için "Kürdistan'ın yetiştirdiği iki ihtilalciden biri" diyor. Dr. Şiwan onun kanalıyla Güney'e gitmiş; sonra da Zaxo'ya dayalı yeni bir örgütlenmeyi gerçekleştiriyor. Sait Elçi sorunu aralarında kardeşçe halletmek için Zaxo'ya geçiyor. Birdenbire araları bozuluyor ve kısa süre içerisinde Dr. Şiwan diğer Sait'i İsa Suwar'a infaz ettiriyor. Şimdi ortaya çıkan şudur: Sait Elçi'nin ortaya çıkan ciddi bir suçu yok. İsteği "örgütü birleştiririm, daha derli toplu bir mücadeleyi geliştirelim" oluyor. Böyle olunca Sait Kırmızıtoprak ile fazla çelişkinin olmaması gerekiyor. Bu kadar birbirini tamamlayan iki kişinin birdenbire birbirlerini tasfiye edecek düzeye gelmeleri akla uygun değildir. Bütün bu veriler bunun böyle olmaması gerektiğini ortaya koyuyor. Öyleyse olan nedir? İsa Suwar, Zaxo komutanıdır. Barzani'ye en yakın adamlardan birisidir. Askeri alanda Barzani'nin sağ kolu olduğu biliniyor. Zaxo komutanlığı, aynı zamanda Türkiye'ye yönelik bütün girişimlerin de sorumlusudur. KDP'nin Türkiye'ye yönelik girişimleri-

nin temsilciliğini de Zaxo bölgesi yapar. Dolayısıyla Dr. Şiwan'ın Zaxo'daki karargahta tutulması, Zaxo Merkez Komutanlığı temsilcisinin görevi dahilindedir. Zaxo komutanlığı Türkiye temsilciliğini hem oluşturur hem de denetler. Dolayısıyla Zaxo komutanlığının bilgisi ve denetimi olmadan kesinlikle bir adım bile atılamaz. O dönemde İsa Suwar'ın ne kadar önemli ve güçlü olduğunu göz önüne getirirsek ve verdiğiniz bir mektup olayı örneğinden yola çıkarsak, onun haberi olmadan kuş bile uçurtulamaz. Bir mektubu okumayı böylesine dayatan bir kişinin, Dr. Şiwan'ın böylesine bir örgüt kurmasından haberdar olmaması ve 'silahlı savaşı hemen başlatacağız' yargısını öğrenmemesi düşünülemez.

Peki, bu böyleyken, Sait Elçi birdenbire nasıl pasifist, hizipçi oldu ve dolayısıyla ölümü hakketti? Doğrudur, ben de şimdi biraz üzerinde yoğunca durmaya çalışıyorum. Olay ancak basit bir komplo mantığı ile izah edilebilir. Geçmiş verilere bakıyorsunuz, bu iki insanın asla birbirini tasfiye etmemesi lazım, aksine güç vermesi gerektiği açık.

Ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı her zaman işbirlikçi bir örgüt geliştirilir

Biraz da uluslararası çapta bazı verileri sunalım. ABD, birçok ulusal kurtuluş mücadelesinin bünyesine enjekte ettiği "solu temizleyin, sizi destekleriz" politikasını FKÖ'de Yaser Arafat ile yürütür. Dünyanın birçok yöresindeki ulusal kurtuluş mücadelesinde devrimci, yurtsever ve antiemperyalist akıma karşı işbirlikçi bir örgüt geliştirir. Bu politika olmasaydı, FNLA Angola'da iktidar olmuştu. Emperyalizm FNLA'ya karşı UNİTA'yı savaştırmıştır. Afganistan'da Gulbeddin Hikmetyar halen savaşıyor. Şunu demeye getiriyorum, Barzanilerin daha önce ABD ile ilişkilerini biliyoruz. Bunun belgeleri var. 1972'lerden itibaren Barzani'nin Jimmy Carter'e yazdığı mektuplar var. Yine CIA ajanlarının açığa çıkmış değerlendirmeleri var. Buna bir de Türkiye'yi ekleyelim. ABD ulus-

lararası alanda ulusal kurtuluş hareketlerine işbirlikçi yaklaşımları dayatırken, bu yıllarda Kuzey Kürdistan'daki ulusal mücadelenin radikal özünün nasıl tasfiye edildiğini ortaya koyduk. Saitlerin ikisi de dürüst, yurtsever ve radikal. Ayrıca Kırmızıtoprak sola açık, silahlı mücadeleyi gündemleştirme eğilimleri var. Türk özel harbinin bütün Kürt isyanlarına dayattığı faaliyeti bir kez daha göz önüne getirirsek, burada da “böl-yönet, birbirine karşı kullan” yöntemini kullandığı açıkça görülür. KDP'yi de boş bırakmayacağı açıktır. İki Sait, Güney hareketinden yararlanmak istiyorlar. Bu, çok sabit bir durumdur. Zaxo komutanlığının yukarıda açıkladığım konumu bugün halen devam etmektedir. Bizim büyük Güney savaşımız Zaxo dolaylarında geçti. Öyle anlaşılıyor ki, Faik Bucak komplosunun daha gelişkin bir biçimiyle karşı karşıya bulunmaktayız.

Bahsettiğiniz İdris Barzani'nin, iki Sait'in gidiş tarzını Faik Bucak'ın gidiş tarzına benzetmesi hayli anlamlıdır. Türk MİT'i yine devrede, Saitlerin peşindedir. Bahsettiğiniz iki tip de çok önemlidir. Derviş'in olayın hemen arkasından gelip Dr. Şiwan'ı görmesi benim için çok önemli. Bir MİT izlemesi var. Dervişê Sado'nun daha sonra MİT Müsteşarı ile oturup KDP'yi araç olarak kullan-dırması, iki Sait'in ölümünden bağımsız değildir. Dervişê Sado, aslında ikisinin de öldürüleceğini biliyor.

Ben de bir anımı anlatayım: 1971-72 yılları arasında Ali Sincari Zaxo sorumlusudur. Her iki Sait'in ölümünden sonra Barzani, Ali Sincari ve Dervişê Sado birlikte otururlar. Dervişê Sado'nun MİT Bölge Müsteşarı ile ilişkiye geçmesi karar altına alınır. Bu konuda Derviş yetkili kılınır ve Diyarbakır'a gönderilir. Diyarbakır'daki otelde oturup, MİT ile KDP arasında ilişkiyi geliştirmekle görevlendirilir. Dikkat edin, her iki Sait'in ölümünden sonra partinin genel başkanlığına getirilir; kendisine “git, MİT'le ilişki sağla” denilir. Eğer bu böyle değilse, açıklama yapılmalıdır. Kim kiminle nerede oturup ne konuşmuşlar?

Neden böyle olabileceğini söyledim. Dünya genelinde ABD'nin ulusal kurtuluş hareketlerini tasfiye edip, yerine kendi işbirlikçilerini oturtmak gibi bir planı vardır. Güney Kürdistan'da böyle bir

durum vardır. Barzani ile ilişkiye geçip diyalog sağlamıştır. Talabani'nin bazı itirazları vardır. Onların da süreç içerisinde tasfiye edildiğini biliyoruz. İran-KDP vardır. Bunlar da Irak'a geçip, şaha karşı bir şeyler yapmak istiyorlar. Şahın talimatıyla bunların da tasfiye edildiklerini biliyoruz.

Size biraz da PKK hareketinden bahsedeyim. Güney'deki önderlikle bizim aramızda ateşkes olsa da, çelişkilerimiz devam ediyor. Benim Kürdistan'da deneyimlerimden çıkardığım en iyi sonuçlardan birisi de bu ilkel oyuna gelmememdir. Güney'deki güçlerle ne ilişkiliydim, ne de onların istediği biçimde onların karşıtıydım. '80 başlarında ilişki geliştirilmesini biz de istedik. Mehmet Karasungur Hoca'yı tanırız. Siverek direnişine katılmış, ailenizin işbirlikçi kesimine karşı savaşmıştı. İlişki kurmak üzere KDP'nin yanına gidiyor. İlginçtir, onların yanında vuruluyor. Kendisi ilişki kurmak üzere gittikten kısa bir süre sonra, KDP ile YNK arasında çatışma çıkıyor. Bu çatışmada da vuruluyor. Yine son tahlilde çok planlı bir şekilde olmasa da, bu şahadet genelde bir komplo mantığının sonucudur. Hangi taraf vurmuş olabilir diye araştırdığımızda, ikisi de birbirinin üzerine attı. YNK ile düşmanlığımız da körüklenmek istenmiş olabilir veya bilinçli olarak bu anlama gelme bile, bu tip çatışmaların getireceği sonuç budur.

İlişkilerimiz vardı, bizi sürekli iç çatışmalara çekmek istiyorlardı. Kendi aralarındaki çelişkilerde, en önemlisi de Türkiye'ye karşı bir koz olarak "yanımızda kalın" dediler. Tabii grubumuz Lolan'da üslenmişti. Türkiye ile ilişkileri de çok yoğundu. Yıl 1982'ydi. Karşılıklı ilişkilerde şunu da çok iyi biliyoruz: "Türkiye'ye silahlı mücadeleyi dayatmayacak, hele Hakkari-Botan bölgesinde eylem yapmayacaksınız, Türkiye ile dostluğumuz bakidir" denildi. 1985'te Mesut Barzani, "Kek, Botan'da eylem yapmasaydınız çok iyi olurdu" diyordu. Bunlar benim tanık olduğum hususlardır. Yani KDP önderliği ve onun Barzani temsili, Kürdistanlı güçlerin kesinlikle kendi denetiminde olmalarını ister. Botan-Hakkari hattında silahlı eyleme karşıdır. Ama Türkiye'den taviz koparmak için de "yanımızda kalın" der. Bu genel bir sömürgeci politikadır.

Bölgedeki devletlerin de benzer biçimde politik yaklaşımları vardır. KDP bu konuda gayet ustadır. İranlıları yanına getirip kamp kurdurur, birkaç eylem de yaptırır, ama sonra cenazelerini şaha verdirir. Saitleri çağırır, kamp kurdurur, sonra da birbirine vurdurur. Beni de beş on defa çağırdılar. Yine de çağırıyorlar. Çok düşünüyorum, belki de giderim, ama planlı ve programlı giderim. Bu, bir güç meselesidir. Genel olarak söyleyeyim: Bir mantık, bir zihniyet, bir yaklaşım vardır. “Bütün Kürdistan parçalarından gelsinler” derler, sonra gelen örgütleri parçalayıp içlerinden en silik ve en kişiliksiz olanları da kendilerine bağlarlar. Bahsettiniz, Dıham Miro da böyle bir olaydır. Örgütü üçe bölüp parçalıyorlar, sonra da kendilerine en bağlı olanlarla örgütlenmeyi sürdürüyorlar. Saitler olayında da şahsi yorumum şudur: Başlangıçta göz yumdular. ABD’den ve Türkiye’den taviz koparmak için kamp da kurdurdular ve teşvik ettiler. Türkiye’den gerekli tavizi aldıktan sonra, sıra bunların tasfiyesine geldi. Çünkü aynı olay bizim başımıza getirildi. 1982-83’te Lolan’da, Türkiye ile ilişkileri yoğunlaştırıp sonuca gidinceye kadar bize kamp kurdurdular, destek oldular. Aldıklarını aldıktan sonra Mehmet Karasungur’dan tutalım, neredeyse bütün arkadaşları tasfiyeye gidiyorlardı. Buradan tüm gücümü ortaya koyup, benzeri bir sürecin PKK’ye dayatılmasını önledim.

Bizim halen KDP, Barzani ile olan çelişkilerimizin ve çatışmamızın temelinde şu husus yatıyor: Güney Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bütün parçalarla uyumlu, dengeli, hem yararlanan hem de yararlandıran, hem destek alan hem de destek veren, kardeşçe ve genel amaca bağlı, bütün Kürt halkının birlik uyumuna ve mücadelesine destek veren bir konumda mı olacak, yoksa Güney Kürdistan’da kırk yıldır bir aldatma aracı olmaktan öteye gitmeyen otonomide mi ısrar edilecek? Otonominin de Güney Kürdistan halkının bütünlüğü dışında KDP’nin, KDP dışında da merkezin, onun da içinde bir ailenin çıkarları etrafında örgütlendirildiği ve böylece bütün parçaları Güney’e, Güney’i KDP’ye, KDP’yi de bir ailenin çıkarlarına bağlayan bir politikadan yana mı hareket edilecek? Tartışma ve çatışmamız bu ikilem dahilindedir. Ya doğru yola gelirs-

niz ve sizlerle ittifak dahilinde yürürüz, ya da bu ailesel çıkarları KDP içinde ve KDP vasıtasıyla Kürdistanî cephe içerisinde Kürdistan'a dayatmaktan vazgeçersiniz.

Şimdi bu politikayı genelleştirip ABD'ye, Almanya'ya, sömürgeci devletlere bağlanmışlar. Kürdistanî cephe iki temel örgütten oluşuyor. İki temel örgütten KDP en öndedir, KDP'de de Barzani tek meliktir. Böylelikle Kürdistanî cepheyi boşa çıkarıyorlar. Kürdistan halkının çıkarı bunu kaldıramaz. Biz kardeş kardeşe büyük dava için Güney'e mücadele etmeye, destek alıp vermeye geldik. Siz ise "Türkiye ile çıkarlarımızı bozmayın, Türkiye bize yardım ediyor" adı altında partimize tasfiyeyi dayatıyorsunuz. Yüzlerce yoldaşımızı vurdurttunuz. Diğer parçalardaki tüm örgütlenmelere müdahale ettiniz. Gerekece olarak da, "ABD böyle istiyor, Avrupa böyle istiyor, Türkiye'ye karşı bir şey yapılmasını istemiyoruz. Biz söz vermişiz, baba dostudur, biz de bir şey istemiyoruz" diyorsunuz.

Bu, nüfusu otuz milyonu aşkın bir ulusun hayati çıkarlarına çok tehlikeli bir dayatmadır. Çatışma böyle başladı ve günümüze kadar da böyle devam ediyor. Bir savaş boyutuna tırmandırıldı. Bu savaşın da Çekiç Güç'ün, ABD'nin önderliğinde yürütüldüğünü biliyoruz. Türk özel savaş birimleri Zaxo'nun içinden geçip peşmergelerin öncülüğünde bin bir emekle yarattığımız gerilla değerlerinin üzerine yürüdüler. Tarihin kaydettiği en haince yaklaşımlardan birisi de buydu. Belki yenilmedik, fakat bu Kürt halkına dayattıkları en büyük komploydu. KDP'nin, Barzani'nin gerçek yaklaşımın ne olduğunu herkes gördü. Halen de bu olumsuzluğu gidermeye çalışıyoruz.

Şunun için bu örneği verdim: Bizim başımıza da getirilmek istenen aynı oyunlara düşmedik. Bu oyunlara düşmemenin benim konumumla da bağlantısı var. Esas itibarıyla Filistin ve Arap kurtuluş sahasını kamp yeri olarak değerlendirdim. Uzun süre burada hazırlık faaliyetlerini yürüttüm. Kuzey Kürdistan'a direkt birkaç cepheden girdik. Doğu Kürdistan'ı bağımsız bir biçimde ele alıp işledik. Güney'le ilişkilerimiz taktik düzeyden öteye geçmedi. O nedenle oyunlara gelmemiz mümkün değildi.

Ama Faik Bucak ve iki Saitlerin durumları çok farklı. Örgütlenmeleri çok zayıf, dışta herhangi bir bağımsız kamp yeri ve üs durumu yok, ciddi bir eylemsel hazırlıkları da gelişkin değil. Tümüyle Güney'e, Güney'in KDP Zaxo sorumlusuna, en gerici bir komutanına bağlı. Dolayısıyla Kuzey Kürdistan'da sol özellikle bazıları açısından çok tehlikeli geliyordu. Çünkü '70'lerde sosyalist gelişme çok hızlıydı. Bütün Kürt aydınları, artan bir dozda sosyalizme ilgi duyuyorlardı. Zaten Dr. Şiwan'ın kendisi de marksist-leninist yönelimdeydi. Dolayısıyla hareket bütünüyle sosyalist bir önderliğe dönüşebilirdi. ABD'nin bunu görmemesi mümkün değil. Fakat kullanma amacıyla KDP'ye yanaşmış, kullanma gerekçeleri var. Dikkatinizi çekerim, Barzani ve Talabani'nin Nokta dergisinde "birlikte parti kuralım" başlığı altında yayınlanan bir söyleşileri var. MİT temsilcisi ile Kürdistani cephe temsilcilerinin görüşme tutanaklarıdır. "Birlikte parti oluşturup, PKK gibi kontrole gelmeyen bir partiye tasfiyeyi nasıl dayatalım" hususunu açık konuşmuşlar. Peki, '90'ların başında bunu yapanlar, acaba '70'lerin başında çok tarihi bir süreci yaşayanlara bunu niye yapmasın? Aynı mantık niye yürürlükte olmasın? Birlikte oturup anlaşmışlardır.

İki Sait de bence Kürtlük onurunu satmayacak kadar yiğit insanlardı. Hakeza Faik Bucak da böyle biridir. Dolayısıyla bunlardan kurtulmak ancak tasfiye temelinde olabilir. Tasfiye de çok alçakça yapılmıştır. Faik Bucak'ın nasıl tasfiye edildiği anlaşıldı. İçinde bulunduğu aşiret ortamında, hem de Urfa'daki kan davalarında, o albayın tahriki sonucu şehit düşmüştür. Adına da kan davası denildi. Saitler birbirlerine vurduruldu. Bu çok hazindir. Bu noktayı anlamakta güçlük çekmemekle birlikte, komplonun bu biçimde gerçekleştirilmesine insanın yüreği dayanmıyor. En yakın iki yoldaş, nasıl çok kısa bir sürede birbirini yok edecek konuma getirilebiliyorlar? Bu iki arkadaş gerçekten de taktik nedenlerle, herhangi bir tartışmadan dolayı aniden birbirlerini vurmaz.

Akıllı olun, sizler de kendinize aydın diyorsunuz. Bunlar büyüklerimiz diyorsunuz. Bugüne kadar bunların anısına doğru dürüst bir şey yapmamanızı endişe verici buluyorum. Bunun üzerine gitme-

niz gerekirdi. Dikkat edin, geçen yıl sizleri bunun için çağırılmışım. Faik Bucak üzerine biraz durmak istedim. Fakat sizin diğer kardeşleriniz de var, onlara ilişkin bir iki değerlendirme yapacağım. Ama gelmediler. Sizi genelde PKK direnişine duyduğunuz sempatiden dolayı esas almıştım. Konunun ne kadar önemli olduğunu görüyorsunuz, bu ortaya çıkıyor. Halen diğeri de Kürtçülük yaptığını sanıyor. Kürtçülüğün nasıl yapılması ve büyüklerimize nasıl yaklaşılmaması gerektiğini bilmek zorundayız. Artık olaylar, olgular var, irtibatlar var. Bir de sistemin ulusal kurtuluş mücadelesine dayattığı sağcılığa geleceğim. Ailenin Faik Bucak mirasını nasıl kullanmak istediğini de ortaya koyacağım.

Özetlersek, basit bir komplo olayıyla karşı karşıya bulunuyoruz. İki Sait de asla birbirini vuracak düzeyde insanlar değil. Birbirlerine en yakın yardımcı iki insan. Biri diğeri korumuş, diğeri öbürünü korumuş. Biri diğeri en üstün yeri veriyor, diğeri de öbürüne en üstün yeri veriyor. Bu kadar kısa sürede niçin birbirlerine düşman olsunlar? Bunları anlamak için hiç kimsede akıl yok muydu? Ve ısrarla vurguluyorsunuz, anlam veremiyorsunuz. Bir tek belge yayınlanmadı, Şiwan'ın yanındakiler ısrarla konuşmadı, Esat Xoşevi'nin yaptığı yargılama kasetleri yayınlanmadı diyorsunuz.

Serhat Bucak: İsrarla açıklanmadı, bilinçli olarak.

– İşte komplo olduğu anlaşılıyor. Saitler birbirlerine düşman olsalardı, birbirlerini tasfiye edecek durumda olsalardı, mahkemeleri açık yapılırdı. Biz de mahkemeler yaparız, her şey açık olur, herkesin görüşleri açık tartışılır. Ama bunların açıklanmış tek bir sözü yoktur; konuşmaları yayınlanırsa göreceksiniz, eminim ki bu iki insan vahim bir kompilonun kurbanı olduklarını söylemişlerdir.

Serhat Bucak: Ben sordum, özellikle Dr. Şiwan'ın yargılanma kasetlerini dinlemek istedim, hep zamanı var dediler. Bu, Sait Elçi'nin cephesiydi. Sait Kırmızıtoprak'ın arkadaşlarıyla konuşmalarımda da bu konuyu gündeme getirdim. Bir gün çok değerli insan, Diyarbakır zindanında şehit düşen Necmettin Büyükkaya'ya, “neyi bekliyorsunuz, niçin açıklamıyorsunuz? Bu olayın açığa çıkması gerekir. Bunu ortaya çıkardığımız zaman Kürt halkına

iyilik yapmış olacağız” dedim. Ancak maalesef hiçbir yanıt alamadım. Necmettin kardeşimin İsveç’te “Kalemimden Sayfalar” isminde bir kitabı yayımlandı. Berlin’deki eski bir arkadaşından kitabı istedim ve okudum. Hiçbir şey anlatmamış, sadece bir sayfalık bir değerlendirmesi var. Maalesef her iki cephe de bu konuda halen perhizlerini bozmadılar.

– İki Sait de hazin bir komploya getirilmişlerdir. Şimdi bize de bir oyun oynamak istediler. Bu en son ortaya çıkan Şener-Sarı Baran provokasyonunun arkasında yine İsa Suvar gibi birisi vardı. Kemal Kerküklü diyorlar, o da askeri sorumludur. ABD ile en çok ilişki geliştiren ve en iyi yabancı dil bilen biridir. Halen bize karşı Çukurca’da en büyük komploları hazırlayan, pratik adımların atılmasında rol oynayan birisidir. Tabii ben biraz tedbirliyim, adımlarımı da bilinçli atarım. Yoksa bunlar çoktan PKK’yi birbirine kırdırma planı yapmışlardı. Biraz kırdırtılar, ama fazla değil. Aslında Güney savaşına geldiğimde kapsamlı anlatacağım. ‘PKK-Vejin’e kamp vermişlerdi. Duhok ve Zaxo’da TC’yle birlikte PKK’yi vuracaklardı. Geride kalanlar ‘PKK-Vejin’e gideceklerdi. Böylece TC de, KDP de en büyük dertlerinden kurtulmuş olacaktı. Bütün bunlar açık oluyor. Sizin söylediğiniz nokta çok önemli. O dönemden geriye kalanların konuşmaması komplonun alçakça uygulamaya konulduğunun kesin delilidir. Sağ kalanların da konuşacak bir şeyleri yok.

İki Sait de dürüst, yurtsever, birinin sola açık özelliği var. Birbirlerine karşı kullandırılıp ortadan kaldırılmalarına rağmen, ikisi de yoldaştır. Uyanık davranmamışlardır. Nasıl Faik Bucak tek ve yalnızsa, ona karşı bir komplo söz konusuysa, burada daha kötü bir komplo ile karşı karşıya bulunmaktayız. Onlar Kürdistan şehitleridir. Onları devrimci yurtsever kişiler olarak değerlendiriyoruz. Onları birbirlerinin katilleri olarak görmememiz, bu insanları birbirine kırdıranları doğru değerlendirmemiz gerekiyor. Yargılama kasetleri kimdedir? Dr. Şiwan’ı vuran kimdir? Sait Elçi ne kadar Dr. Şiwan tarafından yargılandı? Yargılandıysa, yargılama kararını kim üstten verdi? Dr. Şiwan yargılayacak da, İsa

Suvar'dan emir almayacak, ona haber vermeyecek! Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünabiliyor musunuz? Kısaca bütün veriler kararın üstten olduğunu göstermektedir.

Serhat Bucak: Bunu açıklayabilirim.

– Birçok partiyi o duruma getirmeye çalıştılar. Komplo ve tasfiyeyi geliştirmek istediler. Sait Elçi'yi Dr. Şiwan'a vererek, “al, tasfiye et” demişlerdir. Durum budur. Ondan sonra da “sen parti başkanını vurdun, sen de gel” demişlerdir. Fazla uzatmaya gerek yok. Bir de sonucuna bakalım. Sonuç nasıl gelişti? İki Sait'ten de geriye kalanlar önemlidir. Bir Sait'ten kalan Dervişê Sado örgütün sorumlusu yapıldı ve örgütü 1972'den beri MİT'in denetimine soktu. Diğer Sait'ten kalanlar da sözde bir parti kurmuşlardı. Onlardan biri Ömer Çetin'dir ve Diyarbakır zindanında nasıl teslim olduğunu dünya alem biliyor. Bir MİT işbirlikçisidir. Diğerleri de suskundur, bir nevi tasfiyecidirler. Bir tanesi de A. Zeki Okçuoğlu'dur, o da Amerikan propagandası yapmaktan öteye bir şey yapmaz. Çok dikkat edin, yanında direnen Çeko ve Brüksel da katledildiler. Onlar canları pahasına direnen ve gerçekleri açıklayabilecek kişilikler oldukları için katledildiler. Onlar direndiler, “bu oyunu sürdüremezsiniz” dediler. Geriye kimler kaldı? Geriye teslim olanlar kaldı, işbirlikçiler kaldı.

Şimdi bunları niye söylüyorum? Kendi deneyimim var. Benim kendime büyük bir çabayla ahdettiğim yeminim de var tabii. Gafleti olduğu kadar ihaneti de karşılıksız bırakmamak, çok büyük bir duyarlılık ve çok büyük bir düşünceyle üzerinde durmak biraz da bu sonuca götürüyor. Aslında çok büyük bir deneyim yaşadım. Sayın Yalçın Küçük Hoca da TKP tarihini inceliyor. “Önce vurma, ardından sağa yatırma” diye bir kanun tespit etmiş. Bir Türk kanunu çiziyor, onu da ta Osmanlılara kadar götürüyor. Şehzadeler nasıl öldürülmüşler? Öyle ki bu, Türk egemenlik sisteminde bir gelenek haline geliyor. Bizimki de küçük bir Osmanlı egemenlik sistemi kurmak ister. Onlar için kardeşi tasfiye etme, iktidar olmanın meşru aracıdır. Bu gelenekte tasfiye yöntemi bir iktidar yöntemidir. Şehadetlerinin temelinde yer alan, her iki

gelenekte de gerçekleştirilen işbirlikçilik ve teslimiyettir. O anda teslim alınmışlardır. Sait Elçi'nin arkasında kalan Dervişe Sado teslim alınmış, bilahare işbirliğine gitmiştir. Diyarbakır zindanı, yapılan mahkemeler bu gerçeğin tanığıdır. Her iki taraftan da KDP mirasını önce böldüler, birbirine karşı kullandılar, teslim aldılar; daha sonra da birbirlerini karalamalar, devrimci-yurtsever enerjii bölüp parçalamalar, boşa çıkartmalar geliştirildi. Sonuçta en sağ, likide olmuş oluşumlara yataklık etti.

Devrimcilerin anısına gerekli karşılığı vermeyen mücadele sisteme hizmet eder

Faik Bucak yurtseverdi, radikaldi ve katledildi. İki Sait de onun mirasını korumak istediler. Bunların en büyük eksiklikleri neydi? Mirası koruyabildiler mi? Hayır. Dediğiniz gibi, birincisi, o komplonun sahibini cezalandıracaklardı. İkincisi, günü iyi değerlendireceklerdi. Ama "O ortam var mıydı?" diyeceksiniz. Bütün bunlar olmazsa, o zaman da ileride daha büyük komplolara hedef olurlar. Bir yerde bütün bir tarih boyunca geliştirilen bir kanun vardır: İsyân yapar, ikinci gün bir komploya kurban gider. Buna bir Kürt yazgısı diyeyim. Benim için bu yazgı bozulmuştur, bu ayrı bir meseledir. Hemen hemen bütün Kürt önderlikleri direnirse, bunların bağrından komplocular çıkarılır. Bu komplolar size de dayatılmadı mı diyeceksiniz. Kendi deneyimimi biraz anlattım, sizlere daha da anlatacağım. Benim bir özelliğim de siyasette biraz duyarlılığa ve sezgiye yüksek bir yer vermemdir. Bu komploları nasıl boşla çıkarttığımı anlatacağım.

APO-MİT ilişkileri üzerine biraz açıklamalar yapmalıyım. Bu, çok ince bir konudur. Bunu en son sorulardan birine bırakayım. Ama boşla çıkarmak için bunların tedbirleri yok. Hatta nefes alacak durumları bile yok. Albaya karşı ne yapabilir ki? Çok yiğitçe bir tavır koyuyor. Onunla cebelleşiyor, bu çok cesur bir iş. Ben olsaydım iki kelime bile söyleyemezdim. Yani cesaretine saygı göstermek

için söylüyorum. Ama bence durum biraz daha farklı. Ben ciddiye alınmayacak bir biçimde düşmanlığa başladım. Düşmanlığım çok derinden ve çok alttandır, çok vurgulayıcı bir biçimde değildir. Benim tarzım, parti üyelerinin tarzı, dayanılmaması gereken mevzilere hemen dayanmamak, dayandığım zaman da müthiş tedbirli olmak veya artık kendimi bir yere adadığım zaman bütün olasılıkları hesaba katacak bir biçimde dayanmak ve mümkünse bunun tedbirini almaktır, doğru taktiklerden uzak kalmamak için her şeyini ortaya koymaktır. Bu çok önemlidir.

Şimdi bunlar kardeşlik adına sağduyusunu bıraktılar. Diğeri “kardeşlik her şeyimdir” diyor, sonra ölüme götürüyor. İhtiyatı ve tedbiri bu kadar elden bıraktın mı, kurbanlık koyun olursun. Dediğim gibi, burada şimdiye kadar bu çok önemli olayların üstü örtülmek isteniyor. Biz açıklık getirmeye çalışıyoruz. Komponun kendisi sonuçlarından daha önemlidir. KDP mirası, 1972’lerden sonra çok tehlikeli bir biçimde MİT’in yedek gücü haline getiriliyor. Bu yedek güç, Kürdistan’ı tümüyle devrimci yurtsever sosyalistliğe kapatmıştır. Dervişe Sado’nun başında yer aldığı KDP, 1975’lerde tehlikeli bir biçimde, sosyalistlik maskesi altında ‘sosyal emperyalizm’ terimini de kullanarak, ‘Beş Parçacılar’ adı altında Haki Karer’i şehit ederek, ne türden bir örgüt olduğunu ortaya koydu. Bu kanaldan besleniyor, “PKK’yi Mardin’den öteye geçirmeyeceğim” diyordu. Yine Sait Kırmızıtoprak’ın mirasını devralan Ömer Çetin ve grubu, Diyarbakır’da en amansız düşmanımız kesildiler. “PKK’ye Diyarbakır’dan öteye bir adım attırmayacağız” diyorlardı.

1975’lere geldiğimizde, her iki örgüt de Kürdistan’ı devrimci mücadeleye kapatmışlardı. Bunlar devrimci, yurtsever ve sosyalist geçiniyorlardı. Bugün çok açık adını anmalıyım; Sıraç Bilgin vardır, o da o dönemlerde KDP yöneticisiydi. 1975 yılında Ankara’da onun evinde kaldım. Sıraç Bilgin, “siz, Kürdistan’da Demokles’in kılıcı gibisiniz. Sosyalizm adına Kürdistan’a girmek ihanettir, ihanet değil de büyük bir tehlikedir” diyordu. Ömer Çetin tüm gücüyle bizi devrimci bir örgütlenmeden uzak tutmak istiyordu. Yine

canlı şahit Talabani'dir. 1975'lerde onlara her tür silah desteğini ve maddi desteği yapmasına rağmen, binlerce silahı satıp traktör alarak ağalık yapan birisidir. Dr. Şiwan'ın mirası üzerinde muazzam bir sağcılığı ve teslimiyeti yayan birisidir.

Görülüyor ki, 1975'lerde bu miras, gerçek önderlerin kanı pahasına, bu önderlerin amaçlarına ve yaşamlarına kasteden bir duruma düşürülmüştür. 1975'ler sonrasını bilirsiniz. Bazı KDP'lerin bölünmesi bütün Kürdistan'da bir kaosa dönüştürülmek istenir; giderek yükselen PKK hareketine karşı en tehlikeli iki araç olarak savaşırlar. Çok iyi hatırlarım, buna rağmen tartışmalarımız olurdu. Bize "gelin, KDP'lerimize girin, girmezseniz en büyük tehlikesiniz" diyorlardı. Hatırlıyorum, biri "biz de sosyalistiz, sizin sosyalizminiz çok tehlikeli" birisi de "biz milliyetçiyiz, sizin yurtseverliğiniz çok tehlikeli" diyordu. Böylece 1975'lerde tehlike olarak ilan edildik. Bu mücadelede epeyce şehitlerimiz de oldu. Bunların örgütlediği KUK yüzlerce yurtseveri katletti. En önemlisi, bizi Diyarbakır ve Mardin'den öteye geçirtmemeye çalıştılar. Bu büyük potansiyele ulaştırmamanın tedbirlerini aldılar. Bu tedbirler MİT'in tedbirleriydi. Gerçi biz '80'lerden itibaren yazılarımızda bunlara darbe vurduk, maskelerini düşürdük, teşhir ve tecrit ettik. Ama gerçekten en tehlikeli iki Kürt hareketinin, saptırma ve devrimci özden boşaltma aracı oldukları tartışma götürmez bir biçimde karşımızdadır. Sadece devrimci mirasın sahiplerinin anısını boşa çıkartmak, ihanet etmek, unutturmak ve üstünü örtmekle kalmıyor, çok önemli devrimci gelişmelere karşı da en amansız bir şekilde özel savaş taktiğini uyguluyorlar. Bundan da bahsedeyim.

Daha Türk özel savaş rejimi karşımıza çıkmadan, bize karşı Kürdü Kürde kırdırma taktiğinin gereklerini de kullandılar. Kim Kürdü Kürde kırdırıyor? En son Güney savaşında -ki, bu yakın tarihtir, ondan öncesi de var- yine 1980 sonrasında Arap kurtuluş sahasında KUK ve Peşeng adı altında nasıl üzerimize geldiler? Biri Dr. Şiwan'ın, diğeri Sait Elçi'nin mirasıydı. Bizi Qamişlo'nun ötesine bir adım bile attırmamak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Giden bir grubumuzu Hezil çayında katlettiler. Yine MİT ile

ilişki halindeydiler. İran devrimi olmasaydı, Lolan mıntkasından bir tek kişi sağ çıkmayacaktı. 1985'lerden itibaren büyük bir savaş vermek zorunda kaldık. Güney'de onlarca şehit verildi.

Tabii bunlar o zaman Güney Kürdistan'da çok zayıftılar. Dolayısıyla bizi tasfiye edecek durumda değillerdi. Biz yine Botan ve Behdinan'da çalışmayı sürdürdük. Körfez Savaşı'nda Irak rejiminin geri çekilmesinden sonra, 1990'lardan itibaren bize tekrar yöneltiler. Çekiç Güç sayesinde toparlandılar ve adım adım üzerimize geldiler. Botan'ı tekrar devrim dışı bırakmak için kendilerine bağlı KDP'lilerin tümünü köylerde korucu konumuna, şehirlerde de Hizbullah haline getirdiler. PKK artıklarını da 'PKK-Vejîn' gibi örgütlemeye çalıştılar. Kırsal alandaki korucuların başı kesinlikle KDP'lidir. 'Vejîn' içindekiler de soy sop olarak KDP'lidir. Hepsi de devletin desteği sayesinde yüzlerce yurtseveri vurdurtmakla uğraşıyorlar. Bunu biraz açmaya çalıştım.

Görülüyor ki, tarihi iyi bilmez ve devrimcilerin anısına gerekli karşılığı vermezsek, bir ömür boyu sürdürdüğümüz mücadele sisteme hizmet edebilir. Ben KDP'nin olumlu mirasını bu temelde değerlendirmeye çalıştım. Onun çok önemli aşamalarına açıklık getiriyorum. Bu hususu tekrarlıyorum: 1965'ler olumlu ve yerinde bir çıkıştır, bu çıkış komployla karşılık bulmuştur. 1965'lerde iyi bir örgütlenme olabilse veya PKK'nin 1975'lerden itibaren geliştirdiği taktiklerle mücadele edilseydi, PKK'nin çıkmasına bile gerek kalmayacaktı. Ama objektif zeminin zayıflıklarının yanı sıra, sübjektif planda bilinçlenme ve örgütlenmenin fazla bir hazırlığa dayanmadan gelişmeyeceği açıktı. Güney hareketinin baştan itibaren bağlantılarını kontrol altına alması, komplonun başarılı sonuç vermesine yol açıyor. Ardıllarının da komplocuğa karşı çok sistemli bir mücadele geliştirememeleri, aynı tuzağa düşmelerine yol açıyor. Bu anlamda 1970'ler çok önemli gelişmelere yol açabilirdi. Tespit ettikleri silahlı mücadele adımı yerindedir. Güney'e dayanma da görünüşte yanlış değildir; fakat bunun hazırlıklarının bağımsızca yürütülmesi ve ihtiyatın elden bırakılmaması gerektiği çok açık biçimde kendini ortaya koyuyor. Güney hareketine dayanmak tam

bir gaflet örneği oluyor. Olası gelişmeleri göz önüne getirmiyorlar, tedbir alamıyorlar, hatta birbirlerine kırdırılacak kadar bir tutumu sergileyecek konuma getiriliyorlar.

Bu dönemde bu hemen hemen diğer parçalar için de geçerlidir. Ben bu deneyimleri sınırlı da olsa biliyordum, dolayısıyla ihtiyatlıydım. 1970'lerde ideolojik ve politik olarak aynı örgüt çatısı altında olmak şurada kalsın, daha başlangıçta Barzani hareketiyle çatışma halinde olacağımızı görmüştüm. İlişkilerimiz olmakla ve zaman zaman ortak örgüt çabalarına açık kapı bırakmakla birlikte, ayrı bir grup örgütlenmesinin gerekli olduğu kanaatine varmıştım. Ayrı bir grup kurma deneyimi içinde olmakla doğru bir tutuma sahip olduğuma emindim. Fakat bunların bu kadar kapsamlı bir temelde ve güçle Kürdistan'da etkili olduklarını bilmiyordum.

Bu mirastan gelme devrimciler de vardı. Onların da adlarını hemen anmalıyım. Muhterem Biçimli de militan bir adamdı, yiğitti, o mirastan geliyordu. Bana göre gerçekleri bilen bir adam da oydu ve PKK'nin çıkışına oldukça büyük destek veriyordu. Kemal Pir'in de en sevdiği dostlarından birisiydi. O da araba kazası adı altında bir komployla gitti, o da bir şehittir. Onu da devrimci bir mirasın geleceği olarak anmalıyız. Necmettin Büyükkaya da, tam istenilen düzeyde olmasa bile, Dr. Şiwan geleneğine tam ihanet etmemiştir; o geleneğe az çok saygılı olmaya çalışıyordu. Fakat zamanında bağımsız örgütlenme biçiminde bir tavır geliştirme gücünü gösteremedi. Hep Güney'e bağlı kaldı, Barzani olmazsa Talabani etkenini kullandı. Kullanma derken, kötü niyet temelinde olmasa da, zamanında örgüt oluşturmadığı ve tek kalmayı göze aldığı için, tutuklanmayla birlikte kahramanca direnmesine rağmen tasfiye olmayı engelleyemedi. O da devrimci bir şehittir. PKK ile dostluk göstermiştir. Şener provokatörü teslim olduğu halde, o teslim olmuyor. Şener'in teslimiyetini gördüğü ve düşman hakkında epeyce bilgi sahibi olduğu için de şehit ediliyor. Necmettin Büyükkaya da şehidimizdir. Bu mirastan gelmedir.

Bunun yanında sayısız devrimci yurtseverin anısı vardır. Hepsinin önünde saygı ile eğiliyoruz ve PKK'yi doğru devrimci mi-

rastan yararlandırmaya çalışırken bütün bunları göz önüne getiriyoruz. Bu tarihi mirasın bir gün mutlaka layık olduğu yeri bulacağına inanıyoruz. Bugün gerçekleşen budur. Tarih er geç yerini bulur derler. Ama PKK bu konuda şahane bir biçimde Sezar'ın hakkını Sezar'a vermesini bildi. Devrimci yurtseverlerin anısının küllendirilip örtbas edilmesini kabul etmedi, direndi, onu açığa çıkardı ve devrimci tarihe mal etti.

İlkel milliyetçilik kapitalizmin geri düzeyinin ifadesidir

Bundan sonrasında daha değişik bir gelişmeyle söyleşiyi sürdürebiliriz. Ben konuyu daha da kapsamlı ele alabilirdim. Devrimciler her zaman nasıl uyanık olmalı, anın görevlerini tespit etmek kadar onu nasıl örgütlemeli? Yine devrimciler bu görevlerin hangi taktiklerle hayata geçirilmesi gerektiğini bilmeli. Eğer bütün bunları komple ve uygun bir hazırlıkla hayata geçiremezseniz, mevcut sömürgecilikle savaşmak şurada kalsın, bu savaşın aleti olmaktan öteye geçemezsiniz. Bu anlamda PKK deneyimi üzerinde özenle durulmalıdır. Kürdistan tarihindeki korkunç teslimiyet ve ihanete karşılık, PKK'de büyük direnişçilik, şehitlerin anısına bağlı kalma, komploculuğa ve provokasyonlara karşı büyük mücadele ve devrimci mirası görkemli bir sahipleniş söz konusudur. Bu konularda da benim kapsamlı değerlendirmelerim var. Bunları özel olarak mutlaka araştırmalısınız. Yıllardır devrimci bir mirası sürdürmek istiyor ve onun ağırlığı altında eziliyorsunuz. Ama ona nasıl karşılık verileceğini tam olarak bilmiyorsunuz. Onun için bu değerlendirmeleri su gibi özümseyin.

Size PKK deneyiminin benzer durumlara karşı hem kendi içinde, hem kendi dışında nasıl amansız bir mücadele verdiğini birkaç örnekle daha anlatmaya çalışacağım. Özellikle APO-MİT ilişkisi meselesinin güncelliği nasıl ele alınması gerektiğini daha sonraki konulara bıraksam yerinde olur. O halde söyleşi 1975'lere gelip da-

yandı. Sanıyorum bu döneme ilişkin bazı sorular geliştirilebilir. Özellikle reformist gelenek var. Burckay meselesine ilişkin de sanırım bazı bilgilendirmeler yapabilirsiniz.

Serhat Bucak: Başkanım, ben bu konuda pek hazır değilim. Sizler daha yakından tanıyor sunuz. Fakat merak ettiğim bir husus var. Siz sabahleyin açıkladınız. 1982’de ulusal kongre çalışmaları var. Ortadoğu’da bir toplantıda, siz kendilerine “bu işin diploması yönünü yürütün, bizler silahlı mücadele yönünü yürütelim” diyor sunuz. Hatta ekliyorsunuz, “gel, istersen başımızda ol, yeter ki Kürdistan için bir şeyler yapalım, bir şeyler ortaya çıkaralım” diye bir teklif getiriyor sunuz. Bu teklif, Kemal Burckay tarafından kabul edilmiyor. Onların merkezi adamları şimdi açıkça “böyle bir teklif kabul edilseydi, mücadele şimdi başka boyutlarda olurdu” diyorlar. Bu konuda bilgilerinizi istiyorum.

– Sizin bir yakınınız, sanırım bu oluşumla bağlantılı. Sizin buraya gelişinize bu çerçevede değer vermekle birlikte, benim için bir yakınınızın öyle bir oluşumun içerisinde olup olmaması önemli değil. Biraz içerisinden geldiğiniz için bilirsiniz. Doğrudur, 1982’lerde ben bunları söyledim. Tutumum son derece önemli ve birlikçiydi. Gereklere yapılsaydı, Kürdistan’da çok önemli sonuçlar ortaya çıkacaktı. Maalesef çok tehlikeli bir yaklaşımla, tıpkı TC’nin söylediği gibi, “Sizin taktığınız silahlı mücadeleye girer. Bu taktik de uygun değildir” biçiminde ucuz bir yaklaşımla karşılık verildi. “Kendinizi inkar edin, silahlı mücaddeleden vazgeçin, o zaman birlik yapalım” demişlerdi. Bizim tutumumuza karşılık gerekçeleri bunlardı. Bunu daha da kapsamlı olarak anlatabiliriz.

Fakat bilemiyorum, biz sizi bir aile değeri olarak görmüyoruz, bir PKK dostu veya en azından onun siyasi çizgisi altında yiğitçe tavrını koymuş ve onu kendi pratiğiyle göstermiş bir kişi olarak değerlendiriyoruz. Benim değerlendirmelerimde kişileri ailelere bağlılık temelinde ele alma yoktur. Fakat Faik Bucak’ın kişiliği, dikkat çekici bir kişiliktir. Mirasının doğru değerlendirilmesi gerektiğine eminim. Dolayısıyla siz bu soruyu sorarken, Faik Bucak’ın diğer

ođlu o oluřumun içindedir. Belki Őimdi daha hayırlı dűřünüyor. Uzun sűre Avrupa’da kaldı, epey kapsamlı diplomatik faaliyetler içerisinde yer aldı. Bűyle bir yeteneđe sahip bir konumda bulunan bir kiřiliđin Dr. Őiwan’ın mirası içerisinde yer almamasını ben biraz anlamlı buluyorum. Geçmiřin pek de iyi bir miras teřkil etmediđini dűřünműş olabilir. Özgűrlűk Yolu’nda, Őimdi de PSK diye tabir edilen bir partide olması, űcűncű bir yol olarak ortaya çıkıyor. Bařta onunla bađlantısı olabilir veya Avrupa temsilcisi olabilir. İyi niyetle bir Őeyler yapmak istediđi açık. Kűrt yurtseverliđine bađlı. Fakat sanırım Őunu açık gűrűyor: Burkay űnderlikli PSK, gerçekten bu yirmi yılı műthiř çarçur etmiřtir. Kendisinin de sanırım bu hareket içerisinde yirmi yıla yakın bir zamanı geçti. Bunun fazla anlamlı geçmediđini gűrűerek belki de űzűlmektedir. Bu konuda PKK’ye űfkelenmesine gerek yoktur.

Size de PKK ile Özgűrlűk Yolu tartiřmasını anlatabilirim. Dr. Őiwan da, Burkay da TĐP’tedir; her ikisi de Kűrt yurtseverliđine ilgi duyuyor ve birlikte çalıřıyorlar. Hatta ondan gelen bir kiřilik Őekillenmeleri de var. Burkay TĐP’ten ayrılıyor, sonra parti kuruyor. Partinin temeli daha çok aydınlara ve ařiret bađını toptan koparmamıř kesimlere dayanıyor, diđer yandan içerisinde avukat, doktor, űđretmen gibi kesimler de var. ‘70’lerin bařında bűyle yođun bir sosyal kesimin geliřtiđini biliyoruz ve bu parti bunlara dayanıyor. Sosyalizmden, TĐP’ten etkilenme var. Gűney Kűrdistan’a yűnelik olarak Barzani karřıtlıđı olmakla birlikte, Talabani yandařlıđına biraz ilgi duyuyor. Aslında gűrűnűřte ideolojik ve siyasi dűzeyde bize benzer hayli yanları da var. Antiemperyalist deđerlendirmeler, ayrı parti kurma bizim de dűřűndűđűműz hususlardı. Fakat en temel yanılıđları, silahlı műcadeleyi ‘ok tehlikeli, terűrist bir araç’ olarak ilan etmeleridir. Kısaca dođru bir taktik belirlemede bulunmamaları sűrekli eleřtiri konumuz oldu. 1970’lerin sonuna geldiđimizde, bu eleřtiriler hayli ileri bir ařamaya vardı, hatta çatıřmaya dűnűřtű.

Tartiřmanın űzű Őuydu: Kűrdistan’a gerçekten devrimci taktiklerle mi, silahlı műcadeleyle mi girilecek; yoksa taktik bunların da-

yattıkları dernekler ve salt basın-yayın faaliyetleriyle mi yürütülecek? Tartışmanın temeli buydu. Avrupa'daki KOMKAR, Bur-
kay'ın çizgisini kullanarak bu konuda bizimle mücadele etti. Biz
ağırlıklı olarak 1980'den sonra Avrupa'ya gittik. O zaman KOM-
KAR hayli güçlüydü. Fakat genelde PKK çizgisinin geliştirilme-
siyle birlikte bu, tartışma ortamına da yansdı. Hatta kısmen çatış-
malara kadar gidildi. Fakat asıl kışkırtanın Kemal Burkay
olduğuna eminim. Tam bir saplantı haline getirdi. Sol birlik dene-
yimini TKP, TİP ve TSİP ile yürüttü. O zaman TKP, Adnan Kahve-
ci kanalıyla 12 Eylül rejimiyle bağlantı kuruyordu. Hazırlıklar ya-
pıldı ve 1987'de TKP gelip TC'ye teslim oldu. O zaman sol
birliğin öteki etkili üyesi olan TKSP de gelecekti. Fakat onun bir
şartı vardı: PKK'nin tasfiye edilmesi! Bu gerçekleşmediği için sa-
kıncalı bulundu ve gelinmedi.

Halen silahlı mücadelenin tasfiyesi temelinde partiler oluşturul-
mak isteniyor. Güney'deki Kürdistanı Cephe ile MİT görüşmeleri
yoğun yapıldı. Ayrı bir parti kurma bize de dayatıldı. Talabani bana
da "silahlı mücadeleden vazgeçin" çağrısını yaptı. Tabii buna öteki
örgütlerin hepsi dahildi, onlar bu çağrıyı kabul ediyordu. Biz kabul
etmedik. Şimdilerde silahlı mücadelenin önemini, özellikle 1993
yılındaki önemini Kürdistanı Cephe içerisindeki bir kesim kavra-
mış durumda, diğerleri de kavrayacak. Çünkü aklın ve bilimin yolu
birdir. Umutlarını tümüyle Ankara'ya bağlamış, onun emir ve ko-
mutasına girmiş bir Kürtçülük ihanetten daha tehlikelidir. Ölüm
pahasına da olsa biz bunu kabul etmeyecektik. Kürt reformlarının
ne anayasada, ne de yasalarda bir garantisi var. "Gel Ankara'ya,
Amerika'ya güven, Türkler reform yapıp bize hak verecekler" de-
mek, çok basit bir avlanma hikayesidir. Çocuklar bile böyle bir
oyuna gelmez. Fakat böyle bir çaba var.

Kısaca Kürt hareketine dayatılan işbirlikçi parti yaklaşımları
çok önemli. Biz buna karşı epey mücadele verdik. Şerafettin El-
çi'nin içinde yer aldığı bir partileşmedir. Belli oluyor ki, komp-
lodan sonra Derviş Sado ile daha görüşerek, '72'de öyle bir
partiyi Türkiye'de oluşturmak istiyorlar. Ne yazık ki, yirmi yıl

sonra aynı tasfiyeci partiyi PKK'nin devrimci mirasına dayatarak, hem de bizim imhamız ve büyük komplo temelinde başarmak istediler. Buna fırsat vermemekle biz dürüstüz diyen herkeşe en büyük iyiliği yaptık.

Serhat Bucak: Başkanım, gerçekten merak ettiğim bir soruyu sormak istiyorum. Bunlar hep gidip TKP, TİP ve TSİP ile ittifak geliştiriyor ya da genelde olduğu gibi yirmi milyon Kürde hayat hakkı tanımayan TC hükümetleriyle ilişki kuruyorlar. Fakat kendi öz kardeşleri ile beraber yürüyemiyorlar. Sizce bu ilginç ruhi şekillenme nereden geliyor?

– Bu yaklaşım kesinlikle Jön Türklerin basit bir yansımasıdır. Kürt Teali Cemiyeti aslında basit bir yansımadır, ki bunlar da Jön Kürtlerdir. TİP, TSİP ve TKP ile, ilkel milliyetçilikle ittifak yaparlar, ama tarihi ve kahramanca çıkışların sahipleriyle uzlaşmazlar. Ben bu noktada hemen Faikleri, Saitleri ve yukarıda saydığım diğer şehitleri yiğit devrimciler olarak anıyorum. Bunların mirası ile uzlaşmıyorlar. İşte burada tasfiyecilik, teslimiyet ve uzlaşmanın ne zaman başladığını ve nasıl geliştiğini anlayacaksınız.

Bu soruya cevap vermemizin önemini gördüğüm için de konuya bazı açıklıklar getiriyorum. Yakınınızın durumuna açıklık getirmek için vurguluyorum. Sanıyorum bir de Yayla Bucak var. O da çok yurtsevermiş. Yurtseverlik konusunda kendisini geliştirmiş, yürütülen mücadeleye sempati duyuyormuş, değil mi?

Serhat Bucak: Evet.

– Yani ben illa gelin demedim. Ama dikkat edin, bazı ilişkileri tarih nasıl buluşturuyor? Sanırım babasına çok saygılı.

Serhat Bucak: İçimizde en anlamlı yaklaşan, saygı duyan kişidir. Geçen yıl babamın sesinden şiirlerini dinledik. Şiirleri dinlerken hep şunu söylüyordu: “Bak, babam kırk yıl önce şiirlerinde bugünkü sloganları kullanmış. Hep istiklal diyor, bağımsızlıkçı tavrı dile getiriyor.”

– Diyordu, değil mi? Şiirlerinde bugünün sloganlarını dile getiriyor, değil mi?

Serhat Bucak: Bir şiirde şu dizeler vardır:

“Rabin ser mil gefte mela
Ban dikine, didin sela
Dixwînin lavjanê şer
Dibên teyê haydî leşker
Çiya û banî deng dane hev,
Diqêrînin didin tekbîr,
Allahû ekber, Allahû ekber”

Yine bir şiirinde şu dizeler var:

“Sonda me mirinê di rêya te de welat
Kefen kirasê me ye, ferman li xem li xelat
Hihce li Dinê miriye ji bo me maye xebat
Xwîna me hat firotin, pê bikirin Kurdistan
Em diltiye naxwazin mera rûmeta goristan”

– Bu şiirleri benim için yazmalısın. Tabii şiirleri yorumlarsan, bugünlerin anlamını ifade ediyorsun.

Serhat Bucak: Bunlar şehitlerin sloganlarıdır.

– Şiirler vasiyettir tabii. Kim yerine getiriyorsa, ona saygılı olur. Eğer ona saygılıysanız, –ki bunları söylerken bir dayatmada bulunmuyorum– o mirasa sahip çıkarsınız. Devrimci mirasa sahip çıkmak bir onur ve namus borcudur. Dolayısıyla Yayla’nın ulusal mücadeleye sahip çıkmasını yadırgamıyorum. O da uzun yıllar yaban ellerde kalmış, fakat yurtseverliğini korumuştur. Kökü derinlereye dayanıyor. Türkiye’de kalsaydı, o da komployla giderdi.

PKK hareketinin önemli bir özelliği de açığa çıkmış oluyor: Tarihi ve devrimci mirasa ne kadar bağlılık varsa, Kürtlüğe ne kadar çok hizmet ediliyorsa, o kadar doğrudur. Yok, sağa ve teslimiyete yatırımlar denilirse, PKK bunu kabul etmez ve tarihi mirasına sonuna kadar sahip çıkar. Başka bazı sorular da geliştirebilirsiniz.

Serhat Bucak: Özellikle Türkiye’de hep konuşuluyor. Bizim aydınlar bu ilkel milliyetçilik kavramını iyi anlayamıyorlar. Milliyetçiliğin ilkeli olur mu? diyorlar. Bilindiği gibi bu ilkel milliyetçi-

lik kavramı sizin politik literatüre getirdiğiniz yeni bir terminolojidir. Bu kavramı biraz açar mısınız?

– Bunlar ilkel milliyetçiliği ‘ilkel olma’ biçiminde algılıyorlar. Terimin sosyolojik anlamını izah edersek, konu daha iyi anlaşılır. Birçok ulusal harekette ilkel milliyetçilik vardır. İkel milliyetçilik, derin sosyal dönüşümün olmayışının, özellikle kapitalizmin veya modernleşmenin çok geri düzeyinin milliyetçiliğidir. Namık Kemal milliyetçiliği de ilkel milliyetçiliktir. Ama bundan Namık Kemal’in ilkel olduğu anlamı çıkmaz. Kürt milliyetçiliği de, 20. yüzyılın başlarında, kapitalistleşmenin çok zayıf olduğu bu dönemin sosyal geriliği nedeniyle olsa olsa ilkel bir düzeydedir. İkel milliyetçilik, bu anlamda doğru bir terimdir. Özellikle Güney Kürdistan’ın, KDP’nin ilkel milliyetçiliği tartışma götürmezdir. Feodal kalıntılar çok güçlüdür. Komprador türde bir kapitalizmin bile fazla gelişmediğini iyi biliyoruz. Böylesine bir sosyoekonomik gelişmenin ikelliğine karşılık, onun milliyetçiliğinin de ilkel olacağı açıktır. Bu önemli bir yöndür. Kürdistan’da milliyetçiliğin hem süre hem de alan yönünden ilkel kaldığını belirtmek bilimsel bir tespittir. Önemle üzerinde durulmalı ve bazı sonuçlar çıkarılmalıdır.

Radikal milliyetçilik, diğer bir anlamıyla yurtseverlik ondan biraz daha farklıdır. İşte Faik Bucak’ı, her iki Sait’i radikal milliyetçi, yurtsever olarak değerlendirebiliriz. Kürt tarihinde daha da gelişkin milliyetçilik ve yurtseverlik kapsamında ele alacağımız kişi ve gruplar da vardır. Bu da bir kategoridir. Bir de bizim PKK çizgisiyle dile getirilen, sadece radikal değil sosyalist yurtseverlik diyebileceğimiz bir yaklaşım da söz konusudur. Milliyetçi değil, yurtseverdir. Burjuva ideolojisine göre değil, sosyalist ideolojiye göre dir. Liberalizme göre değil, sosyalist ideolojiye göre ulusal soruna yaklaşım gösterir. Bu terimleri gerçekten yerli yerine koymak önemlidir. Bunları birbirine karıştırmak, herkesi genel demokrat, genel sosyalist olarak değerlendirmek yanlıştır. İkel milliyetçiden radikal bir tavır beklenemez. Yine proleter yurtseverlik ile radikal milliyetçilik birbirine karıştırılmamalıdır. Bunlar dönem itibarıyla farklıdırlar, tarihi aşamaya tekabül etmeleri açısın-

dan farklıdırlar, yine kapsam ve amaçları itibarıyla farklılık gösterirler. Fakat aynı zamanda birbirlerinden etkilenirler, biraz da karmaşık bir durum ifade ederler, iç içedirler. Kısaca böyle bir açıklama sanıyorum yeterlidir.

Güney savaşı yalnız işbirlikçilik ve ihanetle değil, PKK ile dünyanın savaşıydı

Serhat Bucak: Şimdi Başkanım, süreç içerisinde '83'te KDP ile, '88'de de YNK ile protokoller yaptınız. KDP ve YNK sürekli PKK'nin bu protokollere uymadığını söylüyor. Bu konuda detaylı bir açıklama yapar mısınız?

– Tabii, hem çatışmalı hem ilişkili bir durumu yaşıyoruz. Güçlerimiz hem de belli bir anlaşma temelinde Güney kampına yerleştirilmiştir. Yine Güney Kürdistan'da sınır ötesinde güçlerimiz vardır. Sıcak bir çatışma durumu yoktur, bir ateşkes durumunun sonuçlarını yaşıyoruz. YNK ve KDP ile '80'li yılların başlangıcından itibaren görüşmelerimizi sürdürdük. YNK ile ittifakımız '80'lerdedir. Yine KDP ile '82'dedir. İkişisiyle de protokol imzaladık. Protokol metinleri elimizdedir. Yine Serxwebûn yayınlarında en son çıkan **Kürdistan'da İşbirlikçilik İhanet ve Devrimci Direniş** isimli kitabımızda bu protokollerin metinleri yayınlanmıştır, isterseniz alıp okuyabilirsiniz. Protokoller içerik olarak itiraz götürmez biçimde ileri bir adımdır. Biz yine de bu protokollere bağlıyız. Belirttiğimiz gibi bunlarda Avrupa emperyalizmi ile ABD'nin sömürgecilik ilişkilerine karşı çıkma var, silahlı mücadeleyi dengeli geliştirme var, aramızdaki ilişkileri kardeşçe geliştirmeye dair bolca madde var. Bunlar Türk sömürgeciliğinden güç almazlarsa yaşayamazlar. Şu açıktır ki, günümüzde yalvarırcasına ve her gün açıkça işbirliği dahilinde hareket ediyorlar. Bunları açıklamaları gerekiyor. Bunlar Bağdat'a, İran'a ve Türkiye'ye dayanmadan, bağımsız ayakta duramayacakları için, bağımsızlıkçı ve özgürlükçü bir tutum içerisine giremiyorlar. Şimdi bazıları neden bu meseleyi anlamak istemiyor-

lar? Şu çok açıktır ki, bunlarda özgüce dayanma, bağımsızlık doğrultusunda yol alma ve buna hazırlanma yoktur. Bunun gereklerini yerine getirmeden bir gün bile bağımsız ve özgür temelde ayakta kalamıyorlar. Antiempyralist ve antisömürgeci olmayı bir yana bırakın, en tehlikeli empyralist ve sömürgeci güçle ilişki halinde olmadan kendilerini yürütemez durumda görmekteler.

Durum bu iken, “PKK protokollere uymuyor, anlaşmaların gereklerini yerine getirmiyor” demek, bile bile gerçekleri göz ardı etmektir. Gelsinler, hem de ortak bir çatı altında –bu ulusal cephe olur, ulusal ordu olur– onun emir ve komutası altında antisömürgeci, antiempyralist mücadeleyi, demokrasi için mücadeleyi birlikte yürütelim. Ben ’80’lerde yalnız Burkey’a değil, diğerlerine, Talabani ve Barzani’ye de, “siz yine başta kalın, büyük Kürdistan’ı biz devrime açalım. Büyük Kürdistan’ı devrime açmadan, siz Güney’de yok olursunuz” dedim. Hepsi bunu kabul ediyordu ve doğrusu da buydu. Burkey’a söyledim: “Siz yine baş olun, fakat bırakın, Kürdistan köylülüğünü ve işçisini biz ayağa kaldıralım. Diplomasi sizin olsun, pazarlık sizin olsun, biz en zoru üstlenelim. Kürt köylüsü ve emekçisi biraz dirensin, onu biz örgütleyip savaştıralım, siz onun sözcülüğünü yapın” dedim. Daha benden ne isteyebilirler?

Talabani ve Barzani’ye de aynı şeyleri söyledim. “Avrupa bizden silahlı mücadeleyi terörist olarak ilan etmemizi istiyor, ABD bilmem ne istiyor; Türkiye ile ilişki kurduk, o da ‘PKK’ye karşı çıkar ve terörist dersenez, bu konuda bizimle her türlü işbirliğini yaparsanız size yardım ederiz’ diyor” dediler. Biliyorsunuz, Mesut Barzani, “biz açlığa dayanamayız, gıda gelmezse olmaz, bizim halkımız için mücadeleyi birkaç yıl erteleyin” diyor. Mücadeleyi ertelemeye benim de gücüm yetmez. Bu, halkın büyük bir çabayla ilk defa yakaladığı bir adımdır; halka yapabileceğimiz en büyük kötülük bu mücadeleyi durdurmaktır. İsmail Beşikçi hocanın da dediği gibi, Kürt halkı ilk kurşunu patlatmıştır. Bunun çok tarihi bir anlamı vardır. Her şey gitsin, ama bu adım sağlam kalsın. Benden her şeyi isteyen, ama beni bu adıma hizmet

etmeyecek bir tutum içerisinde çekmeye zorlamayın. Çok rica ettim, ama olmadı.

Maalesef emperyalizmin de istediği şey, bize bu en can alıcı noktadan geri adım attırmaktır. Onlara da bunu dayattılar, onlar boyun eğdiler. Biz 15 Ağustos Atılımı'yla ve daha sonraki bütün yıllarda amaçlarımıza bağlı kaldık. Sonuçta bu onlarla çelişkiye dö-nüştü. Protokole uyma şurada kalsın, temel yurtseverlik ve demokratlık ölçülerine bile bağlı kalmadan, Ankara ve Avrupa görüşmeleriyle cepheden bizimle savaşa girecek kadar olumsuz bir tutumun sahibi oldular. Çok iyi biliyorsunuz ki, Güney savaşında ve halkımızın da adeta gözlerine inanamadığı bir biçimde, Türk tanklarının önünde, özel savaş generalleriyle kucak kucağa, gencecik oğullarımızın ve kızlarımızın imhasına, öldürülmelerine yardım ettiler, yiyeceklerini talan ettiler. Onlara kalsaydı, esir aldıklarını adeta pazarlığa girip satacaklardı. Buna bile cesaret ettiler.

Ben kendimi, yeni gelen arkadaşın bahsettiği bir anıyı tekrarlamakla yükümlü görüyorum. İstanbul'dan gelen Dersimli bir kızın, **Gülnaz Karataş**'ın (*Beritan*) destanı var. Bu arkadaş, Rubarok karakol baskınında takım komutanı olarak görev alıyor. Güney'de savaş başlıyor, orada da sorumludur, takımın başındadır. Çatışmada yaralanıyor, son mermisine kadar savaşıyor. Güneyli güçler ona teslim olmasını söylüyorlar. O: "*Hayır, siz düşmanla işbirliği yap-tunuz. Güney'e dayanarak, Güney'den Kuzey'e saldırıyorsunuz. As-la size teslim olmam*" diyor. Tabii Güneyli güçler biraz duygusal temelde sanıyorum, "sana bir şey yapmayız" diye teminat veriyorlar. Arkadaş "*asla size teslim olmam ve sizi hain olarak görüyorum*" diyor ve kendisini büyük bir uçurumdan aşağı atıyor. Bu, onların üzerinde de büyük bir etki bırakıyor. Bütün Güney halkı hala bu olayı tartışıyor, bunun etkisinden bir türlü kurtulamıyorlar. Çünkü ihanete ve işbirlikçiliğe karşı böyle güzel cevaplar veriyor.

Bir olay daha duydum. Hüseyin Çelebi isminde bir genç var. Babası KUM'a üye seçilmiş. Hüseyin tek oğludur. Bu arkadaş da takım komutanıdır. Şaban Kalesi'nde üzerine gidiyorlar, "Teslim ol" diyorlar. Arkadaş yaralanmış ve onu da kaleden aşağı atıyorlar. Ba-

bası şunu söylemiş: “Ben yıllarca Avrupa’da onların lehine propaganda yaptım. 1975 bozgunundan sonra oğlumun da elinden tutarak protesto yürüyüşlerine katılıyordum.” Şimdi biz bu tarihi ihaneti durdurmak istiyoruz. Bu savaş onun içindir. Biz bunlarla uzlaşmaya gittik. “Yeter, emperyalizmle bu kadar derin ilişkilere girmeyin. Bu size de, Kürdistan halkına da asla yarar sağlamaz” dedik. Gerçekten Güney savaşı bizim için özel savaşlardan birisiydi. Bu ihanet tarihine bir son vermek için, bu halkın ve bu ülkenin bu kadar aleyhine ve tehlikeli bir işbirliğine son vermek için bu savaşı göze aldık. Ben size söyleyeyim, bu savaşın sonuçları çok olumlu olacaktır. Hem ihanet ve işbirlikçilik tarihinin tasfiye edilmesi, hem de Güney Kürdistan’daki büyük örgütler içinde sınırlı bir yurtseverliği olanların kurtarılması için savaşmak zorundaydık.

Hemen söyleyeyim, BBC bana, “bunlara hem hain diyorsunuz, hem de görüşmelere oturuyorsunuz. Bu çelişki değil mi?” diye soruyor. Hayır, bu bir çelişki değil. İhaneti sona erdirmek için çatışmalar kadar ilişki de gereklidir. Biz bu uyanıklığı gösterdik. Güney savaşında mevzi savaşına girmişlerdi. Güçleri imha durumuna düşürüyorlardı. Taraflar arasında buna yol açmamak için, arkadaşlarının girdiği uzlaşmayı biz de uygun bulduk. Bu bir adım oldu. Bu adım temelinde çatışmalar durduruldu. Halen bazı görüşmeler devam etmektedir. Bu anlamda protokollerin gerekleri yerine getirilmeye çalışılıyor. Yani ’80’lerin başlarında yaptığımız anlaşmalarda yer alan ilke ve hususlar tekrar gündemleşiyor. Yakında bizzat Celal Talabani ile görüşeceğim. Büyük ihtimalle Mesut Barzani ile de görüşeceğim. Zaten bazı birimlerimiz görüşüyor. Biz onları tekrar anlaşmanın ilkelerine bağlı kalmaya çağıracağız. Bu açıklamayı şimdilik burada yapıyoruz.

Neredeyse otuz yıla varan bir mücadele tarihinin sorunlarını kapsamlı bir biçimde aktarmaya çalışıyoruz. İşbirlikçilik, teslimiyet ve ihanet genelde tarihimizde çoktur. Özellikle bu son otuz yılda daha da kapsamlıdır. Biz bu olumsuz tarihi sona erdirmek istiyoruz. Halkımızın tarihinin bu en olumsuz olan yanını bıçakla keser gibi –Güney savaşını da bir ameliyat, bir operasyon yerine

koyalım– kesmek ve bir daha başımıza musallat olmayacak bir biçimde bu olumsuz tarihin önüne geçmek için, büyük fedakarlıklar pahasına bu savaşı yaşamak zorunda kaldık. Bazılarının akılları başlarına gelmiştir umarım. Biz bu savaşı Kürdistan halkının birlik ve bütünlük davasının şahsi, ailesel ve aşiretsel çıkarlara alet edilmemesine vesile teşkil etsin diye göze aldık ve çok kahramanca da yürüttük.

Bu savaş yalnız PKK-KDP-YNK savaşı değildi, bu savaş PKK ile dünyanın savaşıydı. Bu savaşın bir yıl öncesinden büyük bir milli mutabakat geliştirildi. İşbirlikçi güçler, özellikle Avrupa’da ve Amerika’da Türk dış politikasıyla birlikte hareket ederek ve PKK’ye sonuna kadar ‘terörist’ damgasını vurarak, bunların desteğini sağladılar. Yani içte ve dışta bütün dünya ’92 yılının sonunda PKK’yi bitirmek amacıyla anlaştı. Talabani ’91 yılı sonlarında bize gönderdiği mektupta, “kırmızı çizginin teki çizilmiştir, öteki kırmızı çizgi bir hafta içerisinde çekilecektir. Sizi tarihle baş başa bırakmamak için, gelin bu silahlı mücadeleyi bırakın, Ankara’da masada bir araya gelin” diyordu.

Daha önce anlattım, bu bir teslimiyet dayatmasıdır. “Sizin söylediğiniz mümkün değil. Dünya da karşımıza çıksa, ikinci kırmızı çizgi de çekilse, ’92 yılını büyük bir direnme yılı haline getireceğiz” dedik. Büyük hazırlıklar yaptık, her cepheye elimden geldiği kadar yüklenmek zorunda kaldım. Arkadaşlarım şüphesiz istediğim gibi savaşmadılar. Fakat ağırlıklı yön, bütün cephelerde direnmeydi. Binlerce şehidin kanına mal olsa da, biz Kürdistan tarihine dayatılan bu en büyük tasfiye ve komplo hamlesini boşa çıkarmaya çalıştık. O büyük bir dayatmaydı ve arkasında bütün dünya vardı. Gerçekte görünüşte PKK tasfiye edilecekti, ama özünde Kürdistan’da namuslu ve onurlu ne varsa o bitirilecekti. Kendimizi aldatmayalım. ‘Kürt Federe Devleti’ bizimle savaşa başladıkları gün ilan edildi. O da bizim mirasımız sayesindeydi. Eğer biz yenilsedik, federe devlet diye bir şey kalmazdı. Bütün bunları Barzani ve Talabani’ye söylüyorum. Onlar da “doğrusun. İşte üç devlet birleşti, biz de birleşelim. Türkiye alttan Saddam ile uzlaşıyor, biz de uz-

laşmalıyız. Avrupa istediklerimize pek sıcak bakmıyor, bize destek vermiyor. Kürtler birbirine destek olmalı” diyorlar.

Peki, aklınız daha önce neredeydi? Ben yine de büyük bir olumlulukla onlara şu cevabı verdim: Büyük suçlar işliyorsunuz. Tabii bizim de büyük eksikliklerimiz olabilir. Ama bizimki eksiklikse, sizinki suçtur, hem de ağır bir suç. Birçok konuşmamda şunu da söylemişim: Ne kadar işbirlikçi ve haince tutumlar içinde olurlarsa olunsunlar, bu tutumlarından vazgeçmeleri halinde yine de ittifaklara açığız. Mevcut görüşmelerin bu çerçevede kabul edileceğini defalarca söyledim. Tekrar bu noktaya gelindiğini görüyorum. Biz de gerektiğinde dünyayı karşımıza alıp direnmesini bilen, direnmeye cesaret eden, ezilmeyen ve kazanan bir hareket olduğumuzu kanıtladık. Bu güçler doğru tutuma, halkın çıkarlarına uygun bir tutuma geldiklerinde, hiç de ihtiyacımız olmadığı halde, bu tutum halka kazandırır, birlik olmaya ve direnmeye götürür inancıyla tekrar görüşmekten ve gerekirse ittifaklara yönelmekten çekinmeyiz. Bunu sadece Kürdistan dahilinde çeşitli kişi ve gruplar veya partilerle değil, Türkiye halkının temsilcileriyle de yapmak istediğimizi, Orta-doğu’daki çeşitli güçlerle de yapmaktan çekinmeyeceğimizi belirttik. Bu bizde ilke meselesidir. Gerekleri imkan dahilinde her zaman yerine getirilmeye çalışılmıştır.

Bu ittifak görüşmeleri acaba yeni ve olumlu sonuçlara ulaşabilir mi? Hayalci değiliz, tarihi gerçekleri göz ardı etmiyoruz, buna dayanan objektif sınıfsal, sosyal ve kişisel çıkarları göz önüne getiriyoruz. Ama buna rağmen, bazı olumlu adımlar atılacağına da inanıyoruz. Buna dair iyi niyetimizi koruyoruz. Biz ulusal çelişki ve çatışmaları kesinlikle bir kan davası haline getirmiyoruz. Bizde böyle ilkelik yoktur. İlkellik, kan davasında ısrar etmektir. Karşı karşıya savaştıklarımızla da koşullar gerektirdiğinde anlaşmaya oturmak mücadelenin bir gerçeğidir. Bunlarla ne kadar şiddetli savaştıysak, halkın çıkarlarına son derece uygun bir amaçla anlaşmaya oturmaktan da çekinmeyiz. Bu, savaşırken de böyledir, barışırken de böyledir. Önemli olan, uzlaşma ve ittifakların bağımsızlık ve özgürlük davasında mücadelenin hizmetinde olup olmadığıdır.

Halkımızın birliğine biraz yarar sağlayabilirse görüşeceğiz. Kimse bunda bir çelişki görmesin. Tam tersine, bunu doğru bir politik yaklaşımın uygun politik taktiklerle sürdürülmesi biçiminde değerlendirebilirsiniz.

Bazıları bu adımları çok art niyetlice ve politik ufuktan uzak bir biçimde eleştiriyorlar. Daha dün savaştığı güçle insan hiç oturur mu diyorlar. Biz daha önce de, hem de sık sık oturmuştuk. Savaş-tık, yine oturuyoruz. Yarın belki yine savaşırız. Her şey doğru devrimci politikanın başarısı içindir. Hep sürekli savaş ve mücadele demek ne kadar yanlışsa, hiç uzlaşmayalım, hiç ittifak yapmayalım demek de o kadar yanlıştır. Hep savaş demek, tecrit ve imhaya götürürse, aynı biçimde hep barış, hep uzlaşma, aramızda hiç çelişki yok demek de teslimiyete ve imhaya götürür. Mücadele tarihimiz boyunca bu iki hataya düşmemeye büyük özen gösterdik. Bunun Kürdistan halkının yararına olan bir tutum olduğunu şimdi bütün halkımız kabul ediyor ve buna büyük değer biçiyor.

Bu temelde bundan sonrası için daha da umutluyum. Umutlu olmamın daha somut nedenleri de var. Özellikle Kuzey Kürdistan'daki direnişin çok ileri bir aşamaya gelmesi, önemli oranda neredeyse özgürleştirmeyi sağlaması, yine Güneyli güçlerin kendilerini tek merkez olarak görmelerinin anlamsızlığının ortaya çıkartılması, ayrıca uluslararası ve bölgesel koşulların tüm Kürdistan'ı zincire vurma dönemini geride bırakması ve Güney Kürdistan'daki oluşumların düzeyi, bizi daha elverişli koşullarda ittifaklara götürebilir. Birkaç yıl önce bu koşullar yoktu. Bu koşullar birkaç yıldır gelişme halindedir. Dolayısıyla birkaç yıl öncesinin ilişki ve ittifaklarının günümüzde de aynen sürdürülmesi döneme cevap vermediği gibi anlamsız da olur. Yeni durumun ittifaklara nasıl imkan sağladığını görmek ve buna göre ittifakları hazırlamak çok isabetli, gerekli ve yerinde bir durumdur. Biz bunu görüyoruz. Hem yeni durumun ortaya çıkmasının zeminlerini mücadelemizle ve verdiğimiz savaşla hazırladık, bu durumu ortaya çıkardık hem de bunu gerekli ittifaklara dönüştürmeyi önemli bir başarı olarak değerlendiriyoruz.

Bu gelişmeler, tartışmalar olacak, yeniden bazı ilke belirlemeleri kadar taktik tutumlar belirlenecektir. Genelde bütün ulusal güçler, yurtseverler ve demokratların geniş ve dar birlikteliklerine özen göstereceğiz. Sadece radikal kişi ve grupların değil, en önemlisi demokratları ve yine ulusal yönü olan kişileri kazanmayı da esas alacağız. Bunu bütün Kürdistan çapında en üst düzeyde bir kuruluş, örneğin bir Ulusal kongre biçiminde somutlaştırma önerilerimizi hayata geçirmek isteyeceğimiz gibi, her parçanın özgün koşullarındaki cephelerini de yenileştirerek somutlaştırmaya çalışacağız. Özellikle Kuzey Kürdistan'da daha genişletilmiş bir ulusal kurtuluş cephesi önem arz ediyor. Bunun üzerinde duracağız. Sosyalistler arası ilişkileri değerlendirmek kadar, demokratlar ve yurtseverlerin ilişki ve dayanışma biçimlerine de açıklık getireceğiz.

Aynı şeyler bölgedeki ilerici yönetimler ve güçler için de geçerlidir; bunlarla ilişki ve dayanışmamızı geliştirmek için çaba harcayacağız. Bütün bunlar '93'ün planlanmış çalışmalarında önemli bir yer tutacak ve daha başarılı adımlar atılmasına imkan verecektir sanırım. Özellikle yükselen mücadele her zamankinden daha fazla devrimci ve yurtsever ittifaklara imkan veriyor. Bunu bizzat büyük çaba ile hazırlayan PKK öncülüğü, şüphesiz sonuçları da en iyi biçimde değerlendirmeyi bilecektir.

Serhat Bucak: Başkanım, gelişen geniş ulusal cepheden kastınız, PKK ile “biz de varız” diyen diğer örgütler arası cephe mi, yoksa halkın kendi cephesi mi? PKK'nin bir cephesi var, ERNK. Bunun dışında bir cephe mi oluşturmak istiyorsunuz, yoksa ERNK temelinde mi?

– Her iki anlama da gelir. Hem halkın yani emekçilerin tabandaki geleneksel ittifaklarını, cephesini geliştireceğiz, hem de varolan çeşitli örgütler ve partilerin birlikteliğini geliştireceğiz. Her iki çalışma da günceldir, birbirleriyle tezat teşkil etmez, birbirini bütünler. Her ikisini de oluşturmanın imkanı var. Daha şimdiden bazı örgütler ERNK çatısı altında Ulusal kurtuluş mücadelesi biçiminde hareket etmek istiyorlar. Biz bunlara olumlu

yaklaşacağız. Zaten halkın tabandaki cephesi büyük bir gelişme ve atılım içindedir. Onu özellikle örgütlendireceğiz. En önemlisi de serhildanlar taktiğini halkın öz savunma birlikleriyle birlikte daha da pekiştirmeye çalışacağız. Ulusal mücadeleyi sadece Kuzey Kürdistan için değil, Güney Kürdistan güçleriyle de geliştirmeye, bilgi alışverişini, ilişki ve irtibatların en anlamlısını yaratmaya çalışacağız.

Bu konuda Ulusal kongre iyi bir çatı teşkil edebilecektir. Bütün Kürdistan açısından ilk adım olsa da, küçümsenmeyecek bir anlama sahip olacak bir biçimde, mevcut koşulların Ulusal kongreyi başarıyla yerine getirmemize imkan vereceğini umuyorum. Ulusal kongre gerçeği üzerine biraz daha kapsamlı durma gereğini duyuyorum. Ulusal kongre için özellikle bileşimi, siyasi kapsamı, yine beklenen görevlerin neler olacağı biçiminde bazı değerlendirmeleri tartışmaya açmak yerindedir. Sanıyorum sizlerin karşı karşıya olduğunuz bu yönlü bazı görevleriniz vardır. Biz bu konuda üstümüze düşeni PKK olarak yerine getireceğiz.

Serhat Bucak: Sayın İsmail Beşikçi, Avrupa zemininde yapılan Ulusal Meclis Konferansı'na bir mesaj göndermişti. *“Kurulacak olan ulusal meclisin artık Kürdün Kürt ile kardeşliğini tesis etmeyi bir amaç olarak önüne koyması gerekir”* diyor ve *“Kürdün Kürt ile kardeşliği tesis edilmeden, Ortadoğu'da oluşturulmak istenen diğer kardeşlikler kağıt üzerinde kalacaktır”* diye ekliyordu. Bu konudaki görüşlerinizi alabilir miyim?

– Ulusal kongre şüphesiz Kürtlerin tarihinde ilk defa hem kendi idare gücünü tesis etme, hem de tarihlerinde çok yakıcı olan böl-yönet politikasına son verme ve sömürgecilerin değişiyerek *“Kürdü Kürde kırdırma”* parolalarını boşa çıkarma yönünde çok önemli bir girişim olacaktır. Denilebilir ki, uyum ve kardeşlik ilk defa gerçekçi bir temelde, her türlü oyun ve aldatmacaya son vermeyi içerecek bir uyanıklıkla anlam kazanabilir. Şimdiye kadar verdiğimiz bütün mücadeleler kesinlikle gerçek Kürt oluşumu içindir. Uzun vadeli ulusal çıkarlar, demokratik temel, herkese emeği ölçüsünde ve konumu itibarıyla yer verme ilk defa

gerçekleşiyor; sömürgeciliğin yüzyıllardan beri dayattığı ihaneti tasfiye etme ve gerçek Kürt kardeşliğini ortaya çıkarma imkan dahiline giriyor.

PKK'nin buna gerçekten üstün bir değer verdiği ortadadır. Buna büyük önem verdiğimi belirtebilirim. PKK böylesine bir Kürt kardeşliğinin gelişmesi için, büyük-küçük ayrımını geliştirerek değil, tümünden kardeşliğe uygun bir ortamı hazırlama ve buna göz kulak olma ilkeli tutumu kadar pratik davranışlar içerisinde bulunmayı sürdürülmüştür. Bundan sonra da bunun en iyi bir biçimde Kürt yaşam biçimi haline gelmesine, hatta komşu halkların kendi örneğinden yararlanmasına özen gösterecektir. Bunun başarılacağına her zamankinden daha fazla inancımız var.

1 Mart 1993

PKK resmi statükoyu ve emperyalizmin bölgesel politikasını bozmuştur

Kürt meselesindeki emperyalist, bir anlamda da işbirlikçi çözüm güncellik arz eden bir konudur. İddia şudur: “Böyle bir çözüme gitmede PKK terörü engeldir. PKK’siz çözüm sadece düşüncede kalmamalı, artık giderek pratiğe aktarılmalıdır. PKK’siz çözümün sahipleri, temsilcileri, örgütlenmeleri ve önderleri kimler ise bulunup ortaya çıkarılmalıdır.” Bu yaklaşım eskiden düşünce düzeyinde dillendiriliyordu. Fakat son günlerde bunu bütün hızıyla pratiğe geçirmek istiyorlar. En son Almanya’da alınan ‘PKK’yi yasaklama’ kararı aslında bu gerçeği dile getiriyor.

Yine bazı çıkışları ve siyasi çabaları, devletin aşırı dayatmalarıyla, hatta dayatma da değil, düşmanca saldırıların gittikçe daha da tehlikeli bir hal alması veya sonuç alma aşamasına girmesiyle bağlantılı ele almak gerekiyor. Hazırlanan plan bugünlerde bizim devre dışı bırakılmamızı hedefliyordu. ‘PKK terörü ve PKK terörünün sorumlu önderliği Apo’ aslında devre dışı, tarih dışı bırakılıp, onun yerine daha ılımlı, sözüm ona demokrat yaklaşımlı bir oluşum devreye sokulurken, bir reform paketi geliştirilip TC’nin resmi politikasında hiç değişiklik yaratmadan, özellikle direnişin sonuçlarını sözüm ona Türk demokrasisi içine akıtarak ve bir anlamda bunun içinde eriterek tasfiye etme işini el ve güç birliğiyle tamamlamalı demeye getiriyorlar.

Biz bunu baştan beri biliyorduk. Hatta hareket olarak ilk ortaya çıktığımızdan beri kendimizle birlikte bir halkı tarih sahnesine çıkarma, bunu öncü siyaset ve öncü bir partiyle yapma biçiminde bir

çıkışa ve tarza sahibiz. Varlık gerekçemiz budur. Kürt sorunu da bu temelde doğdu. Kürt sorunu kimsenin varsaymadığı veya varlığını açıkça dile getirmeye cesaret etmediği bir sorundu. Hatta tarihin çöp sepetine atılmış gözüyle bakıyorlardı. Biz bunu ortaya çıkardık ve teorik düzeyde ortaya koyduk; gruplaşmayla dayattık, partileşmeyle dayattık, ordulaşmayla düşmanın bütün planlarını ve politikalarını işlemez düzeye getirdik. Böylece sorunun gerçek bir tarafı, çözüm gücüne sahip yegane kuvvet olduğumuzu kanıtladık.

Hiç şüphesiz bize karşı saldırılar geliştirecekti ve geliştirdi de. İçten ve dıştan gelişen ideolojik ve politik saldırılar, TC'ye sunulan emperyalist destekler ve her türlü işbirlikçi destek konumumuzu bozmaya ve kendini bize dayatmaya yetmedi. Özel savaş tırmandıkça tırmandırıldı. Onlara göre aslında bizim birkaç yıl öncesinden devre dışı kalmamız gerekiyordu. Bu gerçekleşmeyince, "artık belirli bir çözüme gitmek gerekir" diyorlar. Peki, şimdi ne olabilir? Mevcut durumda tam devre dışı kalmadığımız gibi, yalnız Türk sömürgeci sistemini değil, emperyalist sistemi de ürküten ve işbirlikçilerini felç eden bir biçimde varlığımızı sürdürüyoruz. Öncelik budur. Ama bunlar da kendilerini sözüm ona bir çözüme, meseleyi en azından sözde kabul etmeye ve bazı uygulamaları geliştirmeye hazırlayacaklar. Bunu yapmasalar, daha da kötü bir duruma düşme tehlikeleri var. Dolayısıyla gerek ateşkes, gerek barış süreci ve siyasi çözüm yolu dediğimiz kavramları anlamaya çalışıyorlar. "Bu kavramlarla işe başlayabilir miyiz, bundan kim yararlanır? Yürürlükteki resmi politika mı sonuç alır, yoksa bu durum PKK'nin tekrar güçlenmesine mi yol açar?" diye büyük bir ikileme karşı karşıya bulunuyorlar. Bir ikilem içinde olsalar da, hiç şüphesiz saldırı yönü ağırlıktadır. Askeri çözüm dedikleri, dozajını artırdıkları özel savaşın her biçimini tüm güçleriyle yürütmektir. Hatta adına kış operasyonu diyerek, şartlar çok ağır da olsa, bir operasyon yürütmek istedikleri biliniyor. Yine işbirlikçileri son haddine kadar kullanılıyorlar. Emperyalizm oldukça açığa çıkmış bir biçimde destekleyici rol oynuyor. Uluslararası duruma, yeni nizama ve Ortadoğu'daki yeni düzenleme çabalarına Kürdistan'ı da katmak

gerekir, diye düşünülüyor. Bunun için siyasi yöntemler geliştirmek, özellikle emperyalizmin aklına gelen düşünce oluyor. Emperyalizm kendini çok güçlü görüyor. Yürüteceği siyasi yöntemle en azından günlük istikrarı sağlayabileceğini düşünüyor.

Türk sömürgeciliği ise buna biraz kuşkuyla bakıyor; “Bu ters teper” diyor. Ama yine de “Kör şiddet PKK’ye yarar” diyorlar. Öyle ki, bunlar Körfez Savaşı, hatta İran-İrak savaşı sonrasında bu işe epey bulaşmışlardı ve nitekim ellerini Irak’tan çekmeleri çok zordur. Bunların ellerini Irak’tan çekmeleri demek, çok önemli olan petrolden ve yine Ortadoğu’nun çok hassas olan dengesinden kendi aleyhlerine vazgeçmeleri demektir. El çekmemek ise, Kürt meselesine bulaşmak anlamına gelir. Ama bu kesinlikle insan hakları ve demokrasi çerçevesinde ulusal soruna bir yaklaşım değildir. Böyle yaklaşılmaya mecburlar. Çekiç Güç de pratik ilgi gösterince, kendi müttefiklerini bu işe seferber etme gereğini duyuyor. Türkiye ile bunu ayarlamaları kaçınılmazdır. Kürt meselesini tümünden inkar etseler hiç olmayacak. Irak’taki rejim yine tehlikeli bir konuma gelebilir. Kürt meselesini fazla devreye sokması Kürdistan genelini çok ilgilendirir ve böylece kendileri bir çıkmazda kalırlar. Ne el çekebiliyorlar, ne de sağlam tutabiliyorlar. Onlara kalsa, işbirlikçilerin eliyle bu meseleyi istedikleri mecrada rahat götürebilirler. Emperyalist sömürgecilik kırk yıldır temel atmış, bu meselede kendini rahatlıkla yürütür.

PKK başından beri biraz da bu oyunu bozma hareketiydi. İşbirlikçilerin Kürt sorununu çözüm tarzıyla bizim çözüm tarzımız çok farklıdır. Geleneksel işbirlikçilerin Kürdistan’daki konumları çok zayıflatıldı. Ciddi bir halk desteği şurada kalsın, yaptıklarını halka teşhir ettik, halkın meselelerin üzerine gitmesine yol açtık, halkı ordulaşmaya götürdük ve böylece oyun bozuldu. Bunlar ABD ve Avrupa’nın beklentisi dışında ve işbirlikçilerin ummadığı bir biçimde gelişti. Bu nedenle kriz derinleşiyor. Şimdi PKK’yi muhatap alıp siyasi görüşmelere girseler bir türlü, girmeseler bir türlü. Mesele derinleşiyor, devrim geliyor. Yıllardır yaşanan taktik çatışmaların nedeni budur.

Onlar işbirlikçi temelde tümüyle kendilerine teslim olmuş iradeleri esas alıyorlar; bu yüzden de sorunu ciddi bir devrim ve demokratik çözüm paralelinde sosyalizme açık bir çözüme götürmek şurada kalsın, bunun en sınırlı gelişim ifadesini bile bastırmak istiyorlar. Yani PKK bir anlamda resmi statükoyu ve emperyalizmin bölgesel politikasını bozmuş, statükoyu bozan bir hareket olarak ortaya çıkmıştır. Kendi deyişleriyle bir defa cin şişeden çıkmıştır, cini tekrar şişeye koymak çok zordur. Hikaye budur. O açıdan tekrar bizi şişeye koyma hareketleri var, ama bu mümkün değildir. Gövdemiz o kadar büyümüş ki, küçük bir şişeye nasıl sığdıracaklar? Sığdırmaya kalkışsalar, şişe paramparça olur. Cinlerin sayısı çoğalmış, cinler uyanmış ve üstelik büyümüşlerdir. İmha ve boğma seferleri vardır. Fakat dediğim gibi, cinler hem büyümüşler hem de sayıları çoğalmıştır. Kendini dağların gizliliklerinde bu kadar tutan bir kuvvet öyle kolay imhaya gelmez. Bu kadar kitleselleşen bir hareket, bir katliamla tümüyle boğdurulamaz.

Bütün bunlar herkesi düşündürüyor. İster sert ister yumuşak, ister tehditle ister dostlukla olsun, bize böylesi yaklaşımlar dayatılıyor. Aslında buna öncülük eden, son yıllarda PKK ile en çok ilgilenme gereğini duyan değişik tipler var. Biz bunların adını vermek istemiyoruz. Türkiye’de ister iktidardaki ister muhalefetteki partiler olsun, ister ordunun isterse sivil kesimlerin sesi olsun, hemen her gün bizi tartışıyorlar; hızından bir şey kaybetmeden, hem de yoğun bir biçimde bizi tartışıyorlar. Onlar bildikleri resmi tarzda bunu söyler ve götürürler. Emperyalizm de yeni politikalar üretip kendine göre insan hakları çerçevesinde siyasi bir çözüm üzerinde durabilir. Bana göre bazı tipleri temsilci olarak düşünmeyi her zaman ve her yerde yaparlar, bunu bizim için de yaparlar.

İşbirlikçilerin de buna benzer çıkışları var. Her tarihi dönemin işbirlikçileri vardır. İçinde bulunduğumuz dönemin de işbirlikçileri var ve bize göre şekilleniyorlar. Özel savaşın yürütülmesinde ve onun birçok alanında bunlar görev alıyorlar, hükümette ve muhalefette görev alıyorlar, dini alanda çalışıyorlar. Hukuk alanında, kültürel alanda, sosyal ve ekonomik alanlarda, kısacası hemen her

alanda bunların tipik temsilcilerini iyi biliyoruz. Bence bunların en gelişmiş bir tipinden de bahsetmek gerekiyor. Bu bir gerici midir, arabulucu mudur, orta yolcu bir tip midir, en azından üzerinde düşünmeyi bilmek gerekiyor. Sömürgeciliğin ve emperyalizmin gözünde geleneksel işbirlikçiliği temsil edenler var. Bir KDP'yi ilkel milliyetçiliğin temsilciliğine örnek olarak gösterebiliriz. Bunlar, egemenler ne söylerse ve egemenliğin iradesi neyi buyursa onun emrindeler, diye ifade edebileceğimiz bir yaklaşımın sahibidirler. Belki bedenlerine biraz milliyetçilik cılası vurulmuştur. Ama aslında sistemin bir dediğini iki etmeyen, teslim olmuş iradelerdir. Bunu biraz daha resmi bir biçimde bir parti adı altında yapabilirler. Son otuz kırk yıllık gelişmede bu küçük bir farklılıktır. Eskiden bir aşiret adına işbirlikçilik yapıyorlardı. Şimdi kendilerine bir parti maskesi takılmıştır, yani fazla bir fark yoktur.

Hiç şüphesiz Kürdistan'da adına burjuvalaşma dediğimiz bazı sosyal gelişmeler oldu. Bunun yeni bir özellik olduğu, Kürdistan'da zayıf da olsa böyle gelişmelerden bahsetmek gerektiği açıktır. İşte bunun ortaya çıkardığı bazı aydınlar veya yeni tipler var. Bunların birtakım parti girişimleri, birtakım diploması faaliyetleri geliştirdikleri gözleniyor. Kısaca böylelikle politika yaptıklarını sanıyorlar. Bunların bazı temsilcileriyle '70'lerden beri epey uğraştık, çatıştık. Halen birbirimizi anlamaya ve birbirimize anlatmaya çalışıyoruz. Pratik bunun daha iyi ifadesi oluyor. Ama yine de günümüz için yakıcı olanı görmek ve bizim üzerimizde etkili olmaya çalışmanı tespit etmek gerekiyor. Birkaç yıldır bizimle ilgilenenler ve bunu da yüz yüze gelindiğinde oldukça dostça yaptıklarını iddia edenler var. Böylesi çevreler, temsilcilikler ve kişilikler söz konusu. Kendilerine göre bir tarihleri, partileri ve politika yapma durumları var. Onlar da bizden etkilenmişler veya alanlarını daraltmış mıyız, genişletmiş miyiz diye arayış içindeler. Emperyalizmle kolay işbirliğine giriyorlar, yine sömürgecilikle öyle. Ama bizsiz hiçbir adım atamayacaklarını da çok iyi biliyorlar. Bu, aslında biraz da küçük burjuva bir gelişme oluyor. İlkel yapılar daha kolay teslim olurken, yeni sosyalleşmeyi temsil ettiğini iddia eden bu güçler da-

ha değişik hareket etmek istiyorlar. Emperyalizm de “acaba bunlar işimize yarayabilir mi, bunları deneyebilir miyiz?” diyor. Zaten burada yıllardır bu da var.

İyi politika yapmak istiyorsak, bütün bu gelişme durumlarını bütün yönleriyle değerlendirmeye tabi tutmak önemlidir. Yani sağlıklı bir politika açısından, hemen her şeye ucuz bir ajanlık gözüyle yaklaşmamak gerekir. Hatta oldukça yüzeysel olan yaklaşımları da aşmalıyız. Daha derinlikli ve gerçekle bağlantısını daha iyi gören bir değerlendirmeyi yapabilmeliyiz. Politikada esas olan veya mutlak korunması gereken ilke göz ardı edilemeden –ki, biz buna ideolojik ve siyasi çizgi diyoruz, örgütsel çekirdeği temel alıyoruz, yine temel taktik diyoruz–, herkesle her türlü ilişkiye girmek ve çok geniş bir taktik saha çalışması yapmak gerekir. Yani gerektiğinde en güvenilir güçlerle bile çalışmasını bilmek gerekir. Hep saf ve temiz kişilikler arayarak yaşamak ve öyle politika yapabileceğini sanmak mümkün değildir. Çevremiz güçlü olduğu kadar güvenilir insanlar da doludur. Yoksa tümüyle iflah olmaz dememek gerekir, durum biraz daha karmaşıktır. Kaldı ki, partimizin bu konudaki yaklaşımı da zaten bu metot çerçevesindedir. Kural olarak hemen herkesle boğuştuğumuz kadar ilişkiler de kurduk. Ama bir de bağımsızlık özümüz vardı, dillere destan ideolojik katılığımız vardı ve bu halen de öyledir. Yine öncülükte, temel taktikte ısrarımız vardır, hem de bu müthiş bir ısrardır. Ama diğer yandan oldukça küçümsenmemesi gereken esnek yaklaşımları da eksik etmedik.

Tabii bazıları bunu çok yanlış anladılar. Sağ ve sol yaklaşımlar bizde hayli gelişkindir. Hatta teslimiyete giden, yine çok katı ve sekte yaklaşımlarla imhaya götürebilecek tutumlar çok yaygın ve tehlikelidir. Güçlerimizi bu konuda oldukça iyi eğitmek gerekir. Serbest bırakılması halinde kimin teslimiyetin hangi sınırında duracağı belli olmadığı gibi, imhanın hangi eşiğinde duracağını da bilmeyen oldukça yaygın bir kesim mevcut. Taktiğe dar bakan her kişilikte ya teslimiyet ya da imha gelişir. Politik özü, askeri taktik zenginliği, hatta bütün yaşamdaki esnekliği görmeme bizde yaygındır. Bunların hepsi her gün neredeyse bir yığıntı oluyor, kendi-

siyle birlikte birçok şeyi götürüyor. Önderlik gerçeği bu anlamda da çok önemlidir. PKK Önderlik gerçeği gerek sekterizme, gerekse iradelerinin dışında iyi niyetlice teslimiyetçiliğe giden bütün koşuşturmalara karşı büyük bir direnme ve kendilerine kalsa bin defa partiyi bitirecek tutumlarına engel olma hareketidir. Sırat köprüsünde de yürüse, Önderlik ne teslimiyete ne imhaya yer verir. Ölüme değil yaşamaya, boyun eğmeye değil bağımsızlığa, tükenişe değil varolmaya gitme doğrultusunda çok güçlü bir yaklaşım gösterir; bunu tedbirlilik ve büyük bir sorumlulukla yerine getirir. Önderlik gerçeğini bu yönüyle görmek, yani Önderlik gerçeğini sırat köprüsündeki yürüyüş tarzıyla değerlendirmek gerekiyor. Bu çok hassas bir yürüyüş tarzıdır. Fakat Kürdistan somutunda başarılı politika yapmak ve savaşmak isteyenler, bunu bir kanun değerinde bilip, bu işte ona göre yer almasını bilmek zorundadırlar. Böyle bir savaş göz önüne getirmeyenler, hiçbir politik ve askeri gelişmeden bahsedemeyecekleri gibi, onun ilk adımını bile atamazlar.

Önderlik tarzı işbirlikçileriyle birlikte düşmanı yıpratma ve işlevsiz kılma sanatıdır

Bunları yüce kurallar olarak söyledikten sonra, her soydan ve boydan bazılarıyla nelerin yapıp nelerin yapılamayacağı, neyin konuşulup neyin konuşulamayacağı, nasıl yaklaşıp nasıl yaklaşılamayacağı sorularına politik maharetle cevap vermek gerekiyor. Bu durumu parti tarihinden örneklemeler yoluyla daha iyi anlamak mümkündür.

İster geçen yılki Güney savaşımı olsun, ister birçok bölgemizde yaşanan çatışma durumları olsun, bunların tümünde bu bahsedilenleri çok yakıcı bir biçimde görmek mümkündür. Güney savaşında her iki çizgi de kendini açıkça biçimde göstermiş, bunlar teslimiyet ortamına ve imha çizgisine doğru inanılmaz bir yürüyüşte at başı birlikte gitmişlerdir. Hatta birbirlerini oldukça destekler bir tarza sahiplerdi. Hepsi de iyi niyetliydi. Uzun süreden beri partileşmeye,

askeri çizgiye ve özellikle taktiğe yaklaşım tarzları bu sonucu doğuruyordu. Bu bizim açımızdan her an endişelendiğimiz bir husustu. Ama o dar yaklaşanlar, teslimiyeti çok önceden değerlendirip kendini buna göre geliştiremeyenler, imhayı bile görüp buna göre tedbir geliştiremeyenler, günü geldiğinde yırtınsalar da, bu tehlikeler karşısında dövünüp kendilerini paramparça etseler de bu tehlikelere düşeceklerdir. Sorun, aslında bu durumları çok önceden görüp, mümkünse kendini bu durumlara düşmeyecek kadar güçlü kılmaktır. Yiğitlik de, politik ve askeri komutanlık da buydu.

Biz bunu çok söyledik. Çözümlemelerde bunlar çok yoğun işlendi. Ama çok az kişi bunun değerini bilip kendini buna göre hazırlıyor? İmhayı aşan kaç militan var? Böylesi kişilikler çok azdır. Bu taktik tarza ulaşamamanın sonuçları belki bugün kendini ortaya koymaz, ama yarın mutlaka ortaya çıkar. Neden? Çünkü bugün her iki uç noktaya da gitmeyecek tarzı ve kişilik özelliklerini esas alan ve tutumuyla kendini bunda yoğunlaştıran çaba sahipleri azdır veya olsalar bile fazla hırslı ve iddialı değildir. Çoğunuzun başına gelecek olan şimdiden belirlenmiştir. Neden? Çünkü ileriye görmüyorsunuz. Önderlik tarzına katılmayı bilemediğiniz için bu başınıza gelir. Sonradan da “ben de iyisini yapıyorum. Benim gibi adama bu yakıştırılır mı?” diye hemen hepiniz bağırıp çağırıyorsunuz. “Aslında ben elimden gelen her şeyi yaptım” diyorsunuz. Ama pratiğe bakıldığında dört taraftan kuşatılmışsınız; zindandasınız, işbirlikçi sahadasınız, kısaca orada gücünüzü yitirmişsiniz. Yine imhalık durumdan kurtulmuşsanız bile, aslında iradeniz dışında kurtulmuşsunuz. Bunlar az çok sizin gerçeğinizi ifade ediyor.

Bunları gerçekçi bir biçimde görün dediğimizde, inceden inceye “kabul etmem, başka türlü gösteririm” diyeceğinize, büyük alçakgönüllülükle gerçeklere katılın, dürüst olun, sonuç çıkarın; o zaman sizin için daha iyi olur. Güçlerimizi bir türlü bu doğru tutumlara getiremiyoruz. Bir de özellikle önde gelenler ve sözde komuta özelliklerini temsil edenler, sonuçta her an bizi ürküten bir tarzda mücadele götürüyorlar. Bunlara karşı büyük bir mücadele verildi, halen de veriliyor. Partileşme de bunun önemli bir parçasıdır. Ama

buna rağmen, biz yine de ister özel savaş güçleri ister dolaylı müttefikleri olsun, bize işbirlikçiliği ve imhayı dayatan güçlerle ilişkiye geçebiliriz, taktik sahayı son derece zenginleştiririz.

Bu konuda Önderlik gerçeğinin diğer bir ifadesi de, şimdiye kadar hep kazanabilmiş olmasıdır. Özel savaş rejiminin taktik sahada da yenilgileri çok çarpıcıdır. Aslında dolaylı da olsa bazı ilişkilere girmiştik. Sistemin ağır etkisi altında olan oluşumlar ve kişilikler vardı. Kuşkuyla yaklaşıp da biz bunlarla ilgilenme gereği duyduk, yine çok sekter ve tamamen bitmiş kişiliklerle de ilişki kurduk. Bunları taşıdık ve çalıştırdık, kendilerini yaşatmak istedik. Bazılarını da geliştirdik. Ama yine de karşılıklı büyük çatışmalar ve mücadeleler durup dinmedi. Hatta giderek daha da derinleşip günümüze kadar geldi.

Bu tarihten çıkardığımız sonuç, muazzam bir taktik savaşımın verildiğidir. Grup döneminden bugüne kadar ve özel savaş rejiminin önemli oranda şaşırtıldığını, umudu ve hesabının çok ötesinde bir durumla karşı karşıya bırakıldığını söyleyebiliriz. Her şeyi yıl yıl incelediğinizde, bunun parlak örneklerini göreceksiniz. Önderlik tarzı, işbirlikçileriyle birlikte sistemi yıpratma, düşünemez ve tedbir alamaz duruma getirme, tedbir diye geliştirdiklerini de başlarına bela etme ve sorun yapma sanatıdır. Bu, parti içinde de sürdürülmüştür. Partiye bilerek veya bilmeyerek tuzak hazırlayanlar, kendi hazırladıkları tuzağa düşmüşlerdir. Bu, parti içinde ve parti dışında yürütülen Önderlik tarzıdır.

Düşmanın kendisi hala “PKK’yi tanıyamadık, kontrole alamadık, büyük hata yaptık” diyor. Bunları ben söylemiyorum. Yine hemen her biriniz “Ben şöyle hatalıydım, böyle hatalıydım” diyorsunuz. Ne sistemin ne de içimizdeki yetmez devrimciliğin Önderlik tarzının taktik yürütülüşüne güç getirebildiği, esas itibarıyla yürüyenin Önderlik tarzı olduğu açıktır. İşte bu çerçeve dahilinde hep içinde bulunduğumuz sürecin taktiklerini yakalamaya çalışıyoruz. Onlar da çalışır, biz de çalışırız. Parti içinde de her arkadaşımız adeta kurt gibi olmuştur ve bu da taktiktendir. Yine içimizde köylü kurnazlığı had safhadadır, küçük burjuva lafazanlığı çok ileri düzeydedir. Sözüm ona ulusal saflarda da bazı güçler kurt gibi olmuşlar; kendileri-

ne diplomasinin kurdu diye lakap takmışlar. Zaten emperyalizm kendisine çok güveniyor. Sömürgecilik de yılların tecrübesine sahiptir. Buna rağmen bizim de kendimize olan güvenimizle yürüttüğümüz bir politikamız, tarzımız ve taktiklerimiz var.

Peki, bundan sonra ne olabilir? Önümüzdeki günlerde taraflar tekrar yoğunlaştıklarında, ilişkiye geçtiklerinde veya çatıştıklarında, şüphesiz kendimize duyduğumuz güvenle ve şimdiye kadarki başarılarımızla yine biz başarırız diyoruz. Onları devrime doğru çeker, uyarırız. Parti içinde, ulusal saflarda, hatta ihanet saflarında saflaşmalar ve yansımalar yoğunca gelişim göstermektedir. Bunun yönlendirici gücü de biziz, bizim politikamızdır. Tekrar belirteyim, politika yoğun savaş alanıdır, yani askeri alandan daha fazla gelişmiş bir mücadeleye, karmaşık bir mücadele anlamına gelir. İnsan bazen kaybedebilir de. Fakat biz fiziki açıdan imha olmayacak bir konumdayız ve devrimimizi politik ilişki yöntemiyle geliştireceğimizi belirttik. Yani inisiyatif bizdedir. Esasta işleyen çizgi bizim çizgimizdir. Bunun en temel nedeni ise kendi özgücümüze ve halka dayanmamızdır. Bunun gerillası vardır, mücadelenin her türlü mevsisinin az çok tutulmuş olması vardır. Hiç şüphesiz hepsinin önemli bir etkisi vardır.

Önümüzdeki günlerde bu saydığımız ve niteliklerini sergilemeye çalıştığımız çevreler ve oluşumların büyük bir ihtimalle bir kez daha bizimle karşılaşmaları ve hesaplaşmaları söz konusu olabilir. Öyle tahmin ediyoruz ki, son birkaç yıldır direkt cepheden saldırıların dışında, “politik yöntemle sonuç alabilmeliyiz” diyen görüşü kendilerine göre yorumlayarak kendilerini buna tabi kılıp katanlar, hatta “diplomasi, politik yöntemle birlikte bu konuda her şey demektir; en temel çözüm yolu budur” diyerek yakıştırmalarda bulunanlar vardır. Gelişmeler bunun temsilcilikleri ve önderliklerinin söz konusu olduğunu gösteriyor.

Bunlar neden bize doğru gelmek zorundadırlar? Çünkü sadece diplomatlık veya siyasetle sonuç alamıyorlar. Biz bu sahayı biraz kapatmışız. Bu bir çatışma nedenidir. Ama askeri olarak da fazla güçleri yetmediği için yöntemlerini siyaset olarak belirliyorlar. Güçleri nedir? Kendi deyişleriyle diplomatik sahayı ve siyasi et-

kinliği elinde tutmayı amaçlıyorlar. Tabii haksız değiller. Bizim politikalarımızın emperyalist ve sömürgeci saflarda, işbirlikçilerin geleneksel politikalarında yarattığı sarsıntıyı hesaba katıyorlar. Bunu bir etkilenme olarak görüyorlar, bundan hoşnutlar ve kendilerine göre bir politika yapma alanı olarak değerlendiriyorlar. Sözüm ona zorluklarımızı görüyor, “sadece askeri yöntemle sonuç alamazlar, bastırılıyorlar, oldukça sıkışmışlar” diye düşünüyorlar. Dolayısıyla bunu bir boşluk olarak değerlendiriyor ve kendilerine göre bir pozisyon yaratıp kendi hanelerine bir kazanım olarak yazdırmak istiyorlar. Hassas bir durum söz konusu. Sömürgecilikten etkilenme veya sömürgeciliğin buna izin vermesi konusunda tereddütlüler. Yine emperyalizm bu güçlere o kadar fazla güvenmiyor. Ama onlar açısından da bu güçler gereklidir.

Bizim için bu çok gerekli mi? Bizim için çok gerekli olup olmasından ziyade, böyle bir objektif durumu görüp bundan yararlanmasını bilmek daha doğru bir tutum olur. Yani taktiğe ne sekter, ne inkarcı, ne de teslimiyetçi tarzda yaklaşmak gerekiyor. Kaldı ki, bizim diyaloglarımız resmi düzeyde de yürüyor. Etkilediğimiz oluştumlar var. Bunların düzenin resmiyeti altında çalıştıkları ve bu işte kendilerine göre rol almak istedikleri biliniyor. Biz bunları da değerlendirmeye çalışıyoruz. Dediğim gibi, bunların tam bir teslimiyetçi araç olmamaları için tedbir geliştiriliyor ve ulusal gelişmeye ne kadar hizmet ettirilebilirler hususu dikkatle değerlendiriliyor. Biz her zaman, özel savaşın niyeti şudur, taktiği şudur, gerilla kendini şöyle konumlandırmalı, böyle hazırlamalı, böyle yürütmeli dedik. Bu bir tedbirdir ve yürüyor. Kitleye de az çok benzeri yaklaşımlar gösterildi. Diplomaside ve siyasal çerçevede de aynısı yapıldı.

Fazla beklenti içinde olmamakla, çok şeyin çok çarpıcı gelişip değişeceğini beklememekle birlikte, halihazırda çözüm PKK’ye dayalı çözümdür. PKK’yi dışlayan yaklaşımın fazla başarılı olamayacağı ortaya çıkmıştır. PKK çözümünü geliştirmek büyük bir yetenek ister. Düz yaklaşımların, sadece askeri gücün ve askeri çözümün de özellikle taktik önderliği fazla geliştireceğini sanmıyorum. Bu konuda taktik önderlik, gücünü yeterince sarf edemiyor. Zemin-

ler hazırlamak, zaman kazanmak, bu çalışmaların beklenen ve değerlendirilmesi gereken sonucu olur. Tam çözüm veya ‘anlaşıyoruz, görüşmeye gerek yok’ gibi sekte ve mücadeleden uzak yaklaşımlara hiçbir biçimde itibar edilemez. Savaşımın askeri, siyasi, sosyal ve kültürel boyutları gittikçe geliyor. Birisi öne çıkar, diğerleri belki sırasını değiştirir, o kadar. Kürdistan devriminin dinamikleri uzun süre çok etkili olacaktır. PKK çizgisini az çok tanıyan birisi bu konuda en küçük bir tereddüt geçirmez, ama taktik denilen olayın da ne kadar önemli olduğunu anlar. Bu gelişmeler her zamankinden daha fazla bizim bir taktik kuvvet olmamız gerektiğini gösteriyor.

Demek ki, anormal bir durum doğmazsa, irademiz dışında gelişen koşullar ve olanaklarla özgürce politik çalışma güncelliğini yitirmezsek, gelişmeleri lehimize sürdüreceğiz. Bu hem bir çatışmadır, hem bir uzlaşmadır; bunu da yanlış anlamamak gerekir. Bu tarz, bilinen PKK taktığının güncelleştirilmesidir. Emperyalizm, başta ABD ile Avrupa’nın irili ufaklı birçok devleti, yine bölgedeki birçok devlet böylesi bir güncelleşmenin içine karışmışlardır. Yani hem ilgilenme boyutu üst düzeye çıkmış, hem de içeriği hayli kapsamlı hale gelmiştir. Bu, bizim için hem bir tehlike, hem de geniş bir olanak dahilinde bir durum olarak görülmeli; hem tehlikesi gittikçe daha fazla artan, hem de imkanı da daha büyük olabilecek bir durum olarak değerlendirilmelidir.

Güncel gelişmeleri bir de bu yönüyle değerlendirdiğimizde, akıllı bir militan hiç şüphesiz askeri çalışmalar açısından çok önemli sonuçlar çıkarabilir. Yine legal düzeyde dürüst ve yurtseverce politika yapmak isteyenler de oldukça sonuç çıkarabilirler. Diplomatik sahayı, hatta siyasal gelişmeleri ve yine serhildanları güçlendirmek isteyenler de epey sonuç çıkarabilirler. Güncelin böyle götürülmesi ve yakalanması önemlidir. Hele devrimin lehine inisiyatifin süreklileştirilmesi çok büyük önem taşır. Ama bu kendiliğinden başarıyı getirmez. Böylesi durumlar ancak çok yakıcı ve yüksek duyarlılık, yoğun çaba, onun görevlerine büyük bir sorumluluk ve ilgili yaklaşımlarla lehte bir duruma çevrilebilir. Aksi hal-

de çoğunun sandığı gibi, görünüşte “gelişmişiz, fırsatlar yakalamışız” adı altında kendini sağa yatıranlar ardına kadar teslimiyete gidebilirler. Yine “askeri olarak da mevcut güce dayanıp gelirlerse çatışırız” biçiminde daha sığ bir anlayışa kendini kaptıranlar imhadan kurtulamazlar.

PKK'nin bütün açılım ve gelişme dönemleri incelendiğinde, olanaklar ne kadar gelişkin olursa olsun, hassasiyet ve çabanın çok ileri düzeyde olmasını zorunlu kıldığı, en ufak bir rehavete ve sorumsuzluğa kendini kaptırmamaya zorladığı, sağ öğelerin veya sağcılığa götürebilecek olan zeminlerin üzerinde daha dikkatle durulmasını gerektirdiği, dışımızdaki oluşumların tehlikelerine kulak vermenin ve hepsine devrimi güçlendirecek yaklaşımları dayatmanın büyük önem taşıdığı görülecektir. Gerçek bir önderlik bütün bu hususlarda devrimi nasıl güçlendirebileceğini ve zaferi yakalama ustalığını sonuna kadar götürmenin hangi tutumda yattığını bilir. Yani gerçek önderlik ve görev adamı böyle rol oynar ve kazanır.

Hiç şüphesiz bu bizim için olduğu gibi, bütün militan yapımız için de geçerlidir. Hemen her sahada, ister askeri ve siyasi, ister ülke içi ve ülke dışı, ister alt ve üst düzey, ister barış ister savaş için olsun, bütün çalışma alanlarında hepimizden sorumluluk ister. Yoğun çaba ve kazanma olanaklarını değerlendirmek kadar, kaybetmenin nedenlerini göz önüne getirmeyi de şart kılar. Bütün bunların değerlendirilmesinden başarıyı kesinleştiren yaklaşımı ve çabayı esas alıp gündeme yüklenir, güncelliği bu tarzda yakalar ve mutlaka ondan başarı sonucunu çıkarır.

Hiç şüphesiz Önderlik tarzımız her zaman olduğu gibi böyledir. Yine gerçek PKK militanlığı böyledir. Önümüzdeki döneme de böyle yaklaşacak ve daha fazlasını başaracaktır.

13 Aralık 1993

TC ve işbirlikçiliğe karşı yürüttüğümüz devrimci savaş ve görevlerimiz

Yeniden tarihsel bir hesaplaşmanın içine girmişken, geçmişin muazzam yetersizlikleri ve yanlışlarından dersler çıkarmış ve kazanmayı bütün yönleriyle sağlama almış bir tarzda devrimci görevlere yüklenelim ve bu şansı tam zaferle değerlendirelim!

Türk özel savaşının Kürdistan üzerine ağırlıklı olarak hakim olmasından beri yürüttüğü politika, günümüzde ciddi bir çıkmazla karşı karşıyadır. Osmanlı İmparatorluğu'nun Yavuz Selim döneminde Doğu'ya ve Güney'e yayılmada kullandığı bilinen İdris-i Bitlisi işbirlikçiliği türündeki gelişme önemle kavranmayı gerektiriyor. Bu işbirlikçilik anlaşılardan ve buna dayalı olarak geliştirilen savaş ve egemenlik tarzı bütün yönleriyle görülüp değerlendirilmeden, direniş hareketinin yurtseverlik ve bağımsızlık tarzındaki gelişmesini ilerletemeyeceği, kurulan tuzaklar ve geliştirilen planlardan kendisini kurtaramayacağı, ortam ne kadar elverişli olursa olsun bunu değerlendiremeyeceği ve ciddi bir gelişme hamlesini ortaya çıkaramayacağı iyi bilinmelidir. Yaşanan birçok dönemden iyi bilinmektedir ki, aklına bir milim ulusal gelişmeyi getiren olsa, bunun uzun vadeli görüşüne sahip olursa, yine dar aşiretçi feodal çıkarlar diyebileceğimiz ve hatta kişilik düzeyine indirgeyebileceğimiz çıkar tutumları aşılsa, ciddi bir siyasal oluşuma ve iktidara doğru yürümek işten bile değildir. Ama sözüm ona baştakiler her an bağımlı ve uydu işbirlikçi kişilikler, gelen işgalci gücün emrine

girdiklerinden, yani bir anlamda kraldan daha kralcı bir tavırla kendilerini teslim ettiklerinden ve ona dayanma ihtiyacında olduklarından dolayı, bağımsızlık hareketi ve milli kurtuluş süreçleri bizde fazla gelişme olanağı bulamamıştır.

Yavuz Selim'in "bir beylerbeyi veya bir nevi sultan gibi muhatabım olacak bir erki ortaya çıkarırsınlar" demesi karşısında, Kürt beylerinin "biz buna gelemeyiz, bize ancak sen gereklisin, ancak sen bizlere iktidar olabilirsin" demeleri, Kürt egemenlerinde ihanetin ne kadar köklü olduğunu gösterir. O gün bugündür bu süreç değişmedi. Tarihin bütün kritik anlarında görülen iç dağıtıcılık ve bölücülük, halkın birliğini ve bağımsızlığını esas almayan, bunun yerine kendi çıkarları uğruna en kutsal değerleri bile parçalamaktan çekinmeyen, gözü aile ve aşiret çıkarlarından başka hiçbir şey görmeyen yaklaşımlar, günümüze doğru gelindiğinde ilişkiyi ve yaşamı felakete götürmüştür. Sırf bir bireyin kendini yaşatması için, iş bir ulusun tükenmesine kadar götürülebilmiştir. 19. yüzyıldaki direnişlerin başına gelen de bu olumsuz, lanetli, işbirlikçi ve hain tutumun ta kendisidir. Geçmişteki hiçbir isyan ulusal olmayı, birlik ve bağımsızlık temelinde yol almayı düşünmedi. Yani çıkarlar buna engel teşkil etti. Egemenlik de bunu fark edince, dar çıkarları sürekli körükledi ve parçaladı. Daha sonra kendi iktidarını güçlendirdiği güçlendirdi. TC kurulduğunda bile en çok kullandığı güç yine bunlar oldu, bunların etkisi altındaki halkımızın direnişçi özellikleri oldu. Sonuçta halkımız bundan sadece en çok zarar görmekle kalmayıp, kendini tarihin dışında bir konumda buldu. Bu, öyle olumsuz ve lanetli bir durumdur ki, bunların ortaya çıkardığı sorunların dayanılmaz durumlarından dolayı bugün başımızı bile kaldıramıyoruz.

Son kırk yıllık ihanet tarihine baktığımızda, özellikle KDP şekillenmesi adı altında ve tabii ağırlıklı olarak Güney Kürdistan'da vücut bulan bu oluşum işbirlikçilik tarihini bir kez daha hortlattı. Halkımızın can düşmanlarıyla ilkesiz ilişkilere girdi ve her türlü teslimiyete yattı. Özellikle onların direnişi boğmaya yönelik her türlü planlarına uyum göstermede ve bu temelde hareket etmede

baş görevi üstlendi, baş rolü oynadı. Bu yıllarda bütün dünya çapında en geri ve ilkel kabileler bile bir siyasal ve ulusal güç olur ve bir devlet olmaya doğru giderken, bunlar halkı daha da bölüp parçaladı, iktidarsızlaştırdı ve güçten düşürdü. Tarihin en eski ve en direngen bir halkını ve en uygun bir coğrafyayı ulusal gelişmeye karşıt bir hale getirdi. Bağımsızlıkçı temelde bir savaşımın gelişmemesi için, en tehlikeli ajan odak rolünü oynamaktan kaçınmadı. Maalesef bu kırk yıl –ki bu, İkinci Dünya Savaşı sonrasını ifade ediyor– bu anlamda aleyhimize baş aşağı gitti. Bu süreç bütün halklar için ulusal bağımsızlık ve birlik biçiminde gelişirken, bizde ise parçalanma, ulusallıktan çıkma, direnişten kesilme ve umudun da artık tamamen yitirildiği kaybetme yılları haline getirilmek istendi. Eğer PKK oluşumu buna bir cevap teşkil etmeseydi, özel savaş rejiminin bu hedefine ulaşması hiç de zor olmayacaktı. ’70’lerden itibaren –ki, bunların 1975’te son bir teslimiyetleri vardı– bizim için tarih bitmişti. Kim ne derse desin, şimdiki durumlara bakarak, “Hayır, tarih bitmez, aslında hepimiz ayaktaydık, yurtsever bir güctük, direniyorduk” demek demagojidir. Ben bunun yalan olduğunu kanıtlayabileceğime ve kanıtladığıma inanıyorum.

Evet, tarih bitmişti. Tarihin artık tam inkarı ve bozulması karşısında, son bir umut ve çabayla zor bela PKK hareketi diye değerdirmek istediğimiz çabalarımız gündeme geldi. Bu anlamda ’70’lerden itibaren gelişen böyle bir çıkış sadece bir partisel çıkış değildi, hatta var olan sağlam bir ulus ve onun sosyal yapısı üzerinde iktidara oynayan bir parti de değildi. Hücrelerine kadar dağıtılmış, ulus ve hatta sınıf olmaktan çıkmış, daha da ötesi insan olmaktan çıkarılmış, fiziki olarak insanlara benzeyen ucube bir yapı ve bir kargaşa içinde, bir deliler ortamında adeta ulusallık, sosyalizm, sınıfsallık ve insanlık dersi vermeyi esas alan çabalarımız vardı. Bu konuda inanılmaz gibi görüneni inanılır kılan, buna güç getirebilen, biraz bilinçli ve planlı, biraz tesadüfi ve fırsatların ortaya çıkardığı durumlara adapte olmayı başaran, daha çok da kendi çabalarım olarak tabir edebileceğim bir yaşam ve mücadele tarzıyla bazı gelişmeleri ısrarla sağlayabilmem ve takip etmem sonucunda

'80'lere kadar umut kabilinden biraz durumu kurtarmaya doğru götürdüm.

O zaman pratiğim öyle sağlam da değildi veya pratikte ilerleyeceğiz ve başaracağız diyen, ben de dahil, fazla kişi yoktu. Ama yine de 'son bir umut veya umudun da hak verdiği bir çekimle bir adım daha ilerleyebilmeliyiz, olanaklar ve fırsatlar doğduğuna göre bunları değerlendirebilmeliyiz' dedik. Bu yurt dışı çalışmalarını veya Ortadoğu kökenli yeni hamlemizi başlatmamız yepyeni bir dönemi ortaya çıkardı. Kürt kördüğümünde ve çözümünde hem çözümleme düzeyinin gelişmesi ve pratikleşmenin sağlanması, hem de çok zor da olsa örgütsel, siyasal ve askeri anlamda, en çok da kendi içindeki yetmezlikler ve inkarcılıkları aşması, en büyük zorluğu burada görerek ilerlemesi, her şeye rağmen ciddi bir gelişmeydi. Gerçekten kendi mensuplarının bile bu durumu halen kavramaktan uzak kaldıkları, örgütsel gerçeği, siyasallaşmayı ve özellikle askerleşmeyi doğru tarzda kavramaktan önemli oranda uzak oldukları açıktır. Bunlar hareketin içine alınmışlar, ama nasıl? İçinde savaşıyorlar, ama nasıl? Yetkili ve sorumlular, ama nasıl? Kadrolarının bunun doğru cevabını bir türlü bulamamalarına rağmen, planlamamız ve ayarlamamızla birlikte mücadelemiz önemli bir gelişmenin sahibi olabiliyor.

Şüphesiz eskisiyle kıyaslanmayacak bir bilinçlenme durumu yakalanıyor. Bir ulus olma ve yine sosyal düzeyi tutturma yönleri, bunun bilinçli ve örgütlü ifadesi, bunun siyasal güçle ve hatta askeri düzenle korunması ve geliştirilmesi yönleri de sürekli geliyor. Bunun hikayesi ayrıdır ve anlatılmaya çalışılıyor. Nasıl olduğu, nereye kadar geldiği, daha nereye kadar gitmesi gerektiği değerlendiriliyor. Geline nokta çok önemlidir. Artık '70'lerdeki bitişe sadece bir umutla karşılık vermemiz söz konusu değildir. Yine '80'lerdeki 12 Eylül faşizminin imhasına ve faşizmin karanlığının bizi yutma girişimlerine bir cevap vermekle de yetinmiyoruz. '90'lara doğru geldiğimizde artık kazanabiliriz, ayaklanabiliriz, ordulaşabilir ve savaşıabiliriz diyoruz. İnanç, umut ve pratik güç olmayı ve bununla yetinmeyi de bir tarafa bırakıyoruz. Bunlar biraz tarih oldu veya

kazanılmış gerçekler olarak düşünülebilir diyoruz. '90'ların ortalarında seyrederken, Kürdistan gerçekliğinde durumlar aslında hem biraz daha farklılaşıyor, hem de kurtuluş olanağı sergiliyor.

Bunların iç ve dış nedenlerine fazla değinmeyeceğiz. Şunu açıklıkla belirtmeliyiz ki, Kürdistan gerçeğinin boğuntuya getirilip tasfiye edilmesinde dış gerçekler ve dinamikler, işgal ve istilalar her zaman belirleyici olmuştur. Dış etkenlerin etkisi altında bu kadar tanınmaz hale gelen bir gerçekliğin, dış etkenlerdeki bir olumlulukla gelişim olanağı kazanmasını da yadırgamamak gerekir. Daha doğrusu dış etkenleri değerlendirmede bunu bir tesadüf olarak ele almak, 'ne fazla değerlendirmeye ne de bel bağlamaya gelir' demek veya 'bu bir taktiktir, kullanır ve biraz onunla yaşarız' türünden yaklaşımlara girmek son derece tehlikeli ve yetersizdir. Bu yaklaşımlar kesin olarak daha da kötüye götürür. Dış etkenlerin bir süreci olumlu veya olumsuz yönde geliştirmedeki etkisini çok iyi hesaplamak gerekiyor. Bizde taktikte, pratik politikada başarılı olunamayışın bir nedeni de bu yönlü bir değerlendirme gücünde olmamaktır. Önderlik dediğimiz kişi veya hareket ya dış etkinin çok ağır etkisi altında bulunmakta, onun işbirlikçisi olmaktan çıkamamakta ve onu bir kader gibi değerlendirmekte, ya bir tesadüf gibi ele almakta, ya da onu ani bir isyan ve ani bir kullanma tarzıyla değerlendirmektedir. Bu da daha değişik ve son tahlilde işbirlikçiliğe götürmekten alıkoymayan bir yaklaşım tarzıdır. Bu bizde hayli etkilidir.

PKK olayında militan tarz bunu henüz tam yıkamamıştır. Aslında çoğunun ruhsal veya inançsal durumu tam bağımsızlıktır, öyle istiyor ve öyle yaşadığını sanıyorlar. Ama bunun derin bilinci, öngörüsü ve özümsemesi çok sınırlıdır ve pratiğe dökemiyorlar. Özgüce dayanma pratiğini ortaya çıkarma yoktur ve bunu başarıya götürme gücüne dönüştüremiyor. Lafta kalıyor, inançta kalıyor, ideolojik düzeyde kalıyor, dogmatik kalıyor, kısaca pratik olamıyor ya da çok dar bir pratiğin içinde boğulup gidiyor, isyana dalıyor. Bununla özgücü geliştirmede ve sürekli kılmada başarılı olamıyor. Bu yaklaşım sonucunda ya imha oluyor ya da soluk getiremiyor.

Uzun vadeli oldu mu soluksuz kalıyor ve tabii bu da sağa savrulmaya götürüyor.

PKK’de çok ağır biçimde yaşanan bu durumlara başarıyla karşı koymaya çalıştık. Uzun vadeli olmamaya, dış güçlere bel bağlamaya, yine dış güçlerin ağır etkisi altındaki işbirlikçiliğe fırsat vermedik. Ortaya çıkan isyan olanağını hovardaca ve günü birlik değerlendirmede kullanmadık, buna fırsat vermedik. Bu anlamda da dışa fazla güvenmeme, özgücü esas alma ve bütün bunlardan gerçek bir taktiği, yani güne ve döneme cevap veren bir yaklaşım tarzını sergilemeyi ve bu konuda alabildiğine bir yoğunlaşmayı esas aldık. Örgüt kişiliği, militan kişilik ve taktik önderlik denilen sorunları yoğun bir biçimde gündeme getirdik ve bunlara karşı muazzam bir mücadele verdik. Sağa ve sola savrulmalara karşı, büyük bir inatla yaşatacak ve kurtaracak olan tarza yüklendik ve sonuçta bunun yaşatabileceği de ortaya çıktı.

1990’ların ortalarına geldiğimizde, PKK olayı artık ciddiye alınıyor, iç ve dış gelişmeleri diyalektik bir bütünlük halinde ve başarı temelinde kullanma iddiasını sürdürüyor. Kürdistan somutunda en iddialı güç olmaya doğru gidiyoruz. TC de artık bunu kavramıştır. TC’nin bugünlerde paniğe benzer bir durumla karşı karşıya bulunduğu, bütün iç ve dış politikalarını hızla gözden geçirip tekrar o eski lanetli işgal, istila ve imha politikasını devam ettirerek, son bir hamleyle ‘artık başarabilirsem’ dercesine bir yüklenme içinde olduğu görülüyor. Günlük olarak demeçler veriyor ve tehditler savuruyorlar: “Sizi bu iki üç ay içinde bitireceğiz. Bu vatan başkasının olamaz; Türkiye bir tanedir, iki Türkiye olamaz” diye bağırıyorlar. Yine o bilinen ne kadar şoven slogan varsa dağa taşta kazıyıp duruyorlar. Kendilerinin aslında nasıl bir ikilemi yaşadıklarını, kendi hallerinden daha iyi ortaya koymak mümkün değildir.

Onların bu çılgınlaşmalarından bir şeylerin ellerinden kaydığını, millilik veya milli bütünlük adı altındaki inkarcılığıyla aslında halklar veya Kürdistan gerçeğini örtbas etmenin artık mümkün olmadığını anlıyoruz. Bunun da ötesinde, bir özel savaşın geliştirilmesi söz konusudur. Bunu bölgede benzer konumda olan klasik

güçlerle götürmek istiyorlar. “İran’la şöyle düzenli ve tarihsel dostluk ilişkilerimize dayanarak burayı idare ederiz. Irak’taki durumu tekrar eski dönemdeki gibi, Bağdat Paktı veya CENTO dönemindeki gibi bir statüye çekeriz” diyorlar. Böyle çok geride kalmış bir diplomasiyi ve bölgesel politikayı tekrar diriltmek, bunu özellikle Demirel önderlikli mevcut koalisyon hükümeti ve Genelkurmay ile götürmek istiyorlar.

Hiç şüphesiz dış gelişmeler iki dünya savaşı arasındaki dönemde olduğu gibi Kemalistlerin lehine değildir. O dönem Kemalistler için altın bir dönemdi. O zaman şoven bir milliyetçilikle genç Türk burjuvazisinin kabarmış olan iştahını TC biçiminde yükseltmek için iddia vardı, iç ve dış koşullar da bunun için uygundu. Ortada onu tehdit edecek bazı güçler olsa da, bunları çok hunharca ezdi. Mustafa Kemal bunun çok usta bir taktisyeni durumundaydı. Komünistleri çok hunharca katletti; demokratik bir gelişme ve çoğulculuk isteyebilecek en yakınlarını bile ortadan kaldırdı. En önemlisi de, Kürdistan’ın katliamı tamamlanmışken, yeni kanlı katliamlar açısından bu dönemi müthiş kullandı ve o bildiğimiz diktatörlüğü inşa ettirdi. Bu dönemin dış dengelerini biliyoruz. Aslında çok fazla ulusal gibi gözükse de, Osmanlı İmparatorluğu’na bağlılığı vardı. Rusya’ya mağlup olmuştu. Ama o zamanki galiplerin yaşadığı başka bir durum da vardı. İngilizler, Fransızlar ve İtalyanlar arasında zafer sonrasında baş gösteren çelişkiler söz konusuydu. Bu arada Yunanlıların hesapta olmayan Anadolu seferi gelişti. Bolşevizm ortaya çıktı. Bolşevizmin ortaya çıkışıyla, aslında kuzeyden bitirilmiş Osmanlı ordu kalıntıları can buldu. Sevres Antlaşması diye eleştirdikleri antlaşmayla vücut bulmuş bir Kürdistan ve Ermenistan devredeydi. Güney’de İtalyanlar ve Fransızlar kendilerine düşen pay çelişkisi içindeydiler. İngilizler daha değişik şeyler istiyorlardı.

Görüldüğü gibi burada büyük bir kargaşa vardı. Her ne kadar dış denge galipler temelinde çok açık bir biçimde Osmanlı kalıntılarının aleyhinde olsa da, aslında bunlar Anadolu üzerinde kendilerini bitirtme durumunu yaşıyorlardı. Bolşevizmin Rus çarlığını devre

dışı bırakması en büyük destek olarak rolünü oynadı. Kazım Karabekir önderlikli kolordunun sonuna kadar Ermenileri ezmesi ve kendi yurtlarından söküp atması, yine Kürt işbirlikçiliğini taze bir güç olarak yanında bulması ve Karadeniz'de Rum Pontus halkını ezmesi kendiliğinden ortaya çıktı. Güney'de Fransızlar, İtalyanlar ve İngilizlerin kendi aralarında bir türlü anlaşamamaları, sıradan ve basit halk direnişleriyle bunların başarısız kılınmaları durumu, en önemlisi ve belirleyici olarak Kemalistlerin, genç Türk milliyetçiliğinin bu çelişkileri iyi değerlendirmesi sonucunda, bir anlamda aslında bu dönemin Anadolu gerçeğinde ileri bir konum diye tabir edebileceğimiz ulusal bağımsızlıkçılığa açık tavırları destek bulacaktı. O dönemin ileri adımı buydu. Eğer Kemalizm halen biraz etkiliyse, bu karakterinden ötürüdür. Bu kadar işgalci ve istilacı gücün çok dengesiz ve hesapsız yayılışı karşısında, elbette sarılacak bir umut olacaktı ve nitekim öyle de oldu.

Bunun Kürtler açısından da böyle değerlendirilmesi gerekiyordu. Kemalistler tarafından öyle yansıtıldı ve bilindiği gibi bir bağımsızlık hareketi biçiminde gelişme gösterdi. Tabii daha sonraki hikaye ayrıdır. Bu süreci böyle karşılayan Kemalizm, iki dünya savaşı arasındaki dönemi çok iyi değerlendirecekti. En zor koşullarda bile kendisini politik bir ifadeye, bir devlete kavuşturan şoven Türk milliyetçiliği daha sonraki sürece sınıksız sarılacak, hem politikada hem de ekonomide müthiş şoven ve çıkarıcı temelde hareket edecek, azınlıkları ve diğer kültürleri yok sayacak, özellikle korktuğu ve oldukça yararlandığı Bolşevizmi, dayandığı Kürt gerçeğini tasfiye edecek, kaskatı bir şoven milliyetçiliği, Hitler ve Musolini'ninkinden daha tehlikeli bir rejimi oturtacaktı. Dış denge artık sosyalist blokla emperyalist blok biçiminde kesin örüldüğü ve her şey bu temelde değerlendirileceği için, kemalistler çok iyi bir fırsatı yakalamış olarak bu bloklaşmayı kullanacaklardı.

Başlangıçta ağırlıklı olarak Bolşevikler, Lenin ve Stalin dönemi kullanıldı. Daha sonra burjuvazi biraz kök salınca ve devlet tekeli ni ele geçirince, kendini NATO'ya, yani Batı sistemine kendini eklemledi. Şoven milliyetçi politikasını, biraz daha kapitalist gelişme

ve burjuvalaşmasını sürdürdü. Bu arada özellikle Kürt gerçeğini asimilasyonla daha da tanınmaz hale getirdi. Bunu şunun için belirtiyoruz: Özel savaş rejimi Kürdistan gerçeğini bitirmede dış dengelyi adım adım ve başarılı bir biçimde değerlendiriyor. Yetmiş yıllık denge, sosyalist sistemle kapitalist-emperyalist sistem adı altındaki çekişme, Türkiye Cumhuriyeti için çok ideal bir denge durumudur. Bu denge yetmiş yıldır kendi şoven ve yıkıcı politikalarını hayata geçirmesi için yeterli oluyor. Kemalistler bu dengelyi böyle değerlendirdiler. Bütün halklar bolşevizmden etkilenererek ulusal kurtuluşta dev gibi adımlar atarken, Ekim Devrimi'nin objektif olarak Kürt hareketini yadsıması, Kemalizm'in lehine ve Kürt ulusal kurtuluşçuluğunun aleyhine bir sonuç doğurması, tam bir talihsizlik veya ters bir durum oldu. Bütün bunların da etkisiyle sonuçta neredeyse boğuntuya geldik. Bunun hikayesini, ideolojik ve siyasal değerlendirmelerimizde çok yönlü işliyoruz.

PKK bir anlamda büyük darboğazın ve olumsuzluğun değerlendirilmesi, eğer iğne ucu kadar da olsa tutulacak bir olanak bulunuyorsa, bir değerlendirme ve gelişme durumu varsa, onu ortaya çıkarma hareketidir. PKK'nin bu yönüne çok dikkat etmek gerekiyor. Eğer pratikte olanaklar, fırsatlar ve tesadüfleri hala değerlendiremiyorsanız, bu, PKK'nin oluşum tarzını, genel ve büyük dengesizliği veya özel savaş rejiminin yakaladığı denge durumunun büyük dezavantajını nasıl yakalayarak geliştiğini iyi bilememenizdir. Olanaksızlıklar içinde veya olanakların en sınırlı olduğu koşullarda ortaya çıkan bir gelişme hareketi olduğumuzu bir an için bile olsa göz ardı edemezsiniz. Olanaksızlıklarla bir savaşıma hareketi olduğumuzu iliklerinize kadar bilince çıkaramazsanız, en başta kendinizi ve tüm örgüt olanaklarını değerlendiremezseniz, PKK taktiğinden bir şey anlamamışsınız demektir; PKK gerçeğinden, onun ideolojik ve siyasal oluşumundan hiçbir şey anlamamışsınız demektir. Bu durumda kesinlikle yaratıcı bir taktiğin sahibi de olmazsınız. Ben bunun hikayesini size çok yönlü anlattım. Ne yaparsanız yapın, PKK olayını böyle anlayacaksınız. Sizin PKK'nin bu oluşum tarzını halen ruhunuza ve bilincinize yedirdiğiniz söylene-

mez. Bir ruhunuz ve bilinciniz varsa veya bunu yaratmanız mümkünse böyle olmalıdır, ancak böyle olursa başarabilirsiniz.

Türkiye'nin hiçbir Kürt oluşumuna tahammülü yoktur

Dış dengedeki yeni durum nedir? Reel sosyalizmin bir sistem olarak aşılması ve bir anlamda da kapitalist-emperyalist sistemle bütünleşme sürecine girmesi global bir bütünsel gelişmedir, dünya çapında bir gelişmedir, bir anlamda Kürdistan aleyhindeki uluslararası denge durumunun aşılmasıdır. Bu durumun aşılmasıyla birlikte Türkiye'nin rolünün azaldığını çok iyi biliyoruz. Türkiye'nin Ortadoğu'da ulusal kurtuluş mücadelelerine ve Sovyetler Birliği ile sosyalizme karşı bir kale olma konumu gözden düşmüştür. İleri bir karakol olma rolü artık fazla anlam taşımıyor. Bu globalleşmenin etkisini bir de bu yönüyle değerlendirebiliriz.

Diğer yandan yeni denge arayışlarının ortaya çıkması, İran'da devrimin gelişmesi, yine Irak'taki rejimin dengeyi zorlaması, ABD ve İsrail'in bölgedeki dengeyi kendi lehine çevirme istemi söz konusudur. Hala üzerinde en çok durulan bir sömürü kaynağı olarak Ortadoğu petrolünün kapitalist-emperyalist çıkar tekellerinin hizmetinde tutulmak istenmesi, Körfez Savaşı, hatta daha önceki on yıllık İran-İrak Savaşı –ki, buralar Kürdistan üzerindeki baskı zincirinin Güney halkasını teşkil ediyor, yani bir yerde Kürdistan'daki statükoda bir parçalanma hareketi olarak da düşünülebilir– ve ardından Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle başlayan süreç buradaki zincirin kırılmasına yol açtı.

1990'lardan itibaren Güney Kürdistan kendiliğinden bir ayaklanmayla birlikte, kendini beklemediği ve hazır olmadığı yeni bir sürecin içinde buldu. ABD'nin Irak rejimiyle çelişkileri vardı. ABD Kürtleri çok sevdiği için değil, bu tablo karşısında sırf rejimi baskı altında bulundurmak ve kendisine dayanak olabilecek bir alanı elinde tutmak için Kürtlere veya Kürtlerin bir kesimine ilgi duydu, on-

larla ilişki geliştirdi. Irak'ta daha da kararsız ve nereye varacağı belli olmayan durumlar, ABD ile Batılı güçleri 'Çekiç Güç' biçiminde bir askeri kalkan oluşturmaya ve bunu daha çok da Kürdistan üzerinde kullanmaya itti. Sonuç olarak son derece kaypak ve her türlü gelişmeye açık bir Kürdistan parçası ortaya çıktı veya öyle bir durum yaşandı. Buldukları çare bir Federe Kürt Hükümeti oluşturmak, bu hükümeti Irak'ın bütünlüğü üzerinde –ki, Kürdistan'ı bu bütünlüğün içinde görüyorlar– bir baskı unsuru olarak değerlendirmek, yine Güney Kürdistan'daki devrimci ve yurtsever güçleri etkisizleştirmede kullanmak, halkın bağımsız inisiyatifleriyle devrimci ve yurtsever gelişmesini sınırlandırmak, en önemlisi de PKK'nin halihazırda önemli bir yoğunlaşma ve savaşı geliştirme alanı olarak düşündüğü Botan'ı bir savaşım sahası ve giderek bütün Kürdistan'ı direnme sahası olmaktan çıkarmak için bu gücü kullanmak oldu. Nitekim '92 Güney Savaşı'nda federe devlete böyle bir rol biçildiği ve böyle kullanıldığı pratik olarak doğrulandı.

1992'de üzerimize geldiler ve bunda NATO'nun da onayı vardı. Zaten Türk rejimi de bu temelde bir Kürt federe devletine bağlılığı hem destekledi hem de korudu. Bundaki amacı, PKK'yi Güney'den tecrit etmek ve giderek Güney'deki Kürt işbirlikçi güçlerini PKK'ye karşı yöneltmekti. Bunda bir anlamda başarılı da oldu veya bunu kısmen gerçekleştirebildi. Tabii durum hayli karmaşık olduğu için, bunun uzun süreli olamayacağı açıktır. Güney Kürdistan'da çelişkiler var. Irak rejimiyle çelişkileri, kendi aralarındaki çelişkiler ve İran'ın konumu var. Arap ülkelerinin durumu, Suudi Arabistan ve Suriye'nin tavrı var. En önemlisi de bu, Türkiye'nin asla rahat olamayacağı bir statüdür. Federe de olsa, işbirlikçilik temelinde de olsa, Türkiye'nin Kürt sözcüğüne bile tahammülü yoktur. Ne yapıp edip bu oluşumu tasfiye etmek ve yetmiş yıllık statükoyu tekrar egemen kılmak isteyecek; bunun için Bağdat Paketi, CENTO ve benzer statüler arayacaktır.

Bildiğimiz gibi, Türkiye bunun için bir üçlü zirve geliştirmek, en son Irak'ı da buna çekip statükoyu tekrar egemen kılmak istedi. Buna karşılık çelişkiler hayli yoğundur. Yani İran-Irak, İran-Türki-

ye, Türkiye-Suriye, Suriye-Irak çelişkileri böyle bir statükoyu oluşturmaya fazla fırsat vermiyor. Ayrıca ABD'nin çıkarları ve 'yeni düzen'i var. ABD bu 'yeni düzen'de Türkiye'nin gözü kara sömürgeci ve emperyalist ihtiraslarına sonuna kadar evet diyemez. Çünkü bu durumda kendi çıkarları zorlanacaktır. Türkiye de en az ABD kadar emperyalist ve sömürgeci yaklaşımla bu alana giriş yapmak istiyor. Taktik düzeyde de olsa, aralarında çelişkiler var. İran ve Suriye'yle de benzer çelişkileri yaşayacak. Dolayısıyla tam bir kargaşa durumu söz konusu ve çelişkiler her an patlak verebilir. Artık bundan kimin kazançlı çıkacağı, nasıl kazançlı çıkacağı şimdilik belli değildir.

Son olarak KDP ve YNK denilen güçlerin karşı karşıya geldikleri görülüyor. Güney'deki liderlerin aslında böyle bir çatışmayı istemediği söylenebilir. Fakat iç çelişkiler, aşiret ve kabile çelişkileri, Behdinan-Soran zıtlığı ve en önemlisi, belirleyici olan da, Türkiye'nin bu federe oluşumu aşma ve bunu aşarken kırk yıl boyunca geliştirdiği KDP işbirlikçiliğini egemen kılma, bunu da Irak rejimiyle, hatta kısmen İran'la anlaşarak bozma tavrı ortaya çıktı. Bunun büyük bir çıkmaz olacağı ve kabul edilmezlikle karşı karşıya geleceği açıktır. Çünkü ABD biraz daha değişik bir Kürt federe sistemi istiyor. Belki de devlet olmasını ister. Yine Irak'ı daha değişik bir biçimde kendine bağlamak istiyor. ABD, Türkiye'nin istediği gibi Saddam rejiminin bu biçimiyle kalmasını istemeyebilir. Türkiye'nin petrol boru hattı sorunu, ağır ekonomik krizi var, Irak'taki ekonomik talanı bile mutlak olarak kendi tekeline alma istemi var. Bu da hayatidir. Dolayısıyla ABD ile çelişkileri olacaktır. Esas itibarıyla PKK'yi tamamen tasfiye etme planı söz konusudur. Bu, son üç ay için planlanmıştır.

Özellikle Genelkurmay Başkanı Güreş'in sözüm ona Türk milletine verdiği bir söz var, bu sözün gereklerini mutlaka yerine getireceğim, diyor. Şimdi bir plan yapmışlar. Bu plan biraz da '92 planlamasına benziyor. Fakat tümüyle öyle değil. Bu, daha çok Türkiye patentli bir plandır. Bu planın ABD'nin onayını ne kadar aldığını söyleyecek durumda değiliz. Bu planın arkasında muhte-

melen Almanlar ve Fransızlar olabilir. Hatta belki Rusya'nın fazla ses çıkarmaması da söz konusu olabilir. Yine İran'ı da bu plana dahil etmek isteyebilirler. Zaten bu yönlü girişimlerin olduğunu biliyoruz. Demirel'in bizzat İran'ı ziyaret etme kararı var. Demirel aceleyle Mısır'a gitti. Büyük bir ihtimalle amacı, Arap ülkelerinden biri olan Mısır'ı da bu plana dahil etmektir. Tıpkı Irak'ın Kuveyt'e girişinde Mısır'ın oynadığı role benzer bir rolü Kürdistan'daki bu durum için de yaratmak isteyebilir. ABD de bunu yönlendirebilir. ABD ile çelişkileri var, belki içinde olmaz diyoruz, ama bir yönüyle bu planı destekleyebilir.

Aslında bu anlamda durum karmaşıktır. Kim, ne kadar bu planın içindedir? Burada bilmemiz gereken şey, ağırlıklı olarak Türkiye'nin bu plana öncülük ettiği, İngiltere'nin ve dolayısıyla ABD'nin bunu fazla desteklemeyeceğidir. Bir ambargoyu delme sorununu düşünelim: TC'nin daha çok da Irak'taki rejimle geliştireceği sağlam ilişkilerle petrolden ve yine oradaki ekonomik gelişmelerden pay almak için öncülük yapması bir rahatsızlık yaratıyor. Ama buna mecburdur. Çünkü sosyal yaşamda ekonomik kriz, yine siyasal istikrarsızlık çok şiddetlidir. ABD istemese ve İngiltere fazla desteklemese veya zamansız bulsa da yönelecektir. Hatta burada en belirleyici olan, aslında bizim gerilla olarak varlığımızı sürdürmemizdir.

Bizim 1994 bahar hamlesine yönelik yaklaşımlarımız, bu konuda çok yönlü geliştirilen çözümler, hazırlıklar ve bunları hayata geçirmek için anlamlı bir döneme girişimiz söz konusuydu. Bunun için, bahar aylarında her yönüyle önemli bir gelişmenin yaşanacağını, Kürdistan çapında derinliğine ve genişliğine bir gerilla ve halk hareketliliğinin ortaya çıkıp sonuca gideceğini gördük. Emperyalizmin, TC ve onun özel savaşımının bunu görmemesi, görüp de karşıt bir planla değerlendirmemesi mümkün değildi. Nitekim tarihsel bir geçmişe sahip olan Türk Genelkurmayı veya Türk siyasal ve askeri çevrelerinin uyuyacağını sanmak gaflettir. Hatta onların bizden çok daha fazla organize hareket edecekleri bilinir. Öyle ki, onların bizden daha erken, biz daha bahar hamlemizi

başlatmadan aniden Güney'e bir saldırıları oldu. Bunlar yıldırım tarzındaki saldırılardı ve ivmeyi verdi. Özellikle KDP'ye "senin için de önemli bir tehlike arz eden PKK'ye darbe vurdum, gerisini sen tamamla" dedi. Nitekim küçük bir çatışma bahane edilerek, KDP saldıran taraf durumuna geçti.

KDP'nin ne kadar bu planın içinde, ne kadar hazırlanmış olduğu ayrı bir konudur. İşbirlikçi güçtür ve hakim iradeye bağlıdır. Hakim irade istedi mi, çeşitli yöntemlerle bu çatışmanın içine çekilir. Nitekim çekildi de. Yani bağlı güçtür, başka türlü yapamaz. TC, bu planla Güney'i kontrol altına almaya çalışırken, önünde YNK ve bağımsız halk toplulukları vardı, eksik olan KDP otoritesiydi. KDP'nin Irak rejimiyle anlaşma durumu da var. Diğerleri buna engel teşkil ediyor. Özellikle Talabani önderlikli yurtsever kesimin sindirilmesi gerekiyor. Irak çapında Barzani önderlikli bir otonomiye herkesin evet demesi gerekiyor. Evet demesi için de böyle bir saldırı planına ihtiyaç var. TC'nin bunu dayattığını sanıyoruz. KDP de bunu uygulamaya geçirdi. Karşılık bulmasıyla birlikte, Güney'deki bu yeni çatışma durumu ortaya çıktı. Bütün emperyalist güçler bunun böyle gelişmesini istemeyebilirler. Dediğim gibi, Türkiye hem ekonomik ve siyasal açıdan, hem de bahar hamlemizden duyduğu korkuyla buna mecburdu.

Özel savaşın taktiği ne kadar akıllıcadır? Bunu hep akıllıca yapar, hep ileri düzeyde yapar, hep başarılı yapar diyecek durumda değiliz. Aslında tıkanmış, bir çıkmazda bulunuyor ve dolayısıyla her an bir çılgınlık yapabilir. Çılgınlıklarının sonu da hep lehine olmaz, aleyhine de olabilir. Zaten özel savaş gücünden başka türlü bir hareket etmesi de beklenemez. Bir şeyler yapmak zorundadır ve nitekim böyle şeyler yapıyor. Bunun sonucu ne olabilir? Bunu günlük gelişmeler gösterecektir. Nereden bakarsak bakalım, bu yeni bir durumdur. TC bölgesel statükoyu zorlamak ve eski statükoyu yeniden kurmak istiyor. Bunun başarılabilmesi için, Irak'ta Saddam önderlikli otoritenin Irak genelinde hakim olması gerekir. Bu hakimiyet TC için her ne kadar Kürt hareketini bastırmada çok iyi bir zemin yaratsa da, hem bölgesel güçler, hem de

ABD başta olmak üzere irili ufaklı birçok devlet için aynı oranda yararlı olamaz. Bu devletlerin çıkarları tehlikededir. Şimdi bu ciddi bir çelişki durumudur. Zaten bu çelişki biraz ortaya çıkıyor ve geliştireceği de benziyor. En önemlisi de, bir adım atıldı. Bunu KDP'ye yaptırtmak istedi. KDP'nin bunu başarma durumu var mı, yok mu? Başarması için birdenbire ezmesi veya tek otorite haline gelmesi gerekiyor.

Mevcut çelişkiler ortamı ve en önemlisi de bizim durumumuz bunu sineye çekmek için uygun değil. Çünkü çok iyi biliyoruz ki, Güney'de başarılmış, tamamen yeni bir otonomi çerçevesinde Türkiye, Irak ve hatta İran'la bütünleşmiş bir KDP, gerçekten Kürt yurtsever hareketinin, bağımsızlık hareketinin özellikle son yirmi otuz yıllık gelişmesini bitirmeye götürür, çağdaş ulusal kurtuluş hareketinin bütün kazanımlarını bitirir. Bu, kuşkusuz büyük bir kaybetme olur. Özellikle PKK önderliğinde ortaya çıkan son yirmi yıllık gelişmeler büyük darbe alır. Bunun sineye kolay oturtulamayacağı ve kolay kabul edilemeyeceği çok açıktır. Böylesi sinsi, son yirmi otuz yılın bütün kazanımlarını elimizden alabilecek bir plana karşı devrimci hareketin, yurtsever güçlerin, özellikle reformist ya da devrimci olsun işbirlikçi olmayan bütün ulusal demokratik güçlerin tavır geliştirecekleri bellidir. Son yıllarda bu güçlerde gelişme de oldu. En başta PKK önderliği çok ileri değişmelere yol açabildi. Dolayısıyla anlaşılması gereken şey, bu planın PKK'nin devrimci, yurtsever ve bağımsızlıkçı eğilimine karşı bir plan olduğudur. Temel hedefi budur.

TC, aslında bu temel hedefte sömürgeci ve emperyalist güçlerle stratejik olarak anlaşmıştır. Fakat sıra bunu günlük pratik hayata geçirmeye gelince, çelişki o kadar dal budak salmış, o kadar karmaşıklaşmıştır ki, birçok sorun ortaya çıkıyor. TC, stratejik açıdan PKK'nin 'terörist' olduğunu bütün dünyaya kabul ettirmek ve bunu Avrupa çapında onaylattırmak istiyor. Yine PKK bir Kürdistan ortaya çıkarmak istiyor. Buna karşılık TC, sömürgeci devletleri bölgesel statükoya çekmeye çalışıyor. İki tezi sürekli işliyor ve bunun pratik adımlarını da her yere taşımak istiyor. Avrupa'da da çatlak-

lık boy gösteriyor. Çünkü TC'nin Kürt hareketini toptan inkar etmesi ve katliamcı yaklaşması söz konusudur. Biz bunu ortaya çıkarıyoruz. Aynı şeyi sömürgeci devletlerle sürdürmek istiyor. Biz bu devletlere de 'TC'nin kendisi egemen olmak istiyor, Irak Kürdistanı'na da egemen olacak' diyoruz. Dolayısıyla Irak rejimi de, Suriye de, İran da Türkiye'ye fazla güven duymuyor. Genelde Kürt tehlikesine karşı bir anlayış birlikteliği olsa da, bu anlaşma somut pratikte hayat bulmaktan çok uzaktır.

Devrimci taktikler tam da bu noktada devreye girer. Taktik alan dediğimiz güncellik, ona anlam verme ve yüklenme durumu bu noktada ortaya çıkar. Nitekim PKK'nin de bu konuda bazı tecrübeleri var. KDP'nin bu sinsi yaklaşımlarına karşı çok hazırlıklıyız. Yirmi yıldır ideolojik, siyasal ve pratik anlamda buna karşı doğru tavırları geliştirmekle görevliyiz. Her ne kadar bu taktiği doğru hayata geçiremeyen militanlar veya özellikle Güney çalışmalarında bunu başaramayanlar olsa da, taktiğimiz esas olarak KDP'nin işbirlikçiliğini önleme biçiminde kendini ortaya çıkarır. Sürekli bir karşılık verme durumu vardır. Bu, Güney savaşında çok daha etkili bir biçimde ortaya çıkarıldı. İdeolojik olarak netleşme ise sürekli gündemdedir. Pratik olarak da onların etkisi altına girebilecek durumlara yol açmıyoruz. Bağımsız ve inisiyatifli alan tutmalar, yani Kürdistan somutunda epeyce gerilla alanları ortaya çıkarmamız, KDP'ye dayalı taktikleri boşa çıkaracaktır. Nitekim Türk devletinin bu yönlü birçok girişimi boşa çıkarıldı.

TC biraz da KDP'ye dayanarak koruculuğu geliştirmeye çalıştı. Uludere ve Hakkari koruculuğunu böyle geliştirdi. Fakat bunlar da Türkiye için bir bütün olarak çare olmaktan uzaktır. Belki bizi biraz engelledi, bize çok zarar da verdi, ama önemli oranda gelişmemizi önleyemedi. Nitekim büyük bir mücadele hala devam ediyor. Sınır boylarında halen tutunan ve güç toplayan biz olduk. En son planla aslında yetmiş adet karakol geliştireceklerdi, ama geliştiremediler; tampon bölge oluşturacaklardı, oluşturamadılar. Bunları gerçekleştirilememeleri, onları bu son planı daha bir çılgınlıkla hayata geçirmeye götürdü.

Öyle görülüyor ki, tarihsel, bölgesel ve Kürdistan içi dengelerin çok yakından etkilendiği bir durumla karşı karşıya bulunmaktayız. Karşı devrimin, özel savaşı önderliğinde tırmandırmak ve adeta başarıyla hayata geçirmek istediği bir plana karşılık, bizim de yıllardır geliştirmek istediğimiz bir devrimci perspektif ve taktik söz konusudur. Güney'i bütünüyle devrimci-yurtsever güçlere ve esas olarak da bize kapatma, Güneyli korucuları Kuzey'in üzerine sürerek bitirme, hem de önümüzdeki üç aylık bir süre içinde bunu tamamlama biçiminde –ki, bu süre yıl sonuna kadar uzatılıyor– çok tehlikeli bir plan var. Böylelikle hem tarihsel anlamda, hem de güncellik anlamında ulusal kazanımları, yine devrimci-özgürlükçü kazanımları toptan elimizden alabilecek, eğer önlenmezse belki de bundan sonrasını toptan karanlık bir biçimde halkımızın ulusal bağımsızlığı ve özgürlüğü aleyhinde geliştirebilecek türden bir duruma yol açılmış olur.

Biz bugünlerde bu özel savaş planına karşı bir adım daha atacağız. Bu planı kabul etmeleri veya düşünmeleri şurada kalsın, devrimci tutumda biraz ısrarlı olanların tüm güçleriyle buna karşı direnecekleri ve kendi devrimci taktiklerini oturtmak isteyecekleri açıktır. Zaten partimiz buna hazırlıklıdır. Fırsat kolluyoruz, adım adım bu fırsatları değerlendirmenin hazırlıkları içindeyiz. Deneyimimiz de, çalışmalarımız da epeyce var. En önemlisi de, Güney'de atılan bu son adımın bazı yurtsever güçlerce tepkiyle karşılanması, Kürt federe devleti diye tabir edilen birlikteliğin kuşku götürmesi, bir yerde işlemez duruma gelmesi ve devrimci duruma benzer bir durumu ortaya çıkarması görülecek ve değerlendirilecekti. Yapılan da bu oldu.

Amacımız demokratik ve özgür Kürdistan temelinde bir çözümdür

Bu sürece '92'den daha fazla bir başarı şansıya giriliyor. '92'de YNK ve KDP bize karşı birleşmişlerdi. Yine ABD'nin TC'ye desteği tamdı, NATO'nun desteği de öyleydi. Bu destekler şimdi eski-

si kadar olmayabilir. Güney'deki birliktelik aşılmıştır. Bunlar bizim iyi değerlendirebileceğimiz yeni durumları ifade ediyor. Kaldı ki, Güneyli yurtsever güçler bizimle sıcak ilişkiler geliştirmek istiyorlar ve ittifak arayışı içindeler. Kuşkusuz biz bunu değerlendireceğiz. Sonuçta böylece daha ilk adımını atarken, bize karşı geliştirilmek istenen bu planı başarısızlığa uğratmada aktif davranacağız. Zamanı ve zemini çok iyi kullanacağız. Sadece bu planı boşa çıkarmakla yetinmeyeceğiz, Güney'i muazzam bir devrimci gelişmenin zemini haline getireceğiz. Elverişli koşullarından dolayı Güney'i devrimci gelişmenin boy attığı bir alan düzeyine çıkarmak, Irak bütünlüğü içinde bir çözüme, demokratik ve özgür bir Kürdistan temelinde bir birlikteliğe yol açmak amacımızdır.

Yine Güney'i, işbirlikçilere ve TC'nin özel savaşına destek veren bir alan değil, tersine buna başarıyla karşı koyan bir alan, sağlam bir direniş cephesi, onun geri üssü durumuna getirmek amacındayız. Güney halkı, devrimin dayanacağı bir halk olarak rolünü oynayacaktır. Buna engel teşkil eden tutum, örgüt ve onun önderliği kimlerse bunlar aşılabılır. Eğer bir birliktelik isteniliyorsa, bu halkın yurtseverliği, sistemin çıkarlarına alet olmayan ve iradesiyle onun yönelimini durduran bir temelde olacaktır. KDP ve Barzani önderliği ya bu çerçeveyi kabul edecek, ya da aşılmalı göze alacaktır. Ya yurtsever demokratik hareketin genel çıkarlarına tabi olurlar ve düzenle ilişkilerini sınırlandırır, ya da ortadan kaldırılır veya bu savaşımın sonunda başlarına gelecek olanları kabul eder ve kaderlerine razı olurlar. Bizim yaklaşımımız böyledir.

Bu, yalnız Güney'deki savaş için geçerli değildir, bütün Kürdistan'ı ilgilendiren bir savaştır. Bunun arkasındaki güç Güney gücü veya Irak değil, Türkiye'dir. Bunun arkasında ne idüğü belirsiz bir yığın çıkar sahibi vardır. Bu, tüm Kürdistan geneline karşı oynanan bir oyundur. Dolayısıyla hiç kimse "PKK neden Güney'e karışıyor?" diyemez. Aslında biz Güney'e karışmıyoruz, Güney'deki halkın yurtsever demokratik çıkarlarına destek sunuyoruz. Biz bir destek gücüyüz. Bize karşı geliştirilen bir planın boşa çıkarılması-

nın savaşçı gücüyüz. Buradaki savaşım son derece meşru ve vazgeçilmez bir savaştır.

Sonuç ne tür gelişmelere götürebilir? Burada da belirleyici olan, aslında özgücümüzün taktiksel olarak iyi değerlendirilmesidir. Eğer Güney savaşındaki gibi devrimci taktikler daraltılmazsa, sağ savunmacı veya intiharvari sol sekte anlayışlar etkili olmazsa, kendi düzenli ve planlı taktiksel gelişmemizi sürdürürsek, bu süreçten kesinlikle başarılı çıkabiliriz. PKK'nin taktik esnekliği her türlü olumsuzluğa da, her türlü gelişme ve olumluluğa da cevap verir, bu cevabı daha da büyütür. Biz öyle ciddi bir çıkmaz görmüyoruz. Tabii bazıları bizi kendi darlıkları içinde boğmaya götürmezler, savaş kurallarına ters düşmez ve kendilerini teslimiyete yatırmazlarsa, kararlı, direnişçi ve gerilla yöntemine ağrılık veren bir yaklaşım sonuç alır, hem de çok büyük sonuç alabilir. En önemlisi de, sonuç aldığında çok ciddi siyasal gelişmelere yol açar. Kürt federe devletinin içeriği değişir. Buna devrimci bir atılım kazandırabiliriz. Bu da halkın muazzam nefes alması ve güç kazanması anlamına gelir. Bu, federe oluşumun daha da bağımsız ve özgür, kendi iradesiyle gelişen ve güçlenen bir kurum haline gelmesine yol açar. Bu anlamda Kürdistan geneline de katkı sunabilir. Gelişmeleri bu temelde zorlayacağız.

Bu, aynı zamanda Kürdistan için geniş bir inisiyatif olduğu gibi, onu uluslararası düzeye taşırır. Bir tür bağımsız bir güç gibi değerlendirilmesine ve muazzam bir diplomasiye yol açmaya götürür. Türkiye üzerinde ağır etkide bulunur. Onun Kürdistan'a dayattığı imha planını boşa çıkarmakla kalmaz, devrimci savaş planlarımızın güç kazanmasına da yol açar. Boğuntuya değil soluk almaya, gerilemeye değil ilerlemeye ve yayılmaya hizmet eder. Zaten Güney'e gelen Kuzey halkı da var. Kuzey daha şimdiden Güney halkıyla fiziksel anlamda da birleşmiştir. İki parçadaki halkın bir biçimde birleşmesi gerekiyor. '90'da Güney halkının Kuzey'le tanışması, şimdi de Kuzey halkının Güney halkıyla bütünleşmesi ortaya çıkıyor. Bunun uluslararası sonuçları da olacaktır. Bunun BM'nin desteğine yol açması da söz konusudur.

Bütün bunlar Türkiye'nin bölge dengesini ve statükosunu zorladıkça zorlar. Biz hiç şüphesiz bütün bunları işleyeceğiz. En önemli de askeri faaliyetlerimizi yoğunlaştıracacağız. Siyasal ve diplomatik alanı daha da zorlayacağız. Öyle anlaşılıyor ki bu durum devrimci planın şansını daha da artırdı. Yani karşıdevrimin planı devrimci planı besleyebilir, bu plan devrimci plana dönüşebilir. Hayale kapılmıyoruz, en önemlisi de kendiliğinden bir gelişmeyi beklemiyoruz. Gelişmeler tırnakla sökülüp ortaya çıkarılır. Bu gelişmeler, muazzam bir duyarlılık ve görevlerin üzerine amansız yürümeyle ortaya çıkarılabilir önemli gelişmelerdir. Kısaca çok ciddi bir taktik adım olur ve sonuçları da hayli etkileyici bir biçimde ortaya çıkabilir. Özellikle hem bölgede, hem de uluslararası alanda siyasal sonuçları derin olur. Bu da yepyeni bir dönemin içine girmek demektir. Bu, Kürdistan'ın uluslararası alanda kendisini kabul ettirdiği, kendi statüsünü yarattığı ve diplomasiye yol açtığı, belki de bir devlet statüsüne yakın bir kabul görmeyi yaşadığı durumun üzerine kurulacak bilinçli örgütsel ifadesine yol açacaktır.

Kürdistan ulusal kongresi veya temsili, onun hem içte hem de dıştaki temsilcilikleri daha fazla devrimin iradesinin hizmetinde ya da onu dikkate alan, bireysel tarzlar ve aşiret sınırlarını artık zorlayan, çağdaş, ulusal birlikteliği kabul eden kurumları ve onların kurallarını dikkate alan bir dönemin içine girilmesine yol açar. Her örgüt artık kendi bencil çıkarları yerine ulusal bir temsili esas almaya ve ona bağlı olmaya götürür. Bu da yepyeni bir gelişme dönemi olacaktır. Buna da PKK öncülük ediyor. Bunun çok önemli olanakları ortaya çıkıyor. Partimizin başlangıçtaki ideolojik ve politik önderliği, şimdi pratik önderlikle tamamlanıyor. Bu, kendini uluslararası alanda kabul ettirmesi ve meşrulaştırmasıyla kanıtıyor.

Hiç kuşkusuz bütün bunlar devrimci tasarım, plan ve perspektif düzeyinde ele alınıyor. Fakat yaptığımız hazırlıklar ve güçlerimizin halihazırdaki mevzilenme durumu, bunun bir tasarıdan ibaret olmadığını, günlük olarak da hayata geçirilebildiğini gösteriyor. Bu konuda artık pratik bir öncülük görevi ile karşı karşıya bulunmaktayız. Daha olgun, daha sorumlu, bütün sonuçları önceden kestire-

bilen ve ona göre güne anlam verebilen, başta gerilla cephesi olmak üzere hemen her cephede, Kuzey’de ve Güney’de silahlı savaşımı geliştirme, yine siyasal birliktelikleri, Kuzey’de ve Güney’de cephesel birliktelikleri geliştirme, bunu diplomatik alana taşıma gibi önemli ve başarılabilir, ama gerçekten politik sanat biçiminde karşılanması gereken bir tarzda üzerine yürüyebileceğimiz görevlerle karşı karşıya bulunuyoruz.

Hiçbir şey yapılmadı denilemez. Yürürlükte olan faaliyetler vardı. Bu faaliyetlerin daha da kurumlaşması, daha eğitimli hale getirilmesi, daha sağlam ve kolektif temsilciliklere ulaştırılması önemlidir. Diğer güçlerle her düzeyde sağlayacağımız kolektivizm ve birliktelik çok önemlidir. Bizim ideolojik, politik ve pratik gelişmemiz bütün bunlara cevap verir ve Kürdistan çapında bu işlere öncülük etmede bizi hem iddialı hem de olanaklı kılabılır.

İnanıyoruz ve yaptıklarımıza dayanarak diyoruz ki, yeni taktik hamle döneminde kazanan biz olacağız. Kazanmak için büyük tecrübelerimizin olumsuz yönlerini aşarak, olumlu yönlerini amansız bir biçimde hayata geçirerek yenilmez kılacağız. Halkımızın ve bütün yurtsever güçlerin büyük özlemlerle beklediği gelişmeleri ortaya çıkaracağız. Sistemin bu sinsisi, alçakça ve yok edici planına karşı verilecek büyük devrimci karşılık, büyük sorumlulukla mutlaka başarılmak durumunda olan taktik budur. Artık içte ve dışta hiçbir engel bizi böylesine bir taktiği hayata geçirmekten alıkoymamalıdır. Bunun önünde engel teşkil eden ne varsa, çok doğru ve yetkin bir tarzda üzerine gidilip aşılmalı ve sonuçta başarı sağlanmalıdır.

Büyük bir özlemlerle böylesi bir aşamaya ulaşmaya çalışan partimiz, belki de ilk defa kendi özgür iradesiyle halkımızın özgücüne dayalı olarak beklediği bir gelişmeyi, yine iddia ettiği oldukça haklı ve mutlaka sağlanması gereken bir gelişmeyi yaşayabilir. Artık fırsatı ve olanağı değerlendirememesi gibi bir hastalığa göz yumamayız. Kendiliğinden, sağ savunmacı veya sol sekte yaklaşımlarla hiç kimsenin bu önemli gelişme dönemine olumsuz yansımaları kabul edilemez. Böyle bir dönemde herkes çok iş yapabilir. Özellikle özel savaş rejiminin dayattığı ve alçakça katliamlarla sonuçlandır-

mak istediği tasfiye hareketine karşı her düzeyde böylesine büyük bir güç kazanmakla, sadece sistemin beklentilerini boşa çıkarmayı değil, onun Kürdistan üzerindeki insanlığa, ulusal ve toplumsal gelişmeye aykırı bütün yönelimlerinin ve politikalarının da sonu olabilecek bir gelişmeyi, aslında taktik değil stratejik bir gelişmeyi sağlamakla karşı karşıya olduğumuzun derin bilincindeyiz.

Bütün bu değerlendirmelerin ortaya çıkardığı gelişme perspektifleriyle ve en önemlisi de amansız çabalarımızla pratiğe doğru yönelirsek kazanacağız. Yine böylesine bir dönemde her zamankinden daha fazla hem bilinçli irademizle ortaya çıkardığımız, hem de bazı bölgesel gelişmelerin daha fazla hızlandırdığı bu olanakları çok iyi göreceğiz.

Umut edilen, çok arzulanan ve oldukça planlanan bu gelişme dönemi bu yaklaşımla karşılanırsa, özgür iradenin ve halkın artık gerçekten kazanmak için çaba harcadığı ve destek verdiği bir dönem ve bu dönemin başarılı gelişmesi ortaya çıkacaktır.

Bu dönemi böyle kazanmak, muhakkak büyük zorlukların üstesinden gelmekle olur. Bu dönemin birçok şehidi olabilir. Ama gerçekten statüsü böyle olan ve hakkında böyle düşünölen bir ölke ve halk yaşamak istiyorsa, yine buna öncölük etmede iddialı olan bir parti sağlam öncölük etmede kararlıysa, bütün bu zorlukları önceden göz önüne getirmeli, zorlukları kadar fırsatları ve olanaklarını da iyi değerlendirmelidir. Her şeyiyle “ya kazanacağız, ya kazanacağız” diye hareket ederek savaşmalı, yürümeli ve mutlaka kazanmalıdır.

20 Mayıs 1994

Güney Kürdistan’da Devrimci savaş ve iktidar sorunu

Türk ordusunun Newroz’la başlayan Büyük Güney Operasyonu sıradan bir saldırı değildir. Türkiye Cumhuriyeti’nin yetmiş yılı aşkın bir süredir yürüttüğü Kürdistan politikasının doğal bir sonucu olduğu kadar, aynı zamanda onun içinde bulunduğu bütün çıkmazları ve çelişkileri gösteren bir operasyondur. Yine kendine göre yürüttüğü işgal, istila ve katliam politikalarını ne pahasına olursa olsun bir kez daha sürdürebilmek ve bu politikayı sonuçlandırmak için tüm gücünü ortaya koymasındır. TC’nin bu operasyonu, hem tarihsel hem de güncel gerçeği arkasına alarak, sadece Güney Kürdistan halkının gelişen ve gelişmesi kaçınılmaz olan mücadelesini boğmayı değil, onunla birlikte Kuzey’deki devrimci savaşı da kendince ‘ikinci 19 Mayıs’ senaryosu temelinde acımasızca ezerek sonuçlandırmak için, tüm iç ve dış güçleri büyük bir kampanya halinde seferber ederek sonuç alma gerçeğini ifade ediyor.

Bu operasyon hala devam ediyor. Kaldı ki, bunu salt Güney’e ilişkin bir operasyon olarak değerlendirmek de büyük bir eksikliği taşır. Biraz tarihsel ve daha geniş siyasal açıdan baktığımızda ve bir de gün geçtikçe pratikte ortaya çıkan gerçekleri değerlendirdiğimizde, tüm halkımızın, hatta bölge halklarının tehlikeli bir saldırıyla karşı karşıya olduklarını görebiliriz. Sürekli uyanık olunmaz ve devrimci tedbirler alınıp geliştirilmezse, halkımız

açısından Cumhuriyetin başlangıç yıllarında Ermeni ve Rum halklarının soykırımla tüketilişi örneğinde görüldüğü gibi bir akıbetle karşı karşıya gelmesi kaçınılmazdır. Kürt halkının fiziksel anlamda ülkesinden göçertileceği kadar göçertilmesi zaten çok ileri düzeyde geliştirilmiştir. Savaşla imha edileceği kadar imha edilmesi, koruculaştırılacağı kadar koruculaştırılması, direnen güçlerinin en acımasız yöntemlerle dağlarda sıkıştırılarak imha edilmesi, geri kalanların da yoğun bir asimilasyon ve ideolojik savaşla hakim ulus içinde eritilerek tarihten saf dışı bırakılması gibi en tehlikeli bir süreçle karşı karşıya olduğumuzu hepimizin mutlaka görmesi ve bu doğrultuda görevlerini yerine getirmesi gerekmektedir. Bu, sadece bir halk olarak kimliğini koruma gereği değildir, hatta kurtuluş görevi de değildir. Bu, bir insan olarak ayakta kalmanın zorunlu bir gereğidir. Aksi halde herkesi faşizmin düşürdüğü maymunlaşmış insanlar olmaktan kurtulamama gibi hazin bir akıbet bekliyor. Güncel gelişmeleri değerlendirmeyi bilen birisi, bu değerlendirmenin ne kadar isabetli olduğunu söylemekte gecikmeyecektir.

1995 sürecinde bütün belirtiler TC'nin özel savaş aygıtının sonuç almak istediğini gösteriyor. En değme müttefiklerini bile, "demokrasi paketini, düşünce özgürlüğünü geliştiriyorum, yasanın şu maddesi kaldırılacak, Anayasa değişiklikleri sağlanacaktır" gibi ince taktiklerle oyalayarak yanıltıyor. İçeride de başta Türk halkı olmak üzere tüm halklara milli mutabakat politikasını dayatarak, en şovenist kesimleri özel savaş birlikleri biçiminde örgütleyerek, "Mehmetçikle el ele" kampanyası içinde yedi yaşındaki çocukları bile kullanarak, aslında seferberlikten daha ağır bir seferberlik durumunu dayatıyor. Sınırlı bir görme kabiliyeti olan herkes, halkın varolan yoksulluk düzeyi yetmiyormuş gibi, TC'nin onu daha da düşürmek için her türlü yöntemi devreye sokarak, Türkiye'deki tüm halklar üzerinde kalıcı bir faşizmin kurumlaştırılması gerçeğini tamamlamak istediğini, ama bir şey yapamadığını görebilir. Bu ayrı bir meseledir. Faşizmin önemli bir özelliği de, içinde bulunduğu kötü durumu görse bile, bu durumuna boyun eğmeyi normal ka-

bul eden insanı yaratmaktır. Bu da sonuna kadar gerçekleştirilmiştir. Yalnız Türk halkında değil, bizim halkımızda da bu gerçekleştirilmiştir. Faşist imhayı görür, ama ona boyun eğer. Bazıları teslim olur, bazıları seyrederek, bazıları da rahatsızlıklarını söyler.

En son geliştirilen ‘düşünce özgürlüğü’ tartışmalarında şu değerlendirmeler utanmadan yapılmıştır: “düşünsün, ama kafasında kal-sın, buna karşı koyan yok. Söylesin, ama yalnızca söylesin, yazıya geçirmesin, yazıya geçirse bile devletin birliğine zarar vermesin.” Buna benzer her tür soysuzlaştırma çabası devam etmektedir. Görülmemiş bir faşist katliam gerçeğinin göz göre göre benimsetilmesi, hem de bundan en çok zarar gören sınıf, kesim ve kişilerce epey ilerletilmiştir. Tarihin hiçbir döneminde emekçi kesimler bu kadar yoksul düşürülmedi. Yine tarihin hiçbir döneminde bu kadar tepkisiz de kalınmadı. Bu, olsa olsa faşizmin yanılma gücünü, özel savaşın psikolojik ve ideolojik gücünü gösterir. Halk sınıf ve tabakaları içinde böylesi bir durumun yaşanması bir yana, en devrimci hareket olarak partimiz içinde bile savaş gerçeğine doğru yaklaşmamanın ve taktikle oynamanın ne kadar gelişkin olduğunu göz önüne getirirsek, bu faşist özel savaş etkilerinin ne kadar güçlü ve etkili olduğunu daha iyi anlayabiliriz. Hele ulusal kurtuluş saflarında işbirliğine yatanların ve özellikle Güney Kürdistan’daki işbirlikçilerin bu faşizmle ilişkilerini göz önüne getirirsek, tehlikenin boyutlarını daha iyi kestirebiliriz.

Bu arada şunu belirtmek gerekir: Gerçekler bu kadar yakıcıysen, eğer halkların kendileri veya onlar adına öncülük yapma iddiasında olanlar yeterince tavır geliştiremiyor, güçlü bir antifaşist direniş cephesi, bir ulusal kurtuluş cephesi oluşturamıyorlarsa, hele hele öncü partide bile mutlaka gösterilmesi gereken taktik gelişmeler gösterilemiyorsa, bu durumun üzerinde adamakıllı kafa yormak gerekir.

Belirttiğimiz süreçleri normal bir yaşamış gibi ele alanlar, bilmeden ve belki de iyi niyetle faşist imha politikasına en büyük desteği sunuyorlar demektir. Hatta savaş mevzilerinin en ilerisinde yönetim ve komuta düzeyini temsil edenlerin bu imha süreçlerine

ilişkin tarihsel rollerini oynamamaları, bunların en sağ ve dolayısıyla en sorumsuz kişiler olarak, belki de sandıklarından çok daha fazla zarar vermeleri yüzünden, tarihe cevap verememenin lanetli kişilikleri olarak değerlendirilmekten kurtulamayacaklarını da şimdiden söylemek gerekir.

Ortada bu kadar karmaşık, ama mutlaka aşılması gereken gelişmeler ve süreçler yaşanıyor. Faşizmin özel savaşımının önde gelen yürütücü beyinleri, kuşkusuz her türlü özel savaş yöntemini geliştireceklerdir. Bu onların görevidir. Yine burjuvazinin bu savaştan çıkarı olan kesimi ve hatta Kürdistan'daki birçok işbirlikçi de bu savaşın sürdürülmesinde elbette çıkar görececek ve destekleyecektir. Bunun da yadırganacak bir yönü yoktur. Fakat halkların yüzde doksanının ya da nüfusun bu alandaki kesiminin zarar gördüğü bu özel savaşa karşı anlayış ve giderek irade düzeyinde bir tavır geliştirmemeleri, hele devrimci savaş öncülüğünde iddialı olanların bu süreci doğru bir değerlendirmeyle yeterli bir savaş düzeyine çıkaramayışları, hiçbir gerekçeyle izah edemeyecekleri ve altından çıkamayacakları bir gerçekliği ifade eder. Bu hususları tekrar vurguluyorum. Güncel sığlığa ve eski yaşam alışkanlıklarına bu kadar gömülmekle ve devrimci görevler karşısında bu kadar yetersiz kalmakla ne bir şey izah edilebilir, ne de bir şey kurtarılabilir. Ancak yaşadığımız acı gerçeklik de ağırlıklı olarak böyledir. Sorguladığımız, sistemin yaptığı değildir; ona karşı mutlaka yapılması gerekenlerin bu davanın sahipleri tarafından neden yapılmadığıdır. Bu objektif durum değerlendirmesini fazla açma gereğini duymuyorum.

Özel savaş şu anda sadece Kuzey Kürdistan'ı değil, Güney Kürdistan'ı ve dolayısıyla bütün Kürdistan'ı kendisine hedef olarak seçiyor. Sadece devrimci savaş gücüne değil, kullandıktan sonra işbirlikçileri tasfiye etme dahil, yine ulusal kimlik adına ne varsa ve ne kadar yaşatılıyorsa hepsini tasfiye etme de dahil, bu ülkeyi insansızlaştırmaya kadar götürebilecek bir karşıdevrimci savaş yürütülüyor. Devrimci uyanıklık ve dürüstlük, bunun zamanında görülmesi ve tedbirinin alınmasıdır. Gafil olan odur ki, güne yumuşak ve sorumsuz bakar, sonuçta kendisi de tasfiye olur.

Kürdistan'ın yakın tarihine baktığımızda bu yaklaşımın örneklerini bolca görürüz. Bütün isyanlar gafletin sonucu olarak dar görüşlülüğün ve aldanmanın acı dersleriyle dolu olduğu kadar, bu dersler bugün bu özel savaşı yok etme iddiasına kadar götürmede de az etkili olmamıştır. Burada benim en büyük eleştirim kendi özünüzedir. Özellikle geliştirdiğimiz direnme olanaklarının değerlendirilemeşi, genç savaşçıların buna akıl bile erdiremeyeşleri ve sorumluluk düzeylerinin çok geri oluşu, tecrübeli kesimin de işbirlikçi yanı ağır basan tutumlar içinde kalması gerçek bir tehlikedir. Bütün bunlar hem içimizde hem de dışımızda, yine Kuzey ya da Güney Kürdistan'da ve diplomatik sahalarda yaşanıyor. Ama siz bir devrimci savaş gücü olarak, kurtuluş sürecine girmesi gereken bir halk olarak ne yapıyorsunuz, nasıl yapıyorsunuz? Bu soruyu kendinize yeterince ve hem de başarı temelinde soracaksınız. Bu soruyu sorup da cevabını günü gününe vermeyenlerin tarih karşısında yenilmekten ve lanetle anılmaktan kurtulamayacaklarını bilmeleri gerekir; sizin de bunu bilmeniz gerekir.

PKK Önderlik gerçeğini büyük bir ilgiyle öğrenmek istiyorsunuz. Güney'den ve Kuzey'den yanımıza epeyce güç geliyor, dostlar geliyor. Onlara bu gerçeği çok açıkça gösterdiğimi sanıyorum. Ortam bu faşist imhaya karşı ne kadar edilgen, sorumsuz ve gafil kılınmışsa, ben de o kadar sorumlu, uyanık ve oldukça canlı bir yaklaşım gösteriyorum. Parti karşısında her gün bu tutumu sergiliyorum. Gerçekleri daha nasıl anlatmam gerekiyor? Bizim kendi ülkemize, halk kimliğimize ve ulusal değerlerimize, insanlık şerefi ve haysiyetine ve insan haklarına mutlaka sahip olmak için verdiğimiz mücadeleyi ve bunun haklı gerekçesini, özel savaş rejiminin burayı kendisine katmak için gösterdiği gerekçelerle karşılaştırdığımızda, neredeyse onlar daha üstün çıkıyor. Yani düşman şunu demeye getiriyor: "Siz ülkeden de, kimlikten de, şeref ve haysiyetten de, her türlü insan halklarından da vazgeçersiniz ve vazgeçeceksiniz. Ben buraya faşist mi faşist, şovenist mi şovenist bir rejimi oturtacağım. Gerekirse insanları böcekler gibi ezerek ve coğrafyayı insansızlaştırarak burayı kendime katacağım. Ben haklıyım. Bu,

milli birlik ve bütünlük politikasının gereğidir, kemalizmin gereğidir, kutsal bir davadır. Size bir çakıl taşı bile vermeziz.” Bunu ben söylemiyorum, özel savaş rejiminin kendisi her gün acımasız bir biçimde bunu tekrarlıyor.

Uluslararası baş emperyalist güç ABD ile İsrail, “bizim Ortadoğu ve Orta Asya’da stratejik çıkarlarımız var. Türkiye bize gereklidir. Varsın, birkaç halkı daha tarihten silsin, dert değil” diyorlar. Zaten bu güçler için önemli olan, Ortadoğu’da, Yakındoğu’da ve Orta Asya’da kendi politikalarının yürümesidir. Kürdistan devrimine karşı kurulan uluslararası ittifak kesinlikle bu temeldedir ve pek değişeceğe de benzemiyor. ABD Kongresi’ne geçmişte Ermeni soykırımı ve şimdi de Kürt soykırımı üzerine yasa tasarısı üstüne yasa tasarısı veriliyor. Ama her gelen yönetim, “bunları kesinlikle tartışmamalıyız, çıkarlarımız hayatidir” diyor. Ne kadar soykırım olursa olsun, önemli olan kapitalist emperyalizmin çıkarlarıdır. Çünkü bu onlar için hayatidir.

Bu sistem bir yerde insan hakları kisvesi altında Sovyetler Birliği’ni çözdü ve Çin’i de çözmeye çalışıyor. Bunlar bağımsız uluslardır, eksiklikleri ayrı bir şey, ama aslında insan haklarının en çok geliştiği yerlerdir. Buna karşılık en yakın müttefiki Türkiye devleti, birkaç halkın soykırımını tamamlamıştır, en son olarak Kürt halkının soykırımını da tamamlamak üzeredir. Sistemin başı, yüksek politik çıkarları gereği bu soykırımı ses çıkarmayacaklarını, hatta sonuna kadar desteklediklerini söylüyor. Yönetimin dışışleri çevresi, her gün Türkiye’nin yürüttüğü savaşı sonuna kadar desteklediklerine ilişkin demeçler veriyor. Sadece destekle yetinmiyor, bir de Güney Kürdistan’da işbirlikçi bir baraj oluşturmuştur. Eğer Türk faşizmi soykırım savaşını tamamlayamaz da olası bir Kürt iktidarı gelişir ve Kürdistan’da bir devrimci savaşımın başarı şansı yükselirse, Güney’de işbirlikçi güçlerle bir baraj geliştirmek istiyor. Görünürde Irak rejimine karşıdır, ama esas olarak gizli ve daha çok da Kürdistan’da yükselen devrimci savaşa karşı bir Kürt işbirlikçi bloğu ile, bir taşla birkaç kuş vururcasına gelişmeleri kontrol altına almak istiyor.

Bu, sadece Türk özel savaşının planı değildir. Bir de emperyalizmin çok üst düzeyde ve Türk özel savaşı ile koordineli bir biçimde yürüttüğü Kürt halkını bastırma ve tarihten silme politikası, giderek Ortadoğu'yu devrimsizleştirme ve sözüm ona kendi yeni dünya nizamına uygun hale getirme biçiminde genişletilmek isteniyor. Bugün bu politika halkımız başta olmak üzere bütün bölge halklarına çok tehlikeli bir politika olarak dayatılmış bulunuyor.

Durum son derece hassastır. Körfez Savaşı'nı, hatta ondan önceki İran-İrak Savaşı'nı göz önüne getirdiğimizde, bu savaşların bu planın bir parçası olarak geliştirildiğini tespit etmekte zorluk çekmeyeceğiz. Hatta daha önceki 12 Eylül rejiminin başa getirilişinde, Ortadoğu'daki petrol kaynaklarını tam denetim altına alma isteğinin kesinlikle büyük bir rol oynadığını, ayrıca bu planın Filistin devrimini söndürmek, yine gelişen İran İslam Devrimi'ni bastırma ve en başta Türkiye'de devrimci hareketin tamamen ezilişini sağlamak için planlanıp uygulamaya geçirildiğini iyi biliyoruz. Yani 12 Eylül darbesinin kendisi bile, Ortadoğu çapındaki bu emperyalist müdahalenin en temel adımlarından birisiydi. '80'lere doğru geldiğimizde Türkiye'de bir devrimci hareket vardı. Arap sahası için için kaynıyordu. Şahlık rejimi zaten gitmişti. Dolayısıyla petrol sahaları kontrolden çıkabilirdi. Zaten petrolün bir silah olarak kullanılması halen devam ediyor. Sovyetler Birliği'ne yönelik yıkım faaliyetleri de en çok bölge stratejilerinin bir parçası olarak işliyordu. Bütün bunlar göz önüne getirildiğinde, dayatılan savaşın aslında hiç de son Güney operasyonundan ibaret olmadığı, onun en son aşamalarından birisi olduğu ve bir NATO savaşı olduğu da belirtilmesi gereken bir gerçektir.

Demek ki, bölge halklarına dayatılan savaş, öncelikle 12 Eylül darbesi adımıyla bir kilometre taşı biçiminde atılmıştır. 12 Eylül ile ne yapıldı? Birinci planda Türkiye'yi sağlama alma düşünüldü ve bu gerçekleştirildi. Çok kısa bir süre içerisinde Türkiye'deki devrimci sol ve muhalefet tasfiye oldu. Daha sonra İran İslam Devrimi'ne karşı bir yönelim gelişti. Bu yetmedi, Irak'ın İran'a yönlendirilmesi sağlandı ve bunun sonucu olarak da İran-İrak savaşı

gelişti. Bunun amacı neydi? Bunun amacı İran devriminin bölge üzerindeki olası etkilerini sınırlandırmak, hatta İran'ı antiemperyalist konumdan çıkarabilmek ve gerektiğinde yıkmaktı. Bu nedenle 12 Eylül darbesi ve ardından İran-İrak savaşı geliştirildi. Bu savaş '80'lerin sonlarına kadar sürdü. Bu arada bildiğimiz gibi Filistin devrimi soğutulmaya alındı. Sağ çizgi giderek uzlaşmaya yatarak, çok ciddi bir mevzii eritmek istedi. Süreç, söylendiği gibi adil koşullarda bir barış süreci değildi, bir teslim alma süreciydi. Filistin devrimine dayatılan buydu.

Ama çok iyi biliyoruz ki, bir de PKK'nin Kürdistan'da attığı bir adım ve bu adım üzerinde gittikçe sistemleşen bir özel savaş uygulaması vardır. Başta ABD olmak üzere bütün müttefiklerin arkasında bulunduğu bu süreç on birinci yılını dolduruyor. Bu savaşı incelediğimizde, emperyalist planlamanın Ortadoğu'yu yeni nizam sürecine almak ve sözüm ona kendi barış politikasına dahil etmek için, gerektiğinde bütün Kürdistan'ı boşaltma noktasına getiren bir özel savaş açıkça desteklemekten çekinmediğini bugün çok iyi görüyoruz. Çünkü kendi çıkarları açısından Ortadoğu'yu birinci bölge olarak değerlendiriyorlar. İnsan halklarının çiğnenmesi Türkiye'de ayyuka çıkmıştır, ama emperyalistlerden tek bir ses bile çıkmıyor. Neden? Çünkü yeni dünya düzenine göre Türkiye Cumhuriyeti ve kendine bağımlı hükümetler temel taşdır da ondan.

1990'lardaki Körfez Savaşı da bu planın bir parçasıdır. Emperyalizm Irak rejimini İran'ın üzerine sürüp yeterince tahrip ederek hırpaladıktan sonra, her ikisini de zayıf bırakarak devrimci kaba-rışı durdurdu. Rejimi çok zor duruma getirdikten ve teslim alabileceği kadar zayıflattıktan sonra yüz üstü bıraktı. Çünkü Irak rejimi de biraz kendine göre bir savaş politikasıyla yaşaması gereken bir rejimdir. Tam yıkılmaması gerekiyor, çünkü Arap alemine ve bölgeye yönelik amaçları vardır ve yürümesi gerekiyor. Emperyalizm bu defa Arap ülkelerini biraz daha kendine bağlamak için Irak'ı Kuveyt'e yönlendiriyor ve ardından ölmeyecek kadar zayıf bırakarak, bütün körfezi kendine bağlıyor. Suudi Arabistan'ı, Mısır'ı ve yine Türkiye'yi "Saddam'a karşı savaşıyorlar" adı altında

bir cephede toplayıp, Irak rejiminin yanlış ideolojik ve politik çizgisinden de yararlanarak, bunu adeta körüklemek suretiyle kullanacağı kadar kullanıyor. Sonuçta kendilere göre bir Ortadoğu şekillenmesi geliyor. İran tıkanmaya alındı, Irak zor bela nefes alıp veriyor. Diğer Arap rejimleri alabildiğine bağlanmıştı. Suriye ve Libya gibi rejimler abluka altına alınmış ve ambargoya dahil edilmiştir. Bunlar suçlu sandalyesine oturtularak her gün adeta iddianameler hazırlanıyor.

Güney Kürdistan sorunu tarihsel olarak bir Türkiye sorunudur

Bizim tam da bu noktada bitmeyen bir devrimci mücadelemiz var. Bu yoğun çelişkiler atmosferinde, bu kaosta da olsa, devrimi biraz daha geliştirmeye özen gösterdik. Irak-İran Savaşı'nın devrim kanalize edilmesi için çok büyük çaba gösterdik. Bundan parti taktisyenlerimizin yararlanamamaları ayrı bir şeydir. Ama çizgi olarak buna mükemmel karşılık verdik ve hazırlıklar da geliştirmek istedik. Biraz gelişme de sağlandı. Aynı şey Körfez Savaşı için de düşünüldü. Biz bu savaşı bir ikinci Ekim Devrimi'nin doğuşu için basamak yapabileceğimizi, özellikle Irak'ın içine düştüğü durumdan bir Ekim Devrimi çıkarabileceğimizi çok erkenden söyledik. Ama maalesef orada da bir taktik aymazlık, devrimci süreç ve görevleri doğru kavrayamama ve gerekeni yapmama görüldü. Bana göre bu çok ciddi bir devrim sürecinin kaçırılmasına yol açtı. 1991'de Körfez Savaşı sonuçlandığında, özellikle Kürdistan'da şartları çok hazır bir devrim vardı, çok sıradan bir örgütlenmeyle bile iktidara yürünebilirdi. Muazzam silahlı bir halk, Kürdistan'ı bırakmış bir Irak rejimi söz konusuydu. İşbirlikçilerin sınırlı bir etkileri bile yoktu.

Ama maalesef bizim orada görevli arkadaşlarımızın yeterince hazırlıklı olamayışları ve cesur adımlar atmasını bilememeleri, bu önemli fırsatın kaçırılmasına ve gündün güne işbirlikçi denetimin

geliştirilmesiyle ABD'nin Çekiç Güç operasyonunun güçlenmesine yol açtı. Türkiye de buna dahil edilerek, görünüşte Kürtleri boşaltmak isteyen Irak rejimine, ama özünde Kürdistan'ı ve Kürtleri devrime kavuşturmak isteyen PKK'ye karşı çok hileli ve karmaşık bir denetim ağı geliştirildi. Bunun bir sonucu olarak, NATO'nun Avrupa Kuvvetler Komutanı, şu andaki ABD Genelkurmay Başkanı Güney Kürdistan'a geldikten bir gün sonra, '92'de bize karşı bildiğimiz Güney operasyonunu geliştirildi. İki önemli Kürt gücü, YNK ve KDP de bu operasyona katıldılar ve bizi teslim alma noktasına kadar operasyonu birlikte yürüttüler. Buna karşı direniş gösterildi. Ama yine bilinen nedenlerle istediğimiz taktik yaratıcılığın geliştirilmemesi sonucunda zor duruma düştüğümüzü ve yarı teslimiyete yakın koşulların dayatıldığını iyi biliyoruz.

Biz buna karşı da bir direniş geliştirdik. Yine bölge çelişkileriyle Güney-Kuzey Kürdistan çelişkisini dikkate alıp kendi iç yetmezliklerimizi ve yanlışlıkları çok sıkı bir değerlendirme ve eleştiriden geçirerek, 1993-94'ü devrimle sürdürmeye devam etmek istedik. 12 Eylül'ün çok daha şiddetli bir biçimi, üçüncü aşaması diyebileceğimiz sürecin şu andaki mevcut hükümetle, onun Genelkurmayıyla geliştirildiği çok iyi biliniyor. Birinci dönem, 12 Eylül 1980-83 dönemidir. Görevi de Türkiye'nin devrimci sol muhalefetine ve varsa diğer muhalefet odaklarını, yine Kürt direnişini veya ulusal odaklarını tasfiye etmektir ve bu önemli ölçüde başarılıdır. Bizim yurtdışına çıkararak Ortadoğu sahasına geldiğimiz ve bu yılları köklü bir hazırlığı geliştirmek amacıyla kullandığımız iyi biliniyor. 12 Eylül'ün çıplak askeri rejimi '83'lerde geri çekildiğinde, onun politikalarını devralan ANAP Hükümeti, yani Özal dönemi başladı. Taktik itibarıyla Özal aslında bizim geliştirmek istediğimiz savaşa hazırlıklı değildi veya beklemiyordu. Bunda haklıydı da. Çünkü hiçbir rejim, hiçbir dönem ve hiçbir hükümet böyle bir atağı geliştireceğimizi tahmin etmiyordu.

Bilindiği gibi, 15 Ağustos Atılımı ANAP dönemine rast geldi. Yine 1990'ın sonlarına kadar, bilinen uzun bir özel savaşı geliştirme süreci ve bunun başarılı olamayışı vardır. Birçok özel sa-

vaş politikası dayatıldı. '85'e kadar bir politika, '87'de ayrı bir politika, 1988-89'da yine ayrı bir politika dayatıldı. Ancak sonuçta hareketimiz gerilla aşamasını yakalamaktan alıkonulamadı. Özal ve partisinin çözülüşü ile yeni bir özel savaş dalgası türetildi. Demirel-İnönü ikilisi yeni bir söylemle özel savaşa maske oldular. Tıpkı '25'lerde Fethi Okyar kabinesine karşı İsmet İnönü kabinesinin tenkil (direnmeyi yok etme) politikasını, yani en sert yöntemlerle bastırmayı esas alma gibi bir yönelişinin oğul İnönü tarafından Demirel'le birlikte yeni bir koalisyon ve yeni bir genelkurmay başkanıyla devreye sokulması söz konusu oldu. Bu ise üçüncü bir özel savaş hamlesidir, daha acımasız ve serttir. 1991-94 süreçleri bu hükümet ve genelkurmayın yeni konseptleri ve planlarıyla geliştirildi.

Burada önemli olan, daha çok bu sürecin Güney ve Kuzey Kürdistan'ı bir bütün olarak ele almasıdır. Hatta Türk iç politikasında bu büyük bir çelişkidir ve halen devam ediyor. Kimisi "bizi bu çelişkinin içine Amerika soktu, biz Güney Kürdistan işine karışmaya mecburuz" diyor. Aslında bu durum, daha da derinliğine ele alındığında bir gerçeği ifade ediyor: Türkiye hükümeti hiçbir zaman Güney Kürdistan'dan vazgeçmemiştir. Vazgeçmemesinin birtakım taktik nedenleri vardır. Bunu görmekte büyük yarar vardır.

Bilindiği üzere, '25'te Kürdistan'da isyanlar vardı, yine bir Musul-Kerkük sorunu vardı. Hatta Türk Ulusal kurtuluş savaşının Kürtlerle birlikte verilmesi söz konusuydu ve Güney Kürdistan Mısak-ı Milli sınırları dahilindeydi. Kürt milletvekilleri de bunu temsilen mecliste bulundular. İngilizlerin Güney Kürdistan ve Irak'ta petrol bulmasıyla birlikte, kemalistlerle çelişkisi arttı. Bu çelişkinin halledilmesi için, iyi bir İngiliz işbirlikçisi olarak Mustafa Kemal'in İngilizlerle anlaşması çok somuttur. İngilizlerin dayatması; "petrol sorununda, Güney Kürdistan sahasının Irak'a dahil edilmesinde gerekeni yapmazsanız, ben de olası bir Kürt isyanını geliştiririm" biçimindedir. Zaten Güney'de de bir Kürt isyanına bu anlamda yaklaşım gösterilmesi söz konusudur. Şeyh Sait önderlikli isyana da ilgi gelişebilirdi. En zayıf dönemini yaşayan kemalistler

bundan çok korktular. Dolayısıyla bütün bu koşullar birleşince, bir anlaşma yapmak kaçınılmaz oldu. Bu anlaşmaya göre, Misak-ı Milli sınırları dahilinde olduğu halde birincisi; Kürtleri bölme, ikincisi; Kuzey'deki Kürt isyanının desteksiz bırakılması, üçüncüsü; İngilizlerin Kemalizm'e ve Mustafa Kemal'in kendisine destek olabilmesi için Kürdistan'ın parçalanması sağlanmıştır. Bu parçalanma, yetmiş yıldır fiili olarak sürmektedir. Bu aslında Misak-ı Milliye, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş prensiplerine aykırı olarak sürdürülmektedir.

Türk devlet yetkililerinin sözüm ona Misak-ı Millici olduklarını haykırmadıkları bir gün yoktur. Ama şunu açıkça söylüyoruz ki, Misak-ı Milli'yi her gün çiğneyen kendileridir. Buna bir cevap bulmaları gerekir. Madem Misak-ı Milli'ye bu kadar bağlılar, o halde Güney Kürdistan'ı neden böyle bıraktılar? Zaten çelişkiler için için geliyor. Özal'ın yaklaşımı "Güney Kürdistan'a girmeliyiz" biçiminde ortaya çıktı. Genelkurmay Başkanı "girmeyiz" diyerek istifa etti. Evren'in kendisi Güney Kürdistan'ın bataklık olduğunu söylüyor. Basın hala "Güney'e girelim mi, burayı alalım mı, almalı mı?" tartışmasını yapıyor.

Demek ki, bu Güney Kürdistan sorunu yeni ortaya çıkan bir sorun değildir, TC kadar eski bir sorundur. Kaldı ki, iki parça arasındaki yapay sınırın komşu aşiretleri değil, aileleri bile ikiye böldüğü biliniyor. Bu bölünme tamamen stratejik nedenlerle olmuştur. İngilizlerin işbirlikçileri kemalistlerle birlikte bölge hesapları, petrol hesapları, kısaca halklara karşı hesapları vardır. Kürdistan bu temelde bölünmüştür, halihazırda bu durum aynı nedenlerle, aynı gerekçelerle ve aynı emperyalist güç odaklarının denetimleriyle sürmektedir. Buna sonradan Amerika eklenmiştir. 1945'lere kadar dünyanın etkili gücü İngilizlerdi. Ancak bunlar dünya egemenliğini II. Dünya Savaşı'ndan sonra kendi elleriyle ABD'ye bıraktılar ve bugün iki kardeş devlet olarak Güney Kürdistan politikasını Türkiye kemalistleriyle eskiden olduğu gibi yürütüyorlar. Almanya'yı ya da Fransa'yı da idare eden kesimler vardır, ama esasta bunlar yönlendiriyorlar.

I. Dünya Savaşı'nda olduğu gibi, Almanya her zaman Türk faşistlerinin arkasında olmuştur. Ama Türkiye sadece Almanya'nın işbirliğine oynamıyor. Kemalizm, esasta İngiliz ve Amerikan mandasına yatan bir rejimdir. Kemalizm'in her ne kadar mandacılığa karşı çıktığı söylene de, birçok belirtiyeye dayanarak Kemal'in kendisinin Sivas Kongresi'nde İngiliz mandasına yattığını görebiliyoruz. Bu manda aslında biraz daha geliştirilerek Türkiye Cumhuriyeti biçiminde uygulamaya konuldu. İngilizler ve daha sonra Amerikalılar özellikle kemalistleri hiçbir zaman hakimiyet sahaları dışında görmediler. Günümüzde şaşırılmamak açısından bunu söylüyoruz. Bu nedenle tarih, bugünü daha iyi görüp anlamak için gereklidir. Emperyalist devletlerin kimi daha sağ faşist tarzda, kimi ise daha liberal tarzda kemalizmi desteklerler. Nitekim günümüzde de desteklerini sürdürüyorlar. Ancak şimdi ciddi çelişkiler gelişmiştir.

Bir zamanlar Irak bir krallıktı ve İngilizlerin mandasıydı. Bu koşullar şimdi tamamen aşıldı. Özellikle '58'deki Temmuz Devrimi'yle Irak yeni bir sürece girdi. Yine bunu izleyen dönemde Kürtler bir isyan sürecine girdiler. Güney Kürdistan'da 1960'lardan itibaren farklı bir Kürdistan durumu doğdu. İran Şahlığı yıkıldı. Zaten Şahlık rejimi de bir Amerikan manda rejimi gibiydi. Bugün İran İslam Devrimi Amerika'ya kafa tutan, Batı'ya kafa tutan bir rejimdir. Suriye, son yirmi otuz yıldır İsrail'e karşı en kapsamlı tarzda direnen ülke haline gelmiştir. Arap aleminde derin bir antiemperyalist, antisyonist kabarış vardır ve bütün engellemelere rağmen bu devam ediyor.

Türkiye'nin kendisi de değişti. Artık Kemalizm aşıyor. Son özel savaş, biraz zorla da olsa, kemalizmin tutunma savaşıdır. Ama kemalizmin tutunamayacağını ABD bile rahatlıkla söylüyor. Kemalizmin yerine, İslamcı yaklaşımlardan tutalım yeni burjuva demokratik yaklaşımlara kadar değişik alternatifler düşünülüyor. Özal bir yaklaşımı denemek istedi, bunu canıyla ödedi. Ama çözüme hızlıdır ve günlük tartışmalara bakıldığında bile yeni arayışlara devam etmenin bir zorunluluk olduğu görülebilir.

Günümüze baktığımızda, daha somut olarak durum nedir? As-

lında alttan alta çok eski bir tarihsel temeli olan, ama güncellik itibarıyla yetmiş yılın bütün çelişkilerini açığa çıkararak, yeni dönemin de gerçeklerini değerlendiren bir Kürdistan devrimi söz konusudur. Gelişmiş ve değişmiş olan sadece objektif şartlar değildir. Kürdistan halkının da eski Kürdistan halkı olmadığı açıktır. Bölge halklarında da derinlemesine değişiklikler vardır. Sonuçta İran'da apayrı bir durum, Irak'ta apayrı, Türkiye'de apayrı bir durum söz konusudur. Kürdistan'da da bir sıcak savaş aşamasına ulaşmış daha yoğun bir devrimci durum vardır. Tarihi iç içelik somut koşullarla bütünleşmiştir. Bunu çok iyi görüyoruz. Sınırlar emperyalist ve sömürgeci güçlerce hem kendi stratejik çıkarlarına göre, hem de sözüm ona halkların rızasıyla çizilmiştir. Zaten başka türlü olması da mümkün değildir. Stratejik çıkarlar emperyalist ve sömürgecileri tekrar birleştiriyor, ama bunun yanı sıra karşı karşıya da getiriyor. Irak rejimiyle ABD ve dolayısıyla onun müttefikleri kızgın bir çelişki halindedir. Varolan durumda bu çelişki kolay kolay aşılamaz. Bu çelişki savaşla aşılmalı istendi ve savaş durumu devam ediyor. İran'la da emperyalizmin ve müttefiklerinin çelişkileri kızgındır, savaş düzeyine yükseliyor ve normalde de savaşla çözümlenmeye çalışacaktır.

Güvenilir müttefikleri olan Türkiye, bu bölge tablosunda anılan nedenlerle eski müttefikleriyle hep çelişki halindedir. Türkiye yetmiş yılda Kürdistan üzerine kurmuş olduğu sömürgeci ittifakları artık eskisi gibi sürdüremez. Irak rejimiyle '90'lar öncesindeki konumunu yakalayamaz. Onun için bu büyük bir açmazdır. Türkiye'nin '35'lere kadar Sadabad Paketi ile, yine CENTO ittifakıyla '55'lerde kurduğu statüko, Kürt sorunu söz konusu olduğunda bir daha kurulacağına benzemiyor. En son İran, Türkiye ve Suriye dışişleri bakanları üçlü zirve geliştirmek istediler, ama o da hali hazırda işlemiyor. Dolayısıyla bölgede Türkiye devleti, Kürdistan üzerinde tek başına oynamaya mahkum oluyor. Bu tek oynama durumu da İran'ı ve Arap alemini ciddi olarak rahatsız ediyor. Nitekim Türkiye'nin Körfez Savaşı'nda Irak'a yönelik tavrı, Arap aleminde ve İran'da derin bir hoşnutsuzluğa yol açtı. En son Güney

Kürdistan operasyonu ile da bütün Arap alemini ve İran'ı en azından eleştirel bir tutum içine çekti. Dolayısıyla operasyon giderek Türkiye'yi tecride götürüyor. Şiddetli bir karşı koyuşun gelişmesinden korktuğu için, ABD bile açıkça destekleyemiyor. Ama Türkiye de Güney'e girmezlik edemez.

Kürdistan federasyonu bölge halkları için bir eşitlik ve özgürlük adıdır

Güney Kürdistan'da devrimci savaş, iktidar sorunu ve burada PKK'nin tarihi rolü nedir?

Güney Kürdistan sorunu, tarihsel olarak bir Türkiye sorunudur. Türkiye Cumhuriyeti'nin İngiliz emperyalizmiyle anlaşarak Mısak-ı Milli sınırlarından taviz vermiş olması, sorunun özünü oluşturuyor. Bu sorun hiçbir zaman ortadan kalkmamış, için için devam etmiştir. Yine Irak'ta Temmuz Devrimi ardından Baas rejiminin iktidara gelmesi ve yeni rejimin kendine göre bir devlet yapısı oturtması da çelişkilere yol açmıştır.

Bilindiği gibi, Kürdistan'da '60'lardan itibaren yeni bir isyan dönemi başlamıştır. Bu isyanın bir önderlik tarzı, bir toplumsal dayanağı, dış ittifakları ve ilişkileri var ve son derece dengesiz olmak zorundadır. Dahası, Irak rejiminin kendisi de dengesiz olmak zorundadır. Çünkü başta petrolden kaynaklanmak üzere son derece dışa bağımlıdır. Bu nedenler onu dış politikayla, bölgeyle son derece uğraşır durumda bırakmaktadır. Zaman zaman Suriye ile birleşiyor, Birleşik Arap Devleti adını alıyor. Mısır ile olmuyor, bozuluyor, derken bir kez daha denemeye çalışıyor. Bu ülkeler Baas Partisi'nin seksiyonları tarafından idare ediliyor. Çelişki var ve şiddetleniyor.

Daha önce belirtildiği gibi, Irak petrol nedeniyle ya her an dışa bağımlı olacak ya da tam bağımsızlığın bedelini ödemek zorunda kalacaktır. Bunu iyi değerlendirelim. Baas rejimi, Irak'ta özellikle bir zamanların Sovyet-ABD çelişkesini değerlendiriyor. Bu, dünya

çapında bir çelişkidir. Irak rejimi, Sovyetler'den yardım alarak doğuyor. Ardından İran rejimi doğuyor ve ona karşı Irak Batı'dan büyük destek alıyor. Aldığı bu büyük destek, Irak rejimini dev bir ordu gücüne kavuşturuyor. Bu, büyük ve şişirilmiş bir ordu gücüdür ve savaşmak, savaşı İran'a doğru geliştirmek, hatta Türkiye'ye doğru da geliştirmek zorundadır. Su meseleleri var, Arap aleminde birlik sorunu var, Kuveyt sorunu var. Zaten Kuveyt'i Irak'ın bir parçası olarak düşünüyorlar. Dolayısıyla son derece çelişkilidir, bu nedenle kontrol altına alınması gereken bir güç oluyor. Bu doğrultuda Körfez Savaşı'nın dayatılması gerekiyordu. Bu dayatma da Kürt sorununu öne çıkarıyor. Rejim ya Kürt sorununu halledecektir ya da başkaları bu sorunla rejimi halledeceklerdir. Böylece Güney Kürdistan sorunu, uluslararası bir sorun haline geliyor. Irak rejimi ne pahasına olursa olsun bu sorunu çözmek isteyecektir. Bunun için de gerektiğinde Halepçe türü katliamlar dayatılıyor, gerektiğinde otonomi türü siyasal çözümler dayatılıyor.

1960'lar sonrası Kürt hareketine de kısaca değinmeliyiz. Bilindiği üzere Kürdistan'ın aşiretçi feodal yapısı olduğu gibi devralındı. Irak '58'lere kadar bir krallık olarak idare ediliyordu. Yani feodal bir rejimdi. Güney Kürdistan'da ise, geniş bir otonomiye sahip Kürt aşiret ve şeyhleri vardı. Devrimden sonra bunların bir kesiminin İran rejiminden ve dolayısıyla Amerika'dan da yardım alması, bir kesiminin ve özellikle komünist partinin de Sovyetler'den destek alması, yerel burjuvazinin kendine göre politik bir çıkış yapması '60'lardaki Kürt isyanına yol açtı.

Barzani önderliği tipik Kürt şeyh ve aşiret geleneğinin, feodal gücün simgesiydi; en güçlünün o olacağı açıktı ve öyle de oldu. Talabani önderlikli çıkışın ise, kent ara tabakasının, bu arada hızla gelişen küçük burjuva kesiminin öncülüğüne oynayacağı, ama onun da ağa ve şeyh kökeninden güç almadan yaşayamayacağı biliniyordu. Yine komünistlerin durumu vardır ki, onların da dönemin 'kapitalist olmayan yol' teorisine göre bir Irak rejiminin yanında, bir isyanın yanında sallantılı bir durumu yaşayacakları açıktı. Sonuçta bu iktidar savaşımından özellikle ordu içinde daha örgütlü olan Ba-

as Partisi başarılı çıktı. Komünistleri Kürt hareketine karşı iyi kullandı. Kullandıktan sonra da çoğunu idam ederek gerisini attı. Küçük burjuva aydın gelişimini de aşiret önderliğine karşı kullandı. Böylece Barzani önderliğini zayıflattı ve bildiğimiz gibi '75'te İran'la anlaşarak tamamen ezdi. '75'lerin sonlarında artık Irak Baas rejimi oturmuş bir rejimdi. Kendisine karşı geliştirilen direnişler de cılızdı ve daha çok dış destekliydi.

İran-İrak Savaşı döneminde Irak'taki Kürt hareketi çok iyi gelişebilirdi. Ama bilinen hastalıklı önderlik, birden çok güce bağımlı olan işbirlikçi önderlik bundan yararlanamadı. Komünistler, bir türlü bilinen orta yolcu konumlarından kurtulamadılar. Gelişme ve güçlenme imkanını son derece oportünist bir politikayla bertaraf ettiler. Körfez Savaşı'na doğru gelindiğinde, aslında Irak rejimi Saddam önderliğinde Bağdat'ta sıkışıp kaldı. Kürtlerin sonuna kadar iktidar olma durumu vardı. Ama yine bilinen önderlik, son derece ölü, devrimle bağıını çoktan koparmış, dışarıda şu ya da bu gücün işbirlikçiliğine oynamaktan öteye bir yeteneği olmayan durumda kaldı. Barzani önderliği eski aşiret kalıntılarını canlandırmaya, yine klasik olarak İran ya da Türkiye'ye dayanma durumunu sürdürmeye çalışıyor. Küçük burjuva önderlik ise, daha çok emperyalist devletlere açılmak isteyerek, aynı politik tarzla yol almaya devam etti. Komünistler ise reel sosyalizmin çözülüşüyle zaten tanımaz hale gelmişlerdi.

1991 Mart ayında Irak rejimi tüm ordusunu Güney Kürdistan'dan çekmek zorunda kaldı. Halk tümüyle silahlı ve ayaktaydı. Ama olmayan önderlik, devrimden ve halkın iktidarından korkan önderlik tam bir engel pozisyonuna girerek gelişmelerin önünü kapattı. ABD'nin 'Çekiç Güç' kalkanının da devreye girişiyle, bilindiği gibi büyük bir devrimci durum imkanı bir devrimle değerlendirilip zaferle taçlandırılmadı. PKK'nin çabaları da cılız olmaktan öteye götürülemedi. '92'deki yarı teslimiyet biçimindeki sığıntı durumu ve bunun neredeyse teorik ve siyasi bir çizgi haline getirilme çabası, görevli diye yollananların peşmerge ağalığına özenmekten öteye bir rol oynayamamaları, PKK için ciddi bir devrimci çıkı-

şı zorlaştırdı. Geçmişten günümüze gelindiğinde durumun tamı tamına böyle olduğunu görüyoruz.

Peki, bu durumun ana özellikleri nedir? Irak'ta, ABD'nin önderlik ettiği büyük bir ambargo durumu yaşanıyor. Birincisi, rejimin eli kolu bağlanmıştır. İkincisi, aslında Kürt işbirlikçi önderliği yine çok sınırlı çıkarlar temelinde 'Çekiç Güç'e dayanarak yaşatılmaya, hem ondan yararlanmaya hem de ona yararlı olmaya müsait bir pozisyonda tutulmaya çalışılıyor. Halkın ulusal demokratik talepleriyle, hatta halkın normal bir sosyal yaşamıyla bile pek alakası yoktur. Dolayısıyla gün geçtikçe aralarındaki çekişmenin de bir sonucu olarak tecrit oluyorlar. Halk ise orta yerde, devrimci bir önderliğin olmayışından ötürü derin bir çıkmazı yaşıyor. Güney Kürdistan'daki halk kullanıla kullanıla, düşürüle düşürüle, moral değerleri ile oynana oynana tanınmaz hale getirilmiştir. Denilebilir ki, bu halk dünyada devrimci süreç içinde üzerinde en çok oyun oynanan bir halktır. Maalesef acıyla söylüyoruz ki, bu halk yöneticileri sayesinde, Türk işgal birliklerinin elinden bir somun ekmeği almak için oltadaki yeme saldıran yüzlerce balık gibi küçük bir yeme saldıracak duruma gelmiş, kendisini avlayan avcının oltadaki yemine böylesine koşturulacak kadar acı bir duruma düşürülmüştür. Hiçbir işbirlikçi güç bu gerçeği inkar edemez. Yine devrimcilik adı altında faaliyet gösteren hiçbir kişi veya güç bunu başka türlü izah edemez. Kendi halkının bu durumuna seyirci kalanların, bilecek veya bilmeyerek ona devrimci bir iradeyle müdahale etmeyenlerin sorumlulukları, en az bundan birinci dereceden sorumlu olanları kadar ağırdır.

Günümüzde Saddam'ı bu durumdan sorumlu tutmak artık mümkün değildir. İktidar olup olmadığı belli olmayan mevcut güçler "Irak rejimi ambargo koyuyor" diyorlar. Hayır, Irak'ın kendisi ambargo içindedir. Irak rejiminin bu topraklarda bir tek askeri bile yoktur. Bu halkı eğitim ve örgütlemekten alıkoyacak hiçbir Irak baskısı da yoktur. 'Çekiç Güç' ise zaten yardımcılarıdır. Türkiye ile de işleri normaldir. Peki, neden iktidar olamıyorlar? Neden halkın taleplerine bir Güney Amerika veya Afrika rejimi kadar çözüm gü-

cü olamıyorlar? İşbirlikçilik bile belli ölçülerde bir devlet ya da federasyon olabilir. Bu neden gerçekleşmiyor? Görünüşte hiçbir engel yoktur. Mevcut güçlerin yapabildikleri şey, gümrüğe kimin el koyacağı, diğer bazı menfaat durumları varsa onlara kimin el koyacağı kavgasıdır.

Hemen şunu belirtelim ki, biz bu güçlerle ilişki geliştirdik. Bize karşı savaşmalarına rağmen, hala ilişkide olmaya devam ediyoruz. Yine yurtseverlik temelinde, bütün Kürdistan halkının ulusal demokratik talepleri etrafında, Güney halkının daha insani, sosyal, siyasal ve ulusal demokratik çıkarları temelinde büyük bir ısrarla ilişki kurmaya çalıştık. Halen bu ilişkimizi sürdürmeye çalışıyoruz. Kardeşçe, hatta özelliklerini vurgulamaya çalıştığımız Türk özel savaşıyla geliştirdikleri ilişki kadar bir ilişkiyi bizimle de geliştirmelerini istedik. Ama görüyoruz ki, Türk özel savaşının niteliği belli olduğu, hatta Güney Kürdistan'ın varlığını imha etmek ve onu insansızlaştırmak için mümkünse Irak rejimiyle anlaşarak tamamen bitirme doğrultusunda Türk özel savaşının çabalarını gün be gün izledikleri halde, bugün bu güçler birkaç kuruş para, bir çuval gıda, gümrükten iki tarafın yararlanması vb. için yalvarıp duruyorlar. Temel sorunları bunlardır. Bize göre ise, bunlar gündemi saptırmaktır, halkın temel ulusal ve siyasal iktidar sorununa hiç cevap vermemektir. Bunlar yapay bir gündem oluşturarak, halkın temel çıkarlarına aykırı sorunları öne çıkararak, üstüne üstlük halkı çatıştırmak, kendi çok basit şahsi, aile ve dar klik çıkarlarını gözetmekten öteye gidemiyorlar. Hiç şüphesiz halk bundan şiddetle rahatsızdır ve şiddetle çözüm aramaktadır.

Sözüm ona bu federe meclis ve hükümet ettiklerini sananlar, son Güney Operasyonuna seyirci kaldılar. Doğru dürüst sert bir tavır koyup “bu özel savaş şu anlama gelir, tarihte böyle bir özü var, bütün Kürdistan'ı insansızlaştırmayı amaçlıyor” demediler. Bunlar çok somut olduğu halde, tek bir açıklama yapamadıkları gibi, yapanların açıklamaları da “Türkiye bizi niye Ankara'ya çağırıyor?” yönünde oldu. Türk devletini Güney'de biraz sıkıştırdık. Bundan çıkardıkları sonuç, Ankara'ya heyet yollamak oldu. Biz

öteden beri “Ankara’yla ilişkilerinizin olmasına sonuna kadar karşıyız” demedik. Bu ilişkileri geliştirirken sadece Kürdistan’ın kurtuluşu ve devrimi değil, kendi menfaatlerinizi bile dikkate alan bir tutum içinde olun dedik. Çok dar çıkarlar üzerine değil, daha geniş bir iktidarlaşma sorununu tartışalım, Ankara ile ilişkiye girmeden önce, Kürdistan sorununun düzeyini değerlendirelim dedik. Bütün Kürdistan’da, Kuzey’de ve Güney’de gerçek nedir? Kuzey’deki devrimin acil sorunları nedir, Güney’de sorun nedir? Federe meclis veya hükümet deniyor. Ortada bir federasyon var mı? Yoksa neden yok, varsa ne kadar geliştirilir? Geliştirilmesi için nasıl dayanışma ve güç birliği içinde olabiliriz? Yani nasıl geniş bir cephe kurabiliriz? Bu konularda çeşitli mektuplar yolladık, kapsamlı değerlendirmeler de sunduk. Buna rağmen hala ne idüğü belirsiz, muğlak tutumlar içindeler.

Öyle anlaşılıyor ki, halk öyle istediği için bu tutumu göstermiyorlar. Zaten halk çok acil taleplerine ve sorunlarına çözüm istiyor. Birçok ulusal, siyasal, demokratik, ekonomik, sosyal ve kültürel sorun iç içe geçmiştir. Hatta moral sorunu var ve çözüm bekliyor. Bunlar hiç göz önüne getirilmiyor. Büyük ihtimalle Türkiye’nin bazı beklentilerine, “PKK’ye dikkat edin” dayatmalarına cevap ayarlamaya çalışıyorlar. ABD’nin bazı talepleri vardı: “Bekleyin, zayıflayan Irak rejimi düşebilir. Bu rejim düşerse yeni durumlar doğar, sizlerle birlikte değerlendiririz” diyordu. Kaldı ki, Irak’ta belki de gidene yüz kat aratacak yeni iktidarlar gelebilir, ama yine de bunun beklentisi içindeler. Hiç mi bir devrimci faaliyet, bir iktidar çalışması imkanı yoktur? Çokça var, ama sahip çıkmıyorlar.

Güney Kürdistan’da milyonlarca genç işsiz güçsüzdür. Hatta bazıları yanımıza geliyorlar, ama devrim için değil, para ve silah çalmak için geliyorlar. Bu kadar düşürülmüş bir gençliği niye eğitip örgütlemeyelim diyoruz. Ancak kendilerinden ses çıkmıyor. Sadece “onlara düşkün bir yaşam için para lazım” diyorlar. Çok geri bir aile yaşamını örgütlemek için Türkiye’ye yalvarıyorlar, emperyalizme yalvarıyorlar, giderek yarın Irak rejimine de yalvaracaklar. Sonra da ‘bu yaşamı kurtaralım’ diyecekler. Bu yaşamı kurtarmak-

la neyi kurtarabilirsin? Zihnen dağılmışlar, en yüce değerleri bile basit bir çıkar uğruna çığnıyorlar. “Niye bu sorunu görmüyorsunuz?” diyoruz. Sanki bu temel bir sorun değilmiş gibi, diğerlerinin canı çıksın yaklaşımıyla bir avuç çıkarlarını sağlama alıyor ve kendi yaşamlarını kurtarmaya çalışıyorlar. Bu dar ekonomik sorunlarından dolayı, yalnızca Silopi hududunda yüzlerce yoksul köylüyü acımasızca kurşunlara hedef ettiler. Bu hudutlarda ölenlerin sayısı belki de binleri buldu. Yoksul köylü insanların mayınlarla parçalanması bu politikanın bir sonucudur.

Bu insanları gerilla temelinde örgütlememize karşı çıkmasalardı, büyük bir köylü kurtuluş ordusu, bir ulusal kurtuluş ordusu kurabilirdik. Milyonlarca genç var ve sefalet içindeler. Bırakın, bunları devrime çekelim diyoruz. Hayır diyerek bunları birbirlerine kırdırttılar. Temel ulusal talepleri için, asıl düşman için bir araya gelsinler dediğimizde engel çıkarıyorlar. Çünkü onlar için önemli olan Türkiye ile ilişkileridir, Türkiye’den alınacak bir milyon dolardır, ‘Çekiç Güç’ ilişkisidir, onların generalleriyle her hafta düzenli toplantılar yapmaktır, elçiliklerdir, her tür istihbarat örgütünün müsteşarlarıyla ilişkilerdir. Bunlarla sonuna kadar toplantı ve ilişkiye evet derler, ama milyonlarca gencin eğitilerek halk ordusuna alınmasına hayır derler. Yine bunları siyasi bir cephede örgütleyelim, ulusal demokratik bir cepheyi geliştirelim, her şey bunu hem zorunlu hem de olanaklı kılıyor dediğimizde reddediyorlar. Yine böl, parçala, aşiretçiliği körükle, kişiler etrafında savaş ağalığını körükle, varolan olanakları da bunun için seferber et, şu veya bu dış güç istediğinde sık sık birbirleriyle çatıştır yaklaşımı içindeler.

Bu özel savaş rejiminin politikasına alet olmak değil de nedir? Yurtsever demokratik politika nedir? Halkın birliğine gelmek, halkın siyasal birliğine, cephe birliğine gelmek aklınıza gelmiyor mu? Niçin buna gelmiyorsunuz? “Bunların zamanı değil” veya “federe meclis var, federal hükümet var” diyorlar. Peki, bu hükümet nerede? Hiçbir yerde! Kendi içinde işlemezdir, gümrük dışında tek bir fonksiyonu yoktur. O da çatışma nedenidir. Yani parayı kim alacak meselesiyle uğraşiyor.

Halkın birliği siyasal birlik, büyük güç demektir. Şunu hemen açıklayalım ki, milyonlar siyasal temelde birleştirilir ve bir halk ordusu oluşturulursa, Güney halkı tek başına Ortadoğu için bir devrim kalesi olur. Bu, Güney halkının sadece ekonomik sorununun, gıda sorununun çözülmesi değil, moralinin ve siyasal gücünün de doruğa çıkması demektir. Devrime bu kadar muhtaç hiçbir halk olmadığı gibi, dünyada devrimci koşulların bu kadar hazır olduğu bir başka toprak parçası da yoktur. Ama kullandırtmayan, buna gelmeyen, kaderini Çekiç Güç'e ve yarınki ihtimallere bağlamış, gerçekten önderlik demeye dilimizin varmadığı bir konumu işgal eden güçler, bütün çabalarımıza rağmen, bu yönlü bütün önerilerimize hala doğru dürüst bir cevap vermiyorlar. Neden? Çünkü kendi kaderlerini kendileri değil, başkaları çiziyor. Bir de kendilerine dayatılan çok düşkün bir yaşam tarzına takılmışlar.

Oysa koşullar son derece elverişlidir. Bir iktidarsızlık durumu, muazzam bir siyasi boşluk var. Çok iyi biliyoruz ki, böyle bir siyasal boşluk Rus Çarlığı döneminde de oldu. Ekim Devrimi bu boşluktan doğdu ve dünyayı etkiledi. Birçok ülkede böylesi savaş süreçleri boşluk doğurur ve devrimler böyle doğar. İran-Irak Savaşı'nın doğurduğu siyasal iktidar boşluğu sekiz yıl sürdü. '90'dan beri de beş yıllık bir boşluk var. Birbirine eklersek, bu on üç yıllık bir boşluktur. Bir de 1960-70'lere kadar Baas Partisi iktidarının henüz oturmadığı bir boşluk var ki, yaklaşık on yıllıktır. Hepsini toplarsak, yirmi üç yıldır Kürdistan'da bir iktidar boşluğu vardır. Bu iktidar boşluğu bir türlü doldurulamadığı gibi, iktidarsızlaşmak için, halk iktidarının gelişmemesi, ulusal demokratik taleplerin örgütlendirilmemesi ve çokça iddia ettikleri bir demokrasinin Irak genelinde gelişmemesi için ne lazımsa onu yaptılar.

Çok geri bir toplumsal düzeyi ve şahsi çıkarlarını korumak için bunların oynamadıkları hiçbir dünya gücü, yalvarmadıkları hiçbir gerici güç yoktur. Yine birbirlerine karşı da yapmadıkları kötülük kalmamıştır. Ama sıra en hayati ve herkesi kurtaracak onurlu bir çalışmaya, bir devrimci savaşa geldi mi, onu bozmaya bire bir varlar. Hiç şüphesiz bunun nedenleri vardır. Burada yalnızca sosyal

nedenleri saymayacağız, sınıf yapıları gereği böyledirler de demeyeceğiz, yine emperyalizmin işbirlikçileridir diyerek de işin içinden çıkmaya çalışmayacağız. Bu konular böylesi genellemelerle tam olarak anlaşılabilir. Bu yönlü tahliller de yapılmıştır, bunları tekrarlamak istemiyorum. Hiç şüphesiz sınıfsal, aşiretsel ve hatta ailevi ilişkiler ortamı bunları bu duruma getirmekte etkilidir. Bu güçlerin diplomatik ilişkiler adı altında yıllardan beri içine girdikleri ilişkiler var. Emperyalist devletlerle bile mutlak vazgeçemeyecekleri ve hatta gırtlaklarına kadar battıkları ilişkiler var. Bunları bir çırpıda bir tarafa bırakamazlar. Çıkarları için her türlü güce yalvarmaya, onlarla uzlaşmaya da değil, emirlerine girmeye son derece açıktır. Öte yandan devrimci bir durum söz konusu olduğu için, zaman zaman devrimciliğe de ilgi gösterme zorunluluğu duyarlar. Burada önemli olan halkın yığınsal kesimleridir. Halk yoğun aşiretçi, kabileci ve aileci bağlardan ötürü çok geri durumunu bir türlü aşmıyor. Ekonomik ve sosyal sorunlar ve geri kültür düzeyi, onların hızla bir ulusal demokratik bilince kavuşmalarını engelliyor. Yıllardan beri hiçbir devrimci örgüt burada ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışması yürütmediği için, kendisini olumlu yönlendirecek bir inancın sahibi değildir. Bütün bu etkenler birleşince, Güney'deki devrimci durum net olarak anlaşılıyor.

Özetlersek, bu alanda büyük bir iktidar boşluğu var. Çok zayıf güçlerin, iç ve dış güçlerin denetimi var. Halk çok zor bir durumu yaşıyor ve ulusal demokratik talepleri etrafında örgütlenmiş değildir. Bu anlamda yaşanan bir iktidar boşluğu ile birlikte bir kaos söz konusudur. Şu halde devrimci savaş ve iktidar sorunu çözümlenmek isteniyorsa, bu tablodan çıkarılabilecek sonuçlar son derece açıktır. Buraya hızla bir devrimci savaşın dayatılması ve yine bu iktidar boşluğunun çok hızlı bir biçimde giderilmesi gerekir. İşte en önemli sonuç ve dayanılması gereken tez budur. Bu açıdan yalnız dışımızdakiler için değil, partimizin taktiklerini buraya uygulamaktan sorumlu olanlar için de söylüyorum, kim ne derse desin, hangi bahaneye sığırsa sığınsın, hiç kimse burada devrimci savaşı şiddetle geliştirmekten ve iktidar sorununa bir çözüm olmaktan kendisini alıkoyamaz.

Güney Kürdistan’da sözüm ona “iktidar sorununu hallettik” diyen güçlerin ne kadar iktidarsız olduklarını biliyoruz. Devrimle fazla ilişkiye geçmek istemiyorlar. Ulusal demokratik talepler dediğimizde canları sıkılıyor. Hiç olmazsa otonomiye yakalayan bir iktidar durumuna bile girmiyorlar. ‘Çekiç Güç’ komutanlarının ne diyeceklerinin beklentisi içindeler. Hiç kimse bunu başta Güney halkımız olmak üzere hiç kimseye hiçbir gerekçeyle kabul ettiremez. Yarın ‘Çekiç Güç’ gitti diyelim. O zaman bu halk kimlerin acımasız insafına terk edilecek? Neden bugünü değerlendirmesin? Neden kendini ölüm kalım günlerine hazırlamasın? Bu güçlerin bu sorulara cevap vermesi gerekir. Eğer devlet, federe hükümet ya da meclis varsa, neden halkın bu acil sorunlarına hiçbir çözüm bulmuyor? Neden Kürdistan geneline ilişkin tek bir ileri adımın sahibi olamıyor? Demek ki, Güney’de ne devlet, ne federe hükümet, ne de meclis var.

Kaderlerini Çekiç Güç’e teslim edenler, devrimci savaştan çekiniyorlar. Onların devrimci savaş diye bir sorunları olmadığı gibi, gelişen devrimci savaşı engelleme görevleri vardır. Nitekim PKK’nin engellenmesi de özünde budur, yoksa PKK Güney’e el attı diye engellenmiyor. PKK varını yoğunu sarf ederek, orada Güney halkının, Kürdistan halkının, hatta Irak halkının devrimci mücadelesine yardımcı olmak için vardır. Onlar devrimci mücadeleyi geliştirir ve kendi öz güçleriyle ayakta dururlarsa, biz orada bir gün bile durmayız. Bunu çok açıkça söylüyorum. Ama biz her şeyden önce enternasyonalistiz, devrimci mücadelenin geliştirilmesi için oraya girer ve sonuna kadar mücadele ederiz. Biz yurtseveriz. Biz aynı zamanda sınıf devrimcisiyiz, halkın yanında yer alır ve sonuna kadar mücadele ederiz. Bu, devrimciliğin zorunlu bir gereğidir. Kaldı ki, biz buna zorunlu değiliz, bizi buna zorlayan sömürgeciliktir. Kendisi bizden önce oraya birliği dayatmıştır. Kuzey için Güney’i kullanmak, Güney için Kuzey’i kullanmak istiyor. İncirlik’ten uçaklar kalkar, Güney’i kontrol eder. Güney’deki ‘Çekiç Güç’ etrafındaki kuvvetler Kuzey’i kontrol etmek istiyor. Güney modeli Kuzey Kürdistan’a taşırılmak isteniyor. Onlar hem de hal-

kıımıza hiç bir şey vermeden, bizden daha fazla Kuzey'e müdahale etmek istiyor. Bu sözüm ona önderlikler Ankara'da MİT elemanları ve özel savaş subaylarıyla masa başına oturarak, Kuzey Kürdistan'ı devrimden alıkoymanın planlarını yapıyorlar. Fırsat bulurlarsa bunun işbirlikçi örgüt modellerini geliştirmek istiyorlar.

Bunların tayin ettikleri bazı elçiler var, görevlerini başaramamaları ayrı bir meseledir, ama '90'lardan beri bu yönde yoğun bir biçimde uğraştıklarını, yine KDP'nin '65'lerden beri bunun peşinde olduğunu çok iyi biliyoruz. T-KDP, Güney işbirlikçi önderliği tarafından MİT'e teslim edilerek, Kuzey Kürdistan halkını kontrol etmenin aracı kılınmamış mıdır? Hala bunu anlayamayacağımızı mı sanıyorlar? Yine birçok küçük burjuva örgütlenmenin Kuzey'de zorla yaşatılması Güneyli küçük burjuva önderliğin dayatmasıyla değil de nedir? Hatta daha PKK ortaya çıkmamışken, Kuzey Kürdistan'ın içine müdahale edenler kimlerdir? Botan'ı boydan boya kendi cephe gerisi ve gıda alanı olarak örgütleyen Güney'deki KDP değil de kimdir? Halen kendisine bağlı temsilcilerle, sözüm ona T-KDP'yi MİT'le en çok işbirliği içinde tutan Güney'deki KDP değil midir? Öyleyse kim kimin işine müdahale ediyor? Kuzey mi Güney'e, Güney mi Kuzey'e müdahale ediyor? Üstelik onlar bu müdahaleyi haksız ve işbirlikçi temelde, tehlikeli bir biçimde özel savaşa hizmet temelinde yapıyorlar.

Bu mesele söz konusu olduğunda, bu soruları açık sorup cevaplarını almamız gerekiyor. Kaldı ki, bugün biz diğerleri gibi Bağdat'a heyet göndermiş değiliz. İmkan olmadığı için değil, siyasi anlayışımıza uygun bulmadığımız için bunu yapmadık. Hatta gelin Güney Kürdistan meselesini çözelim de demedik. Biz bunu demesini bilmiyor muyuz? Bunu yapacak gücümüz yok mu? Var. Ama bizim de göz önüne aldığımız dengeler ve devrimin çıkarları vardır. Buna karşılık kendileri ne yapıyorlar? Hiçbir dengeyi ve halkımızın çıkarlarını göz önüne almadan, ne idüğü belirsiz her türlü ilişkiye giriyorlar. Kesinlikle Kürdistan halkının aleyhine ve devrimci savaşın tasfiyesine yönelik planlar içine giriyorlar. Bu, suç değil de nedir? Bu, Kuzey halkının olsun, Güney halkının olsun,

kutsal direnme haklarına, onların şehit kanlarına saldırı değil de nedir? Eğer tüm bunlar doğruysa, o zaman şu söylenmelidir: Siz uzun süreden beri özel savaşla işbirliği yaparak Kuzey devriminin tasfiyesi ile uğraştınız ve biz de aslında buna karşı önceden en sert tavrı ortaya koymalıydık. Böylece siz de ya bu faaliyetlerinizden uzaklaşmalıydınız ya da zorla size el çektirilmeliydi. Şimdi biraz bunun hesabını sormaya çalışıyoruz.

“PKK’nin Güney’de ne işi var?” diyorlar. PKK’nin Güney’de çok işi var, mutlaka yerine getirmesi gereken görevleri var. Birincisi, her şeyden önce Kuzey devrimine yönelik komplodan ellerini çekmeleri gerekiyor. İkincisi; zorla, çok haksız ve yapay olarak bölündüğü için yurtseverlik ve demokratiğin gereği olarak, Kuzey ve Güney halkının birliğine, her iki halkın örgütlerinin bir araya gelmelerine, destek ve dayanışma içinde ortak bir savaşıma ihtiyaçları olduğu için, onların Kuzey’de, bizlerin de Güney’de olmaya hem hakkımız hem de ihtiyacımız vardır. Hepimiz aynı ülkenin ve aynı halkın çocukları, devrimci güçleri ve hatta siyasal örgütleriyesek, birlik ve dayanışma için mutlaka yerine getirilmesi gereken görevlerimiz vardır. Amaçlar belirlensin, gelsinler; eğer amaçları doğruysa bütün Kuzey onların olsun. Eğer Güney’de devrimin amaçlarına aykırı bir durum varsa ve şartlar elveriyorsa, hele böyle bir boşluk varsa, bütün Kuzey halkı da Güney halkının imdadına gelmeli ve buranın devrimine katılmalıdır. Bunun önünde kim engel olabilir? Özel savaş rejiminden başka kimler buna karşı olabilir ve kim bu özel savaş politikasıyla işbirliği halindedir?

Çok iyi biliniyor ki, bu özel savaş politikası sadece Kuzey halkına değil, Güney halkına yönelik de bir yok etme hedefini içeriyor. O halde hepimizin devrimci görevlerden ötürü bütün ülke sathında hem bulunma, hem de mutlak savaşıma hakkımız ve görevimiz vardır. Bunun Güneylisi de, Kuzeylisi de, hatta başka milliyetten devrimcisi de eğer birazcık sosyalist ve enternasyonalist hedefleri önüne koyan birisiyse, yine kendi halkının özgürlük sorunuyla ilgiliyse, İran İslam devrimcisi de, Arap’ı da, Acem’i de düşünmek zorundadır; Irak’ın demokrati ve devrimcisi de, Türk’ü de düşün-

mek zorundadır. Ortada böyle bir özel savaş ve faşizm varsa, gerekirse hepsi Güney Kürdistan'da toplanmalı, orada bir devrimin üsünü inşa etmelidir. Öyle ki, bütün halklara bağımsızlık ve özgürlük taşıyınlar. En doğrusu da budur.

Bu sadece hakkımız değil, aynı zamanda vazgeçilmez bir görevimizdir. Yine yalnızca koşullar gerekli kıldığı için de değil, bir ilkeye bağlı olmanın da gereğidir. O halde hiçbir halk açısından buradaki devrimci savaşı geliştirmenin önünde karşı durmak için ideolojik, siyasal ve askeri gerekçe yoktur. Bunun ilkesi de yoktur, pratik tavrı da olamaz. Tam tersine, bir halka ve halkların kardeşliği ilkesine bağlı olmanın, yine özel savaş ve onun faşist ideolojik-politik saldırılarına karşı durmanın gereği olarak, ister ideolojik, ister politik, ister pratik nedenlerle herkesin bir araya gelme, birlik olma ve savaşma doğrultusunda hakları ve görevleri vardır. Özel savaş istemiyorsa, onun dayandığı uluslararası ittifak istemiyorsa, varsın istemesin. Onlar halkımızın iyiliğini, halklarımızın iyiliğini ne zaman istediler ki? Onlar kendi çok sınırlı maddi çıkarları için, gerekirse halkların ölüm fermanına imza koymaktan, sonuna kadar halkların yok olmasına evet demekten başka neyin peşindeler? Eğer gerçek böyleyse, bunlara karşı bizim de sonuna kadar stratejik, taktik, ideolojik ve siyasi haklarımızın gereğini yapmak için birleşmek, dayanışma içinde olmak, savaşı çok yönlü geliştirmek ve bunun için her şeyi ortaya koymak gibi soylu ve gereklerinin yerine getirilmesinin zorunlu olduğu görevlerimize bağlı olmaktan başka hangi tutumumuz doğru olabilir, başka hangi tavra bağlı kalınabilir?

Kürdistan halkının temel ulusal demokratik ve birlik taleplerinin de ötesinde, bugün antiemperyalist olduğunu söyleyen İran İslam Devleti, hatta Irak rejimi dediklerinde samimiyse, bunların da Kürdistan'ın bu parçasında yürütülecek devrimci savaşa karşı değil, destek olmaları gerekir. Dolayısıyla bu rejimlerin gerçek niteliklerini anlamak için, onları da bu devrimci savaşa destek olmaya çağırarak gerekir. Madem bölgeyi emperyalizm siyonizmin etkisinden çıkarmak, en azından zayıflatmak istiyorlar, o zaman gelsinler Kürdistan'daki bu devrimci savaşı desteklesinler, diyeceğiz.

Bu devrimci savaşın sonucunda bir iktidar kurma olanağı var. Kim buna karşı durabilir? Irak'ın bütünlüğü mü bozuluyor? Hayır. Biz burayı Irak için çok iyi bir demokratik birleşme üssü haline getirebiliriz. Demokratik Irak'ı isteyenler de buradaki Kürt iktidarlaşmasını sonuna kadar desteklemek durumundalar. Burada azınlıklar var; Türkmenler, Asuriler, çeşitli din ve mezheplerden olanlar var. Onların demokratik bir federasyonu Irak'ın birliği için neden çok güçlü bir dayanak olmasın? Hatta Araplar için de bu neden güçlü bir demokratik dayanak olarak düşünülmesin? Eğer tutarlıysalar desteklemek zorundalar. Yine İran sonuna kadar antiemperyalist, antisyonist mücadeleden bahsediyor. Bunun en somut tarzda gerçekleştirilebileceği alan, demokratik bir Kürdistan federasyonudur. İran bunu sonuna kadar desteklemek zorundadır.

Dikkat edilirse, ayrı bir Kürt devleti demiyorum, bir Kürdistan federasyonu diyorum. Bütün bölge halklarının ulusal bağımsızlıklarına ve demokrasilerine hizmet edecek bir eşitlik ve özgürlük federasyonu diyorum. Acem birleşmek istiyorsa, işte bir demokratik birleşme modeli, Arap birleşmek istiyorsa, işte bir Kürt federasyon modeli! Daha ne isteyebilirler? O halde söz konusu olan ve geliştirmek istediğimiz, bölge halklarının enternasyonalist dayanışması için de hiçbir endişe duymadan, kendi kurtuluşları için sonuna kadar destekleyecekleri bir devrimci savaş ve onun iktidar modelidir.

Her devrimcinin olumsuz hiçbir gerekçe göstermeksizin, Güney Kürdistan'daki devrimci savaş ve halk federasyonuna, böylesine kilit bir rol oynayan ve çözümlendiğinde bütün halkların kurtuluşuna büyük bir ivme kazandıracak olan bu adıma güç vermeleri gerekir. Zaten dünya enternasyonalistlerinden bahsetme gereği duymuyorum. Çünkü onlar için de aynı ölçüler geçerlidir. Bunlar güç vermezlerse ne olur? Şovenizmin kurbanları olmuş olurlar, savundukları ilkelerin yalancısı olurlar. Antiemperyalizmin ve antisyonizmin ancak lafazan bir temsilcisi oldukları, yine demokrasi lafazanlığıyla kendilerini aldattıkları ortaya çıkar. Oysa bunların en acil ve en gerçekleştirilebilir olan yolu, devrimci bir savaşa girişmek ve onun hızla gerçekleştirilecek iktidarını kurmaktır. Irak'taki mev-

cut rejimin bile, eğer kendisini ambargodan acilen kurtarmak ve bütün Irak halkının sorunlarına bir çözüm bulmak istiyorsa, bu adımı desteklemesi gerekir. İran da ambargoyla karşı karşıyadır, sıkışmıştır. İran'ın, yol almak istiyorsa, bir pencere olarak, bir gelişme yolu olarak buradaki mücadeleyi desteklemesi gerekir. Hele Türkiye'nin bütün antifaşistlerinin, devrimcilerinin ve Suriye'nin bunu desteklemesi gerekir. Bu, politikalarının doğal bir sonucu olarak gerçekleşmek durumundadır.

Devrimci sadece boşluğu dolduran değil, aynı zamanda çelikten duvarları yıkanır

Eğer tüm bunlar doğruysa, geriye şu kalıyor: En iddialı konuşan PKK Önderliği olarak ne yapabiliriz, nasıl yapmalıyız?

Yıllardır değerlendirmeler yapıyorum. Önderlik olarak benim tutumumda en küçük yetersiz bir yaklaşım gösterilemez. Biz, bir numaralı sorumlu güç olarak, burada iğne ucu kadar bir devrimci gelişme fırsatı ortaya çıktığında değerlendirmek istedik. Tek başımıza, mevcut güçlerle ilişkiye kurarak bunu sağlamaya çalıştık. Hatta olası her yeni gelişmede derin bir durum değerlendirmesi yaparak kapsamlı yönelmek istedik. PKK'nin kadro gücünün bunun gereklerini yerine getirip getirmemesi ayrı bir sorundur. Bu kadro gücü Kuzey'de de görevlerinin gereklerini yerine getiremedi. Bu kadrolar en rahat yerine getirilebilecek en hayati siyasal ve askeri görevleri başaramıyorlar. Bu bir kadrolaşma sorunu, bir ordulaşma sorundur. Genelde bu sorunu çözmeye çalışıyoruz.

Güney sorunu şimdi daha acil bir hal almıştır. Güney Kürdistan'daki devrimci savaş, bunun askeri ve siyasal ordulaşması, PKK'nin hem de çok kısa bir sürede acil olarak bazı başarılı adımlar atmasını emrediyor. Ben V. Kongremizden beri çok kapsamlı telefon ve telsiz görüşmeleriyle, broşür biçiminde değerlendirmeler yaparak, buraya neden acilen yüklenmemiz gerektiğini temel bir taktik olarak hemen her gün işleyip durdum. En

küçük bir fırsatı bile yoğunlukla değerlendirmemiz gerektiğini vurguladım. Yine sık sık buraya gelen dost topluluklar oldu. Onlarla bütün konuşmalarımızda, “kendi devrimci mücadelenizi ve kısa süreli iktidara gelme hesaplarınızı yapın” dedim. Yine Çekiç Güç’e kaderini bağlamış güçlere de, “gelin, halkımızı bir halk federasyonu için askeri ve siyasi olarak derinliğine birlikte örgütleyelim” dedim. Hatta maddi ve manevi desteklerimizi sonuna kadar vermeye hazırız, dedim. Ama kaderini yalnızca Çekiç Güç’e bağlamış olanlara değil, bizimkilere de yeterince laf anlatabildiğimizi sanmıyorum.

Kadrolarımız yeteneksizler, dar yaklaşımlarla devrimci anın gerekli kıldığı pozisyonu alamıyorlar. Yani üç metreden boş kaleye gol atamama gibi bir hastalığı yaşıyorlar. Son çözümlerinde aslında bunu da açığa çıkarmaya çalıştık. Bunlar neden bu kadar hastalıklı? Armut pişmiş, hazır, ağzına düşecek, ama koparıp alamıyor. Çok ciddi bir iktidarsızlığı yaşıyorlar. İktidardan anladıklarını sanan en değme kadrolarımız da belki devrimci çalışmadan sıkılmışlardır. Kaldı ki, devrimci çalışmalar altın değerinde çalışmalardır, dağdaki ise daha da yüce bir çalışmadır. Kuzey’den gelmiş, bütünüyle devrime açık bir kampımız var. Buradaki sıradan halktan insanlar bize rapor yazıyor, “bu belaları üzerimizden alın” diyorlar. Böylesi tipler şu anda yoğunca üzerinde durduğumuz, sözüm ona Güney’deki devrimci çalışmalarımız içinde bulunanlardır. Bunlar aynı zamanda sizlersiniz. Bir sigara dumanından vazgeçememe, bir çaydan, bir aile içi yaşamdan vazgeçememe nasıl oluyor? Belki bu siyasi değerlendirmelerin dozajı fazla ağırdır, ama belirtmekten kendimi alıkoyamıyorum. Benim sultan gibi yaşam imkanlarım var, ama yaşayamıyorum. Sigarayı, çayı, şunu bunu bırakın, birkaç lezzetli yemeğin olduğu sofradan nefret ediyorum. Her gün kendime soruyor ve bana gerekli olan savaşı geliştirmektir, diyorum. Hücrelerim benden bunu istiyor. Hücrelerim bizi savaş doyurur diyor. Ama bizim o ruhsuz, hücreleri çoktan çürümüş kadrolarımız, “bizi sigara dumanı doyurur, bizi bir dedikodu ya da bir acı çay tatmin eder” diyorlar.

Yanlış anlamayın, ben bir çaya, bir sigaraya karşı değilim, hatta her gün en iyi yemekleri de yiyin; benim demek istediğim farklı bir şeydir. Altın gibi devrimci bir çalışmaya ilgi yoktur. On beş bin kişilik halk var, tümüyle devrime mal olmuştur, ama gidip bir örgütleyeni yoktur. Birkaç bay ve bayan, fırsat bulsalar, birbirlerine en geri yaklaşımlarıyla o halkı partiden uzaklaştırmayı çok normal bir davranış olarak karşılayacaklar. Bütün Güney halkı devrimci örgüt talep ediyor. Gidip birkaç aileye dayanarak halkın bu beklentilerine cevap vermiyorlar. Oysa şu anda Güney halkına yapabileceğimiz en büyük iyilik, gerçekten PKK'yi temsil edebilecek beş, on tane kadro sunmaktır. Halk için yaşayan, özellikle halkın eğitimi ve örgütlenmesine birincil düzeyde ağırlık veren beş on kadro bugün tarihin seyrini değiştirebilir. Belki devrimci bir savaşın zaferini de yaratabilir. Belki de yüzlerce yıl sonra, bir halkın iktidara gelme ve kurtulma imkanını yaratabilir. Ama bazılarının gözleri o kadar sığ, o kadar bireyci ve o kadar hastalıklıdır ki, bunları görmek bile istemiyorlar. Bir sigara, bir aile evi buldular mı ona atılıyorlar. Bu bir kader midir? Hayır! Bu, görevlerine karşı saygısızlıktır, suçtur! İşte siz şimdi bunu yaşıyorsunuz.

Ben de burada faaliyet yürütüyorum. Burası bizim iktidarlaşma alanımız değildir, misafir olarak buradayız. Ama devrimci eğitim ve örgütlenmeyi görüyorsunuz. Kaldı ki, benim yapmama da fazla gerek yoktur, ben mezarda da olsa rolümü oynarım. Fakat sizler hiçbir devrimci çalışmayla tanışmamışsınız. Mutlak devrimci çalışmaya susamışsınız. Neden bunun gereklerini yerine getirmek aklınıza gelmiyor? Neden bu halktan sıkılıyorsunuz? Devrim geri halklarla yapılır, devrime en çok ihtiyacı olan halklarla yürütülür. Neden onlardan kaçılıyorsunuz? Karnı doymuş zengin, devrime engeldir. Ben buna ancak devrim aleyhtarı ilişki derim. Siz böyle yaşamaya nasıl tenezzül ediyorsunuz? Canınız neden böyle yaşam istiyor? Böyle bir yaşamı bulamadınız mı, neden bunalıma giriyorsunuz? Ayıp değil mi? Halktan yana olmak, biraz yurtsever olmak, doğruyu yapmanız için yeterli değil mi? Gerçekten neyi yaşamak istediğinizi sormaktan kendimi alamıyorum. Kaderini emperyalistlere, basit bir

keyfine, şahsi çıkarlarına bağlayanlar nasıl yaşacaklarını zaten biliyorlar; onlar iyi yer, iyi içerler. Siz halk çocuklarıdır, yoksul bir halkın siyasetini yürütüyorsunuz, parti ilkelerine bağlısınız. Kaldı ki, yakıcı bir savaş gerçeği var, günlük olarak onu yaşıyorsunuz. Bunu neden göz ardı edeceksiniz? Eski peşmerge ağalığına ve geleceklere özentili duymayı veya ondan da aşağı beterin beteri zavallı durumuna düşmeyi kendinize nasıl yakıştırırsınız?

Güney kampları denince, kafası karışmış, psikolojisi alt üst olmuş hastalar akla geliyor, sözüm ona PKK'liler akla geliyor. Bu utanç verici bir durumdur. Fırsat bulursa bir eski ağa taslağı olur, fırsat bulamazsa bunalır, yozlaşıp düşer. İşte özel savaş karşısında devrimci olamamanın, geri kalmanın aşağılık bir biçimi de saflarımızdaki bu yaklaşımdır. Bunun hiçbir antitezi de olamaz. Boşluk var, bütün tarihi koşullar “yürü ya kulum, başarısın” diyor. Peki, neden yürümüyorsun? Ben bile yaptığım bu eğitimi, propagandayı ve örgütlenmeyi kendim için yetersiz buluyorum. Bilinen nedenlerden ötürü halk içine adım atamıyorum. Atsam, benim için bile bir kurtuluştur. Sen neden görevlerine karşı oralı bile olmuyorsun? O dağların doruklarında neden bir eğitim kampı geliştiremiyorsun? Halkın bütün köyleri ve şehirleri bomboştur. Neden eğitim örgütlemiyorsun? Partinin bin bir emekle eline verdiği birkaç kuruş parayı, yetkiyi ve hatta kazandırdığı söylemi bile ya çok kötü kullanıyorsun ya da hiç kullanmıyorsun.

Tarih bu kişilikler için, çok gafildiler ve ihanetten daha kötü işlerin sahibi oldular der. Günü geldiğinde bunlara saygıya da yer yoktur. İyi niyetliymiş, devrim için yaşamış denilebilir, ama bunlar yalandır. O bir gafildir. Devrimci odur ki, sadece boşluğu doldurmakla kalmaz, ortaya boşluk çıkarmak için düzeni yıkar, hem de çelikten duvarları sökerek yıkar. Sen hazır bir boşluğu bile dolduramazsan, neyin devrimcisi olabilirsin? Herkesin bu soruyu kendine yakıcı bir biçimde sorması gerekir. Genelde bütün devrimci sahalar için, özelden çok yakıcı bir hal alan Güney Kürdistan devrimci çalışmaları için kendini tanımlamak zor mu? Bu ana çerçevede içinde sunduğum gerçekleri görmek zor mu? Devrimci militanın özellik-

lerini yakalamak zor mu? Değilse, o halde ne güne duruyorsunuz? Eğer buna da “canımız çekmiyor, gücümüz yetmiyor” diyorsanız, ben de o zaman size çekilip gidin diyeceğim. Böylesi tipler ancak birer soytarı olabilir.

“Partinin yetkilerini kullanacağım, partinin kazandırdığı bazı olanaklar var, onlar üzerinde yaşayacağım” demek de en aşağılık bir suç durumunu ifade eder. Kendini daha da örtbas etmek için bir daha ‘hastayım, psikolojik dengelerim bozuldu’ numarasını uydurursanız, bu suçunuzun iki kat daha artması demektir. Bu gibilerin devrim süreçlerinde değil, normal toplumsal süreçlerde bile toplum içinde yaşamaya hakları yoktur. Bunları ya hastaneye ya da tımarhaneye atarlar. Çok garip, birçok hastanelik veya tımarhanelik tip, PKK’nin yetkileri adı altında kendini bize dayatmış gidiyor. Benim sözüm ona yardımcıları var. Her gün kendilerine neden fethedemiyorsunuz diye bağırıp çağırıyorum. Hastalarımız bizim için özel savaştan, ‘Çekiç Güç’ten veya onların işbirlikçilerinden on kat daha fazla engeldir. Ben bu ilk saydıklarımı hiç de engel olarak görmüyorum, hatta varlıkları bizim için taktik açıdan yardımcılıktır. Asıl engel, yetkiyi böylesine kötüye kullanan, partinin savaş imkanlarını değerlendirmeyen komutan veya sözüm ona militandır. Suç bunlardadır.

Bir devrim, ne kadar olgunlaşırsa olgunlaşsın, çabasız gerçekleştiremezsin. Bir meyve, ne kadar olgunlaşırsa olgunlaşsın, elini vurup dalı çırpmadıkça düşüremezsin. Yine hiçbir lokmayı tutup ağzına koyarak çiğnemen, ne lezzetinden anlarsın ne de midene indirebilirsin. Şimdi bizimkilerin yıllardan beri bana dayattıkları şey şudur: Pişir, düşür, ağzıma koy, bir de benim adıma çiğne, ondan sonra da kendiliğinden mideme insin! PKK içindeki kadronun hali budur. Yıllardır belki dişleri çıkmamıştır, belki elleri fazla uzanıp alamıyor; hele ben koparayım, ağzına koyayım, hatta biraz da ezeyim ki kendiliğinden midesine insin dedim. Yaşları otuzu geçti, eğer hala kesici dişe, koparıcı ele kavuşmamışlarsa, bunlar hasta demektir. Hasta olmadıklarını iddia ediyorsa, o zaman devrim meyvesini koparın diyorum.

Devrim, bir halk için en değerli meyvedir. Bununla bütün halklar doyar, bununla tarih doyar, bununla gelecekte güzel yaşamının bütün olanakları elde edilir. Bütün bunlara rağmen, hiç anlayamıyoruz, çok hastayız, çok perişan durumdayız diyorsanız, gidin, kendinizi kör kuyuya mı atarsınız, Zap suyuna mı, Dicle'ye mi atarsınız, ne yaparsanız yapın, ama karşımıza çıkmayın. Benim en azından “bu çerçeve içinde yaşamaya varım” diyen birkaç devrimciye ihtiyacım var. Yok, “ortam öyle alışmış, herkes herkesin kuyusunu kazıyor, birbirini düşürmeye çalışıyor” diyorsanız, açık söyleyeyim, içimizde de olsa, benim bunlarla hiçbir ilgim ve ilişkim olamaz. Taktik icabı belki şöyle veya böyle davranırım, ama hiç kimse bunlar için benden ne merhamet, ne saygı, ne de sevgi beklesin. Benden her şey istenebilir, ama parti içinde böyle aşağılık durumlara göz yummam, özellikle militan görevler karşısında böylesi kişiliklerin taleplerine cevap vermem istenemez. Çünkü biz eğer militanın pozisyonunu böylesine karıştırırsak temelden kaybetmiş oluruz. Bizimkilerin de karıştırdıkları şey budur.

Bunlar küçük burjuvazinin soysuzlaştırma ve düşürme çabalarıdır. Bugün sınıf mücadelesine çok hazır olan devrimci durumu lehlerine çevirmek için ortamı boz bulanık kılıyorlar. Bunu kesinlikle kasıtlı yapıyorlar demiyorum. Çoğu iyi niyetlidir. Hepsisi de gözü kara PKK'lidir. Ama yine de oldukça hazır ve mutlaka yerine getirilmesi gereken görevlere karşı, özellikle Güney Kürdistan'da çok olgunlaşan devrimci savaş ve iktidar görevlerine karşı kadronun yaygınca yaşamaya çalıştığı şey küçük burjuvazinin bu yönlü bir ruh halidir, onun boz bulanık bakma durumudur, çok laçka ilişki ve örgüt anlayışıdır. Bu duruma bir an önce son vermek gerekiyor. Umarım sorun yeterince ortaya konulmuş ve çözüm konusunda da militan bir çalışmanın hangi tarzda yerine getirileceği açığa kavuşmuştur.

Bir devrimci devrim için vardır. Devrim görevlerinin büyüğü küçüğü olmaz. İdeolojik, askeri ve siyasi görevler her zaman vardır. Biz ortaya çıktığımızda devrimi iki sözcükle başlattık. Bugün çok kapsamlı bir halk savaşını yönetmeye çalışıyoruz. Bende ege-

men olan aynı pozisyon, aynı tavır, aynı yüklenme ve koparma tarzıdır ve değişmemiştir. Değişmişse bile, bu ilerleme ve kesinleştirme temelinde olmuştur. Ortamlar ne kadar olgun ve koşullar ne kadar gelişkin olursa, benim devrimci hamlem de o kadar ivme kazanır. Gerileme, olanakların üstüne yatma yönünde en küçük bir emare bile benim militanlığım için söz konusu değildir. Bu, devrimci halk önderliğidir. Ben çok açık ortadayım. Görüyorsunuz, bir çırpıda berrak stratejik ve taktik düşünme, kendini pratiğin bütün hazırlıklarına katma, tetikte bir mevzilenme, bunların hepsi bende anı anına vardır. Bizi izleme iddiasında olanlar, Önderlik gerçeğimize bağlı olduklarını söyleyenler, tempo ve tarz konusunda asgari bir paralelliği yakalamalıdır. Lafla veya kendini kandırmakla olmaz. Önderlik parti, tempo ve üslup demektir. Önderlik yaşama gücünü devrim için tetikte ve her sorunu çözecek kadar diri ve canlı tutmaktır. Gerisi ikiyüzlülüktür ve bizim de bunlara karnımız toktur.

Siz de bu temel devrimci özelliklerle yaşayın. Diğer bütün bağılıklar sizin olsun, sevgiler ve saygıların hepsi sizin olsun. Ben hiçbir şey istemiyorum. Yeter ki bir devrimci olarak görevlerinize bağlı kalın. Eğer ne de olsa biz böyle büyütülmüşüz, biraz devrim için çalışırız, biraz kendimiz için yaşarız diyorsanız, gidin, kendinizi her yerde satın veya satabilirsiniz, ama bu kişiliği bize sataamazsınız. Ben ne kimseye gelin, benimle devrimci çalışma yapın diye ricada bulunuyorum, ne de kandırmacılığım ve dayatmam vardır. Sonuna kadar gönüllülük temelinde, hem de ısrarla gelen sizlersiniz. O zaman kendinizle çelişmeyin. İstedığınız şeyin niceliği ve niteliği konusunda doğru bir anlayışa ve bu anlayışla yürüme sözünüze bağlı kalın diyorum. Unutmayın ki, Önderlik diyerek geliyorsunuz, ben kendimi size bir önder olarak dayatmıyorum. Ben her zaman bir emekçi, bir çalışan olarak çabalarımı ve iddialarımı sürdürüyorum. Benim dışımda bana adlar yakıştırılıyor. Ama benim özüm çalışma gücümdür, çalışma tarzımdır, tempo ve üslubumdur, yani kendimi var etme gerekçelerimdir. Bu kişilikten taviz vermemi istiyorsanız, bunu yapsa yapsa özel savaş rejimi yapar.

Hele bir de beni önderlik seviyesine çıkartmışsanız ve benden önderlik yapmamı istiyorsanız, gel uzlaşalım, kendi sınıf tarzlarımızı paylaşalım, yaşam tarzlarımızı ve alışkanlıklarımızı, kısaca her şeyimizi paylaşalım diyemezsiniz.

Hayır! Önderlik zafer kazanmış, halklara mal olmuş tarzından taviz vermez. Verirse, halkına en büyük kötülüğü yapıyor demektir. Bir ideolojisi ve siyasi çizgisi varsa, bu kötülüğü ona yapıyor demektir. Farkında olmadan benden bunu istiyorsunuz. Ben çok olağanüstü ölçülerde sizin özlemlerinize, çok geri olan konularınıza, eğitiminize, örgütlenmenize ve savaşçılığımızın gelişmesine ilgi gösteriyor ve destek veriyorum. Sizin anlamadığınız budur. Bunun karşısında siz daha çok mutlak yenilgiye açık, her tür kaybetmeye, saygısızlığa, sevgisizliğe, savaşsızlığa ve mücadelesizliğe açık, hastalıklı kişiliğe onay istiyorsunuz. Ne yaparsanız yapın, isterse- niz karşıma geçip bana karşı savaş verin, ama böyle istemlerle bana yaklaşmayın. Ben açıkça kimseyi de kovmam. Buraya ajan gelir, onunla da çok yerinde ilişki kurmaya çalışırım. Ama bu böyledir diye, herhalde iğne ucu kadar da olsa bir açık bırakacak değilim. Nitekim pratiğimiz böyledir.

Şunu demeye getiriyorum: Özellikle biraz da bizim uzağımızda ve daha çok da Güney parçasında ortaya çıkan Önderlikle oynama tutumuna son vermek gerekiyor. Güney'deki devrimci savaş başka hiçbir tarzda geliştirilemez. Dolayısıyla oradaki çürüme durumlarına son verilemez, olası bir halk iktidarına ulaşılamaz ve sonuçta herkes en kötü biçimde kaybeder.

Güney'de kalıcı siyasi ve ideolojik bir gelişme askeri güçle mümkündür

Bu temel çalışma tarzını anladık, bu tarzı esas alacağız diyorsanız, o zaman yerine getirilmesi gereken güncel, çok kısa bir zaman süresine yayılması gereken işlerimiz var. Nedir bunlar? Bu, ideolojik bir merkez olmaktır. Kaldı ki, Kürdistan'da bunun olanakları ol-

dukça artmıştır. Gazete de çıkarılıyor, radyosu ve televizyonu da var. İstenildiği kadar kitap ve broşür çıkarılabilir. Bizim bütün değerlendirmelerimiz hızla tercüme edilip halka taşırılabilir ve bunların hepsi büyük bir ideolojik gelişmeye yol açar. İstendiği kadar kadro var, kesinlikle maddi imkanlar da var. Halk muazzam eğitim ve örgütlenme istiyor. Erkeği ve kadınıyla yüzlerce kadromuz var. Güney halkının bu geri sosyal aile yapısını, yine büyük devrimci taleplerini ve özlemlerini gerçekleştirmeyi esas alarak, hızla yüzlerce kol örgütlenmesi ve komite oluşturup yayılmalıyız.

Unutmayın ki, siyasal örgütlenmeyi ve eğitimi önleyecek bir devlet yoktur. Engel sadece bizim kadroların zaaflarıdır. Eğer bu çalışma tarzının doğruluğunu yakalamakla bunları giderirlerse, işleyiş esaslarına bağlı kalarak Güney halkını devrimci savaşın gereklerine göre rahatça örgütleyebilirler. Koşullar son derece uygundur; sadece sorumlu kadroyu bekliyor. Bu, askeri bir görev olarak da hayatidir. Güney Kürdistan'da askeri güç olunmadan, kalıcı hiçbir ciddi ideolojik ve siyasi gelişmeye yol açılmaz. Orada gücünüz oranında konuşma durumunuz vardır. İdeoloji ve politika esastır. Ama Güney Kürdistan gerçeğinde bu ancak askeri güçle birleştirildiğinde bir anlam ifade edebilir. Buranın özgünlükleri bunu şart kılıyor. Dolayısıyla askerileşme için bütün dağlık alanlar karargah halindedir, eğitim kampları biçimindedir. Bugün dünyada özgürlük ordularının dış etkilerden ve emperyalizmin etkilerinden en büyük oranda özgür kalınarak gerçekleştirileceği yer Güney Kürdistan'ın dağlık sahalarıdır. Bu dağların hepsinin partimiz tarafından az çok tutulduğunu biliyoruz. Geriye kalan adam gibi hızlı bir eğitime, askeri kişiliği özümsetmeye ve örgütlemeye, kısaca ordulaşmaya girişmektir.

Güney Kürdistan sahası askeri görevlerin en kolay gerçekleştirilebileceği bir sahadır. Kaldı ki, öyle ciddi askeri bir güçle vurulacak hedef de yoktur. Zaten şu anda belki birkaç cılız hedef vardır. Irak ordusu gelmiyor, 'Çekiç Güç'ün ordusu birkaç yüz kişiliktir. Ona bağlı güçler var. Kaldı ki, onların da halk ordusu üzerine geleceklerini sanmıyorum. Bir ihtimal gelebilirler, ama ge-

lirlerse kesinlikle direnebiliriz. '92'de bile bunlara karşı direndik, şimdi mi direnemeyeceğiz? Kaldı ki, halk bunları pek destekleyecek durumda da değildir. Üstelik bunların bize karşı çıkmaları değil, bizi destekleme durumları olacaktır. Halkın da artık temel çelişkiyi anladığı kanısındayız. Aralarındaki çatışmayı durdururlar, temel çelişkiye göre düzenlenirler. O da özel savaşa karşı savaşmalarıdır. Bunları dayatırız. Bunlar daha şimdiden askeri olarak birer yedek güç durumundadır.

Kaldı ki, biz Kuzey'de de devrimci savaşı sürdürüyoruz. Oraya da dayanır ve Güney'i geliştiririz. Güney'de sıkıınca Kuzey'e geçeriz. Bunların hepsi manevra imkanlarıdır. O halde böyle hızla soğuk durumu ve onun boşluğunu değerlendiren ideolojik, siyasi, eğitsel, örgütsel ve askeri, özellikle de eğitsel ve örgütsel toparlanmayı sağlamalıyız.

Gerekirse resmi bir parlamento seçilir, bir hükümet oluşturulur. Eski meclis var, eski federe hükümet var, ona alternatif kurulur. Onlar resmi olsun, biz fiili olanını kurarız. Çünkü onlar boşluğu doldurmak şurada kalsın, onu sürekli derinleştiriyorlar. Gerekli olan gerçek bir halk meclisi ve onun hükümetidir. Bunu geliştiririz. Koşullar resmen el vermezse fiilen geliştiririz. Bütünüyle Güney halkı içinde geliştiremiyorsak, ikili geliştiririz. Onlar iktidarsa, biz de iktidarız. İttifaka gelirlirse tek iktidar, gelmezlerse ikili iktidar, üçlü iktidar oluruz. Bunların hepsi alternatiftir. Bütün bunlar göz önüne getirildiğinde, Güney'de devrimci savaşı geliştirmemiz gerektiği ortaya çıkıyor. Çok zengin taktiklerle, ideolojik, siyasal, eğitsel, örgütsel ve askeri açıdan savaşmalıyız. Gerektiğinde tek başına, gerektiğinde üçlü iktidar odakları biçiminde iktidar boşluğunu görmeliyiz. Yine zengin bir anlayışla, giderek iktidarlaşmaya doğru adımlar atmalıyız.

Bu belli bir süre dahilinde neyi gösterecektir? Bu, bölge dengesinin değiştiğini, başta Irak'ın dengesinin ve Kürdistan için dengelerin değiştiğini gösterecektir. Bu denge değişirse, şüphesiz yeni dostlar, yeni düşmanlar ortaya çıkar. Dostlarımızın da, düşmanlarımızın da sayısı artabilir. Yeni taktiklere gereksinim doğabilir. Bir

devletle daha iyi ilişkiler kurulur, birisini karşımıza alırız. A yerine B geçer, B yerine C geçer. Bu, somut durumun tahliline bağlıdır.

Biz bölge halklarıyla eşitlik ve özgürlük temelinde birleşmek istiyoruz. Irak halkı mı birleşmek istiyor, buyursun birleşelim. Bunu destekleyen devlet mi var, varsın desteklesin. Karşı çıkan mı var, halk ordumuz kurulmuştur, üzerine gideriz. Türk ordusuyla birlikte üzerimize tekrar mı gelir, gelsin. Nihai hesaplaşma için, ikinci bir Güney Vietnam'ı da Kürdistan'da gerçekleştirmiş oluruz. Gerçek veya olası gelişmeler biraz da bunu gösteriyor. Kuzey Vietnam küçük bir parçaydı ve iktidar geçiciydi. Daha çok da Güney savaşı için kullanıldı. Ama Güney'de verilen tayin edici savaş, Vietnam'ın tümünü kurtuluşa götürdü.

Türk devleti, bilinen tarihi, sosyal ve siyasal nedenlerden ötürü Kuzey'i sonuna kadar tek başımıza kurtarmamıza fırsat vermeyebilir. Türkiye'yi de yine Kürdistan'dan ayrı tutabilir. Gelişmeler bunu gösteriyor. Kuzey'i ayrı tutmak isteyecektir. Ama biz devrimcilerin de taktikleri vardır. Onu parçalı kılıp Güney'deki federasyonun üzerine çekerek, kendi deyişleriyle biraz daha batağa batırarak, Kuzey Kürdistan'ı da, Türkiye'yi de neden kurtuluşa götürmeyelim? Bu devrimci taktik Türk devletini daha şimdiden tir tir titretiyor. Gerçekten Türk devletinin gelmesini isterim. Gelmesi gelmemesinden iyidir, gelmemesi de gelmesinden iyidir. Gelmezse işimizi yürütürüz, gelirse bütün Kuzey'i ve Türkiye'yi ondan kurarız. Onu böylesine bir çıkmazın içine sokmuşuz.

Devrimci taktikler yaratıcıdır. Bizim en yaratıcı taktiklerimizden birisi, Güney Kürdistan'a yönelik bu devrimci savaş ve iktidar taktiğimiz olabilir. Eğer başarı sürdürülürse, ardından büyük bir devrimci odak olarak tarihi rolünü oynayabilir. Filistin devrimi zor bela birtakım kazanımlar elde etti, ama başaramadı. Hatta Ortadoğu'daki ilerici yönetimler fazla başaramadılar. Ama Kürdistan devrimi hepsine yetecek kadar başarabilir.

Biz parti olarak kuruluşumuz üzerine her zaman şunu söyledik: Mezopotamya uygarlığın beşiğidir. İnsanlık burada toplumsallaşma ve uygarlaşmayla tanışarak gelişme yoluna girdi. Sınıflı toplum

burada başladı. Eşitlik ve özgürlük temelinde ikinci büyük gelişmeyi neden tekrar Mezopotamya’da, Zagroslar’ın eteklerinde başlatıp başarmayalım? Fırat-Dicle havzasını, ovaları ve dorukları büyük bir insanlık devrimi için neden kullanmayalım? Bunun kadar heyecan verici bir devrim daha düşünülebilir mi? Bu kutsal toprakları, bu insanlık beşiğini, halkımız ve Ortadoğu halkları gibi gerilikleri nedeniyle emperyalizm karşısında düşmüş ve cüceleşmiş halklar gerçeğine karşı her yönlü büyümeyi, hem tarihlerine ve uygarlıklarına yaraşır, hem de büyük eşitlik ve özgürlük iddialarına uygun yeni bir başlangıcı gerçekleştirmek için, o soylu heyecanla neden bir kez daha değerlendirmeyelim? Onun savaşımını neden vermeyelim, bu savaşımın yeni insanını ve onun yeni toplumunu neden kurmayalım?

Dünyada bugün bundan daha heyecan verici bir düşünce olmadığı gibi, bu düşüncenin ürün vermesi için de böylesine olgun ve elverişli topraklar ve böylesine hazır insanlar yoktur. Her şey bizi bu topraklarda büyük bir coşkuyla insanları eğitmeye, örgütlemeye ve savaştırmaya, mutlak muhtaç oldukları, belki de bin yıllardır özlem ve heyecanını yüreklerinde ve hayallerinde düşünüp duydukları bu büyük kurtuluşa sevk etmeye zorluyor. Bu hedefler doğrultusunda sınırlı bir başarı bile bir insanı ömür boyu yaşatmaya yeter.

Bizim çağrımız, tekrar bu temelde devrimci görevlerimizin üzerine gitme ve özellikle yakıcı bir hal alan Mezopotamya’nın, Güney Kürdistan’ın bereketli topraklarına ve ancak devrimle kurtulabilecek insanlarına devrimi taşıma, onun savaşımını verme ve kazanma çağrısıdır.

Haziran 1995

Güneyli halkımız tarihsel bir adım olarak demokratik federasyonlaşmanın eşiğine gelmiştir

Toplantımızı, Güney Kürdistan'daki halk savaşı, iktidar sorunu ve bunun pratik adımlarının atılması konularına ilişkin gerçekleştireceğiz.

Gelen arkadaşlar, kısa bir süre içerisinde PKK gerçeğini birçok yönden görüp tanıdılar. Gerek savaşta gerekse çalışmada başarıyı getiren özellikleri, yine devrimci yaşamı ve devrimci üslubu görüp tanıdılar. Arkadaşlar eğer halka ve kendilerine güvenirlerse, bizim de yardımlarımızla büyük adımlar atabilir, Güney'de de yeni bir devrimci hamleyi başlatabilirler. Kendileri partiden ve bizden yardım istiyorlar. Biz buna bin defa hazırız. Fakat tüm arkadaşlarımız için korkumuz, bir kez daha kendilerini kandırıp güçlü ve yerinde adımların sahibi olmayı bilmemeleridir. Şu an arkadaşlar açısından da taşıdığım korku budur. Aylarca da kalsalar, ben hizmet etmeye hazırım. Ama bana göre akıllı bir insan bir günde, hatta bir toplantıda bile hayati sonuçlara ulaşabilir. Uzun süreli tecrübelerime dayanarak diyebilirim ki, bir insan her şeyden önce “bu çalışmayı ben yürüteceğim, bu benim işimdir. Ruhum bu çalışma dışındaki hiçbir şeyi kabul etmiyor, başarıdan başka bir şey kabul etmiyor” der, kendini böyle görür ve kendi hakkında bu görüşe ulaşırsa, diğer konularda yardımcı olunabilir. Bir taş bile kendine yardımcı seçebilir, hainleri ve düşmanı bile kendine yardımcı haline getirebilir.

Kişisel tecrübem bir gerçekliği daha ispatlamış bulunuyor. Ben

çalışmamı ve savaşımlımı savaştığım güçlerle güçlendirdim. Şunu iyi bilin ki, Kürt halkı uyumuş, ölmüştü. Arkadaşlarımın da güçlü adımlar atması mümkün değildi. Bundan dolayı ağırlığı düzene verdim, düzene karşı başarıyı sağladım, taktikler ürettim. Önderliğin diğer büyük bir özelliği de, halkı çok düşkünse ve arkadaşları da çok zayıf olursa, işleri karşı tarafla yürütmesidir. Kişisel çalışma ve tarihi rol, yükümü ağırlaştırmamı ve kendimi güçlendirmemi gerektiriyordu. Bütün adımların başlangıcında tek başıyım. Ankara'da küçük bir grup çalışmasına başlarken de yalnızım. Arkadaşların şu an oluşturduğu gruptan yüz kat daha küçük bir grupta işe başladık; hem de tek başına, olanaksız ve halsiz başladık. Şimdi bu arkadaşlar için en önemli şey kendine güven sorunudur, 'bu adımı atacağım' demeleridir. 'Kürdistan'da, bu halkın arasında bu başarı adımı atacağım' diyebilmeleridir. Eğer öyle olursa, bunun için bir kişi de yeterli olabilir. Bir komitenin yapmadığını gördüğünüzde, bir kişi 'ben yapacağım' desin, o zaman yüz defa komiteler oluşturabilir. Baktınız komite yapamıyor, onun tüm çalışmasını da üstlenin ve yapın. Baktınız ki etrafınızdaki herkes uyuyor, o zaman kendinizi uyanık kılın. Baktınız ki arkadaşlarınızın tümü bir yanlıgıyı yaşıyor, siz kendinizi müthiş doğruya verin.

Kırk yıldan fazladır devrimci hamle içerisinde olan Güney Kürdistan, şimdi boğdurulup düşüşü sağlanıyor ve ölümü gerçekleştiriyor. Çok yazık ve bu büyük bir kötülüktür. Bunlar kimin eliyle oluyor, bundan kim sorumludur dersiniz, hepiniz sorumlusunuz derim. Kötü insanlar her tarafta bulunur, düşman her yerde var. Buna mukabil, düşmana karşı olanların da güçlü bir biçimde ayağa kalkması gerekiyor. Sorumluluğu kesinlikle dışta aramamak, dışı yüklememek gerekir.

Arkadaşların faydalanabilmesi için kendi tecrübelerim üzerinde duracağım. Dürüst insanlarla her zaman çalışmak istedim, onlara yardımcı olmak istedim, birçok partiye yardımcı olmak istedim. Baktım ki olmuyor, her ne kadar yardımcı olsam da bir adım atmaları mümkün değil, bunun üzerine ağırlığı kendi çalışmalarımaya verdim. Çalışmalarımı yıllarca tek başıma büyük bir sabır, büyük bir

duyarlılık ve sonuç alıcı bir üslupla yürüttüm. Siz bu yaşamın mümkün olmadığını söylüyorsunuz. Eğer bu yaşam mümkün de-ğilse, kurtuluş da mümkün olamaz. Devrimci bir yaşamı kendinize hakim kılmazsanız, kurtuluştan ve hele hele özgürlükten bahsetme-niz mümkün olmaz. Kendi kişiliğinizde ölümü kabul ettiniz mi, dü-şüşü ve yenilgiyi kabul ettiniz mi gittiniz demektir. O zaman hiçbir şey istemeyin, hele yaşamı hiç istemeyin.

Bunun dışında, buraya kadar büyük zorluklarla, ölümü göze alıp da gelen arkadaşların burada birçok doğruyu almaları lazım. Bir-kaç doğruyu almadan ülkeye gitmeniz, halkın arasına girmeniz acıklı bir durumdur ve insanın zoruna gidiyor. Bu arkadaşlar neden başaramadılar? Sadece Güney Kürdistan'a gelen arkadaşlarımızdan değil, Güney'de çalışma yürüten tüm arkadaşlarımızdan da memnun değilim. Devrimci yaşamda düşmüş, kaybetmiş tipi ifade ediyorlar. Kahramanlık rolünü oynamasını bilmiyorlar. Düşkün bir yaşamla çok meşgul oluyorlar, taviz veriyorlar. Sorunlara çözüm olma gücünden yoksunlar. Bundan dolayı büyüyemiyorlar. Güneyli halkımız, orada bulunan partililer, çalışmalarımız ve savaşımımız başarıya ulaşmıyor.

Önderliğiniz olarak benden doğruları göstermemi istiyorsunuz. Ben de kaç gündür bu arkadaşlara neler verebilirim diye düşünüyör, nasıl yardımcı olabilirim diyorum. Maddi yardım hiç zor olmayan bir yardım türüdür, yapılabilir. En büyük yardım, her şeyi arayan, hiç kimsenin durduramayacağı, ne özel savaş rejiminin, ne işbirlikçile-rin, ne halk arasındaki tüm hastalıkların, ne de parti içindeki yetmez-lik ve engellemelerin durdurabileceği her şeye kadir bir insan yarat-maktır. Size gerekli olan budur. Ama bu kişiliğe nasıl ulaşacaksınız? Kişilik sorunlarını çözme konusunda sorunlarınız var. Nasıl bir kişi-lik? Bunu kendimizde nasıl yaratabiliriz? Bu kişilik ne yapmalı?

Yaptığımız yardımların boşa gitmesine neden izin veriyorsunuz? Buna izin vermeyin. Hiçbir şey yapamadığımız ortadadır ve sonu-nuz da ölüm oluyor. Sebebi de hiç kimse değil, siz kendinizsiniz. Bu arkadaşlarımız neden kendilerini büyütmesini bilmiyorlar diye gece gündüz düşünüyörüm. Onları bundan alıkoyan engel nedir?

Ulaştığım sonuç, kendi kendilerinin engel olduğu gerçeğidir. Hiç kimse veya hiçbir şey değil, en büyük engel kendileridir. Devrim olayı üzerinde çok derinleştirdim. Kişiliğimde hem teorik, hem de pratik olarak müthiş bir derinlik var. Ortaya çıkardığım sonuç, kişinin temel olduğu, eğer kendi üzerinde durursa halledemeyeceği ve altından kalkamayacağı sorunun olmadığıdır. Bir devrimin sorunları ne kadar ağır olursa olsun, yine de başarıya götürebilir. Bu, pratikte de kanıtlanmıştır.

Kürdistan’da başarıya ulaşan her şey, derinleştirdiğim kişilikle yüzde yüz bağlantılıdır. Bu derin kişilik olmasaydı Kürdistan yok olurdu. Kürdistan’da, hem Güney’de hem Kuzey’de on, on beş yıldır mücadelenin yükselmesi, yine yüzde yüz hem parti içinde hem de kendi kişiliğimde yürüttüğüm bu kişiliklere bağlıdır. Kürdistan’ın ’80’den sonra bu özelliklerle inşa edildiğini adım gibi biliyorum. Bundan sonra siz hepiniz gelişebilirsiniz. Bu kişilikle olacaksınız. Başlangıçta mücadele alanımız dardı, bize yardım edecek kimse yoktu. Fakat ‘kaçış da çare değil, teslimiyet de’ diyerek kendime yükledim. Başkalarına gücünüz yetmiyorsa kendi kendinize yeterli olmalısınız. Başkasıyla çalışmadınız mı, kendinizle yetineceksiniz. İnsanoğlu büyük bir güce sahiptir. Kendini doğru yola koyan ve çalışan bir insan tek başına tüm düşmana bedeldir. Bir devrim için sadece beş kişinin bu seviyeye ulaşması yeterlidir. Bu beş kişi elli kişiyi, onlar da beş bin kişiyi yürütürse devrim yürür. Her biriniz kendinizi bu yönlü hazırlayabilirsiniz. Bu imkan hepinizin elinde mevcuttur.

Çok ucuz bir yaşam sürdürüyorsunuz. Beyninizi gidip eski yaşamla meşgul edeceksiniz. Karmakarışık bir ruhunuz var, bunu çözümlendiğinizde ne kadar alınıp satıldığının belli bile olmadığını göreceksiniz. Kapalı bir ruh devrimi nasıl geliştirebilir? Ailesel ve yerel sorunlarınız var. Bunların içinde boğulup gideceksiniz ve sonuçta başaramayacaksınız. Devrim yücelmeyi gerektiriyor ve bu da ancak bağımsız bir ruhla olur. “Bu küçük sorunlara, küçük çalışmalara tenezzül etmem, sürekli büyük işlerle uğraşırım, devrim başarıya ulaşıncaya kadar duramam” diyeceksiniz. İşlerim yolunda

gitmedi mi, kendimi yaşıyor saymam mümkün değildir. Savaşsız ve başarısız bir kişi ne uyur, ne yer, ne yürür, ne de yaşar. Şu an size gerekli olan, yüzde yüz başarı sahibi olan bir kişiliktir. Kendinizi bu seviyeye ulaştırdınız mı, ‘başarısız hiçbir şey kabul edilmez’ şiarını kendinize esas alıp yürüdüğünüz mü, her şeye kadirsiniz demektir. Yaşamınızda sizi meşgul edebilecek başka ne olabilir ki?

Devrim adına, sosyalizm adına bu kadar yıl uğraşmışsınız, ama kendinizi işlere güçlü verip başarı sahibi olamamışsınız. Kendini bu kadar yıl devrimci düşünceye, devrimci ideolojiye vermiş birisinin ‘bir şeyler yaptım’ demesi gerekir. ‘Bir şey yapamazsam kendimi affedemem’ demesi gerekir. Bir ömür kaybetmişsiniz, ama buna razısınız. Bir insan için en kötüsü budur. Ömür gitmiş, ortada devrim yok, her şey kaybediliyor, siz ölüme hazırlanıyorsunuz ve buna razı oluyorsunuz. En büyük yanlış, yaşamın bu biçimiyle yürütülebileceğini sanmaktır. Ne benim için ne de halk için yaşam böyle yürüyemez. Ben büyük bir kararın ve yürüyüşün sahibiyim. Kürt halkının da bu kararın takipçisi olduğunu görüyorsunuz. Yaşamımız bu doğrultuda yürüyor, benim kişiliğim tamamen böyledir. Çünkü benim hakimiyetim budur, kişiliğim budur. Bunun dışındaki hiçbir şeyi kabul edemem.

Bir köye giriyorsunuz, köylüler size gülüyor; küçük bir mıntıkaya giriyorsunuz, gülünç durumlara düşüyorsunuz. Hiçbir şeyden haberiniz yok ve yaşadığınızı iddia ediyorsunuz. Bu büyük bir kandırmaca ve yanılgıdır. Bunu kabul ediyor, adeta uyuyorsunuz. Bu tutum ve davranışların hiçbiri kesinlikle doğru değildir. Bunu sadece Güneyle arkadaşlar için değil, tüm arkadaşlar için söylüyorum. Yaşamınızda varolan birçok şeye razısınız. Halbuki insanın her şeye razı olması mümkün değildir. Ben yüzde bir kendimden razıyım, yüzde doksan dokuz razı değilim ve bunlara karşı savaşıyorum. Bu, yaşamımın bir üslubudur. “Bu kadar başarın var, bu kadar imkanın var, niye razı değilsin?” diyebilirsiniz. Değilim. Baştan beri karşıma sürekli kötülükler, yanlışlıklar, çirkinlikler ve hatalar çıkmış. Nasıl razı olayım? Bu kişiliklerden razı değilim, kendimden de razı değilim. Kendime bakmaya bile korkuyorum. Çünkü

kendimi çok ayıplı görüyorum. Halk, “Başkan şöyle, Başkan böyle” diyor, beni çok büyütüyor. Ama ben kendi kendime heval, ayıp değil mi, ne diye kendini bu durumda bırakıyorsun, yarın sabaha kadar acaba kendimi nasıl düzeltebilirim, diyorum.

Arkadaşlarımıza bakıyorum, benden bin kat daha zayıf oldukları halde, benden bin kat daha fazla kendilerinden memnunlar. Biz işte burada kaybediyorsunuz. Bir Kürt insanının kendisinden razı olması mümkün değildir. Elinde ülkesi yoktur, hiçbir şeyi yoktur, dünya alemin rezilidir. Böyle bir durumdayken kendisinden nasıl razı olabilir? Razı olmadığı zaman da bunu kendisi için ölüm sayıyor, hemen ölüme yöneliyor. Ölü bir yaşamı, ölü bir insanı kendilerine layık görüyorlar, ayakta birer ölüdürler. Bu yaşama karşı, devrimciliği ve yüceliği geliştirmeliyiz. Başınıza bela ettiğiniz bu yaşamdan uzak durun. Bu yaşam bize ait değildir, bu daha çok sistemin eliyle oluşmuş bir yaşamdır.

Devrimci yaşamın temeli kendini yeniden yaratmaktır

Kişinin kendini yeniden yaratması, oluşturması ayıp bir şey değil, ayıp olan, eski pislikte ve eski kafalılıkta ısrar etmektir. En büyük ayıp budur. Devrimcilik nedir? Devrimcilik sistemin halkının ve ülkenizin zararına dayattığı şeyleri kabul etmemek, buna karşı varlığını korumak ve yeniden yaratmaktır. Beni çok çirkinleştirmişler, kendimi güzelleştireceğim; beni anlayışsız kılmışlar, kendimi anlayışlı hale getireceğim; beni bilinçsiz kılmışlar, kendimi bilinçlendireceğim; beni çaresiz kılmışlar, kendimi çare haline getireceğim demektir. Devrimcilik budur. Ama size baktığımda, üslubunuzun devrimci bir üslup olmadığını görüyorum. Sürekli Allah’tan kurtuluş bekler bir haldesiniz. Bu doğru değildir, bu devrime karşıdır. Devrimci yaşamın temeli, kendini yeniden yaratmaktır. Siz kendinize yardımcı olmazsanız kim size yardım eder? Kendinize en büyük yardımı siz yapacaksınız.

Bu arkadaşlarımızı ne yapalım diye gece gündüz düşünüyorum. Karşımızda sürekli çaresizleri oynuyorlar. Oysa her birisinin birer kahraman gibi olması gerekir. Acaba kahraman olmak mümkün mü? Kahraman olmazsak, başka türlü kaç para ederiz? Kahramanlık rolünü oynamazsak kaç para ederiz? O zaman yediğinin, içtiğinin ne değeri olur? Evinin ve ailenin değeri ne olur, yaşamının değeri ne olur? Bu noktada size devrimci ruhu tanıtmak istiyorum. Burada sorunlarınız olabilir. Size dünyayı da verseler, birçok imkanınız da olsa, bununla yetinmemeniz ve buna razı olmamanız gerekir. Birçok yönden kendimi tanımam ve yeniden yaratmam lazım, diyeceksiniz.

Bunu neden söyleme gereği duyuyorum? Çünkü geldiğiniz yerde, Güney’de ağır kişilik sorunları var. Esas rolü oynayacak birkaç tarihi kişilik çıkmazsa, hiçbir şey halledilemez. Arkadaşlarımızdan da birkaç güçlü arkadaş çıkmazsa, oraya iki bin arkadaş da göndersek yine sorun olurlar. Bunun için sürekli birkaç kişiyi nasıl yaratalım diye düşünüyor ve bununla uğraşıyorum. Birkaç kişiyi yaratalım diye, bin defa rica minnet ediyorum. Her konuda tutarlı, ön açıcı, vurucu, kötüyü yanlış yok eden birkaç kişiliğin yetişmesi gerekiyor. Bu olmazsa, Amerika’nın tümü Güney’in yardımına koşsa da, hiçbir şey yapamaz. Bu sadece ölümdür, katliamdır.

Güney halkı sürekli “başkaları bizi beslesin” demesini öğrenmiştir. Emperyalist-kapitalist bir dünya insanı beslemez, insanın canını çıkarır. Güney’deki önderler, Güney halkının kaderini emperyalizme teslim etmişler. O emperyalizm ki, bir kuruş para için binlerce insanı katlediyor. Tarih bunu ispatlamıştır. Güney önderleri bunu neden anlamıyorlar? Bunlar “Amerika’nın yardımı olmazsa, bir gün bile yaşayamayız” diyorlar. Bu en büyük yalandır, en büyük kandırmadır. Katliamın en büyük nedeni bu görüştür, bu önderliktir. Hepiniz bu durumdasınız. Kapitalizm insanları korumuyor, birkaç kuruş para için halkları katlediyor. Ama sizin orada hakim olan siyaset, kapitalizmin halkları koruduğunu söylüyor. Şimdi de kendini Türk faşizmine teslim ediyor. Yine tarihte ispatlanmıştır ki, Türk faşizmi, Türk barbarlığı bin yıldır halkları katlediyor, halk-

lara yardımcı olmuyor. Verdiği birkaç kuruş para, balığı sudan çıkarmak ve yemek içindir. Bu da yardım değildir. Ama Güney önderliği bunun yardım olduğunu savunuyor.

Siz işte bu yanılgılar içinde yaşıyorsunuz. Temel sorunuz budur. Kendinizi sistemin eline veriyor, ondan kurtuluş istiyorsunuz, nasıl kurtulacaksınız? Adam kendini kan emicilerin eline vermiş, “beni, çocuğumu, karımı korusunlar” diyor. Yapmayın, bundan siz sorumlusunuz, sebep kendinizsiniz. Durumunuza acıyoruz. Bu önderlik ve siyasetle ancak katledilirsiniz. Sözüm ona emperyalizm yardım ediyormuş. Ne yardımı? Benim yardımım savaşı ve çalışmaları geliştirmedir. Diyelim ki, onların dediğini yaptık. Savaşsız ve çalışmasız, bağımsız bir yaşamı garantilememiz mümkün olur mu? Kürtler için en büyük çalışmayı yürüten benim. Madem Amerika da Kürt halkının koruyucusudur, o zaman beni neden dünyadaki en büyük tehlike olarak görüyor? Beni böyle değerlendirirken, diğer önderleri de kendine en yakın yardakçı sayıyor. Emperyalizmin bu yaklaşımı kesinlikle Kürtler için değildir, Kürtlerin ölümü içindir.

Güney Kürdistan’da hem altta, hem üstte, siyasette ve toplumsal yaşamda ölüm ve katliam işaretleri vardır. Eğer kendinizi yaratıp büyük bir güçle bunu engellemezseniz, hiçbir şeyin sizi iflah etmesi veya kurtarması mümkün değildir. Çocukluk yapmayın. Arkadaşların kişiliğine bakıyorum, tamamen sarhoş bir kişilik görüyor ve yine şaşırıyorum. Bir sigara için kendinizi kaybediyorsunuz. Tüm arkadaşların durumu böyledir. Ölüm darbesi altındasınız, sizi katlediyorlar. Neden çare olamıyorsunuz? Bir sigaradan aldığımız zevki, altın gibi bir çalışmadan alamıyorsunuz. Nedir bu altın çalışma? Bu, devrim çalışmasıdır, bağımsızlık çalışmasıdır, düzen karşısında başarı çalışmasıdır. Bundan rahatsız oluyorlar, kimse bunu yapmıyor ve bir de yaşamak istediklerini söylüyorlar. Bunlar doğru değildir. Halkçı, dürüst, yurtsever ve istekli arkadaşlar, eğer eşitlik ve özgürlük konusunda bir karara varmak istiyorlarsa, artık bazı şeyleri anlamaları gerekiyor.

Yerinizde durmayın, zehir gibi olun, cıva gibi olun. Böyle olmazsanız sorunlar çözülmez. Ben bu halimle bile kendimden mem-

nun değilim. Çok zorlanıyorum, daralıyorum. Yüzde yüz düzenin dayatması olmasaydı, yüzde yüz çalışmam gerekmeseydi, bu biçimiyle burada bir saat bile duramazdım. Düzenin oyunlarına gelmek istemiyorum. Sizlere ve dostlara fırsat açılıns istiyorum. Bundan dolayı kendimi burada kalmaya mecbur hissediyorum. Kahramanlık işleri dağlarda, halkların arasında büyür ve siz böyle bir ortamın içindesiniz. Dağlar yanınızdadır, halk yanınızdadır, fakat siz kendinizi kaybetmişsiniz. Çok esef ediyorum. Ben burada bu çalışmalarını nasıl yürütüyorum? Burası halktan ve ülkeden uzak olduğu halde ben rolümü oynuyorum. Bizimkiler devletleşme imkanının olduğu dağlara gidiyorlar, serhildanların gerçekleştirilebileceği yerlere gidiyorlar ve kayboluyorlar.

Kendimizi kandırmayalım, insan böyle ıslah olmaz, insan böyle kurtulamaz. Ben, devrim yapın demiyorum. Devrimciliği, yoldaşlığı ve önderliği siz istiyorsunuz. Bazı arkadaşlar benden öyle şeyler istiyorlar ki, bunlar tamamen kaybetmeye, tamamen düşmeye yöneliktir. Dua edin ki, ben insanları kandırmıyorum. Kürt insanına, ‘merhaba, nasılsın’ dedin mi, hemen kendini kaybediyor. Ben bu konuda hassasım. Karşımdaki insana birkaç dürüst şey vermedim mi, o insanı bırakmam ve kandırmam. İmkanlarım ölçüsünde ona birkaç doğru şeyi öğretip bir şeyler veririm. Benim büyüklüğüm başka şeyde değil buradadır. Ama sizlere bakıyorum, her dakika birbirinizi kandırıyorsunuz. Çocuklukla, kadınlıkla, köylülükle, burjuvalık ve ağalıkla birbirinizi kandırıyor ve buna da yaşam diyorsunuz.

Benim en büyük savaşımlım, kendimi düşmekten uzak tutmak. İnsanların zayıflıklarından, arkadaşların yetmezliklerinden ve sistemin darbelerinden uzak durmaktır. Kendimi bu birkaç görüş temelinde oluşturdum, yürüttüm ve büyüdüm. Zaten büyüklük ancak böyle olur. Arkadaşlarımız şaşkındır. Ama biz Kürtlerin sorunu bu değildir. Sorunlarımız dış yardım, devletlerin yardımı, maddi yardım, halkın yardımı değildir. Bunların hepsi yanınızda olsa da, kendinizi yenilemedikten sonra hiçbir şeyi halledemezsiniz. Bu kişilikle hiçbir şey yapamazsınız. Zengin de olsanız, devlet de olsanız yine elinizden alırlar. Bu kişiliğinizle tüm Kürdistan’ı da ele

geçirseniz, halkın tümü yanınızda yer alsa da, birkaç gün ayakta kalamazsınız. Çünkü bu kişilik kendini koruyamaz. Bu kişilik siyasi, örgütsel ve askeri değildir, hiçbir şey yapamıyor. Bu kişiliğe, ‘Hazırdan, al sana şu kadar büyük bir devlet’ deseniz, yine de koruyamaz, devleti elinden alırlar. Bunun için kendinizi kandırmayın.

Halk bizi desteklerse, dışarıdan yardım alırsak ve sayımız da büyürse, bununla en büyük başarı sağlanır biçiminde bir yanılgıya hiç düşmeyin. İnsan, bir toplulukla değil, tek bir kişiyle de başarılar elde edebilir ve kendisini koruyabilir. Ben şu an kendi durumumdan memnun değilim. Ama görüyorsunuz, kendime verdiğim bir sözüm var. Bunun için bu ülke sonuna kadar nam salacak, ses verecek ve koruması olacak diyorum. Bu halk ses verecek ve korunacak. Bunu imkanlarıma göre yürütüyorum. Hiç yoktan başladım ve yürütüyorum, hem de çok güçlü yürütüyorum. Kendisine devrimciyim, önderlik diyen birisi varlığını kendini halka adamalı, partinin koruyucusu ve tüm değerlerin savunucusu olmalıdır. Böyle bir kişilik olmadığınız mı, ölüsünüz demektir. Önderlik gerçeği budur. Tüm arkadaşlar sanırım bunu kavradılar.

Ben kesinlikle ikiyüzlülük yapmak istemem. Katiyen yanlışları doğru, doğruları yanlış yapmam. Bu mümkün değildir. Hiç kimse ağzımdan yanlış kelime çıkarmama neden olamaz. Ama her şeyi bildiğimi ve her şeyi yapacağımı da söylemiyorum. Ben de çalışan bir insanım ve gece gündüz müthiş çalışırım. Her zaman hazırım, halk için her şeyi yapmaya varım. Siz de kendinizi bir hizmetin sahibi görün, öyle sayın ve çalışın. Ben Allah değilim, katiyen insanları istismar eden bir önderlik değilim. Hiç kimse benden bunu istemesin. Benim adıma kötülük yapmak, rahat yaşamak mümkün değildir. Benim adıma çalışmalarınızı güçlendirin. Ben buna varım. Benim adıma ön açıcı olun, buna varım. Benim adıma toplantı ve örgütleme yapın, savaş yürütün, buna da varım. Bu konuda müthişim ve her zaman sizinleyim.

Bütün Kürdistan’da, özellikle Güney Kürdistan’da devrimci bir adım atmak istiyoruz. Sizler bizden yardım almak için buraya geliniz. Aslında yardım ediyoruz. Ancak siz bunu kullanmasını bil-

miyorsunuz. Yardımın ne olduğunu bilmiyorsunuz. Yardım nereye ve ne için gerekiyor? Yardımla kendinizi nasıl büyüteceğinizi bilmiyorsunuz. Ben en büyük yardımı yapmışım. Burnunuzun dibine getirmişim, ama siz koklamasını bilmiyorsunuz. Yardımı ağzınıza kadar getirmişim, ama siz yemesini bilmiyorsunuz, çaresizsiniz. Yoksa devrimci yardım gözlerinizin önünde, ağzınızın önündedir. Kendinizi körleştirmişsiniz, görmüyorsunuz.

Birçok şehit verdiniz, Güney’de çok kan döküldü. Bunların hepsi unutuldu, isimleri bile unutuldu. Bu büyük bir günahdır. Bu kadar şehit ve kan unutulmamalıdır. Eğer siz bu şehitlerin kanı üzerinde, onların yolunda yürümezseniz, haiden daha beter olursunuz, çok küçük ve rezil birileri olursunuz. Şehitlerin kanı üzerine büyük sa-vaşım vermeyen, onların anısına rolünün gereklerini yerine getir-meyen kimse bir namussuzdur, şerefsizdir, iflah olmazın tekidir.

Benim büyüklüğüm nerede, biliyor musunuz? İlk arkadaşım şehit düştüğünde, ‘O’nun anısına mutlaka bir adım atmayalım’ dedim. Bu, **Haki Karer** arkadaştı. Buradaki resimlerde görüyorsunuz, resmi sağ baştadır. O zaman sizden daha küçük bir gruptuk ve arkadaşımız komployla şehit edildi. Eğer bu arkadaşın kanı üzerinde durmasay-dım, gerçekten ne parti olurduk, ne de atılan adımlar olurdu. Arkada-şın anısı doğrultusunda yürümeyi kendime temel hedef belirledim. Arkadaşım hangi görüşler uğruna şehit düşmüşse, ben onları siyasete dökeceğim, siyaseti parti yapacağım ve bu parti ile savaş vereceğim dedim ve yaptım. Oluşan her şey önce parti gerçeğine dayandı. Parti, savaş gerçekliğine dayandı. Savaş, şehit kanlarıyla geliştirildi ve bu-gün görüldüğü gibi, büyük bir savaş veriyoruz.

Sizde binlerce insan şehit düşmüştür, ama siz bunun altında boğulmuşsunuz. Böyle iflah olamazsınız. Ya şehit kanını güçlü bir siyasete ve siyaseti savaşıma dönüştürsünüz, ya da hain olursunuz. Sizde bu tehlike görülüyor. Şu anda aranızda neden kötü bir ahlak yaygınlaşmış? Neden kuruşlarla birbirinizi satıyor-sunuz? Bu, şehitlerin anılarına zıttır. Şehitlerin kanını ve yapılan işkenceleri unutan birisi kuruşlara sarılır, kuruşlar yoluyla hainle-şir. Şu an mevcut gerçekliğiniz budur. Kürdistan yok edilmenin

eşğine getirilmişken, onlar varolanı da satmak istiyorlar. Ama alınamıyor, alan olsa hainler ülkelerini günde bin defa satarlar. Bu, halkın başına büyük bir derttir.

Güneyli önderleri fazla eleştirmek istemiyorum. Ama sizin adınıza bazı gerçekleri söylemek, onlara iletmek istiyorum. Onları hain ilan etmek istemiyorum. Kendilerini düzeltsinler. Ama böyle devam ederlerse, hainden de beter olurlar. Çaresizler ve korkuyorlar, ama cesarete gelsinler. Biz hepimiz için cesaret yolunu açtık. Bunun içinde güçlenme imkanı vardır. Güneyli tüm önderler doğru siyasete gelsinler, savaş siyasetini benimsesinler. Bunun içinde her şey olur. Bunun içinde korku da yok olur, katliam tehlikesi de ortadan kalkar. Bu, Amerika'nın da, Türkiye'nin de yardımından bin kat daha iyidir. Bunlar Kürt halkına savaştan güçlerdir, yardımcı değildir.

Güney halkına çağrı yapıyorum: Kendilerini, düşmanlarını tanınsınlar ve adımlarını doğru atınsınlar. Bir top atılıyor, binlerce kaçıyor. Böyle olmaz, bu doğru değil. Düşman karşısında kendinizi bin kez küçültmüşsünüz, ama düşmanı büyütmüşsünüz. Kendinizi bu durumdan kurtarın. Bu bir kader değildir. Kendinize güveniniz olsun, cesaret kazanın. Başarma imkanı vardır, hatta bu imkan şimdi daha güçlüdür; onu yakalayın. Güney halkı benden bazı şeyler istiyor ve bana çok değer veriyor. Eğer bu doğruysa ve dürüstseniz, bu söylediğim birkaç hususu anlamalısınız. Bilinçli olun, büyük davalarla oynamayın, büyük davaların yanında yer alın.

Güney halkımız, tüm partilerde yer alanlar ve Güney kişiliği bizden yardım istiyor. Ben buna bin defa hazırım. Lakin sizler almasını bilecek misiniz? Size devlet kursak, acaba onu koruyabilecek misiniz? Gelip her türlü zorluğu çeksek, yürütebilecek misiniz? Siz devrimci yardım için hazır değilsiniz, ama devrimci yardım da olmazsa ölüsünüz. Güney halkının girmiş olduğu yol doğru değildir. Bu halk her zaman dışarıdan birilerinin gelip onu kurtarmasını bekliyor. Sonuç ise ölümdür. Size bir kez daha söyleme gereği duyuyorum: Birkaç yıldır bazı şeyler kazanılmışsa, bu kazanımlar PKK'nin gücü sayesinde. Hiç kimse şaşırmasın ve yalan da söylemesin. PKK olmasa, PKK'nin çalışması ve gücü ol-

masa, federe meclis, federe hükümeti kuranlar da dahil, hiçbirisi bir tek gün ayakta kalamaz. Yine Güney halkına diyorum ki, atılan adımlar Güneyli önderlerin çalışmasıyla atılan adımlar değildir. ‘Çekiç Güç’ Irak rejimine karşı olduğu için değil, Güney’e yardım için değil, bizi korkutmak için oraya getirildi. Bu güç Kürtleri korkutmak amacıyla gelmiştir ve Kürdistan devrimine karşıdır. Oradaki halkımızı sahtekarlıkla idare etmeye çalışıyor.

Eğer Kuzey Kürdistan’daki devrimimiz durursa, Güneyli önderler yirmi dört saat bile ayakta kalamazlar. Bir şey olduğunda, dışarıda yerlerinin olduğunu ve oraya gitmeye hazır olduklarını iyi biliyorsunuz. Ama halk nereye gidecek? Halk kendisini Türkiye’nin kucağına atacak. Kaldı ki, bu ölümden de beterdir. Türkiye’nin sizleri beslemesi mümkün değildir. Türkiye’de katledilmemenizin nedeni de PKK’ydi. Daha önce de Türkiye’ye gidiyordunuz. Neden o zaman bir tek imkan sunmuyordu? Bizim korkumuzdan dolayı sizi koruyor ve size bazı şeyler veriyorlar. Kürdistan’da ’80’den sonra gelişen her şey, PKK’nin korkusundandır. Bu nedenle kendinizi kandırmayın.

Yine “siyaset yapıyoruz, diplomatik çalışma halkımızı koruyor” diyorlar. Bu doğru değildir. Siz de iyi biliyorsunuz ki, Kürtler ne Moskova’nın ne de Washington’un yardımıyla iflah olabilirler, böyle ancak ölümleri gerçekleşir. Kendilerini tecrübeli sanan bu önderlikler ikiyüzlülük yapmasınlar, bazı şeyleri bilsinler; doğrulara doğru, yanlışlara yanlış desinler. Böyle demezlerse kendileri için ölüm var, katliam var. Bunlar da, halk da artık bunları anlasınlar.

PKK hem Güney’de hem de Kuzey’de hepinizin yaşam gerekçesidir. PKK yok olursa, bu tüm Kürt halkı için de, önderleriniz için de ölüm demektir. Ortada Kürt ve Kürtlük denen bir şey kalmaz. Onun için PKK’nin yardımlarıyla çalışmalarınızı büyütün. Küçük veya büyük, eski veya yeni parti ve önderlikler, bir daha bu fırsatı ele geçirmeyebilirler. Doğru bir görüş sahibi olun. Bu doğru görüş üzerine yeni siyaset, yeni örgütlenme, mümkünse yeni bir savaş yaratın, kendinizi buna katın. Bu, tarihi bir imkandır ve her zaman ele geçmez. Her zaman ben olmayabilirim, her zaman PKK olmaz. Şu an varım ve şimdi rolümü oynuyorum, PKK

rolünü şimdi oynuyor. Bu sizin yaşamınız, varlığınız ve korumanızdır, teminatınızdır.

Bütün halkımız ve dostlarımız bizden yardım istiyorlar. En büyük yardım, bu çağrılar temelinde doğru adım atmaktır. Kendinizi sahte yaşamla meşgul etmeyin. Yanılgıyla, küçük korkularla, küçük ticaretle meşgul olmayın. Ailesel ve aşiretsel yaşam insanı paramparça ediyor. Kendinizi bununla mahvetmeyin, perişan etmeyin. Bağımsız yaşama, doğru siyaset yaşamına hem savaştal hem örgütsel bir biçimde sahip çıkın. Bu doğru yaşama kayıtsız şartsız katılın, birlik olun. Aşiretçiliği ve kabileciliği birbirinize karşı kullanmayın, birbirinizin önüne engel olarak dikmeyin. Diğer partilere karşı da düşmanlık yapmayın ve birlik olun. Düşman ancak birlik bir güçle ortadan kaldırılır.

Bundan sonra çalışmalarınızı bu temelde birleştireceğinize inanıyorum. Ulusal demokratik birlik adına bir çalışma yürütmek istedik. Resmi anlamda parti oluşturun, örgütlenmenizi oluşturun, bu adımı güçlendirin. Bu adım temelinde diğer partiler de bir olsunlar. KDP de, YNK de oluşturulan bu birlik üzerine görüşlerini açıklasınlar ve mümkünse birlikte yerlerini alsınlar. Küçük partiler de ulusal demokratik birlik içinde toplansınlar. Gün bugündür.

Tüm halkımız, kendisini korku yaşamından, düşkün yaşamdan, kuruşlarla alınıp satılan yaşamdan uzak tutsun, bu yaşama tenezzül etmesin. Ancak birlik olduğunuzda hem maddi hem de manevi anlamda güçlenirsiniz. Parça parça olmuşsunuz. Herkes 'ben' dedi, sonuçta her şeyi kaybettiniz, hepiniz zayıfladınız, fakir kaldınız. Zenginlik birlik olmakla mümkündür. Maddi ve manevi büyüklük halkın birlikteliğinden doğar. Hiçbir yerde bir tek kişi "kendimi büyüteceğim, güçlendireceğim" diyememiştir. Bu, doğru değildir. Belki üstten bazı kişiler kendilerini zenginleştirirler. Ama görüyorsunuz ki, dünyada Güney Kürdistan halkı kadar darboğaza sıkışmış bir halk yoktur. Bu düşünce, bu ideoloji insanı yüceltmez, düşürür.

Güney Kürdistan'da eskiden iktidar olan devlet şimdi çok zayıf bir durumdadır. Irak rejimi çok zayıf bir dönemi yaşıyor. Irak rejimi

mi karşısında politikamızı nasıl aydınlayabiliriz? Eğer Irak rejimi eşitlik ve özgürlük temelinde federal bir oluşuma açıksa, Kürtler buna hazırdır. Özgürlük ve eşitlik tüm halklar için olmalı ve devlet öyle kurulmalıdır. Güneyli Kürtler bu siyasetten uzaklaşmamalıdır. Demokratik bir federasyon kendileri için olumlu olur ve bunun koşulları da mevcuttur. Kürtler Irak'ta demokratik bir federal devlet kurabilirler. Bunu kendiniz için çok kısa bir süre içerisinde siyasi bir amaç haline getirin. Ulusal demokratik birlik bunun için programını oluşturacak, çağrısını sunacak, örgütlenmesini güçlendirecektir. Diğer partiler de bu adıma engel olmamalı, tersine taraf olmalıdır. Bunu fazla uzatmadan bu yıl yapmalıyız.

Türk devleti Kürtlerin Güney'deki bu yükselişini yok etmek istiyor. Biz buna karşı koruma rolünü oynayacağız ve bu konuda hazırız. Bunun için federasyonun oluşumunda temel bir gücüz. Sonuna kadar bunun üzerinde duracağız ve kuracağız. Kimse buna engel olmasın, biz yardımcıyız. Faşizmine ve diğer güçlere karşı direnişimiz olmasa, sizin bir gün bile ayakta kalmanız mümkün değildir. Bunun için tüm Güney halkı ve dürüst partiler PKK ile birlikte güçlü bir birlik oluşturmalı, güçlü dostluk ilişkileri kurmalıdır. Biz tek başımıza bile direnebilir, sizi koruyabiliriz. Bu yönlü bir korku taşımanıza gerek yoktur. Buna karşı siz de güçlü bir biçimde ayaklanın.

Diğer devlet ve komşu halklarla ilişki düzeyimiz özgürlük, eşitlik ve birlik temelinde olursa, onlarla dost olmaya hazırız. Buna devletler düzeyinde de hazırız. Biz özgürlük ve eşitlikten uzaklaşamayız. Hiçbir şartla hiç kimseyle eşitlik ve özgürlüğe dayanmayan bir ilişkiyi ve hakimiyeti kabul etmiyoruz. Bunun için askeri çalışmayı her tarafta güçlendirmemiz gerekiyor. Karargahlar olacak, eğitim olacak. Siyasi çalışmaları tüm şehirlerde güçlendirelim. Eğitim, örgütlenme ve siyasi çalışmalar cephe adına olabilir. Ne adına olursa olsun, çalışmaları güçlendirmek, biçimsel şeylerle fazla uğraşmamak gerekiyor. İdeolojik bilinçlenme çalışmalarını güçlendirelim. Düşüncesiz, beyinsiz hiçbir devrim sonuca ulaşmaz, bu biçimde hiçbir toplum başarılı olmaz. Güney-

li halkımıza çağrımız budur. Aynı zamanda Güney’de bulunan tüm partilere de çağrımız budur. Devrimi bu biçimiyle bütün Ortadoğu halkları için de yükseltmek istiyoruz. Bizden dostluk isteyen devletler ve halklar, halkımızın istemlerini tanımalıdır. Eşitlik ve özgürlüğe dayanan bir birliğe hazır olun. Diğer partiler de çalışma ve çabalarıyla kendilerini hazırlamalıdır. Bu adıma kendilerini katmalıdır ve hiçbiriniz için bunun dışında bir çare ve çözümlü yolu yoktur. Hiçbir Kürt insanı için, “sizinleyim” diyen herkes için başka çare yoktur. Tek çare, böylesine bir devrimci adımı kararlıca ve güçlü bir temelde atmaktır.

İçeride ve dışarıda hiçbir engel tanımamak gerekir. Kararınız tamsa ve adımlarınız güçlüyse, önünüze kim çıkarsa çıksın, ‘doğru budur’ diyeceksiniz. Doğrularla birlikte yürüdünüz mü yürürsünüz; doğrularla birlikte yürümez de durursanız düşersiniz ve bu da ölüm demektir. Dönem yerinde sayma dönemi, doğrulardan taviz verme dönemi değildir; dönem büyük karar ve büyük yürüme, büyük sorunlara yönelme ve adım atma dönemidir. Bunu kabul eden herkesin başımızın üzerinde yeri var. Bunu kabul etmeyi, yumuşak lafla geçiştirmek ve bizi oyunlarla kandırmak isteyen ise yerle bir etmek gerekir. Döneme cevap veren devrimci üslup budur. Bu üslupla çalışmalarınızı yürütürseniz, başarı tüm Kürdistan halkının olur, tüm Güney Kürdistanlı halkımızın olur.

Güney’den gelen arkadaşlarımız ve Güney’de bulunan tüm arkadaşlar çalışmalarını yürütüyorlar. Hepsini bu doğrular temelinde selamlıyor, başarılar diliyorum.

Güney için gerekli olan devrimci siyaset ve demokratik bir halk önderliğidir

Buyurun, siz de arkadaşlara kısa bir konuşma yapabilirsiniz.

U.S.: Önderliğimize siyasal durum üzerine yaptığı konuşma için teşekkür ederim.

Biz PKK'yi devrimci çalışmalarından tanıdık. PKK ve öncüleriyle olan ilişkilerimiz tarihi ilişkilerdir. Bu ilişkiler iki yıl öncesine dayanmaktadır. İçinde bulunduğumuz dönemde, PKK ile birlikte devrimci bir çalışma yürütmek istiyoruz. Biz *Karê Serbixwe* önderliği olarak, PKK'nin stratejisini, pratik sahada temel aldığı taktik ve yöntemleri kendimize esas almak istiyoruz. Biz, Güneyli güçler olarak bu kanaate ulaşmış durumdayız. Kürdistan'da eğer bir partiden bahsedilecekse, bu da PKK'dir. Çünkü PKK'nin ulaşmış olduğu siyasi bir karar vardır ki, bu bizim açımızdan çok çok önemlidir.

– Bu konuda gerçekten PKK insana neler veriyor? Güney halkına neler veriyor veya neler verebilir? Bunu anladınız mı?

U.S.: Evet, PKK gerçekliği tarafımızca tanınmıştır. Özellikle de öncü çekirdek gücümüz bunu kavramıştır.

– Yani PKK'nin Güney halkı için temel aldığı hedefler nelerdir, neyi temsil ediyor?

U.S.: Yaşadığı mevcut siyasal durum itibarıyla, Güney halkı PKK'yi ulusal kurtuluşçu bir güç olarak görüyor.

– Bence Güney halkı için gerekli olan şey ne silah, ne para, ne de dış yardımdır. Gerekli olan devrimci ruh, devrimci siyaset, devrimci önderliktir. PKK de bunu veriyor.

U.S.: Kesinlikle aynı görüşteyim. Güney Kürdistan'ın temel sorunu önderlik sorunudur.

– Sorunun özü budur ve bu her şeyden önce gelir.

U.S.: Diğer bir sorun da özgüven ve irade sorunudur. Kanaat sorunudur.

– Bunun için çok sayıya da gerek yok. Sadece bir önderlik lazım, binlerce kadro gerekmiyor. Askeri ve siyasi alanda çalışacak birçok kadro var ve hazır. Ancak bunları çalıştıracak, yürütecek önderlik yok. Sorun buradadır. Mevcut önderlikler de büyük hastalıkların kaynağıdır. Şimdiye kadar çözüm gücü olmadılar.

U.S.: Biz PKK Önderliği'ni bu temelde kabul ettik.

– Önderlik sadece benim şahsım değil, bir kurumdur. Ben bu önderliği şehitlerin kanıyla yarattım. Burada bir kez daha vurguluyorum: Bu önderlik sadece PKKli şehitlerin kanıyla değil, Türkiyeli

devrimcilerin, bütün Kuzey ve Güney Kürdistanlı devrimcilerin kanı ile oluşmuştur. Bu şehitleri birleştirmek istiyorum. Bu, önderliğin işidir. Önderliği görüyorsunuz, bu işi biraz yürütüyor, bu doğrudur. Ama bu işleri yürüten yalnız ben değilim, bunu da bilin. Önderlik, sizin de yaptığımız, yürütmüş olduğunuz işlerdir. Önderlik, sizin de verdiğiniz şehitlerdir, çektiğiniz zorluklardır. Bunların tümü Önderlikte kurumlaşmıştır. Önderliği böyle tanıyacaksınız. Yani önderlik benim akrabam, ailem, bireysel sorunum değildir; Önderlik siz kendinizsiniz. Ben şu an sadece onu temsil ediyorum, koordineyi sağlıyorum.

U.S.: Bu temel gerçekliklerde karara ulaştık. Askeri ve siyasi konularda size sunduğumuz öneri taslağımızı sonuna kadar ısrarla takip edeceğiz. Siyasal, askeri, örgütsel ve ideolojik her konuda aldığımız kararları pratiğe geçirmek için büyük bir cesaret, ciddiyet, kanaat ve güvenle Güney’de çalışacağız. Uzun bir araştırmadan sonra vardığımız sonuç, tek doğru yolun bu yol olduğudur. Kürdistan’ın bağımsızlığı da bu yoldan geçmektedir.

Eğer halkın kurtuluşundan, Kürdistan’ın bağımsızlığından yagnaysak, bu yolda yürümeyi esas alacağız ve bu kanaat hepimizde, partimizde yer alan tüm üyelerde oluşmuştur. Yetmezlik yok desek bu gerçekçi olmaz; yetmezliklerimiz var, Güney’de de birçok yanlışlık var. Ancak Önderliğimizin de belirttiği tarzda, eğer güçlü bir iradeye sahip olursak, sayımız az da olsa bazı şeyler yapabiliriz. Güney’i ele geçirmek mümkün olabilir. Siyasal anlamda koşullar oldukça uygundur. Ancak koşulları değerlendirmek için çaba sahibi olmak gerekir. Sizleri, PKK Önderliği’ni tanıdığımızı çok memnun olduk. Size şimdiden her yönlü güvenceyi verebiliriz. Yani bize inanmalı ve güvenmelisiniz. Bundan sonra ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri her alanda çalışmalarımızı daha da hızlandıracaktır. Bu yönlü kendimize güveniyoruz. Güçlü bir karara ulaştığımız durumdayız. İmkanları değerlendirmesini biraz bilmemiz gerekiyor. Güney’in durumu biraz karışıktır, burası herkesin el uzattığı bir alandır. Bölgecilik ve aşiretçiliğin güçlü olduğu bir yer, emperyalizmin uzandığı bir alandır.

– Demokratik bir federasyona gitmenin imkanları var mı?

U.S.: Evet.

– Tam devlet olmasa da, halk iktidarı ele alınabilir.

U.S.: Halk iktidarını geçici bir taktik olarak düşünebiliriz. Halk da bunu istemektedir ve dönem açısından Güney için şu anda yerinde bir taktiktir. Bu, temel strateji olmaz. Çünkü stratejimiz bağımsız bir Kürdistan'a yöneliktir. Bu, ancak geçici bir taktik olabilir. Bizim de düşüncemize göre, dönem itibarıyla Irak rejimiyle bir federasyonlaşma olabilir.

– Bu federasyon bütün Kürdistan için de bir kale, bir merkez rolü oynar.

U.S.: Doğru, bütün Kürdistan için de bir merkez olur. Yine Güney'in, Kuzey'de gelişen bir mücadele eşliğinde, onun etkisiyle adım atacağına inanıyoruz. Güney'de bazı çözümlere gidilse de, bunun Kuzey'den kopuk olması düşünülemez.

– Evet. Şu an Kuzey'deki mücadele Güney'de önemli bir rol oynuyor. Güney halkı şu an rolünü oynar. Bu halk demokratik federasyonlaşmaya yönelik bir adım atarsa, bütün Kürdistan için önemli bir rol oynar.

U.S.: Önemli tarihsel bir rol oynar ve her açıdan olumlu bir etki olur. Mümkündür, iç koşullar da bunun için oldukça elverişlidir.

– Bu olumludur, etkisi büyüktür ve mümkündür. Bunun için siyasi ve uluslararası koşullar da uygundur ve bu tarihte ilk kez oluyor. Bundan dolayı önemle üzerinde durmak gerekir.

U.S.: Sonuçta şunu diyebilirim: Vardığımız bu kanaat temelinde bu yolda yürürsek, Önderliğimizin de belirttiği gibi, sahip olduğumuz uzun süreli tecrübeyi ve Önderlik tarzını esas alırsak, güçlü ve sonuç alıcı yürürüz. Zaten bunun dışında başka bir yol da yoktur. Siyasal, askeri ve örgütsel alanlarda çok yönlü çalışıp sonuç alacağımıza dair umutluyuz.

– Çalışmalar temelinde kurduğumuz bu yoldaşlıkla Kuzey ile Güney'i birleştirdik. Partileri birleştirdik. Kendi partiniz adına yürüttüğünüz çalışmalar PKK ile bütünleşti. Bu temelde olumlu adımların atılacağına inanıyorum. Kararlılıkla üzerine gidelim.

İçinde bulunduğumuz dönem bizden bunu istiyor, tarih, halk bunu istiyor. Dönem sağa sola yalpalama dönemi değil, dönem direkt yönelim gerektiriyor. Kararsızlık olmamalı. Böylesine tarihi süreçler insandan karar gücü olmasını ister, yerinde ve doğru adım ister, devrimci savaş üslubu ister.

U.S.: Gerçekten Güney'deki bir diğer sorun da, siyasal kararın olmamasıdır. Tüm parti ve örgütler, siyasi karara ulaşma cesaretinden yoksunlar. Biz bu karara ulaşmış durumdayız.

– Doğru bir çizgiye ulaşmada gecikme oldu, ama yine de olumlu bir gelişmedir. Üzerinde yoğunca durulursa, şu ana kadar yapılamayanlar bundan sonra yapılabilir. Bu fırsattır, yerinde bir adımdır. Rolünüzü oynamanız lazım.

U.S.: Umarım, Güney'deki tüm parti ve örgütler için de bu iyi bir adım olur. Onlar da bu Önderliği tanır, kavrurlar. Yine de çok teşekkür ederim. Buradaki kalışımız her yönlü faydalı oldu. Burada kaldığımız süre içerisinde manifestomuzu da tamamladık.

– Kurduğunuz bu örgütün manifestosu, kuruluş bildirgesi de var, tüzüğü oluşturuluyor ve bundan sonraki çalışmalarınıza büyük bir hızla devam edersiniz. Yıllar öncesinden yapılamayanları, biz belki bir iki ayda yaparız. İki yılda yapamadıklarımızı bu iki ayda yapacağımıza inanıyorum. Yine 1990-91'de yapamadığımızı bu yılda yapmaya çalışacağız. Federasyonu '91'de yapmamız gerekiyordu, olmadı. Bunu '95'te yapacağız.

U.S.: Biz de o görüşteyiz ve bu temelde Önderliğe teşekkür ediyoruz.

– Siz nerelisiniz? Yaşınız kaç?

Le.: Hewler'liyim, özel mesleğim öğretmenliktir. Yaşım elli dört.

– Kaç yıldır partilisin?

Le.: Otuz iki yıldır.

– Yani Güney devriminin başlangıcından, '60'lardan bugüne kadar da diyebiliriz. Peki, bu devrimden ne anladın? Güney devrimi sana neler kavratmış?

Le.: Biz, Güney devrimini tam anlamıyla bilince çıkarmış du-

rumdayız. Bundan dolayı da Komünist Partisi'nden ayrılarak, ayrı bir parti kurduk. Yani Güney devrimi hedefsiz bir devrimdi. Bu devrim bugüne kadar stratejik bir hedefe yönelik bir önderliğe sahip olmamıştır.

– Önderlik bugüne kadar bağımsız değildi, taktikleri de bağımsız değildi. Ya rejimin güdümündeydi, ya da diğer partilerin yanındaydı ve sonuçta Komünist Partisi rolünü oynamadı.

Le.: Bundan dolayı biz yeni bir parti kurma ihtiyacı duyduk. Hedef olarak da Kürdistan'ın bağımsızlığını esas aldık. Yeni bir ideoloji ve yeni bir örgütlenmeye dayanarak bu adımı attık. Bağımsız bir strateji, tüm Kürdistan'ın birliği ve ulusal birlik çalışmasını temel aldık.

– Gelişiniz nasıl bir geliştirdi? Kendin otuz iki yıldır çalışıyorsun, ben de yirmi, yirmi beş yıldır çalışıyorum. Eski yetmezlik ve hataların sonucunda kötü bir düşüşün olduğunu gördük. Ama attığımız bu adımla özellikle Güney savaşında kazandığımız başarıyı gördük. Halkın ulusal birliğini, bağımsızlıkçı çizgiyi gördük. Burada inisiyatif, strateji ve taktik var. Bizler bu esaslar temelinde birleşiyoruz. Hatta şunu da söyleyebiliriz: Güney'de Kürdistan adına bağımsız bir parti yeni kuruluyor, bu parti Güney ve Kuzey partisi haline geliyor, birleşiyor, strateji ve taktik bir oluyor. Yani gelişinizin anlamı budur.

Le.: Biz buraya gelmeden önce, öncü güç olarak toplantımızı yaptık ve halkımızın Güney'de iki çizgi arasında kaldığını gördük: Bunlardan biri teslimiyeti kabul eden reformist bir çizgi, diğeri de devrimci bir çizgidir.

– Evet, orta yol yok.

Le.: Güney'deki birçok partinin takip ettiği ve esas aldığı yol birinci yoldur, yani reformist ve teslimiyetçi çizgidir. Güney'de şu anda öncülük yapan iki büyük parti, KDP ve YNK başta olmak üzere, diğer tüm partiler de aynı çizgiyi temsil ediyorlar.

– Yani tamamen dış güçlere dayanıyorlar, halka ve devrime dayanmıyorlar.

Le.: Evet, dış güçlere dayanmada adeta birbirleriyle yarışıyorlar.

Biri İran'ı razı etmenin hesabını yapıyor, diğeri Türkiye'yi razı etmeyle uğraşiyor. Bir diğeri Amerika'yı razı etmenin yollarını arıyor, başka biri devleti razı etmekle uğraşiyor. Fransa'ya, Silopi'ye gidip toplantı yaptılar, Tahran'a gidip toplandılar ve bunların hiçbiri de Kürt halkının çıkarına, Kürt halkına hizmet için olmadı. Biz KDP ve YNK'ye, "Bosna ve Çeçenya bu kadar küçük ülkeler olmalarına rağmen, nasıl düşmanlarına karşı böylesine savaşıbiliyorlar? Kürt halkı kırk milyonluk bir halktır. Ama kendisi için neden savaşmıyor?" diye sorduk.

Şunu demek istiyorum: Bizi geriletan temel sorun, halkımıza dayanmamamızdır. Biz sizin yanınıza sadece Güney Kürdistan için değil, bütün Kürdistan için devrimci bir çizgi oluşturmaya geldik. PKK hareketi gerçekten ulusal ve aynı zamanda insani bir harekettir. Sadece Kürdistan için değil, tüm insanlık içindir, insani bir harekettir. Bundan dolayı onlar nasıl dostlarının yanına gidiyorlarsa, biz de devrimcilerimizin, PKK'nin yanına geldik. Burada esas amacımız ulusal birliğimizi oluşturmaktır. Türk ordusunun Güney Kürdistan'a yönelik geliştirdiği operasyondan sonra ispatlanan gerçeklik, Kürt halkı adına yürütölen çalışmaların bir bütün olduğudur.

– Gelişen operasyon bir şeyleri ispatladı: Kurtuluş birdir, mücadele birdir, Kürdistan birdir, halk birdir.

Le.: Bundan dolayı çalışmalarımızın ve mücadelemizin parçacılığı aşması lazım. Biz bunu da KDP ile YNK'ye, "neden Kürt halkı adına yürütölen çalışmalar bir bütün değil?" diye sorduk. Bize şu cevabı verdiler: "Avrupa ve Amerika buna razı olmuyor."

– Bu konuda bir şeyler söylemek istiyorum. Dile getirdiğın nokta önemlidir. Kürtlerin bir olmamasının sebebi nedir? Bunun için Amerika razı olmuyormuş, Avrupa razı değilmiş! "Eğer PKK ile siyasi ve askeri konularda birleşirsek, Amerika karşı çıkar ve yardımı durdurur" diyorlar. Tabii Amerika bizim birliğimizi değil, parçalanmamızı istiyor, Amerika PKK'ye karşı savaşmanızı istiyor. Zaten Amerikalı bir yetkili YNK ve KDP'ye şunu söylüyor: "Türkiye ile birleşin, esas hedef PKK'dir, ona hücum edin. Eğer

güçlenmek istiyorsanız, Türkiye ile beraber temel hedefiniz PKK olmalı ve sonuna kadar onunla savaşmalısınız.” Bu çok haince bir siyasettir, Kürtlerin ölümünü onaylayan bir siyasettir. Birçok basın yayın organı bunu epey işledi.

Le.: Aslında bundan da kötüsü, Kürtlerin kendi içlerinde birlik olmaya yanaşmamalarıdır.

– Kürtlerin birleşmesini istemeyen siyaset halkın değil, düşmanın siyasetidir.

Le.: Örnek açısından belirteyim. Biz bir toplantı düzenledik. Bu toplantıda Kürdistan’ın tüm parçalarından gelen yirmi bir Kürt örgütü hazır bulundu. Biz, “Güney’in son durumu ve TC’nin son operasyonlarına ilişkin bir bildiri yayımlayalım” dedik. Ancak diğer parçaların parti temsilcileri, yani Küçük Güney’den, Doğu Kürdistan’dan, Güney Kürdistan’dan bazı temsilciler bunu kabul etmediler. “Biz PKK ile ortak bildiri imzalayamayız, imzalarsak düşmanlarımız çoğalır” dediler.

– Yani bunlar “düşman razı değil, olmaz” dediler, değil mi?

Le.: Evet, “düşman razı değil, imzalarsak düşmanlarımız çoğalacak” dediler. Bu da insanı gerçekten öfkeliyor. Tüm bu gerçekler sizinle görüşmemiz için temel neden oldu. Gerçekte PKK’nin yapmış olduğu en ileri gelişmelerden biri, yeni insan tipini yaratmak olmuştur. Ben yine küçük bir örnek vermek istiyorum: Ben, otuz iki yıldır siyasetle uğraşan bir kadroyum. Dün akşam, Kürt halkı ile gerçekleştirilen bir toplantıda hazır bulundum. Küçük bir kız çocuğu da gelmişti. Bu kız Güneylidir, eskiden beri tanıdığım Hewlerli bir komşumun kızıydı. Bu kızın tavır ve davranışları beni gerçekten çok etkiledi. Kavrama gücü benimkinden çok ileriye. Bir ya da bir buçuk yıldır PKK ile ilişkili olması onda epey gelişme yaratmış.

– Seni geçmiş, değil mi? Sen otuz yıldır uğraşıyorsun, ama o seni hemen geçmiş.

Le.: Neden? Çünkü benim aldığım terbiye, bağımsız bir Kürdistan yolunda yürüme, onun için çalışma terbiyesi değildi. Ulusallığa dayalı bir ideolojim olmadı.

– Eğer bizim siyasetimizle çalışmış olsaydınız, şimdi birer nder olmuşunuz. Hatta Kürdistan’ı kuracak düzeyde büyük olurduuz.

Le.: İki yıl önce ayrıldığımız Irak Komnrist Partisi’nden örnek vermek istiyorum: İKP benim otuz iki yıl, bu arkadaşların da on beş, yirmi yıl çalıştığı partidir. Üç ay önce nderimiz vefat etti. Irak’ın ilk marksist insanıydı. Yani Irak’ta marksizmi ilk kabul edenlerdendi, adı Zeki Hayri idi. Vefat ettiğinde yaşı sekseni aşıyordu. Altmış yıl Komnrist Partisi’nde çalıştı.

– Altmış yıl mı?

Le.: Altmış yıl çalıştı. Komnrist Partisi’nin ilk kurucularındandı. Nasıl bu şehitler PKK’nin ilk kurucularıysa, o da İKP’nin kurucularındandı. Altmış yıl sonra, şu an bir tek insan bile, “Zeki Hayri, Kürtlük için şu hayırlı işi yaptı, halk için şu hizmette bulundu” di-yemiyor. Çünkü net bir siyasete sahip değildi, uzun süreli bir stratejisi yoktu.

– Yani bireysel mi kaldı?

Le.: Altmış yıl sonra, hiç kimse “bu adam iyi bir işi yaptı” demiyor.

– Demek ki halkın yararına çalışmamış.

Le.: Aksine çok çalıştı, hatta bir süre zindanda da kaldı. Birçok zorlukta çekti. Hatta son dönemde kalkıp konuşabilmesi için iki kişi kollarından tutuyordu. Yani bu düzeyde zorlanmıştı. Aslen de Kürt’tür. Fakat ben o partinin bir yesi olarak, şu an o adamın çalışmalarına bakıyorum, kendime örnek alabileceğim hiçbir şey göremiyorum.

– Sonuçta tüm çalışmaları boşa çıktı ve bir şey yapamadığı söyleniyor.

U.S.: Net bir politik çizgiye, herhangi bir stratejiye sahip değildi ve boşa ıktı.

– Burada şunu kavramak lazım: Altmış yıl az değil. Birçok zorlukta çekmiş; zindan görmüş, işkence görmüş, dağı görmüş, çok çalışmış, ama siyaset yok, strateji yok. Sonuçta binlerce kadro öyle gitti, yüz bin şehit öyle verildi. Bu büyük bir yetmezliktir. Yazıktır, çok günah! Ben kendi tecrübelerime dayanarak söylüyorum, ben

görüş sahibiyim, temel görüş konusunda müthişim. Stratejik görüşün ne olduğunu, Kürt sorununun nasıl bir sorun olduğunu iyi bilirim. Altmış yıl çalışmış diyorsun. Ama stratejik görüş ve Kürt sorunu konusunda bir şey bilmiyormuş. Strateji ve taktik olmayınca, atılan adımların hepsi yanlış oluyor, hepsi boşa gidiyor. Bu kadar emek ve çabaya yazık tabii, insan üzüyor.

Le.: IKP geçmiş tarihte isteseydi, rahatlıkla iktidarı ele geçirebilirdi. Bunun imkanını birkaç kez yakaladı. Ancak iktidarı ele geçirme diye bir hedefi, bir siyaseti yoktu.

– Yani iktidarı ele alma gibi bir siyaseti yoktu. Bu yaklaşımın sonu ölümdür.

Le.: Konuşmamın sonunda şunu diyebilirim: Kürt tarihinde ilk defa bugün çalışma ve mücadele imkanı her zamankinden daha fazladır ve Kürtler şu an her dönemden daha çok fazla hedeflerine yaklaşmışlardır. Bundan dolayı Kürt ulusal sorunu, her Kürt insanının önünde acil bir görev olarak durmaktadır. Bu, halkın birliğini sağlayacak bir görevdir. Biz PKK'nin büyüklüğünü en çok şu noktada görüyoruz: Dünyanın neresinde bir Kürt varsa mutlaka PKKlidir ya da PKK sempatizanıdır. Avrupa'da, Amerika'da, Ortadoğu'da, her yerde, nerede olursa olsun, bir yerde bir Kürt varsa PKK'den etkilenmiştir ve PKK her tarafta vardır. Bu da PKK'nin büyüklük ve yüceliğinin göstergesidir.

PKK, şu anda sadece Kürdistan'da mücadele veren bir örgüt değil, dünyada yer edinmiş ve ağırlığını koyan bir partidir. Hiç kimse PKK'ye karşı herhangi bir kötülük yapamaz, yapmaya kalkıştığında PKK'yi on kez hesaplamalı ve sonuçlarını göz önünde bulundurmalıdır. Yani PKK şu an çok büyük bir partidir. Sömürgeciliğin, hatta emperyalizmin çıkarlarını tehdit etmektedir. Buna karşı gerek sömürgecilik, gerekse emperyalizm PKK'ye karşıt bir adım attıklarında, elli kez ölçüp biçmekte, öyle davranmakta ve sonuçlarını çok iyi hesaplamaktalar. Çünkü korkuyorlar.

– Yani başımıza neler gelir diye endişeleniyorlar. Tabii böylesine yüce bir parti ancak böyle olur. Şimdi tüm dünya beni hesaba katıyor. Kürtler için bir adım attım mı, “acaba PKK ne yapmak isti-

yor?” diyorlar. Herkes bunu söylüyor. Tabii bu büyük ve etkili güce sahip olmanın bir gereğidir.

Le.: Güney’de PKK’nin temel görevi, yeni insan tipini, devrimci bir kişiliği oluşturmak, her koşul altında ve her alanda çalışabilecek ve sonuç alabilecek bir kişiliği yaratmaktır. Yine Güney’de halk çoğu kez yenilmiştir, otuz yıl içerisinde birçok kez yenilmiştir. Çünkü öncülük edebilecek doğru bir önderliğe sahip olmamıştır. Doğru bir strateji ve hedefi olmamıştır. ’75 Eylül Devrimi’nde çok büyük bir yenilgi yaşandı. Barzani’nin Eylül Devrimi’nde yüz yirmi bin peşmergesi vardı. Şah desteğini çeker çekmez hemen çöktü, dayanmadı.

– Otuz yıl içerisinde bir kez değil, onlarca kez yenilmiştir. Şah desteğini çektikten sonra bir gün bile dayanamadı.

Le.: Barzani’nin peşmergeleri geliyordu, bir kaleşnikof silahı bir ekmek karşılığında satıyordu.

– Bir ekmek!

Le.: “Al sana kaleşnikof, bana bir ekmek ver yiyeyim” diyordu.

– Özel savaş rejimi, Irak rejiminden bin kat daha güçlüdür ve başladığımızda silah şurada kalsın, bir tabancamız bile yoktu. Her gün bize yönelim vardı. Binlerce operasyon geliştirildi. İran şahını bırakın, tüm dünya bizim karşımızda duruyordu, ama biz yine de devrimi yükselttik. PKK bu anlamda büyüktür. Şu an Kürdistan’ı diriltten yine bu tarzdır. Ama dış yardım durdu mu, Güney’deki güçler “hemen teslim olayım” diyor. Bu anlayış yenilgiyi getirir. “Amerika’nın yardımı olmazsa ölürüz” diyorlar. Bu doğru değildir.

Le.: Fakat Güney’de hiç devrimci kalmadı, hepsi yenildi diyemeyiz. Güney’de halkımızın arasında çok sayıda devrimci bulunmaktadır. Yenilgiyle sonuçlanan tüm devrimlerin tecrübe birikimi de var.

– Devrim tecrübesi de var, savaş tecrübesi de var. Peki, olmayan nedir?

Le.: Önderlik ve stratejidir.

– Evet, Önderlik. Önderlik strateji ile oluşur. Taktik de taktik ön-

derlik ile olur. Güney’de devrimci bir yaşam da yok. Devrimci kişilik kaybolmuş. Güney için devrimci kişiliği temsil edebilecek örnek bir kişilik gerekiyor. Bu olursa Güney bir devlettir, büyük bir serhildandır.

Le.: Bundan dolayı biz bu Önderliği, bu devrimcileri Güney’e buyur ediyoruz ve Güney’i düzeltmelerini istiyoruz. Biz geldik, PKK’yi gördük ve PKK’nin tecrübelerinden çok büyük kazanımlar edindik. Bütün Kürt halkını düşünen büyük bir Önderlik söz konusu. Önderimizin huzurunda olduğum için değil, tamamen bütün Kürt halkını düşünen bir Önderlik olduğu için belirtiyorum. Bizim Güney’deki önderler tüm Kürt halkını düşünmüyor. Önce kendi çıkarlarını düşünüyor, daha sonra partisini ve aşiretini düşünüyor, en sonunda da Kürt halkından söz ediyor. Kürt sorununu kendi bireysel çıkarı için kullanıyor.

– Doğrudur. Önderlik gerçeğinden şunu öğrenmek lazım: Ben ne kadar önderim dersem, halkı da o kadar ayaklandırmam gerekir. Halkı düşünmezsem, halkı uyandırmazsam, “Ben bir önderim” demek mümkün değildir. Hatta bunu yapmazsanız bir kadroyum bile diyemezsiniz. Burada şunu görmek lazım: Halk bir tarafa, çalışma bir tarafa, devrim yok ve sen “önderim” diyorsun. Güney’de mevcut önderliğin durumu budur. Devrim boğulmuş, savaş durmuş, halk boğulmuş, ölüyor ve “biz önderiz” diyorlar. Bu doğru değil. Önderlik var oldu mu halk da vardır, halk olmadı mı önderlik de yoktur. Sizde halk zayıf olduğuna göre, önderler de zayıftır ve dolayısıyla yok demektir. Dürüst de değiller. Bir yerde doğru bir önderlik oldu mu, halkın uyanmış olması gerekir. Bağımsız bir önderlik oldu mu, orada devlet olmak gerekir. Stratejik ve taktik bir önderliğin olduğu yerde devlet kurulur.

Le.: PKK’de gördüğüm bir başka nokta da, özellikle bugüne kadar yürütmüş olduğu büyük ve yüce mücadeleye rağmen, ulaşılmaz boyuttaki devrim ve halk tabanına rağmen, oluşturulan ideoloji ve örgütlenmeye rağmen, bunun çok normal, sıradan bir gelişme olarak değerlendirilmesi ve “daha bir şey yapmadım” denilmesidir.

– Doğru. Ben kendim şu an yürüttüğüm çalışmadan memnun de-

ğilim. Halen bir şey yapmadığımı söylüyorum. Hatta mecburen kendi kendime yediğim yemeği bile hak edip etmediğimi soruyorum. Ama sizde bir şeyler yapmamış olmalarına rağmen, kendi adlarına, aileleri adına “her şeyi yiyelim” diyorlar. Bu doğru değildir. Ben eskiden rahattım, uyku uyuyordum, yediğim yemekte bir lezzet vardı. Ama şu anda bunların hiçbiri yok. Önderlik gelişip büyüdükçe, bireysel yaşam ortadan kalkıyor. Eğer bireysel yaşam büyür ve buna karşılık çalışmalar küçülürse, o önderlik ancak çok sahte bir önderlik olur.

Önderlik, halkın yaşamı içerisinde ve savaşta eridiği oranda, bireysel yaşamı ortadan kaldırdığı, kendisini bireysel olarak küçülttüğü, nefisini küçülttüğü oranda büyür. Önderliğin tanımı budur. “Bu kadar büyüdüm, çalışmalarım bu kadar gelişti, keyfim bu kadar yerindedir” diyen bir önderlik bir sahtekardır. Bunu kabul etmemek gerekir. Arkadaşlarımıza da şunu söylüyorum: İçimizde en fedakar olan kim ise, tamamen halk ve yoldaşlarından yana olan, savaştan yana olan kişi kim ise önder odur. Ben şu anda kendimi tam bir önder saymıyorum, tam önder değilim. Gerçekten önderlik adına birçok şey yaptım, ama bunlar yeterli değildir. Ancak kendimi affettirebilecek kadar çalıştım diyorum. Yani düşüncem budur. Kendimi kaybettiğim, “her şey benim, bu kadar büyüdüm, şu kadar imkanım var, biraz ağılık yapayım” dediğim an giderim.

İçimizde böylesi tipler çoktur. Yüzde yüz benden aldığı yardımlarla iki günde Azrail oluyor, kendini kral ilan ediyor. Bakıyorum, kendini kaybedip elden gidiyor. Ölmeden tutuyor ve ‘yavaş ol’ diyorum. Kürt insanı böyledir işte. Kendisini çok erken kaybediyor. Kişilik sorunları, bireysel önderlik sorunu buradan çıkmaktadır. Bu çok önemli bir noktadır. Sizin bunu aşmanız lazım. Önder olmada iddialı birkaç kişi çıksa, Güney’in tüm sorunlarını hallederler. Kendini kandıranlar ve önderlikle oynayanlar çözülsün, yine Güney’in tüm sorunları çözümlenir.

Ben yaptıklarımı katiyen büyük görmüyorum. Bu zaruri bir adımdı, kimse bu adımı atamıyordu, bu adımı atmak benim başıma

kaldı ve ben de gerekli adımı attım. Arkadaşlara da hiç kimse ne benim adıma büyüklük taslasın, ne de beni büyük saysın diyorum. Ama çalışma çalışmadır, bir adım da bir adımdır ve bu tarihi bir adımdır. Hiç kimse bununla oynayamaz. Atılan adımlar ulusal, demokratik ve tarihi adımlardır. Adım atman gerekiyorsa atacaksın, bu adımla oynamayacaksın. Bu adımı kim atarsa, önderlik işini o yürütüyor demektir. Bu tarihi adımlarla oynayanların hepsi sahtedir. Bu noktayı önemle anlayın diyorum. Özellikle Güneyli arkadaşlar için önderliğin özellikleri önemlidir. Bunlar çözülürse, diğer tüm sorunlar da kendiliğinden halledilir.

Le.: Biz, Karê Serbixwe Partisi olarak yeni bir partiyiz. İki yıldır çalışıyoruz.

– Aslında otuz yıldır çalışıyorsunuz. Şu an sadece partinizi yenilediniz. Hatta siz IKP'nin tümünüz de diyebilirim. Eğer çalışmalarınızı biraz güçlendirirseniz, aslında altmış yıllık bir partisiniz. Sen iki yıllık değil, otuz yıllık bir kadrosun. Kendini düzeltebilecek misin? Kendini yeniden oluşturabilecek misin? Çalışmalara hükmedebilecek misin? Kendini bu duruma getirebilirsen, altmış yıllık bir tarihim var diyebilirsin.

Le.: Biz bu yıllarda birçok alanda devrimci çalışma yürüttük. Her ne kadar az olsa da, Güney'in durumuna göre, yaşanan yenilgilere göre iyi çalıştık diyebilirim. Yetmezliklerimiz çok olsa bile, kendi özgücümüzle birlik içinde çalışmamış olsak bile, birçok sorun yaşanıyor olsa bile, buna rağmen yürüttüğümüz devrimci çalışmalar önemli sonuçlar verdi. Bizim bu çalışmalarımızdan KDP hiç hoşnut olmadı. Hatta Barzani'nin kendisi “bu kısa süreç içinde nasıl oldu da bu kadar yayıldınız?” diye soruyordu.

– Aslında “bizim dışımızda, bizden habersiz niye bu kadar yayıldınız?” diyor.

Le.: Biz çok büyük serhildanlar, gösteriler ve toplantılar düzenledik. Birçok devrimci çalışmanın temelini attık ve sonuçta yanımıza geldik, PKK'ye geldik. Kuzey ve Güney'i birleştirmek için, ulusal birlik ruhu ve dayanışmasını güçlendirmek için geldik. Şu an biz önderliğimizi seçmiş bulunuyoruz. Bugüne kadar Güney'de ye-

nilgi üzerine yenilgiyi yaşayan önderlerimiz vardı. Güçlü bir önderlik yoktu, varolanların hepsi reformistti. Ama şu anda önderliğimizi seçtik. Bu, PKK ile birlik ve dayanışmadır. Önderimizin PKK için temel aldığı ideoloji ve pratik politikayı biz de esas almak, stratejinizin bir parçası olmak, siyasetinizin bir parçası olarak çalışmalarında bulunmak istiyoruz.

– Kürdistan'ın stratejisi budur. Partinizin de bu stratejiyi esas alması gerekir.

Le.: Evet, yine tekrarlama gereği duyuyorum: Bu temelde yanınıza geldik, beraber çalışma kararı aldık. Önderliğimizden gerekli perspektifleri aldık ve bize tavsiyelerinden dolayı çok çok memnun olduk. Bundan sonra rolümüzü oynamak için elimizden gelen çabayı sarf edeceğimizde dair bize güveniniz tam olmalı. Bu temelde Güney'de yeni bir devrimci çizgiyi oturtacağız. PKK'nin bu konuda bizi desteklemesini istiyoruz. Gerçekten de bu temel devrimci bir görevdir. Buraya gelirken birçok köylü gördük, hepsi de PKK sempatanıydı, PKK dostuydu. Arabalarıyla, mal ve mülkleriyle, çocuklarıyla tamamen PKK'nin hizmetindeydiler. Bu da esas bir çalışmadır.

– Bu temel bir çalışmadır. Halk bu düzeyde hazır oldu mu, devrim olmuş demektir.

Le.: Dün burada toplantı yaptık, çok memnun olduk. Yetmiş yaşında bir ihtiyar ve on beş yaşındaki genç yan yana oturmuş, anlatılanları dinliyordu. İki de tamamen aynı düzeydeydi. Bize sorular sordular ve neden daha önce gelmediğimizi öğrenmek istediler. Neden geç kaldığımızı sordular. Güney halkının yaşadıklarından duydukları acıyı belirttiler. Halkımızın Güney'de çektiği acıları dile getirdiler.

Bizler şu an büyük bir planla karşı karşıya bulunmaktayız. Sömürgecilik ve dünya emperyalizmi Kürt halkını yok etmek istiyor. Bizi koruma adı altında İncirlik'te konumlanmışlar. Ama gördüğümüz gibi TC istediği zaman otuz beş bin askeriyle Güney'e girip Kürt halkını öldürebiliyor. Kuzey'de hakeza öyle, İran'da yine vuruyor, Suriye'de vuruyor. Şu an Türk devleti çıldırmış, delirmiş durumdadır. Bakıyor-

sunuz, ‘‘Suriye PKK’yi destekliyor’’ diyor, daha sonra İran’ı aynı suçlamaya tabi tutuyor. Başka bir açıklamasında Avrupa’nın PKK’yi desteklediğini sylyyor. Diğer taraftan iki de bir İran’ı işgal edeceğini, Güney’i işgal edeceğini, Suriye sınırını kapatacağını belirtiyor. Bunlar şu anlama geliyor: TC tamamen delirmiş gibidir. Bundan dolayı Kürtler bugün çok önemli bir aşamaya gelmiş bulunmaktalar. İlerideki süreçte bu çalışmanın daha da güçlendirilmesi lazım.

Biz başta nderimiz olmak üzere tüm yoldaşları, Kuzey ve Güney halkını selamlıyor, hepsine teşekkür ediyoruz ve PKK ile çalışarak halkımıza hizmet etmekten mutluluk duyuyoruz.

– Evet, Le. arkadaş. Sizin gelişinizde şunu görmek mümkün: Otuz yıl alışmışsın, kendini devrimci görüyorsun ve yaşanan yenilgilerin nedenlerini şu anda bilince çıkar mış bulunmaktasın. O kadar yıllık çalışmanın neden boşa çıktığını kavramış durumdasın. Nedenlerden biri stratejinin yeni olmamasıdır, dost ve düşmanın ayırt edilmemesidir, kendini tanıyamamadır. Yani tüm çalışmalar ve bir bütün olarak yaşam yetmezliklere kurban gitmiştir. Bunu şu an görmüşsün. Bu da yeni bir başlangıç için temeldir.

alışmalara yeni katılacak bir arkadaş durumundasın. PKK’ye yeni katılan, partisine yeni katılan bir arkadaş gibisin. Yenilendin, yeni yeni partileşeceksin. Eski yaşama yönelik büyük bir özeleştiri geliştirdin, bu da büyük bir başarının n adımıdır. Yine tekrarlıyorum: Gecikme olmuş olabilir, ama başarmak için hala çok zamanınız var. Bundan sonra kendinize güvenin, kararlı olun. Eski hedef bağımsızlık, sosyalizm ve zgrlkse, bu hedefler yine vardır. Fakat buradan aldığınız yeni bir strateji, yeni taktik adımlar ve en önemlisi de yeni bir yaşamdır. Ayıp değil, ayıp olan kişinin kendisini amayıp kapatmasıdır, itiraf etmemesidir. Kırk yıl sonra yanlışları görmek de bir yiğitliktir. En kötüsü, bir ömür boyu yanlışlara devam etmektir. En kötü ölüm budur.

Sizin gibi eski arkadaşların kendilerini böylesine açıp itirafta bulunması büyüklüktür. Bu, Güney Kürdistan için çok önemli bir adımdır. Sizin gibi binlerce arkadaş var. Yüzlerce Şehit var, Şehitlerin anısı için itiraf edilmelidir. alışmak isteyen o kadar kadro var.

Bundan sonra atılacak olan pratik adımlar olmalıdır. Strateji, görüş ve bilinçlenme sorunu halledilmiş, doğru siyaset halka ulaştırılmıştır. Bundan sonraki sorunlar çalışma sorunlarıdır. Bizim yardımlarımızla bu adımı da atacağınız inancındayım. Parti birliği sağlanıyor, halkın birliğine gidiliyor. Diğer partilerin de birliği olacak, onlar da gelecekler. Bu da çözüm için tek yoldur. Bunun dışında başka bir çözüm yoktur.

Akıllı olmak gerekir. Erken davranmazsanız ve gereken çalışmayı yürütmezseniz bir katliam tehlikesi her zaman vardır. Bunları gerçekleştiremezseniz, geçmiş otuz yıllık çabanız boşa çıkar. Buna fırsat vermemek gerekir. Bundan sonra temel şiarınız 'Ya zafer, ya zafer' olmalıdır. Ancak o zaman yaşamım boşa geçmedi' diyebilirsiniz. Benim de size layık gördüğüm ve istediğim böylesi bağımsız ve özgür bir yaşamdır. Yoldaşız, arkadaşız, bundan sonra beraber adım atacağız. Bu temelde kendinize güvenin. Önümüzdeki tüm engelleri aşabilecek güçteyiz. PKK'nin tecrübesi büyük bir tecrübedir. Eğer kendi kendimizi kandırmazsak, dünya bir olup üstümüze de gelse bizi durduramaz.

Sonuna kadar bu görüşün takipçisi olun. Bizim adımıza, Önderlik adına binlere taşırın. Ben de sonuna kadar yanınızdayım. Siz daha yanıma gelmeden de ben sizinleydim. Ama şu an fiili olarak beraberiz. Bundan sonra da resmi olarak beraber olacağız. Umarım zaferi yakından göreceğiz. Sana da başarılar diliyorum.

Güney Kürdistan'da atmak istediğimiz adım ulusal demokratik birlik adımıdır

Siz de kendinizi bize tanıttın, nerelisiniz?

Mu.: Daha önce komünist partisinde, yirmi altı yıl askeri alanda çalıştım. Halk tarafından oldukça tanınan biriyim. Hewler'liyim. Koyê Germiyan, Kerkük ve benzeri mıntıklalarda askeri çalışmalarda bulundum.

– Kaç yıl askeri çalışma yürüttün?

Mu.: On sekiz yıla yakın. Komünist partisine katılan ilk peşmergeydim, 1978’de katıldım. Biz IKP’de çok ciddi ve dürüst çalıştık. Ancak IKP Irakçı bir partiydi, halkımıza önem vermiyordu. Hem siyasi hem de askeri alanda netleşmiş, aydın bir stratejiye sahip değildi. Ancak IKP dediğimizde, diğer örgütlerden farkını ortaya koyabilmeliyiz. Bu parti kendi içinde güçlü bir sınıf savaşımını vermekteydi. Devrimci bir özü vardı. IKP sekreteri dahil, birçok üyesi kahramanca şehit düştü.

– Üç sekreteri.

Mu.: Bunlardan Cemal Haydari Kürt’tü. Öyle yapmışlardı ki, IKP bize göre bir Kuran ayeti gibiydi. 1987-88’de, Kürdistan’da toplu katliamların gerçekleştirildiği, kimyasal silahların kullanıldığı yıllarda artık tahammül edemedik, büyük bir mücadeleye başladık. Hatta ’88’de bile Kürdistan’dan göç etmeyi kabul etmedik ve yerlerimizde kaldık. Rejimin çevremizde bulunan büyük güçlerine karşı gerilla savaşı verdik. Bu kadrolardan birçoğu Karê Serbixwe Partisi’nde yer alıyor. Kerkük’e ilk saldıranlardanız. Bunların da birçoğu şu an yanımızdalar. Kerkük’ten en son geri çekilenler bizleriz. Çok sayıda şehit verdik.

Yetkin bir kadro potansiyelimiz var. Hepsi de çok önceden devrimcilik yapmış, birçok partide çalışmış kadrolardır. Zaten diğer örgütlerden farkımız budur. PKK düşüncesine yabancı değiller, oldukça yakınlar. Biz PKK’yi çok önceden tanımıştık, ancak özellikle son dört yıldır güçlü ilişkiler geliştirmiş bulunmaktayız. PKK olmasaydı, Önderliğimiz olmasaydı, belki biz bu cüreti gösterip yeni bir parti kurmaya yeltenemezdik.

– Tabii, parti kurmak büyük bir olaydır. Bunun etkisini Güney’e taşımak gerekir. On sekiz yıl gerillacılık yapmışsın, yine yaparsın. Sadece biraz yenilenmen lazım. Yine partili olabilirsin. Eğer tecrübelerinizi PKK’nin yardımıyla pekiştirebilirseniz –ki, bu da Önderlik tarzı, Önderlik özellikleri ve yürüttüğümüz stratejidir–, buna göre taktik adımlar atarsanız bir öndersiniz demektir. Kendinize hakim olun, pratik olun, o zaman eskisinden daha çok başarırız. Büyük bir tutkuyla attığınız bu adımın takipçisi olun.

Aç susuz bir insan gibi çalışmalara yönelmelisiniz. Hatta benden daha çok çalışmalara yönelmeniz lazım. Çünkü siz açsınız. O kadar yıl çalışıp emek harcadınız, ancak emekleriniz boşa gitti. Ortada bir susamışlık var. Neden? Çünkü pratik yok, çaba yok, başarı yoktur. Bunun için başarıya, pratik adımlara hücum etmelisiniz. Şu an PKK'nin yarım ve birlikteliğiyle yürüyecek olan büyük yürüyüş budur.

Mu.: Parti kurmamızdaki temel neden PKK'dir. En yakın dostumuz PKK'dir. PKK olmazsa, bizim için başka çıkış yolu yoktur. Bundan dolayı PKK Önderliği ile görüşme şerefine ulaştık. Partimizi kurmadan önce Önderliği görmek istedik, bize yürüyüşümüz hakkında bazı perspektifler sunsun istedik. Çünkü gerçekten PKK çok güçlü ve yüce bir tecrübeye sahiptir.

Kürdistan'daki mevcut çifte standarda karşıyız. Sömürgeciliğe dayanan, uluslararası işbirlikçiliğe soyunan politikaya sonuna kadar karşıyız. Bunlar halklarına, topraklarına dayanmıyorlar. Biz buna karşıyız, biz hiçbir zaman da bunları desteklemedik. Şehitlerimizden birçoğu ile bizzat yaşamış, evlerinde kalmıştım. Şu an bizim için onlar adına mücadele verememek, savaşmamak büyük bir acıdır. Bundan dolayı hiçbir şey yapmadan duramayız. Güney'in en devrimci kesimlerini yaşlı, kadın, çocuk demeden şehit ettiler. Onlarla beraber yaşadık. Hepsini tek tek tanıyoruz, on binlercesini tanıyoruz. Bu şehitlere sahip çıkmamak, oturmak; sömürgeciliğe, Amerika'ya veya Batı'ya dayanmak bizim için büyük bir utançtır. Bunun için PKK'li arkadaşların bizi ciddiye almalarını ve bize destek olmalarını istiyoruz.

Özellikle Önderlik kendi güçlerini nasıl yürüttüğü eğitiyorsa, onlara nasıl perspektifler sunuyorsa, ideolojik, siyasi ve düşünsel her alanda bizim de PKK'ye, onun Önderliğine ihtiyacımız var. Bu bizim açımızdan çok önemlidir. Diğer yönden bizim de kendimize yetecek kadar tecrübemiz var. Birçok siyasi ve askeri kadro ve öncülerimiz var. İyi bir önderliğimiz var. Bu temelde bundan sonra doğru esaslar üzerinde korkusuz ve tereddütsüz yürüyeceğime, her zaman için hazır olacağıma, nerede olursa olsun, Kuzey'de, Güney'de ve Doğu'da varolan tüm imkanları halkın hizmetine sokacağıma dair söz veriyorum. Teşekkür ederim.

– Mu. arkadaş, bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz? Şu an yine tarihi bir adım atılıyor. On sekiz yıldır yapmak isteyip de yapamadıklarını şimdi yapabilirsin. Bu, Kuzey’de olabilir, Güney’de olabilir, Doğu’da da olabilir; içeride veya dışarıda olabilir, önemli değil. Önemli olan üstlenilen rolün gereklerinin yerine getirilmesidir. On sekiz yıldır birçok tehlikeyi yaşadın, açlığı ve susuzluğu gördün. Sizin gibi bir arkadaşın sessiz bir biçimde başarısız düşmesi çok acı olur, yazık olur. Harcadığınız çabaların sonucu böyle olmamalıdır. Bunun için yapman gereken nedir? “Ben ucuza gitmeyeceğim, sessiz ve başarısız gitmeyeceğim” diyeceksin. Bunun için gerekli olan nedir? Gerekli olan siyasal bir çizgidir. Burada bunu da gördün. Yeni strateji doğrultusunda günlük adım atma imkanını da yakaladınız. O zaman amacınıza müthiş yöneleceksiniz. “İhtiyarladım, biraz yoruldu” dememelisin. Hayır! Yaşın kaç, benimki kadar var mı?

Mu.: Otuz altı.

– Ben senden daha yaşlıyım. Ama yapmayacağım iş de yoktur. Önder bir kişinin elinden hiçbir şey kurtulmamalı. Gittiğim her yerde, yerine getirilmesi gereken görevler için bana bir hafta yeterlidir diyorum. Dağ olsun, şehir olsun, köy olsun, birkaç gün yeterlidir. Ya ben sorunların üstesinden gelir ve onları hallederim, ya da sorunlar beni halleder. Başka türlü mümkün değil. Bu, senin için de geçerlidir. Senin gibi birçok kadro savaştı, ama başarılı olamadı. Bundan sonra hepsini toplayıp Güney’de gerilla savaşı örgütlemelisiniz. Gerilla karargahlarınız olmalı. Güney’deki tüm dağlarda gerilla olsun, askeri güçler oluşturulsun. On sekiz yıllık tecrüben neden boşa gitsin? Birçok genç var, eskiden beraber çalıştığım arkadaşların var, bunların hepsini bir araya getir. İdeoloji gerekiyorsa ideoloji, güven gerekiyorsa güven ver. Bu kadar şehit var, kendilerini bu şehitlerin anısına yeniden örgütlesinler. Boş oturmak hiçbir gerekçeyle kabul görmez. Öyle yaparsan, gecikmeli de olsa iyi bir rol oynayabilirsin ve biz de sonuna kadar yanında oluruz. Devrim yolunda her kim adım atarsa, biz onun yanında oluruz.

Güneyli önderler bu yeni adımı kabul ederlerse yürürler, et-

mezlerse iflas ederler. Ben halkın kaderiyle oyun oynayanlara karşıyım, bunu kabul edemem. Onlar da bunu çok iyi biliyorlar. Ya insan olurlar, yoldaş olurlar, o zaman beraber yürürüz –Mesut da, Celal de buna dahildir–, ya bu ulusal demokratik birliği, Kürdistan birliğini kabul ederler, ya da kabul etmezlerse boşa çıkar ve kötü düşerler. Bunun için Güney halkı adına atmak istediğimiz adım, tüm partiler için atmak istediğimiz adım sonuna kadar ulusal demokratik bir adımdır. Hepsinin çıkarınadır. Küçük ya da büyük tüm önderler halka ve şehitlere karşı doğru ideoloji ve stratejiye sahip olmak istiyorlarsa bu adımı desteklerler. Kim engel olursa olsun kabul etmeyin, adımlarınızı yerinde atın. Kendinizi tasfiye etmeyin.

Parti olabilirsiniz. Ama doğru dürüst bir parti olun. Kısa sürede halk tabanınız oluşacaktır. Arkadaş sayısı da az değil. Bundan sonra bu adımı hep beraber yürüteceğiz. Beni de burada bir çalışan olarak görün, herhangi bir yerdeki bir arkadaşınız olarak görün. Yani “şurada bir arkadaşımız var, şöyle çalışıyor” deyin. Ben de iyi haberlerinizi duymak, “şuradaki arkadaşım askeri çalışma yürütüyor, kendisine güveniyorum” demek isterim. Yoldaşlık budur ve bu yoldaşlık ilişkisinden daha değerli bir ilişki biçimi de olmaz. Yoldaşlık ilişkisi, en büyük ilişkidir. Böylesine bir yoldaşlık, tarihi bir devrim demektir. Bundan daha değerli hiçbir şey yoktur. Sizden istediğimiz budur, yürüyüşümüz bu adımlar temelindedir ve başarının da bu adımla gerçekleşeceğine inanıyorum. Sana da başarılar diliyorum.

– Sizin adınız neydi?

Rew.: Adım Rew. A., Hewler’liyim. Komünist Partisi’nde yirmi yedi yıl çalıştım. Komünist Partisi içindeyken marksist-leninist düşünceden çok etkilenmiştik, epey bilgiliydik. Ancak belli bir süre sonra şu görüşe vardık; ülkesi, yurdu olmayanlar, sosyalizmi inşa edemezler.

– Yani halkın yanında olmadıktan sonra sosyalizme ulaşamazsın. Ama çözülen sosyalizm, adsız ve ülkesiz sosyalizmin varolduğunu savunuyordu. Bu doğru değil. Bu , sosyalizm adına büyük bir

yetmezliktir. Engels, işçiler adına şunu söylüyor; “ülkesiz enternasyonalizm olmaz.” Sizin yetmezliğiniz de burada. Ülkesiz ve halksız sosyalizmi yürütmek istediniz ve burada kaybettiniz.

Rew.: Bundan dolayı IKP ile aramızda bölünme yaşandı. Tüm IKP'nin, hatta diğer partilerin de bu çizgiyi, bağımsız Kürdistan çizgisini tanımalarını ve Kürt devletinin kurulmasını istedik. Sosyalist bir stratejimiz de vardı. Ancak bu görüşümüz kabul edilmedi. Bu durumda, IKP'den ayrılmak zorunda kaldık. Kendimize bu devrimci çizgiyi esas aldık ve dostlarımızın kimler olduğunu görmek istedik. Ancak Güney'de PKK dışında herhangi bir dostumuz olmadı.

– Zaten sosyalizm, her şeyden önce bağımsızlıkçı bir ideolojidir. İnsanın bağımsızlığını, bağımsızlaşmasını savunur. Sosyalizm ülkelerin ve halkların bağımsızlaşmasıdır. PKK'nin kitleselleşmesi ve başarısı bu sosyalizme bağlıdır. Biz sosyalizmi bağımsızlıkçı bir düşünce olarak ele aldık; bağımsız insan, bağımsız halk, bağımsız ülke düşüncesi olarak ele aldık. Sosyalizmi öyle tanıdık. Ama sizde tam tersi geçerliydi. Halkı tanımıyor, ülkeyi tanımıyor, kendisini tanımıyor, Kürtlükten, tarihten kaçıyor. Bu, sosyalizm değil kendini kandırmadır. Çözülen ve iflas eden sosyalizm değil, sosyalizm adına ortaya çıkan reel sosyalizmdir.

Rew.: IKP içerisinde Kürtlük uğruna birçok şehit verdik.

– Tahminen ne kadar şehit verdiniz? Belki de binlerce.

Rew.: Şehitlerimizin sayısı tüm Irak'ta, Kürt ve Arap olmak üzere otuz bini geçti.

– Sadece Kürtlerden yirmi bin diyebilir miyiz?

U.S.: Yirmi bini aşıyor. Altmış yıldır verilen mücadelede hep şehit verildi.

– Bu şehitler Kürdistan adına, Kürdistan stratejisi adına verilseydi, şimdiye kadar Kürdistan çoktan kurulur ve Irak da demokratikleşirdi.

Rew.: Kürdistan'da iki kez devrim yapıldı. Biz KP içinde güçlü bir katılımı gerçekleştiremedik. Önce 1963'te Demokrat parti adına çalışıyorduk, daha sonra Baas geldi.

– Baas küçük bir örgüttü, ama siz büyüttünüz.

Rew.: O dönemde, 1959'da Bağdat'tan bir milyon insan göçertildi. Baas'ın tümü ise yüz kişiydi. 1963'te iktidarı ele aldı ve komünistleri katletti.

– Komünistleri vurdular, idam ettiler.

U.S.: Bizde iktidar olma, egemenliği ele alma düşüncesi yoktu.

– Yoktu tabii. “Sovyet” diyorlardı. O dönemde Sovyet kimdi? Sovyet oportünistlerdi ve onlar da iktidarlaşmaya karşıydılar. İktidarlaşmayı isteselerdi, Irak çoktan sosyalist bir ülke olurdu. Aynı zamanda Ortadoğu sahası da bağımsızlığa kavuşurdu.

Rew.: Kürdistan'a dönüşte biz önderlik yapmak istemedik, çırak gibi çalıştık ve kurban verdik. Devrim sonuçlandığında, yani yenilgiye uğradığında hiçbir şeyimiz yoktu. İkinci kez '76'da Barzani-Talabani devriminde de Baas ile beraberdik, yani '78'e kadar böyledi. Sonra Baas bizi vurdu. Tekrar çırak olarak geri döndük.

– Tabii, önder olmazsan el alemin hizmetçisi olursun.

Rew.: Şu anda varolan gücümüzle PKK ile ilişki geliştirdik. Devrimci bir çalışmanın adımlarını atmak istiyoruz. Yani düşünce doğru olursa, başarı mutlaka gelir.

– Eğer Kürt varsa ve insanım diyorsa, tabii ki başarılı olmalıdır. Senin için de şunu diyebilirim: Yirmi sekiz yıl az değil, çok acılar çektiniz, çok şehit verdiniz. Sizler geriye kalanlarınız ve şu an bilimsel sosyalizme ulaşmak istediğinizi söyleyebilirim. Biz de sosyalistiz. Şu an Amerika benim için “dünyada sağ kalan tek sosyalist” diyor ve bana karşı çıkıyor. Ben de diyorum ki, ben eski sosyalist değilim, ben ortodoks marksistlerden değilim, gerçekten de bağımsız bir sosyalistim. Bunlar “dünyada sadece siz kalmışsınız” diyorlar. Tabii bu benim için bir şereftir. Yine de sosyalistim. Ama ülkesiz, halksız ve kişiliksiz sosyalizm olmaz, iktidarsız sosyalizm olmaz. Tek başına da başlasan, yeni toplum ve yeni insanlık adına başlayacaksın. Kapitalizmin, feodalizmin, eski toplum özelliklerinin dışında, tek başına da olsan böyle olacaksın. Marks'ın ve Lenin'in büyüklüğü buradadır.

Ben kendimi fazla büyük görmüyorum, ama biraz büyümüşsem, bunun nedeni özgüce dayanmadır. Ben sosyalist düşünceyi

savunuyorum, ama özgüce dayanırım, bağımlı değilim. Büyük sosyalist düşünceye, bağımsızlıkçı ve özgürlükçü düşünceye bağımlıyım, halklara ve insanlığa bağımlıyım. Şimdi dünyada büyük ses veriyoruz. Bizde insanlık ve yurtseverlik var. İnsanlığımızda yurtseverliğimizi, yurtseverliğimizde insanlığımızı güçlendiriyor ve büyütüyoruz. Bizde bu gerçekleştirildi. Arkadaşlar, eminim bu temelde güçleniyorlar, bu düşünce ile kendilerini yeniden yaratıyorlar. Biraz geciktiniz, ama ısrarlı olursanız, sadece bu yaptığımız konuşmaları pratiğe geçirir ve örgütlenirseniz, yine de başarı sağlarsınız. Eski yaşamı yıkmaktan korkmayın. Bu strateji üzerinde çalışın. Yeni yaşamı kurmayı esas alın. O zaman sonuç alırsınız.

“Yirmi sekiz yıl çalıştım, eskidim” demeyin. Devrimcilikte ihtiyarlık olmaz. Lenin, ölüm döşeginde bile müthiş çalışırdı. Yani devrimcilikte ömrüm geçti, artık yaşlandım” demek yoktur. Ölüm vardır, ama bu ölüm düşünsel ve siyasal ölümdür. Düşünsel ve siyasal anlamda yanlış oldun mu ölüsün demektir. Düşünsel ve siyasal olarak doğruysan, yeni doğmuş gibi olursun. Kürt halkı yeni yeni siyasallaşılıyor. İnsanımız her gün yenileniyor. Güney halkı da yenilenecek. Önce grubunuzu yenileyecek, sonra Güney halkını ve giderek tüm Irak’ı yenileceksiniz. İsrarlı ve kararlı olmanız gerekiyor. Zaten bunun dışında başka bir çareniz de yoktur.

O kadar çalışmışsınız, o kadar şehit vermişsiniz, bunun için emekleriniz boşa gitmesin. Hiç kimsenin çabalarınızı boşa çıkarmasına fırsat vermeyin. Bütün şehitlerin kanı üzerinde zenginleşmek isteyenlere fırsat tanımayın. Sizin o diğer önderleriniz de gelinler, halkın demokratik birliğini, yurtsever birliğini kabul etsinler, yine önder olsunlar. Gelmezse onları boşa çıkaracağız.

Hem Barzani’ye, hem de Talabani’ye söylüyorum: Siz büyük olun, bir büyüklük de siz yapın. Büyüklüğünüz yurtsever ve demokratik temelde olsun. Halkın da istemi budur. Böyle yaparsanız iyi olur, yapmazsanız düşersiniz. Dürüst olun ve büyüklüğünüzü devam ettirin. Diğer arkadaşlar da birlik düşüncesine katılsınlar. Güney halkına güvensinler, bizden birlik istesinler. Dış güçlere,

Amerika'ya dayanmasınlar; halka dayansınlar, kendi insanlarına dayansınlar. Sanırım sizin aracılığınızla bunu yürütebiliriz.

Bundan sonra arkadaşız. Parti birdir, strateji ve taktiği de düşman birleştirdi ve bir yaptı. Kürdistan'ın parçaları önce ayırdı; ama özel savaş kendi yönelimleriyle bu parçaları birleştirdi. Bundan sonra beraber çalışacağız ve bu adımda başarıyı elde edeceğiz. Sana da başarılar diliyorum.

Bir de halkın durumu var. Buranın halkı eskiden kendini tamamen inkar ediyordu. Bir teki bile “ben Kürdüm” demiyordu. Ama şu an müthiş olmuştur. Kendi gözlerinizle gördünüz. İnsanlar ölümlüne partiye bağlılar, devrime bağlılar. Önceleri isimlerini bile inkar ediyorlardı. Siz bu kadar yıldır devrimdesiniz, o kadar şehit verdiniz, kaç yıldır Kürdistan düşüncesini yaymaya çalışıyorsunuz. Neden böylesine bir düşüş yaşandı? Halkımız neden bir kuruşa taviz vererek kendisine yabancı bir yaşamı yaşasın? Buna neden fırsat verelim? En büyük zenginlik siyasettir, en büyük güç siyasettir, en büyük şeref siyasettir ve şu an tüm bunlar yürütülmektedir. Bundan dolayı eski yaşama tenezzül etmeyin, yanlış adımlar atmayın. Engel teşkil etmek isteyenlere fırsat vermeyin. İyi dilden anlıyorsa iyi dille, zordan anlıyorsa zorla üzerine gidin. Elinizde her şey var, gücümüz büyüktür ve yolumuz doğrudur. Yerinde ve zamanında ya ikna ile ya da gerektiğinde devrimci zorla çalışmalarınızı yürütün. Kendinize güvenin, gerisi mutlaka gelir.

Sizi bugüne kadar küçülten, size yol vermeyen partileri büyük saymıyorum. Büyüklük düşüncededir, siyasettedir. Bunlar halkın kanını emmişler, yemiş içmişler. Bir daha söylüyorum: Bunlar gelip halka kendilerini affettirsınlar. Halk kendilerini affederse çalışmalarını sürdürürler, affedilmezlerse hepsi boşa çıkar. Halk bunu istiyor, tarih bunu istiyor. Niye kaçalım ki? Bu biçimde bir karara ulaşın. Eminim ki senin de kararın var ve rolünü oynayacaksın. Bu arkadaşların tümü rolünü oynamazsa, sen rolünü oynayacaksın. Bunu senin şahsında tüm gençlere söylüyorum. Şu an yüzlercesi askeri karargahlarımıza gelip eğitim görmek istiyor. Onlara da söylüyorum. Sen de bu konuşmamızı onlara iletirsin. Kendinizi erken-

den yenileyin. Çalışmalarınızı istediğiniz biçimde yürütebilmeniz için bu birkaç konuşma bile yeterlidir. Başka türlü bir yaşam beş kuruş etmez. Başka türlü bir yaşam düşkünlüktür. Neden böyle bir yaşama tenezzül edesiniz?

Maddiyat istiyorsanız, bunu bu yaşamda, bu savaşta bulursunuz; maneviyat istiyorsanız, büyüklük istiyorsanız, bunların hepsi yine bu savaştır. Siz de çalışkansınız. Ben Güney halkını çalışkan görüyorum, cesaretli görüyorum. Önderlik adıyla çok oynandı. Biz şu anda bunu düzeltmeye çalışıyoruz. Bu temelde güçlü yürüyeceğinize inanıyorum. Sizin için de bundan sonra başarılı adımlar esas olmalıdır. Gücünüz var, bilinciniz var. Gün be gün kendinizi koruyun, oyunlara ve komplolara düşmeyin, bu konuda hassas olun. Bundan önce Güney’den buraya Şehit Sadık Ömer gibi dostlar geldi. Özel savaş rejimi beni görenlerden ve tanyanlardan çok korkuyor. Bunu unutmayın. “Bu büyük bir tehlikedir” diyor. Belki eskiden sizin için tehlike yoktu, ama bundan sonra olacak. Çünkü “bunlar gidip Önderliği gördüler” diyecekler. Önderliği gören biri onlar için büyük bir tehlike oluyor. Bundan dolayı da düşmanları çoğalıyor. Bunun için engel oluşturuyorlar, komplo yapıyorlar. Kendi güvenliğinize dikkat edin.

Senin de sözün başarı sözüdür, sonuna kadar yürüyeceksin. Seni de yoldaş olarak sayıyoruz. Gidip göreceğin arkadaşların yanında bizden aldıklarıyla yürüyeceğine inanıyorum. “Biz de Önderliği gördük, biz de partiyi gördük, Önderliği ve partiyi en iyi biçimde biz temsil ederiz” diyeceksin. Engel olmak isteyenleri kabul etmeyin. Öyleleri bizim arkadaşlar içinde de var. “Yapmayın, Önderliği ben de gördüm, bu Önderlik sadece Kuzey’in değil tüm Kürdistan’ın Önderidir, ‘ben Güneyli, sen Kuzeyli’ olmaz; hepimiz Kürdistanlıyız” diyeceksin. Sınır düşmanın çizdiği sınırdır. Kürtlerin tümü birdir, insanlığın tümü birdir. Sosyalizmin kendisi birlik demektir. Biz de sosyalistiz, her şeyden önce sosyalist enternasyonalistiz. Bundan dolayı hiç kimse “ben Güneyliyim, sen Kuzeylisin” diyemez. O, düşmanın bir politikasıdır. Hepimiz yoldaşız. Doğru hepimiz için doğrudur. Karar hepimiz için karardır. Halk için zafer

isteniyor. Bu temelde yürüyüp bizi temsil edeceğine inanıyorum. Başarı haberlerini bekliyorum. Sana da başarılar diliyorum.

Güneyli arkadaşlarla olan toplantımızı sonuçlandırdık. Gerisi pratik adımlara kalmıştır, dürüst yaklaşım yürütebilirsiniz. Buraya gelişiniz bunun için bir adım olmalıdır. Diğer partilere, KDP'ye ve YNK'ye de mektup gönderdim. "Amerika ve TC'ye dayanmayın. Onlarla ilişkilerinize karşı değiliz, ama onlara güvenerek halkla oynamayın. Yanlış diplomasiyi devrime karşı kullanmayın. Özellikle Türkiye'ye işbirlikçilik yapmayın. Biz sizi büyütme istiyoruz. Biz Güney'e müdahale etmiyoruz, tersine sizi koruyoruz, sizleri şehit kanıyla temizlemeye çalışıyoruz. Dürüst olursanız olun, olmazsanız biz devrimin siyasetini yürüteceğiz" dedim. Hepsine bunu söyledim. Bunun hesabını yapacaklarına inanıyorum.

Sosyalist arkadaşlar olarak öncülüğü siz yapın. Kendinde bu cesaret ve fedakarlığı gören yürüsün. Sayı ne olursa olsun, silahlar ne olursa olsun, başlangıçta halk bize ne kadar uzak olursa olsun, bunu bir engel olarak görmemek gerekiyor. Bazen şehadetler yaşanabilir, zaman zaman düşüşler de olabilir. Ama bir tek arkadaş bile ısrar etse, tam zaferi yakalayabiliriz.

Biz yine gelişinizi selamlıyor, başarılar diliyoruz. Bu vesileyle Güneyli halkımız için tarihi bir adım olarak demokratik federasyonlaşmanın gerçekleşeceğine inanıyor, çalışmamız ve savaşımımızla başaracağız diyorum. Sizlere de tekrar selamlar ve başarılar.

Haziran 1995

Kürt halkına karşı savaşanlar eskisi gibi birleşemeyecekler

Güney Kürdistan'daki ikinci 15 Ağustos hamlemizi başarıyla yürütüyoruz. 15 Ağustos'un on ikinci yıl dönümünde, ikinci büyük adımı Güney Kürdistan'da 25 Ağustos'ta attık. Bu adımı atalı üç hafta oluyor ve ortaya büyük bir değişim çıktı. Askeri ve siyasi yönden bu bölgenin dengeleri değişiyor. Hamleyi başlatmamız, Kürdistan içi ve dışı için yeni bir durumdur. Kürdistan üzerinde yüzyıllardır ittifak yapanların birliği bu hamleyle yıkılmıştır. Daha çok I. Dünya Savaşı sonrası Kürdistan üzerine yapılan ittifaklar bu hamlemlerle tamamen işlevsiz kılınmıştır. İran, Irak ve Türkiye, artık eskisi gibi Kürdistan üzerinde hak iddia edemez duruma gelmiştir. Bundan dolayı birleşmek istiyorlar, ama buna olanakları el vermiyor.

Dünyanın durumu eskisi gibi değildir. Bunun için bu adımı attığımızda karşımızda savaştığımız güçlerin eskisi gibi önümüzde engel olamayacaklarını anladık. Bunun doğruluğu da, savaşın başlamış olduğu bu birkaç hafta içinde ispatlandı. Daha çok Barzani'nin çevresinde oluşan eski ittifak fazlasıyla güçten düşmüştür. Ancak Barzani'nin bu eski ittifaklardan vazgeçmeye hiç niyeti yoktur. Mevki ve kariyer peşinde koştuğundan dolayı bu tavrından vazgeçmiyor. Bu aile, II. Dünya Savaşı'ndan sonra Kürt halkının özgürlüğünün önünü açmadılar, aksine Kürt halkının özgürlüğü önünde engel oldular. Emperyalistler tarafından bu aileye verilen destek Kürt halkının ayağa kalkması, birleşmesi ve

özgürleşmesi için değil, aksine düşmesi, parçalanması ve köle olması içindir. Eskisinden daha çok sömürülmüştür. Sadece Güney değil, bütün Kürdistan yaklaşık kırk elli yıldır bu ailenin eliyle kontrol edildi. ABD, Sovyetler, İran, Irak ve Türkiye gibi güçlerden kim Kürdistan'ı kontrol altında tutmak istediye, bu ailenin eliyle kontrol altında tuttu. Bunlar Kürt halkı için büyük bir hastalık ve kötülük haline gelmişlerdir.

Herkes “Güney Kürdistan neden hastadır, kişilikler neden çok düşürülmüştür?” diye soruyor. Bunun temel nedeni, düzenin bu aile üzerinde oynadığı siyasettir, geliştirdiği oyunlardır. Egemen sistem halkı bilinçsiz bırakmış ve düşürmüştür. Bunun tek sebebi ise bu ailedir. Bu ailenin beyninde ve düşüncesinde siyaset yoktur, yurtseverlik yoktur, demokratik düşünce yoktur. Sürekli “ben ve ailem” deyip, kırk milyon Kürt halkını denetimi altında tutmak istiyor. Bunu da sadece dış güçlere yaranmak için yapıyor. Ama bu büyük bir zulüm, büyük bir kötülüktür. Bu aile bizimle ittifakı kabul etmiyor, demokrasiyi kabul etmiyor. Ne istediği de belli değildir. Belli olan, bu aileye ve mafya gibi olan çevresine para verilip sürekli halkın üzerine yürütüldüğüdür. Bunun için binlerce dürüst yurtsever insan öldürüldü, Kürdistan parçalandı, aşiretler birbirine düşman edildi. Sırf aile biraz para alıp hükmünü sürdürsün diye, bir parça diğer parçaya karşı çıkarıldı. Bu aile 1950’li yıllardan bu yana Kürtlüğü öldürdü diyebilirim. Böyle olmasaydı, dürüst bir insan olsaydı, dürüst bir parti olsaydı, Kürdistan şimdiye kadar birkaç kez devlet olmuştu. 1960’lı yıllardan bu yana devlet olma imkanı vardı, şimdi de var, ama bu aile yoktur diyor. Tabii bu aile buna göre ittifaklar geliştiriyor. Sadece Güney’de değil, Kuzey’de de, Kuzey halkı üzerinde de ittifaklar geliştirmiştir. Kendileri gibi Kuzey’in hainlerini de etrafına toplamıştır.

Sonuçta bu ailenin çıkarları için Kürdistan elden gitti ve hiçbir adım atılmadı. Bunu yapmak isteyenleri de çeşitli komplolarla ortadan kaldırdılar. Ne kadar dürüst insan varsa hepsini harcadılar. YNK, Celal Talabani önderliğinde bir şeyler yapmak istedi, ancak onu da dar bir savaşın içine soktular, itekleyerek yanlışlıkla-

rın içine sürüklediler. Ayrıca birçok aşiret vardı. Geriye kim kaldı? Hepsini vurdular, vurmadıklarını da “ya Bağdat’a git ya da İran’a” diyerek sürgün ettiler. Gidenlerin de, ülkelerine faydalı olmalarını bir yana bırakalım, kendilerine bile faydaları kalmadı. Geriye bir biz kaldık.

Bunlar 1965’te Faik Bucak’ın yanına gidenleri de ihbar ettiler. Kürt partileri daha doğmadan, bunların Türk MİT’ine yaptıkları ihbarlar sonucu ortadan kaldırıldı. Sait Elçi ve Sait Kırmızıtoprak’ın Barzani’nin yanına gidişi vardı. Bunlar orada birbirlerine girdiler ve nasıl olduysa öldürdüler. Barzani, yanına gelen birçok kişiyi tasfiye etti. Nasıl tasfiye edildikleri de halen bilinmiyor. Bunlar Türkiye MİT’iyle ittifaklarını büyüttüler ve yıllarca Kuzey Kürdistan’ı harcadılar. Hatırlıyorum, 1970’lerde daha biz yeni oluşurken, onların bir sorumlusu vardı: Bir gün bana, “sizin Kürdistan’a gelişiniz beladır, Demokles’in kılıcı gibi sınıf savaşımı yürütmek istiyorsunuz. Kürdistan’ı mahvedeceksiniz” demişti. Bizim onların mülkiyetçiliğini ortadan kaldıracağımızı ve rahatlarını bozacağımızı anlamışlardı. Bize karşı çıktılar. Bu yüzden de Kuzey’de **Sterka Sor** adında bir örgüt kurmuşlardı. Şehidimiz Haki Karer de bunlar tarafından, Türk MİT’inin eliyle vuruldu. Bizim için de “bunlar Mardin’den öteye, Kürdistan’a geçmemeliler” diyorlar, buna fırsat vermeyeceklerini söylüyorlardı. Bu yüzden yüzlerce insan öldü.

Biz ’80’den sonra hamle yapmak istediğimizde, bunlar Türk MİT’ine gidip, “PKK Kürdistan’a gelirse bize ekmek kalmaz” dediler. KDP’ye bağlı olanları, çoğunlukla Botan’da bize karşı korucu yaptılar. Binlerce yoldaşımızı şehit ettiler. Bunun nedeni ise, malikliklerini devam ettirmektir. Bağdat’a karşı savaşmak için Behdinan’a çağırdıkları Kürt savaşçılarını Türk MİT’i, **SAWAK** ve **Qiyade Muvakkat** (Geçici Komite) gibi örgütler eliyle, bunlarla birleşip öldürdüler. Yaklaşık yedi yüz kişi öldü. Sonuç olarak, büyük feodalliklerinden dolayı bunca dürüst insanın çabalarını boşa çıkardılar. 1990’lara kadar düşmanlıklarını sürdürdüler. Bunların yaptıkları Kürdistan’ı kurtarmaktan çok, dış güçlerle birleşip bu yönde bir şeyler yapmak isteyenleri ortadan kaldırmak olmuştur. Sonuçta

Kürt halkının düşmanlarıyla birleşip hükümlerini sürdürmüşlerdir. 1991 serhildanlarından sonra Güney’de devlet kurma imkanı vardı. Fakat eski tarzlarıyla, eski politikalarıyla –ki, eskiden de bir politikaları olduğu pek söylenemezdi, zaten ülke içinde de değillerdi– bu duruma devam etmeye çalıştılar. Yine düşmanın eliyle serhildanları yapanlara ulaşip, onları kendi hakimiyetleri altına aldılar. Düşmanla ittifakları sonucunda kendilerini güçlendirdiler.

Bu defa da PKK’yi kendilerine hedef seçtiler. PKK’nin Botan ve Behdinan’da olmaması gerektiğini söylüyorlardı. Bunu 1992 savaşında açıkça sergilediler. Ondan önce de özel savaş rejimiyle işbirliği içinde birçok yurtsever gizlice katlettiler. Yüzlerce yurtseverin başını kesip verdiler. Gerçek hedefleri kendilerinden başka kimseyi ortada bırakmamaktı. Sorunu yıllarca dostluk temelinde halletmek istedik. Fakat buna gelmiyorlar. İşbirliği temelindeki ittifaklarından vazgeçmeyip, bu ittifaklarla kendilerini yürütmek istediler. Demokratik bir federasyon imkanı vardı, kesinlikle buna yanaşmadılar. YNK ile, yine bizimle savaşı güçlendirdiler. Sonuçta bu son hamle için mecbur bırakıldık.

Tarihi fırsatlar var. Kürdistan’ın durumu adım atmak için müsahtir. Onlara birkaç kez çağrı yaptık. “Kuzey ve Güney Kürdistan’ın sorunlarını dış güçlerle değil, birlikte çözelim. Kürt sorunu Kürtlerle halledilir” dedik. Ama gizlice dış güçlerle, özel savaş rejimiyle görüşüp, bize karşı planlar hazırlayarak komplolar kuruyorlar. 1995 Newrozunda da onların izniyle tarihinin en büyük operasyonu ile Türk devletinin bizi ortadan kaldıracığına inanıyorlardı. Ama başaramadılar. Önemli olan, bu kadar yıldır yaptıkları kötülükleri kabul etmeyip kendimizi savunmamızdır. İkinci 15 Ağustos tarihi hamlesinin amacı ve tarihi nedeni budur. Önemli olan sonuçlardır; bu adım yürür ve hedefe ulaşırsa, Kürt halkının bundan ne kadar yararlanacağıdır.

Bunun önemli sonuçlarından birincisi, Kürt halkına karşı savaşanların eskisi gibi birleşemeyecekleridir. İkincisi, dünyanın Kürt sorunu üzerinde durmak istediği, bu nedenle diplomaside de büyük bir adımın atılacağıdır. Kürdistan’a komşu olan devletlerin

kendi aralarında birleşmeleri mümkün değildir. Eski ittifaklarını da kabul etmezler ve o zaman yardım da edemezler. Yani bu hamle, diplomatik alanda büyük bir rol oynayacaktır. Hatta şimdiden bile bazı gelişmeler oluyor. Bu uluslararası toplantıların sebebi buydu. Dublin’de bizi ortadan kaldırmak için toplantı yaptılar. Artık bu da mümkün değildir. Diplomatik yönden kapının sonuna kadar açılması imkanı ortaya çıkmıştır. ABD bunu şimdiden kabul etme sürecine girmiştir. Rusya bunu kabul ediyor. Diğer bütün devletler, hatta Türkiye bile kabul edecektir. Bunun için Kürdistan’da bazı gelişmelerin olması gerekir. Olması gereken, Kuzey ve Güney’in birliğidir. Bu birlik olursa, düşmanların hepsi bizi kabul etmek zorunda kalacaktır. Bunun için de Güney’de yapılan hamle, siyasi birliğin temelidir. Ulusal demokratik birliğin acil bir biçimde gerçekleşmesi içindir.

Bu hamleden zarar gören daha çok da Barzani’nin kontrolündeki aşiretlerdir. Bunlar toplanıp birleşmelidir. Federasyon olmadan, aşiretlerin birliği olmalıdır. Ayrıca bazı partiler var, bunların da cephe oluşturmaları gerekiyor. Aşiretler, partiler ve yurtsever kişilikler bütünüyle birleşip siyasi bir cephe oluşturarak bunu ilan ederlerse, sorun askeri yönden zaten halledilmiş olduğu için birlik de gerçekleşir. Demokratik bir federasyon, hem hükümet, hem meclis yeniden oluşur. Bu, Ortadoğu’da da tanınır. Eğer Irak birleşmek isterse, eşitlik ve özgürlük temelinde Irak’la federasyona gidebiliriz. Diğer devletler isterlerse, bunu federatif temelde örnek alırlar. Bunun önünde engel olan nedir? Engel olan Barzani’nin ailesi ve partisidir. Bunların dışında kimse engel olmuyor. Yine parçalanmış aşiretler engel olabilir. Birleşmek belki şimdiye kadar ellerinde değildi, fakat bundan sonra bunun olanakları oluşmuştur.

Barzani demokratik bir birliğin oluşmasını istemedi, ancak şu anda oluşuyor. Siyasal devlet istemiyordu, ama şu anda oluyor. Çünkü bu son hamlemizle birlikte onu ortadan kaldırdık, tarihi bir çığır açtık. Bu adımın üstünde ısrarla durmak gerekir. Bir an önce birleşip siyasi birlik oluşturmalıyız. Pek çok görüşme ve toplantı olmalıdır. Siyasi güçler birleşmeli, Güney güçleri de gerillaya ka-

vuşmalıdır. Askeri ve siyasi birlik her yönden birleştirilirse, yeni bir Kürdistan'ın oluşması kaçınılmazdır. Güney'de yeni bir Kürdistan oluştu mu moral yükselir, yaşam yeniden oluşur. Örgütsel, ekonomik ve ticari her yönden imkanlar oldukça gelişir. Moral yönünden, ahlaki açıdan başarılar yükselir, halkın morali yükselir, tüm gücünü büyütür. Askeri ve siyasi eğitim gelişip güçlenir. Kürdistan halkının savaşabilmesi için imkanlar daha da gelişir.

PKK'nin Güney'deki varlık nedeni birlik oluşturmaktır

PKK bunun için sonuna kadar yardımcıdır ve Güney'e geliş de bu gelişmelerin olması içindir. Bunu yapmayan, engel olan partileri ortadan kaldırıp halka yol açmak içindir. PKK'nin Güney'de kalmasının nedeni halka yol açmaktır, birlik oluşturmaktır. Demokrasi gelişirse, PKK'nin Güney'de kalması gerekmez. O zaman Kuzey'de savaşı geliştirecektir. Fakat Güney'in dış güçlerin elinde olmaması gerekir. Güney, Türkiye'nin veya başkalarının elinde olmamalıdır. Güney Kürt halkının elinde olmadıkça, tabii ki PKK orayı bırakmaz. Çünkü PKK kendini yurtsever sayıyor, kendini buna mecbur görüyor. Güney Kürdistan Kürtlerin hizmetine girerse, PKK orada bir gün bile kalmaz. Güney halkı kendi kendisini ayakta tutabilecek hale geldiklerinde, PKK neden Güney'de kalsın? Güney Kürdistan halkı yeniden savaşabilecek duruma gelinceye kadar da yardımcı olacağız. Bu, yurtseverlik görevimizdir, hatta insanlık görevimizdir. Uluslararası birlikler bile buraya yardım ediyor. Bizim onlardan önce yardım etmemiz gerekiyor. PKK ve Güney sorunu üzerinde böyle durmak gerekiyor. 'Neden PKK buraya geliyor, el atıyor?' denilemez. PKK gelmezse siz ölmüşsünüz, PKK gelmezse yıllardır boğulmuşsunuz, PKK gelmezse paramparça olmuşsunuz. Her gün kardeş kanı dökülüyor, yok oluşa doğru gidiyorsunuz. PKK'nin desteğiyle birleşip kendinizi savunacaksınız. Kardeşçe yardım, yurtseverliğin gereği yardım budur. Bu kar-

deşlik hamlemiz bunun için yeni bir yaşama yol açıyor. Demokratik ve bağımsız bir yaşam oluşuyor, moral yükseliyor, maddi ve manevi her şey yükseliyor.

Eğer şu anda yoksulluk varsa, sebep yine bu parçalanmışlık ve bu ailelerdir. Ticaret yürümüyor, ziraat yürümüyor. Neden yine aynıdır. Siyasi nedenler ortadan kalkarsa, diğer ekonomik nedenler tümünden ortadan kalkacaktır, bu öldürmelerin ve ölümlerin hepsi ortadan kalkacaktır. Tüm bunlardan dolayı bu hamlenin değerini bilip onun etrafında toplanın. Askeri ve siyasi birliği bir an önce güçlendirin. Eğer bu temelde yardımcı olursanız, Güney sorunu birkaç ay içinde çözüme ulaşır ve demokratik bir Kürdistan oluşturup tümüyle Kürdistan'ın hizmetine gireriz. Dünya da bunu tanıyacaktır. Bundan öteye daha ne isteyebiliriz? Yurtsever ve dürüst bir insan topluluğundan başka istediğimiz bir şey olamaz.

Tarihte ilk defa böyle bir fırsatın elinize geçtiğini görerek büyük bir katılım ruhu ve düşüncesiyle üzerinde durun. Üzerinize düşen rolü oynayın. Başka türlü Güney'de yaşamak mümkün değildir. Bunu herkesten önce Güney'in bütün partileri kabul etmelidir. TC'nin isteklerinden vazgeçip bizim yardımımızla, Kuzey devriminin yardımıyla, büyük Kürdistan'ın desteğiyle kendilerini kalkındırmalıdır. Birleşmeli, yardım almalı ve vermelidir. Kuzey Kürdistan halkı da büyük zorluklar içindedir. Onlara da yardım gerekiyor. Güney Kürdistan onlara yardımcı olmalı ve her anlamda destek sunmalıdır. Kuzey'de de bir başarı elde edilirse Kürdistan'a girişin kolay olmadığı görülecektir. Güney Kürdistan büyük Kürdistan parçasının hizmetine girer ve rolünü oynarsa, Kürdistan'ın diğer parçaları da rolünü oynayacaktır. Bu da Güney'in daha da yerine oturmasını ve gelişmesini sağlayacaktır. Bunun için Kuzey ve Güney partileri görüşüp, Kuzey'de ve Güney'de cepheler oluşturmalıdır. Bu cepheler, büyük Kürdistan temelleri üzerinde büyüyüp birleşerek ulusal bir topluluk oluşturulmalıdır. Kürtler bütün parçalar arasında kendi iç sorunlarını kendileri çözmeli, buna düşman elinin uzanmasına müsaade etmemelidir.

Biz bunu istiyoruz. Böyle bir istek, yüzde yüz Kürdistan halkının çıkarınadır. Ayrıca böyle bir istek, her şeyden önce çok büyük çalışmamızı gerektiriyor. Çok büyük çalışmazsanız, ölmüşsünüz demektir. Zaten bunların hiçbir amaçları yoktur. Gayeleri, yaşamlarını sürdürebilmek için birkaç kuruş alıp birkaç gün ucuz yaşamaktır. Bu, bir halkın ölümüdür. Egemenlerin karşısında sınıfta kalmış ve yenilmişsin. İşte bu Kürt sensin. Yerin yurdun, adın sanın yoktur. En çok bir uşak yapılırsın, bir hamal Haso olursun, o kadar. Biz buna karşı savaş açtık. Adam “sonradan anladım” diyor. Öyle kişilikler var ki, bıraksanız bir bölgeyi bitirirler. Bunu hem de benim adıma yaparlar. Çılgınlar, karasevdalılar. Tabii olmuyor, sizin tarzınız bitiriyor. Kaybettiriyorsunuz, her gün adam yiyorsunuz, olanak yiyorsunuz. Neymiş de, direnişçiymiş! Böyle direnişçilik mi olur? Direnişçilik biraz bizim yaptığımız gibidir. Özel savaş rejimi bizim çalışmalarımızdan korkuyor. Bu çalışmalar tamamen PKK öncülüğünde atılan adımlarla yürütülüyor. Bunu herkes biliyor.

PKK olmasa, Kürtler dünyadan ve tarihten silinmiş ve tasfiye olmuşlardı. Diğer partiler, Kürdistan için mücadele etmeyi bir yana bırakalım, tümüyle düzenin hizmetinde olduklarını ve hiçbir şey yapmadıklarını kendi pratikleriyle ispatlamışlardır. Bu partiler, özgür ve bağımsız değil, her şeyi kendileri için yaparlar. Yirmi yıldır biz bu tür şeyleri parçalayarak Kürt ve Kürdistan’a yol açtık. Şu an Güney’de federasyon diyoruz. Bunu herkes görmeli, kendini yenilemeli ve sonuna kadar buna katılmalıdır. Bu tarihi fırsatı görmezlikten gelen, kendini buna katmayan kimse ortadan kaldırılacaktır. Ne kadar eski, dürüst olmayan, Kürt halkı üzerinde oynayan parti varsa, hepsi ortadan kaldırılacaktır. Dürüst olanlar, yurtsever olanlar, demokratik yaşamı isteyenler kalacaktır. Onlara yaşam yolu vardır. Ama eski yaşamda ısrar edenler, eski siyasetlerinde ısrar edenler ya zorla ya da siyasetle tasfiye olacaklardır. Bunu kimse unutmasın.

Değişimin zorla veya öldürmekle değil, barışçıl siyasi kararlarla olmasını istiyoruz. Bu konularda birçok defa çağrı yaptık. Hala her

gün ‘devrimin önünde, birleşmenin önünde fazla engel olmayın, Kürtleri parçalamayın, Kürtlerin gücünü düşmanın hizmetine sokmayın’ diye çağrı yapıyoruz. Yine tekrarlıyoruz: Toplanalım, ulusal ve cephesel toplantılar yapalım, meclislerde toplanalım; parçaların meclislerini, bütün ülkenin meclisini, mıntika meclislerini oluşturalım ve ne kadar sorunlarımız varsa buralarda çözelim. Sorunlarımızı başkalarına götürmeyelim; varolan her türlü sorunumuzun üzerine cesaretle gidip çözelim. Kırk elli yıllık eski sorunlar da olsa, yine aşiretler arası sorunlar da olsa, bunları yurtseverlik ruhuyla demokratik bir tarzda çözelim. Bizim bütün partiler ve şahıslardan istediğimiz budur. Kimse bunun karşısında durmamalıdır. Buna karşı durmakta Kürt halkının hiçbir çıkarı yoktur.

Biz bize engel olmak isteyenlere karşı savaşıyoruz. Bunlara karşı sonuna kadar devrimci savaş, devrimci zor yürütülecektir. Böyle olmazsa Kürdistan olmaz. Bunlar doğruya gelene kadar savaş gerekiyor. Kendileri zorla olmayacağını belirtiyor, ama kendileri düzenle birleşip üzerimize zor kullanarak geldiğinde zor oluyor. Peki, bu ‘zor’ değil de devrimci tarzda olunca mı ‘zor’ oluyor? Bunlar tabii dürüst değiller. Zor, Kürt halkının çıkarlarını göz ardı edenlere karşı uygulanacaktır. Bu eski Kürt tarzı yok olana dek zor rolünü oynayacaktır. Eğer onlarla birlik olmaktan vazgeçerlerse, sorunlar o zaman siyasetle de hallolabilir. Zor, esasta Kürt halkının çıkarlarını düşünmeyenlere, Kürtleri katledenlere, imha edenlere karşı kullanılacaktır. Zor konusuna da böyle dürüstçe yaklaşılmalıdır.

Son hamlemizi anlamak istemeyenler dürüst değiller. Son hamlemiz, bütün Kürtler için, özellikle Güney halkı, Güneyli devrimciler ve dürüst insanlar için büyük bir yardımdır. Bu kadar kan dökük, bu kadar zorluk çektik ve şimdi çözüme ulaşıyoruz. Bunun değerini bilin. Bunun dışında hiç kimsenin Kürtlere yardım etmesi mümkün değildir. Bizden başka, PKK’nin yiğit kahraman savaşçılarından ve üyelerinden başka hiç kimse bu savaşı daha fazla yürütemez. Büyük bir yurtseverlik ve cesaret olmazsa, böyle bir adım atmanın mümkün olmadığını gördünüz. Türk ordusu Botan’da kaç bin kişiyle üzerimize geldi, ama biz direndik.

Bazıları adeta “biz PKK’yi yenilgiye götüren savaşılar ve militanlarız!” diyorlar. Derdin nedir? Sen kontra mısın? Neden yenilgiye yol açacaksın? Sen başarmakla mükellefsin. Kaldı ki, biz başarmanın mahkumuyuz dedik. Reformist anlamda da olsa, başka hiçbir çıkışımız yoktur. Özel savaş imhadan başka bir şey dayatmıyor, teslim olmanızı bile kabul etmiyor. ‘Başarmaya mahkumuz’ gerçeği bu temeldedir. Aslında yalnız 1992 yılı için değil, bütün mücadele yıllarında bu dersler ortaya çıkarılmıştır. Fakat yeni bir yıla başlarken bunlar uygulanmamıştır. Bazıları yüzeysel, keyfi ve subjektif yaklaştılar, ipe sapa gelmeyen ve yerterli olmayan nedenler ve hazırlıklarla yaklaştılar, böylece yılı sağlam yaşamadılar, başaramadılar.

Tabii ben kendimi her zaman yorumlarım, kendimi gözden geçirir ve yıla hazırlarım. Şu anda kendimi hazırlama düzeyim iyidir. Halk beni tutuyor, benim sözüm mutlak anlamda geçerlidir. Kürdistan’da dostlar nezdinde de, düşman üzerinde de bu böyledir. Bu sizin değil, benim hazırlığımdır. Militan aynı şeyi söyleyemiyor. Bilmem kendini Zelê kampına kapatmış, Kuzeyde bilmem nereye kapanmış, nefes alamıyor. Ben onlara yine can ve güç veriyorum. Sağlam militan söyleyişi daha değişik olmalıdır. “Zindanda direniyoruz” diyorsun, ama sen tutsaksın; bilmem “Güney’de direniyoruz” diyorsun, ama kuşatılmışsın. Hatta dağdakilere özel savaş güçleri ulaşmamıştır, ama bunlar öyle ahım şahım bir hareket düzeni, örgütlülük ve yetkinlik içinde değiller. Dengeler var, onları biz biraz idare ediyoruz. Bu sayede varsınız. Özgücünüzle, öz militanlığınızla kendinizi ne kadar yaşatabileceğinizi planlayamamışsınız.

Bunları görmek, görüp de gidermek gerekir. Yoksa bunların üzerine yatmak olmaz. Bazıları zaaflarını bir korku nedeni haline getiriyor, sağı solu suçlayarak veya üzerine yatarak gidermek istiyorlar. Bu mümkün değildir. Belirttiğim gibi benim durumum bunun tam tersidir. Ben zayıflığı müthiş görürüm, sadece tehlikeyi gören biri değilim. Biz hiç olmayandan var ediyoruz, bize ne gerekiyorsa iğne ucuyla kazıp elde ediyoruz. Oysa bizimkiler hazır görmüyor; tehlike mertek gibi gözüne dayanmıştır, ama onu gör-

müyor. Bu yaklaşımın PKK öngörüsüyle, onun Önderlik gerçeğiyle ne ilgisi var?

Umarım şimdiye kadar bütün yıllara dayattıkları gibi, 1992'nin bu son dersleri temelinde artık kendilerini 1993 yılına doğru temelde dayatırlar; şimdiye kadarki dayatmalarını tekrar etmezler. Özellikle siz militanlar ve savaşçılar, çok açık olan bazı gerçeklere artık doğru yaklaşım gücünü gösterirsiniz. En tepedeki komutandan en sıradan savaşçıya ve parti merkezinden cephe çalışanına kadar herkes bu geçen yıllara bakarak, neyin ne olduğunu, neyin doğru neyin yanlış olduğunu, neyin yeterli neyin yetersiz olduğunu, neyin kaybettirdiğini, neyin kazandırdığını, zafere götüren tutum ile kaybettiren tutumun ne olduğunu bu sefer iyi değerlendirir, kendi kişiliğine iyi uygular ve hiç olmazsa bundan sonraki yıla ve yıllara dayanma ve yüklenmeyi sağlıklı yapar. Sadece umut edelim veya sadece bekliyorum demiyorum. Eğer Parti Önderliği'nden bir şey anlıyorsanız, ister rica ister emir deyin, neden anlıyorsanız anlayın, hiç olmazsa bundan sonra doğruya ve yeterliliğe gelin. Anlayışta, kavrayışta ve yaşamda yetenekleriniz varsa, siyasi ve askeri yaşamda kendinizi biraz silkeleyin ve sağlama oturtun. Neden kolay kaybedesiniz? İşte her gün görüldüğü gibi neden fazla başarılarla imza atmadan kolay gencecik yaşta gidesiniz?

Ben bile şimdiye kadar yaptıklarımı sıradan bir başlangıç olarak görüyor, henüz büyük savaşa girmediğimi söylüyorum. Siz daha işin neresindesiniz ve aniden kendi sonunuzu getirecek tehlikeli yaşamları kendinize nasıl yediriyorsunuz? Derdiniz nedir? Böyle bir düşmana karşı insan birkaç zafer elde etmeden, kolay kaybetmeyi göze alır mı? Bu da kişilikte büyük duyarlılık, büyük örgütlülük ve büyük tedbir ister. Buna ulaşın diyorum. Siz halen bunu anlayamadınız mı? Ben ilk günden beri böyleydim, hala da öyleyim. Sözde hepiniz Apocu Önderliğe bağlısınız. Ama Apo'yla sizin aranızda ne ilişki var? Apo'nun hassasiyetiyle, çaba sergileme gücüyle, dayanıklılığıyla, tedbirliliğiyle, örgütlülüğüyle sizinki arasında büyük fark var. Ancak benden daha fazla da kendinizi feda etmeye varsınız. Bu çelişkiyi kendiniz için olumlu temelde çözümlerin.

Madem bu kadar fedakarsınız, o halde bunu üslupta, biçimde ve öзде de sonuca götürün. İstenirse lime lime olun, ama mutlaka başarın. Bazı yanlarınız paramparça da olsa, yere de düşse, sağlam kalan yanlarınızla kendinizi sağlama almanız yeterlidir. Varsın bazı alışkanlıklarınız yıkılsın, varsın bazı tutkularınız yerle bir olsun. Geriye kalanlar veya gelişecek olanlarla iyi vurursanız, iyi göz kulak olursanız, başarıya götürecektir olan onlardır.

Dikkat edilirse, özellikle 1992 yılında özel savaşın ne kadar geliştiğini fazla açmadım. Buna gerek de yoktur, zaten biliniyor. Yine işbirlikçilerin nasıl hain olduklarına da fazla değinmedim. Bunlar oldukça açığa çıkarılmıştır. Halktan da şikayet etmedim. Halkımız da kendisini açığa çıkarmıştır ve bir devrim için mükemmel durumdadır. Ben neye yükledim? Savaşçıya ve militana yükledim. Çünkü zaafımız bu noktadadır.

Aslında kendime de fazla yüklenmiyorum. Çünkü kendimi kırk kat çözümlemişim. Her şeye hazır ve nazırım. Ama benimle yürüyecek adam yoktur. Arkadaşlar verdiğim yetkileri bile kullanamıyorlar. Dev gibi olanak sunuyorum, ama bakmasını bile bilmiyorlar. İşte sıkıntı buradadır. Yani değindiğim gibi siz kendinizi sağa ya da sola yatırarak, ağlayarak, küserek veya öldürerek yemezlilikleriniz gideremezsiniz. Bunun yolu adam gibi kendini eğitmekten, adam gibi kendini itiraf etmekten, gerekirse yeniden kurtuluşunu kendinde gerçekleştirmekten, “bu doğruya varım” veya “bu doğruya katılırım; gerillaysa gerilla, serhildansa serhildan, her türlü çalışmanın özelliklerine göre hazırım” diyebilmekten geçer.

Eğer size bir yıl bu dersi veriyorsam, bu iyi bir yıldır. 1992 yılı bu anlamda çok öğreticidir. Hepiniz iyi öğrenin. Gerçekten insan bu bir yılı kolay geride bırakmak istemiyor. Çünkü bu yıla bini aşkın şehit ve çok tarihi direnmeler sığdırdık. Başlarken belirttiğim gibi, bu yıl en büyük direniş yılıdır. Ben kendim bu yıla büyük çabaları sığdırdım. Onun için bu yılı kolay bırakmak istemiyoruz. Onun için bu yılı ucuz atlatmanızı ve onun ürünleri üzerinde kolay kurulmanızı kabul etmek istemiyoruz. Bu en büyük suçlardan biri olur. Bu kadar kalabalık sayıda şehidin kanı ve bu kadar büyük di-

reniş üzerinden, ağır bir taktik yetmezlik içinde 1993 yılına giriş yapamazsınız. Başarılı bir yıla giriş yapmak istiyorsanız, kendinizi lime lime ederek giriş yapmalısınız. Bize hakim olan tutum budur. Biz halkı ayağa kaldırmak için adeta zamanı durdurduk, nefes nefese yaşama yüklendik. Yeni yaşama yol açmak için eski yaşamı durdurduk. Namuslu yaşam nedir, insanlık onuru nedir sorularına başka türlü cevap verilemez.

Ben de sizin gibi çok laf edip pratikte başaramazsam yaşayamam. Ben gerçekten kendimi aldatmada imkansız bir konumdayım. Sizler hayallere dalabilirsiniz, sizler az başarıyla avunabilirsiniz, sizler sıradan bir gelişmeyle yetinebilirsiniz, ama benim ölçülerimde bunlara yer yoktur. Eğer ben düzenin dayattığı her türlü imhayı önleyecek duruma ulaşmamışsam, bir yılı az veya çok kazanım yılı haline getirememişsem, gelecek umutlarıma işlerlik kazandıracak gücü hazır tutmamışsam kendimi affetmem. Oysa siz böyle değilsiniz. Çocuk gibi elinize bir şeker verilse, dünyalar sizin oluyor. Küçük bir başarıda mest oluyorsunuz. Ben şimdiye kadar yapılanları bile hiç beğenmiyorum. Kendimi bu temelde aldatmam. Çünkü ben yaşamı gerçekçi değerlendiriyorum. Mevcut imkanları ve fırsatları bile kendim için bir hiç olarak görüyor ve beğenmiyorum. Benim için her şeyde daha çok yanlışlık, daha çok çirkinlik ve kötülük vardır. Bir devrimcinin beğeni kabiliyeti böyledir. Sizler ise küçük bir şeye kapılıp gidiyorsunuz. Devrimci tutku böyle olmaz. Küçük bir başarıda kendinizden geçiyorsunuz. Böylesi kişiler daha büyük hedefleri kendilerine sorun yapmazlar.

Neden böylesiniz? Onu da çözümlemelerde çokça işledim. Toplum, tarih ve aile çözümlemesini tümüyle yaptım. Artık bunların ışığında kendinizi yorumlarsınız. Eğitimle halledilmesi gerekeni eğitimle halledersiniz. Pratik de herkes için açıktır. Bu temelde ciddi savaşacağız ve dayatmaları kabul etmeyeceğiz. Tabii lafla değil, kendini imha ederek de değil, doğru savaşarak sonuca gideceğiz diyorum. Bizim kabul edeceğimiz savaşçılık budur, PKK Önderliğinin başından günümüze kadar önderlik ettiği savaşçılık budur. Bu, sizin kendinizi fedailik türünden vermenizin önderliği değildir.

Bunun kendine has yönetimi, kendine has tarzı vardır. Her şeyi kendine has durumdadır. Ona büyük bir duyarlılıkla bağlı olmayı bilerek zaferi zorlayacak ve yeni yıla böyle girmeye çalışacaksınız.

1992 yılı kazançların olduğu kadar kayıpların da dersleri ışığında aşılrken, nasıl yeni bir yılın, yeni bir mücadele ve savaşım yılının temeli haline getiriliyor? Diğer bütün geçmiş yıllara dayanarak bunu özetlemeye çalıştık. Bu anlamda aslında her yıl bir önceki yılda kazanılmıştır veya kaybedilmiştir diyoruz. 1992 yılı bu temelde kazanıldığından, eğer kötü oynanmazsa, dersler iyi bellendir, kazanım nedenlerine tam sahip çıkılır ve kayıp nedenlerine tam giderme payı verilirse, o zaman 1993 yılı da kazanılır. Biz yılları böyle değerlendiriyoruz.

Özel savaş rejimi de 1993'e yönelecektir. Daha şimdiden hazırlıkları devam ediyor. Zaten Demirel-İnönü hükümeti bu bir yılı planlamışlardı, ama başaramadılar. Şimdi kendilerine zaman ayırmıyorlar. Aslında teşhir ve tecrit olmuşlar ve güç kaybediyorlar. Bildiği gibi, özel savaş rejiminin politik sistemi alt üst oluş içindedir ve yaşamın her alanına müdahale etmiştir. Ekonomiyi, sosyal değerleri ve siyasal kurumları kullandı, hepsinin içi boşatıldı. Bu büyük bir bunalım ve iflastır. Bu anlamda hükümet de parlamento da koca bir iflası yaşıyor. Ortada kontrgerilla yönetimi kalmıştır ve bize karşı savaş yürütüyor. İş kontrgerillaya kalmışsa, gerillanın da yapacağı çok şey var demektir. Hükümet bu kadar etkisizse, parlamento ve diğer sivil kurumlar işlemez hale gelmişse, demek ki yaşam, gerilla ile kontrgerilla arasındaki kavgadan ibarettir.

1993 yılı bütünüyle buna gelmiş dayanmıştır. Özel savaş kendi savaşımının boyutlarını topyekün değerlendirdi, yani yetmedi ve bir anlamda da yenildi. Onu daha da genelleştirerek, adına topyekün savaş diyor. Topyekün savaştan kast ettiği, saflarımıza kayan Kürdistan halkını kaybetmişken, şovenizmi körükleyerek ve şoven sloganlar atarak çözümlüş sürecine giren Türk halkını ayağa kaldırmak istemesidir. Buna topyekün savaş diyor. Hükümet çözümlüşü durdurmak ve Türk halkındaki kopuşu engellemek için bu son adımı attı. MHP'den diğer sivil faşist güçlere, kontrgerilla birimlerinden bizim

ilkel milliyetçilere kadar hepsini buna katarak cepheyi genişletiyor. Aslında hükümet her gün slogan atıyor. Bugün de “1993 yılından umutlu olalım, ufkumuzu geniş tutalım. Ferhat gibi Bolu dağlarını deliyoruz” diyerek moral bulmaya çalışıyor. Burjuva basını bile zoraki açılıştan söz ediyor. Aslında zoraki açılışın anlamı şudur: Büyük bir morale ihtiyaçları var, bunun için de Bolu dağlarını delecekler ve güya Ferhat olacaklar; zoraki olan şey buradadır.

Bununla “İşte biz böyle büyük işler yaparız” demeye getiriyorlar. Onun için bize GAP’ı dayattılar. Şimdi de böyle sahte projeler dayatıyorlar. Atatürk Barajı gibi her gün bir açılış yapıyorlar. Yarın başka bir açılış töreni yaparlarsa şaşmamalıyız. Çünkü Özal’ın da, Demirel’in de yöntemi budur. Umut vererek halkı biraz tutmak istiyorlar. 1993 yılı buna daha yaygın olarak tanık olacak; yani kontrgerillanın görüntüsünü kurtarmak için hükümetin sahte umut yayma havaları, aynı şekilde diplomasideki faaliyetleri devam edecektir. Yine “PKK teröristtir, demokratikleşmek istiyoruz, engelliyor” biçiminde Batı’nın desteğini almaya çalışacaklar; ABD’nin yeni yönetimini kullanmak isteyecekler, işbirlikçiliği kullanmaya çalışacaklar. Ancak ne kadar başarılı olacakları ayrı bir sorundur. Ama yönetim esas itibarıyla kontrgerilladadır. Bunların yanı sıra ekonomiyi de öyle kullanacaklar; sosyal ve manevi değerleri, özellikle dini –kontrgerilla şimdi Hizbullah biçiminde sürdürüyor– etkili bir silah olarak kullanmaya devam edecekler.

Türkiye’deki partilerin hepsi içi boşalmış kontrgerilla partileridir. Basın yayın araçlarının da, sendikaların da kontrgerillanın eline geçtiği son günlerde daha da belirginleşti. Türkiye’de yapılan bir tartışmada, “basında kontrgerillanın eline geçirmedeği köşe kalmamış, kontrgerillanın eline geçirmedeği sendika başkanı kalmamış” deniliyor. Partiler de hakeza öyledir. Böylece Türkiye’deki yaşamı kontrgerillanın yönettiğini fark ediyorlar. Biz daha önce bunu söyledik ve bu gerçeği pratikte de ortaya çıkarmıştık. Şimdi aynı gerçek bu ağızlarca da kabulleniyor. Yani gerçekten Türkiye’nin yönetici gücü, topluma bütünüyle hakim olan ve açığa çıkartılan kontrgerilladır.

1993 yılı bunun böyle olduğunu herkese net bir biçimde gösterecek. Dış güçler de bu yönetime destek vermeyecek. Çok zayıf da olsa karşı duracaklar. Asya’da yine İran başta olmak üzere, Rusya, Çin ve Hindistan buna karşılar. Zayıf da olsa etkilerini gösterecekler. Avrupa bile ABD desteğinden rahatsız olacak, o da bu rejimin fazla arkasında olmayacak. Okyanus ötesindeki Amerika’nın bazı destekleri bunu nereye kadar kurtarabilecek? Sonuçta bir şeyler kurtarabilirse, burada onunla kendini tutmaya çalışacak. Bu rejim kendi sınırları saydığı yerlerde müthiş operasyonlar düzenledi. Ancak bu operasyonlarda fazla başarı sağladığı söylenemez. Güney gibi bir yerde, hiç de sağlam bir zemini olmadığı halde, oradaki her güç kendi çıkarlarını korumak için arı kovarı gibi başına üşüşeceğine göre, bu güç burada ne yapabilir? Zaten çılgınlık buradan ileri geliyor.

Rüya büyük, hayal büyüktür. Türk devleti, “giderim, tüm kaybettiklerimi alırım, petrol alırım, ticaret yaparım” diyor. Şu anda Anadolu’nun tek kurtuluş kapısı budur. Anadolu düzeni, onun boğulan ekonomisi, hatta siyasi güvenleri yıkılıyor. Tekrar kendine gelebilmesi için önünde Habur gümrük kapısı var. Ama Güney’deki güçler de iflas etmişler. Güney’de halklar açlık içindeler, verecekleri bir kuruluşları dahi yoktur. Bağdat ve Hewlêr sokaklarında insanlar aç ve perişandır. Otuz milyarı nereden çıkaracak? Bu bir hayaldir. Arapların kendileri büyük oranda açtır, savaşmaktan başka yapacakları bir şeyleri zaten yoktur. İran’ın kendisi de bu işi hiç bırakacak gibi görünmüyor; o da savaşa kalkışacak. TC, Anadolu halkına, “bir koyar, yirmi alırız” diyor. Oysa artık yirmi de koysa bir alamaz. Bu defa büyük ihtimalle oradaki halk da kaynaşacak. Bu da belki Kürdistan’da kördüğümün çözümü olacak. Kesin böyle olacak demiyorum, ama bu güçlü bir ihtimal olarak düşünülebilir.

Eğer buradaki bu güç çıkmaza girer ve batağa saplanırsa, kaçmak istese bile onun kaçmasına fırsat vermemek en temel devrimci görev olmalıdır. Canavarın başını bu bataklıkta kesin olarak boğmak gerekir. Orada gövdesi kalsın, bacakları çırpınsın, ama başını burada koparınca kadar tutmak gerekir. Durumu biraz da öyle

olacağı benziyor. Dediğim gibi, kaçmaya çalışsa da, şimdiden hem de büyük bir askeri ve politik ustalıklarla yolları kesmek gerekir. Bundan ürkmemek kadar cesaretli olmak ve aynı zamanda tarihin en büyük imkanının gerçekleşme sınırına geldiğini görmek gerekir. Büyük bir ihtimalle halklar açlığın ve yoksulluğun verdiği tepkiyle mecnun gibi ayaklanacaklar. İyi planlayıcı önderler buranın çok geniş olan ateş gücünü örgütleyebilirlerse, sonuç kazanma ihtimali gerçekten yüksek bir halk savaşı olacaktır.

Kürdistan'da ulusal kurtuluş savaşı bu klasik önderlikleri aşarak, onları da buna mecbur edecektir. Düne kadar güç olmamak ve devletleşmemek için her şeyi birbirine layık gören bu güçler, bu defa belki de birleşme zorunluluğu duyarak, belki çok tehlikeli yaklaşımlarını aşarak, gerçek bir ulusal kurtuluş mücadelesinin gereklerine uymak zorunda kalabilirler. İster kendiliğinden ya da gönüllü isterse zorla bu noktaya getirerek, hakiki bir ulusal kurtuluş mücadelesini yaratmak mümkündür. Burada kırk yıllık bir deneyim var. Kuzey'in güçleri de burasıyla birleşti. Bunların hepsini harmanlayıp büyük bir ulusal kurtuluş mücadelesine dönüştürmek mümkündür. Bu savaşın gelişmesi hem Güney'i hem de Kuzey'i büyük bir devrime taşıyacak, bu devrim Doğu'ya doğru, bütün Ortadoğu'ya doğru taşırılacaktır. Kürdistan'ı dönemin en görkemli devrimci ülkesi haline getirme durumu gelişebilir.

Ben hala adını koymakta fazla istekli değilim. Özel savaşın bir numaralı komutanı mıdır, yoksa sıradan bir kadın mıdır, bir Amerikan generali midir, kim olursa olsun, gelsin bakalım! Gelse de, bir an önce hesabımızı ona göre yapsak diyorum. Çok ilginçtir, bugün düzen gazetelerindeki manşetler “gireceğiz ve kalacağız” biçimindedir. Keşke öyle olsa! Çok tuhaf, girse de kalsa ve biz de kendisinden kurtulsak! Bizi bitirse veya biz onu bitirsek de kendisinden kurtulsak! Her ikisi de tarihin sıfır noktasına gelme, yani bu işin “ya bitecek, ya bitecek” noktasına gelmesidir. Gücümüz varsa ya öyle kazanıp yaşayacağız ya da kaybedip öleceğiz. Her ikisi de bizim için bir kurtuluştur. Tüm tecrübelerime dayanarak, her ikisi de mükemmeldir diyorum.

Biz burada taktik açıdan uzun boylu stratejik değerlendirmeler yapmayacağız. Ama belirttiğim gibi, piyon ilk defa aktör durumuna gelebilir. Kürdistan savaşımı stratejik olarak kendi yönetimini, önderlik tarzını oluşturabilir. Piyonluktan çıkar, büyük aktöre veya kahramana dönüşebilir. Bunların hepsi birer olasılıktır. Kendini kullanmak isteyen bütün güçleri bu kez kendisi kullanabilir. Geçen gün bir yazar, “O seni nasıl kullanacak?” diye sordu. Ona cevaben, ben hepsini kullanacağım dedim. Şaşırды ve “keşke yapabilsen” dedi. O noktaya da geliyoruz. Büyük ihtimalle hepsini kullanabiliriz. Bu da uluslararası çapta müthiş stratejik bir gelişme olur. Yüzyılların düşmanları şimdi kullanılacak duruma gelecekler. Başta ABD olmak üzere birçok sömürgeci imha gücü, yine Saddam dahil olmak üzere çeşitli güçler ulusal kurtuluş mücadelesinin dolaylı veya direkt yedek gücü olarak rol oynayacaklar. Bunun gerçekleşme ihtimali taktik açıdan, özellikle örgütsel ve eylemsel olarak çok fazladır. Yine teknik araçlar çığ gibi yığılacak. Birçok halktan insanlar gelecek. Buraya devletlerin silahları akacak, bunların hepsini örgüt ve savaşla eyleme geçireceğiz.

Eskiden on beş yılda yapamadığımızı, 15 Ağustos’un on üçüncü yılında iki üç ayda yapabiliriz. Ordunun büyütülmesi, eylemlerin ve komuta gücünün geliştirilmesi bir çırpıda büyük bir çözüme doğru gidebilir. Müthiş taktik olanaklar ortaya çıkacaktır. Taktik olanaklar nedir? Bunlar örgütlenme, araç gereç temin etme, eylemleri geliştirme gibi şeylerdir. Bu olanaklar inanılmaz bir zenginlikte karşımıza çıkıyor. Dağları bu defa müthiş kullanıp halkı devrime katmada olağanüstü boyut kazanacağız. Bu, Kuzey’deki güçlere rahat bir nefes aldirtmak olur, Güney’deki çok değişik güçleri savaşa sokmak olur. Devletler ise günlük olarak işin içine girer. Çünkü taktik ilk defa stratejiye uygun hale gelecek. Strateji mükemmel lehtedir ve devletler dahil olmak üzere birçok dünya gücünü kullanmaya doğru götürecektir. İç güçler, taktik güçler ilk defa stratejiye göre yerli yerine oturtulacaklar. Yine ilkel milliyetçilik ve sahte önderlikler raya oturacaklar.

İşte bunun şansı, olanağı ve olasılığı karşımıza çıkıyor. Tabii her

şey anlatıldığı gibi gelişmeyebilir. Meşhurdur, Kürt işi tehlikeli bir iştir. Her an yan çizebilir. İçimizde ve dışımızda stratejik hatalar yapabilir. Bunları da ihtimal dahilinde tutuyoruz. Bizde işbirlikçilik meşhurdur. Hızla egemen güçler etrafında yer almalar ve bizi kuşatmalar ortaya çıkabilir. Bölge ülkelerinde saf değiştirmeler hızla gelişebilir. Bunu da ihtimal dahilinde tutuyoruz. Oyunları çok zor olan bir savaşla karşı karşıya gelmiş durumdayız. Birçok şey günlük olarak değişebilir. Dönem birçok şeyi lehte veya aleyhte değiştirecektir. Ama PKK'nin savaşım tecrübesine dayanarak, bu işten en karlı güç olarak çıkacağımızı belirtebilirim. Tam bir zafer olur mu? Bu bir olasılıktır. Ama hem Güney'de hem de Kuzey'de mevzilerimizi geliştirme ve savaşın olanaklarını arttırma kesinlikle sağlanabilir. Mevcut niceliğimiz ve niteliğimiz bu savaşta baş aktör olmayı sağlayabilecek özelliklerle doludur. Bu, olanak dahilindedir. Güney savaşımı kendisini müthiş büyütür, zemini geliştirir, olanağı büyütür ve tarzı geliştirirse, o zaman on beş yılda veremediğimiz savaşı vermeye başlayabilir ve şimdiye kadar alamadığımız destekleri alabiliriz.

Bunlar birer ihtimaldir. Hiç kimse “Kendiliğinden olur” demesin. Bunun tersi de mümkündür. Düşmanın olağanüstü teknik ve sayısal gücü var, özellikle hava gücünü ve ağır tekniğini kullanırsa bizi eritebilir de. Ama Kürdistan dağları ve bizim tarzımız bunun pek kolay gelişemeyeceğini gösteriyor, bu işin zor olacağını açıkça ortaya koyuyor. Artan tecrübemiz kolay kaybetmeyeceğimizi gösteriyor. Kaldı ki, savaş günlük olarak yönetme olayıdır. Asıl gelişmeleri bu adım atılırsa göstereceğimize inanıyorum. Ben şahsen gerçek askeri-politik yönetme olayımızı bu adımla bağlantılı olarak zirveye çıkaracağımı sanıyorum. Politika yapma ve askeri gelişmeyi ortaya koymanın gerçek olanağı ortaya çıkabilir. Bu da yeteneklerimizin devletler çapında iyi rol oynamasına yol açar. Bu açıdan sadece tecrübeye dayanarak değil, yeteneklerimize de dayanarak başarabileceğimizi yüksek ihtimal dahilinde görüyorum.

Gelişmeler henüz bütün ipuçlarıyla kendini açığa vurmadığı için, bu değerlendirmeleri olası ihtimaller olarak görmek gerekiyor.

Kesin belirttiğim biçimde gelişir demiyorum. Önümüzdeki çok kısa bir sürede bu tip değerlendirmelerin ne yönde seyredeceğini hepimize açıkça göstereceğim. Her zaman dediğim gibi, biz bütün gelişme olasılıklarına karşı kendini muhtemel gelişmelere göre hazırlayıp kazanmış bir hareketiz, gelişmelerin stratejik ve taktik esaslarına göre kendini geliştirmiş ve beslemiş bir hareketiz. Dolayısıyla gelişme hangi yönlü olursa olsun, biz büyük bir deneyim kadar, yeteneklerimize dayanarak bunu lehe çevirmesini kesinlikle bileceğiz. Bazı kayıplar olabilir, hak etmediğimiz kayıplar da mümkündür. Görevlerini yerine getirmeyenlerin ihanetleri gelişebilir. Ama tüm bunlara rağmen, gücümüzün önemli bir bölümünün bu olası gelişmeden oldukça başarıyla çıkacağı kesindir.

Dolayısıyla bu gelişmeleri heyecanla bekliyoruz ve bunları lehimize çevirmenin olanaklarını tamamen değerlendireceğiz. Savaştır, beklenmedik nedenlerle kaybetmek de olabilir. Tarihte ve günümüzde hiç kimse “bir savaşı mutlaka kazanacağız” iddiasında olmamıştır ve olamaz. Olasılıklar ve olasılıklara doğru yaklaşımlar, lehe çevirme işini hızlandırabilir. İşte biz de bu dönem olasılıkları böylesine lehimize çevirmenin güçlü olduğu bir dönemdir diyoruz. Gerçek savaşçı yeteneklerimizin daha başarılı olma yönünün ağır olduğunu söylüyoruz. Gerisi bu savaşı yönetmemize, güçleri doğru taktik esaslar dahilinde kullanmamıza, yine stratejimizi büyük bir duyarlılıkla ve bu defa çok artan olanaklarla büyük bir alanda yürütmemize bağlıdır.

Tarihin bu dönem kördüğümü yüksek bir çözülmeye uğruyor. Biz bu çözümün lehte ve yaşamsal bir tarzda olmasına büyük özen göstereceğiz; her zamanki iddiamızı daha fazla somut gelişmelerle başarıya dönüştüreceğiz. Biz bu yaklaşımla en zor koşullardan, umudun ve olanakların en az olduğu dönemlerden bugüne gelmesini bildik. Herhalde yüksek başarı olasılıkları kadar olanakların da geliştiği bir dönemden yüksek başarılarla çıkmasını bileceğiz.

5 Eylül 1996

Temennimiz Güneyli güçlerin PKK karşıtı bir tutuma girmemeleridir

Al Wasat: Son gelişen KDP-YNK çatışmalarında en büyük kayba sizin uğradığınız belirtiliyor. Bu konudaki görüşleriniz nelerdir?

– Bu son KDP-YNK çatışması, Kürtlerin mücadele tarihinde yüzyıllardır süregelen bir yöntemin, dolayısıyla önderlik tarzının dünya çapında açığa çıkmasının yanında, işlemezliliği ve Kürtlere bir şey veremeyeceği anlamında, bizim uzun süreden beri bir siyasi söylem olarak ortaya koyduğumuz gerçeklerin doğrulanmasıdır. Dolayısıyla PKK siyaseti ve Önderlik gerçeği, en büyük zararı görmek şurada kalsın, tarihi açıdan dünyayı etkileyecek oranda en önemli çıkışı sağlayabilecek bir gelişme ortamına girmiştir. Eğer bunu değerlendirebilirsek, tüm Kürt halkı için olduğu kadar bölge insanları için de, bölge halkları için de oldukça yararlı hizmetleri yerine getirebiliriz.

PKK, her ne kadar Kürtler için ve yine bölge ilişkilerinde oldukça tehlikeli gibi görünen bu durumlardan etkileniyorsa da, bunun olumlu yönü ağır basmaktadır. Yürüttüğümüz politika ve yaptığımız hazırlıklar, dünyaca da kabul edildiği üzere, bizi daha şimdiden hem Güney’de hem de Kuzey Kürdistan’da bir çözüm gücü haline getirmiştir. Sorun bundan sonra bunu ne kadar diplomasiye, siyasete ve hatta askeri güçlenmeye yönelik olarak değerlendireceğimizdir. Mevcut tecrübemiz, bizim bunu oldukça başarıyla ve üzerimizde birçok hesap yapanları boşa çıkaracak tarzda yapabile-

ceğimizi göstermektedir. Gelişmeler de bunu doğrulamaktadır.

A. W.: Barzani ile ilişkilerinizi nasıl değerlendiriyorsunuz?

– Barzani, hiç şüphesiz bir önder isim olmakla beraber, bir siyasi partiyi, yani KDP’yi de dile getirmektedir. Bir Kürdistan realitesidir, tarihi ve toplumsal temeli vardır. Yaptığımız değerlendirmelerde, biz bunların klasik toplumsal üst kesim ilişkilerine dayandıklarını belirtmiştik. Kürtlük yanları olmakla beraber, bunu bazen Kürdistan’a kasteden güçlerin doğrultusuna girerek yapıyorlar. Bizim karşı olduğumuz yön budur. Yoksa KDP’nin, Barzani önderliğinin olumlu ulusal ve birlik temelinde bazı adımları söz konusu olduğunda, bu tavırlarına destek olmuşuz.

Kürdistan halkının çıkarlarına, ulusal birliğe uygun davranır ve bazı oyunlara gelmezse, bu yeni dönemde ilişkilerimizin daha da olumlu bir biçimde gelişeceğini sanıyorum. Biz uzun süre çatışma halinde de kaldık. En son geçen yılın sonlarına kadar süren bir savaşımız vardı. 1995 sonu itibariyle kapsamlı bir ateşkesi gerçekleştirdik ve bu ateşkes şimdiye kadar yürüyor. Karşılıklı güven giderek geliyor. Fakat halen ciddi siyasi sorunların yanı sıra, özellikle Türkiye’den kaynaklanan dayatmalar var. Umarız sayın Barzani önderliği, bu dayatmalara boyun eğmez ve TC’nin dayattığı PKK karşıtı bir tutuma girmez. Aksine, bu haksız ve zalim dayatmalara karşı bizimle ittifakını geliştirir, yine Kürdistan’ın birliğine dikkat eder. İç çatışmalara değil, birliğe ve demokrasiye doğru adımlar atar. Böyle olursa ilişkilerimizin gelişmemesi için bir neden görmüyoruz.

Eğer böyle olmaz da, özellikle özel savaş rejiminin ‘Kürdü Kürde kırdırma’, yine Güney’de bir kuşak oluşturma ve özellikle PKK’yi hedefleme politikalarına yönelim gösterirse, tabii yeniden bir Kürt savaşı başlar. Ama umarım tarih bu konuda bize yeterince ders vermiştir. Zaten Kürt önderliğinin de, tabii bu arada sayın Barzani’nin de bu oyunlara düşmeyeceğine dair oldukça inançlıyız. Dolayısıyla biz bu çatışmanın Kürtler arasındaki son tarihi çatışma olmasını diliyoruz. Bunun bizimle KDP, hatta YNK arasında bir birlik zemini olmasına da büyük özen gösteriyoruz.

A. W.: Siz KDP lideri Barzani ile Türk egemenleri arasındaki

anlaşmadan korkuyor musunuz?

– Korkmadan önce, böyle bir anlaşmanın yapıp yapılmadığını görmek istiyoruz. Her ne kadar böyle bir anlaşmadan bahsediliyorsa da, bu anlaşmanın geliştirileceğini ve bize karşı uygulanacağını sanmıyorum. Belki mecburiyet altında Türk egemenleri ile sözler alıp vermişlerdir. Henüz bunun pratik sonuçları bize yansımamıştır. Eğer yansır, bu da çatışma anlamına gelecektir sanıyorum.

Yalnız biz açık belirtelim: KDP'nin böyle bir anlaşma yapıp da, bu anlaşmayı yürüteceğine ihtimal vermiyoruz. Eğer yürütürse, bu son derece sakıncalı olur ve bunun en çok zararı da KDP'nin kendisine olacaktır.

A. W.: Hangi konularda Barzani ile aynı görüştesiniz, hangi konularda onunla çelişiyorsunuz?

– Biz sayın Barzani ile Güney Kürdistan'da demokratik federasyon, yine bir çoğulculuk sistemi altında yeni federe anayasa ve parlamentonun oluşması konularında, gerektiğinde söz düzeyinde de olsa benzer görüşlere sahibiz. Yine şimdye kadar çeşitli güçlerle uzlaşarak sorunları çözme konusunda da hemfikiriz. Ama bunun pratikleşmesine ilişkin henüz başarılı adımlar atılmadığını görmekteyiz. Dış politikada da özellikle Türkiye ağırlıklı bir yönelime girmemesi gerektiğini, bunun tuzak olduğunu ve kendi katliamıyla sonuçlanacağını hep vurguluyoruz. Bunlar tarihte hep birilerine güvendiler, fakat gördükleri karşılık hep katliam oldu. Bu konuda endişelerimiz var. Eğer ilişkiler bir düzeyi aşarsa, bu kendileri için de, dostları için de büyük bir tehlike anlamına gelecektir.

Bunun yanında, Irak rejimi ile ilişkilerinin demokratik ve sağlam güvencelere dayalı biçimde geliştirilmesi gerektiği kanısındayız. Kendi sonlarını getirebilecek dengesiz bir ilişkiye girmelerini son derece sakıncalı buluyoruz. Sağlam güvencelere dayalı ilişkiler kaçınılmazdır. Aksi halde sorumluluğu da ağır olacaktır. Dolayısıyla demokratik bir federasyonu geliştirecekse, o zaman ağırlıklı olarak Arap alemini esas alması gerekiyor. Arap aleminin kendileriyle dostluk temelinde geliştirilen bir Kürt federasyonuna karşı çıkması şurada kalsın, bunun kendilerinin kuzeyinde bir kalkan olarak, bir

şemsiye gibi değerlendirileceği kanısındayız. Irak'taki federasyon bunun için ciddi bir fırsattır. Dolayısıyla federasyon politikasının bölgede Arap ümmetiyle çatışmayı değil, dostluğu esas alan bir yönelim içine girmesi bizim arzumuzdur ve bu konuda da giderek yakınlaşmaktayız. Eğer İran bu temelde bir ilişki arzu ediyorsa, İran'la da benzer ilişkiler kurmalarına, hatta Türkiye Kuzey Kürdistan için böyle bir çözümü esas alıyorsa, bu temelde Türkiye ile de benzer ilişkileri geliştirmelerine karşı değiliz. Bunları tartışıyoruz ve bunlar söz düzeyinde kabul görüyor.

Aynı yaklaşımlar Avrupa ve ABD gerçeği için de geçerlidir. Hem bölgede hem de dünyada bu çerçevede bir Kürt gerçekliğini esas alan yaklaşımları arzumuzdur. Ama bu konuda endişelerimiz henüz giderilmiş değildir. Hem bölge devletlerine, hem de Avrupa'ya ilişkin bazen çatışmalı yaklaşımlar olabiliyor. Ama biz fazla çatışmak istemiyoruz. Uyumlu noktaları öne çıkarmak istiyoruz ve şimdilik fazla umutsuz değiliz.

A. W.: Celal Talabani'nin Kuzey Irak'taki son gelişmelerdeki duruşunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

– Bizim sayın Talabani ile de uzun süreli ilişkilerimiz oldu ve kendisini epeyce de eleştirdik. Son durumlarının bizim için anlaşılır nedenleri vardır. Dış politikadaki yaklaşımları, yine bize göre iç politikada yapılması gerekenlerin doğru ele alınamayışı bu sonu hazırladı. Ama o da bir Kürdistan realitesidir. Uzun süreli bir mücadelesi de vardır ve buna saygı duyuyoruz. Şimdi biraz zor durumdadır. Biz kendisinin de inkar edilmemesi gerektiğini, eskiden öngördüğü gibi olmasa da, çatışmalara fazla yol açmayacak ve zarar vermeyecek, tam tersine büyük tecrübesiyle katkıda bulunacak biçimde Kürdistan'daki oluşumlar içerisinde yer almasının önemini değerlendirmekteyiz.

Eğer önümüzdeki süreçte Kürtler arasında bir çatışma daha geliştirilmek istenmiyorsa –ki, bu herkesin zararınadır–, daha ilkeli ve daha güven veren bir birlik politikasını sayın Talabani için de önemli görmekteyiz. Ne kimse onu silip atsın, ne de kendisi tek taraflı ve gerçekleri zorlayan bir yaklaşım içinde olsun. Elimizden

geldiğince uzlaşmaya çalışacağız. Kendisinin de rolünü oynayabilmesi için, gerçekleri dikkate alan bir tutum içinde yer almasına önem vereceğiz ve bu yönde önümüzdeki süreçte sanırım daha da ileri adımları atabileceğiz.

A. W.: İki taraf arasında bir barışın sağlanması için çabanız oldu mu? Her iki tarafa yönelik önerileriniz nelerdir?

– PKK'nin konumu, başından beri zaten çatışmalar arası bir uzlaşma konumudur. PKK, Kürdistan içinde ulusal ve demokratik birlik tavrını esas almıştır. Tarih boyunca aşiretler arası çatışmalar, yine parçalar arası çatışmalar halkımıza çok zarar vermiştir. Birlik ve uzlaşma politikamızla bunu aşmak istiyoruz.

Bizim şimdiye kadar her iki tarafla da hayırlı ve dostluğu esas alan ilişkilerimiz vardır. Bu ilişkilerimiz halen de devam ediyor. Her iki tarafla olan ilişkilerimizi bu ağır çatışma durumunu gidermede doğru kullanmak istiyoruz. Birisiyle ittifak kurup diğerini zorlama gibi bir düşüncemiz yoktur. Böyle olsaydı, bir tarafı çoktan bitirmiştik. Bunu adil bulmuyoruz. Ama her iki tarafın da doğru politikalara gelmeleri gerektiğini artık anlamaları gerekiyor. Bu konuda birliğin gelişebilmesi için zorlayıcı olmaya çalışacağız. Kim birliği zorluyor ve olumsuzlukları derinleştiriyorsa ondan uzak duracağız. Doğrulara en çok gelenle veya bizzat doğruyu ve çizgiyi esas alan kimse onunla uygun adımlar atacağız. Böyle birçok güç var. Yalnız KDP ve YNK değil, çok sayıda aşiret ve küçük örgütler var. Bunlarla da ilişkilerimizi geliştireceğiz. Sanıyorum rolümüz kesinlikle çözümleyici ve kilit bir rol olacaktır. Zaten birçok çevrenin bizden beklediği, kilit rolümüzü sağlıklı oynamamızdır. Biz de buna büyük özen göstereceğiz. Asıl bundan sonra Kürtler arası ilişkilerdeki çözümleyiciliğimizi başarıyla sergileyeceğiz.

A. W.: Sizce Barzani Erbil'i ele geçirirken, Saddam Hüseyin Barzani'ye yardım etmek için Türk Devletinden onay almış mıdır?

– Bu yönlü bazı gelişmelerin yaşandığını zaten bilmekteyiz. Saldırdıktan önce iki Türkiyeli Bakan Bağdat'a gitti be bunlar bazı değerlendirmeler de yaptılar. Irak'ın otoritesini her tarafta geliştirme-

si gerektiğini bizzat beyanat halinde verdiler.

KDP'nin Irak rejimiyle ve Türkiye ile ilişkileri vardır. Muhtemelen Erbil saldırısından önce bu ilişkiler daha da yoğunlaşmıştır. En azından Türkiye'nin de bunda onayı vardır. Fakat Türkiye Talabani'nin bu kadar silineceğini herhalde tahmin etmiyordu. İşlerin Erbil'le sınırlı kalacağını sanıyorlardı. Hatta Irak'ın beklentisi de buydu. Talabani'nin tümüyle silinmesi sanırım hesaplarda yoktu. Dolayısıyla belli bir zorlanmayı da yaşıyorlar. Hatta belki de hesaplar biraz bozuldu. KDP de bunu beklemiyordu. Böyle karışık bir durum ortaya çıktı. Ama Erbil saldırısı, Kuveyt saldırısı kadar uluslararası etkilere yol açmıştır ve daha da açacağına benzemektedir. Bu gelişme bölge dengelerini zorlayacaktır. Bunda rol oynayan güçler, ister yanında ister karşısında yer alsınlar, bundan sonra da giderek tavırlarını açığa çıkaracaklardır. Bazı gizli planlar varsa, önümüzdeki günlerde onlar da açığa çıkacaktır.

Burada önemli olan şudur: Bu saldırı sonrasında, Güney Irak veya Kuveyt saldırısı sürecinden daha önemli bir güçler dengesinin zorlaması vardır. Hatta giderek derinleşerek bölgeyi de zorlayacaktır. Yine bazı ittifaklar varsa veya bazı gizli anlaşmalar yapılıyorsa, bunlar bundan sonra saflaşmayı hızlandıracak, bu durum bazı güçler arasında, örneğin İran'la Türkiye, hatta Türkiye ile Irak arasında giderek şiddetlenen çelişkilere, dolayısıyla çatışmalar ve savaşlara da yol açabilecektir. Böylesine tehlikeli, kararsız ve çatışmalı bir sürece girildiği kanısındayım.

A. W. : Eğer YNK kaybettiği toprakları ele geçirmek için bir çabaya girişirse nasıl bir tavır takınacaksınız, onu destekler misiniz?

– Bunu daha önceki sorularda dile getirdim. Bu, artık bizim isteğimiz veya desteğimizle olacak bir iş değildir. YNK'nin gerillaları var. Bu gerillayla kendi bölgelerine tekrar yönelmesi söz konusudur. Burada belirleyici olan kendi kararlarıdır ve buna güçleri de vardır. Bazı hazırlıkları olduğu kanısındayım. Yine yeniden ilişki ayarlamaları içerisindedir. Bunlar sağlanırsa ve uzlaşma olmazsa gerilla savaşı hızlanır. Bizim tutumumuza gelince, biz çatışmayı geliştirmekten ziyade, siyasi bir çözüm geliştirmeyi düşünüyoruz.

Uzlaşmayı ve bir kez daha Kürtleri zorlayacak bir savaşın olmamasını, hatta bir daha hiç olmamasını esas alan bir tutum içindeyiz.

Yine vurguladığım gibi, eğer bir taraf Türkiye ile anlaşır ve Kürt halkının aleyhine ittifaklara girerse, biz buna karşı tüm gücümüzle müdahale ederiz ve sonuç da alabiliriz. Tutumumuz, mümkün olduğunca Kürt halkının birliğine güç vermek, hatta Irak üzerinde halklar aleyhine bu yönlü gelişmelere yol açmak yerine, Irak halklarının demokratik temelde eşitliğine dayalı birliğine özen göstermek ve bu konudaki adımları öne çıkarmaktır. Biz bunu gözeteceğiz; bununla uyum içerisinde olan güçlerle dayanışma içerisinde olacağız. Bunu bozmak isteyenlere kararlılıkla karşı duracağız, onlarla mücadele edeceğiz.

Dar milliyetçilik Ortadoğu halklarının tarihi geleneğine uygun değildir

A. W.: Türk yönetimi ile ilişkilerinizde yeni bir şey var mı?

– Yeni hükümet döneminde dolaylı bazı adımlar atıldı ve bu adımlar halen ilerletilmek isteniyor. Ama maalesef hükümet içindeki iki parçalı durum, özellikle Refah kanadının siyasi çözüme yönelik yaklaşımlarını geliştirmesine fırsat vermiyor. Refah Partisi'nin bazı siyasi adımlar atmak istediğini bilmekle birlikte, Doğru Yol kanadı, özellikle İçişleri, Dışişleri ve Savunma Bakanlıklarını elinde tutan kesim buna fırsat vermiyor. Nitekim son dönemlerde baskılar ve operasyonlar çok ileri boyutlara vardırıldı. Yine Adalet Bakanlığı, ki Refah Partisi'ndendir, bir adım atmak istedi. Bazı sözler tartışmaya konuldu. Ama buna karşı Diyarbakır Cezaevi'nde vahşi bir katliam gelişti. Belki halen kamuoyuna fazla yansımamıştır, ama dün gerçekleştirilen bu katliam çok vahşicedir. İnsanlar parparça edilmiştir. Bu katliam sanırım olumlu adımları tümüyle önlemek içindir. Yine Dersim başta olmak üzere, çok büyük operasyonlara girişiliyor. Öyle ki, Uluslararası Af Örgütü ekim ayından itibaren dünya çapında bir yıl devam edecek olan 'Türkiye'yi

mercek altına alma' kararı da almıştır.

Uzlaşmaya yönelik adımlara karşı çok sinsi bir provokasyon süreci de söz konusudur. Dolayısıyla Türkiye siyasetindeki özel savaş, askeri çözümde ısrar edenle siyasal çözümden yana olanların çekişmesi artacaktır. Bizimle diyalog yanlıları bazen adım atacaktılar, bazen geri çekileceklerdir. Şimdi de yaşanan budur. Mevcut durumda diyalogun fazla ilerleme kaydedeceğini sanmıyoruz. Ama girişimler hızlanabilir.

A. W.: Güvenlik şeridi konusunda neler söyleyebilirsiniz?

– Güvenlik şeridi, kesinlikle halkımızı bölmek kadar, Türk devletinin Irak bütünlüğüne yönelik bir adımdır. Sadece güvenlik kuşağı değil, Türkmen meselesini de ortaya koymuştur. Hatta Amerika ile Musul ve Kerkük'te bir Türkmen bölgesinin 'Çekiç Güç'ün kontrolü altına alınmasını tartışıyorlar ve sanırım bunu karar altına da aldılar. Dolayısıyla güvenlik kuşağı bir bahanedir. Yine Türkmen meselesi de, Musul ve Kerkük'e uzanmak için bir vasıttır.

Türkiye, böylesine ciddi hazırlıklar içindedir. Eğer söz konusu sorun sadece PKK ise, güvenlik kuşağını Kuzey Kürdistan sınırının içinde kurabilir. En doğrusu da o olur. Ama niyetleri biraz değişik olduğu için, TC böyle bir kuşak teorisini ortaya atmıştır. İnanıyorum ki, başta Iraklı tüm yurtsever güçler ve tabii Güney Kürdistan'daki Kürtler de buna şiddetle karşı duracaklardır. Bunların bizden isteyecekleri destek ve dayanışmayı da göstereceğiz. Yani bu projeye karşı direneceğiz.

A. W.: Türkiye-Suriye ilişkileri hakkında ne diyorsunuz? Sizin Suriye ile ilişkileriniz ne düzeyde?

– Bilindiği üzere, Suriye'nin bölgede temel politikaları var ve İsrail'le bir ateşkes durumu içinde olmakla birlikte, her an savaş girebilecek koşulları yaşamaktadır. Suriye, bu politikalarına uygun olarak, şüphesiz bölgede etkin bir ülkedir. Yine Türkiye'nin İsrail'le de ilişkileri malumdur. Her iki devlet en son stratejik bir anlaşma yaptılar. Hatta Erbakan döneminde daha sıkı bir anlaşmayı da buna eklediler. Bunlar direkt Suriye'ye yöneliktir. Bu, Güney'den ve Kuzey'den Suriye'nin sıkıştırılması biçimin-

de basına da yansımıştır.

Yine su sorunu var. Türkiye ile çok önemli bir sorundur. Ayrıca Antakya sorunu var. Antakya Türkiye'nin bir parçasıdır, burası beş Golan, on Golan eder; tarihi ve çok zengin bir beldedir. Bunlar Suriye'nin Türkiye ile olan çelişkilerini dile getiriyor. Bu, aynı zamanda Suriye'nin Türkiye'ye karşı politikalarının da ne olduğunu ortaya koyar.

Suriye'nin Kürtlerle dostluk politikasını bu temelde anlayışla değerlendirmek gerekiyor. Biz de Kürdistan'ın, özellikle Kuzey Kürdistan'ın etkili bir gücü olduğumuz için, Suriye Kürtlere Türkiye'nin istediği gibi düşmanca değil, kendi politik çıkarları temelinde yaklaşıyor. Suriye'nin kendi içinde de önemli bir Kürt azınlığı var. Onların da dostluk temelinde bir tutum içerisinde olmalarına özen gösteriyor. Bizim de benzer yaklaşımlarımız var. Aynı politik temelde ortaklaşa hareket etmemek için bir neden yok. Kısaca objektif bir dayanışma durumu var. Türkiye'nin söylediği gibi, bunun Suriye'nin bizim hamimiz olmasıyla bir ilişkisi yoktur. Bu yönlü bize bir dayatması olmamış, hatta bu yönlü olmaması için de Türkiye ile görüşmeler içinde olmuştur.

Türkiye meselenin 'dış boyutlu olduğunu' dünyaya göstermek için Suriye veya İran'a suçlamalarda bulunuyor. Gerçek bu değildir. PKK gerillaları tüm Kuzey Kürdistan'dadır. Ama Suriye'deki Kürtler de dosttur. Dolayısıyla Suriye rejimi de kendi politikası gereği anlayışla yaklaşıyor. Bunun hamilikle, dıştan kışkırtmayla alakası yoktur.

Bizim Suriye ve Araplarla ilişkilerimize bu çerçevede bakmak gerekiyor. Biz inanıyoruz ki, bu ilişkiler önümüzdeki süreçte daha büyük gelişme gösterecektir. Çünkü bunlar genelde Arap halkının, özelde Suriye halkının ve Suriye devletinin çıkarına olan ilişkilerdir.

A. W.: Amerika'nın Güney'e müdahalesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

– ABD eğer salt kendi menfaati için değil de, gerçekten insan hakları ve demokrasi için ısrarlı olsaydı, biz bunu olumlu görecektik. Ama maalesef son füze saldırısında da görüldüğü üzere,

sadece kendi çıkarlarını göz önüne getiriyor. Hatta “biz, Güney’deki çıkarlarımız için müdahale ediyoruz” diyorlar. Bunu sakıncalı buluyoruz.

ABD dünya çapında insan haklarından bahsediyor, demokrasiden bahsediyor. Kürtler dünyada belki de insan haklarından, demokrasiden en çok yoksun olan bir halktır. ABD eğer bu konuda tutarlıysa, bu temelde sağlam güvenceler vermek zorundadır. Yoksa günü geldiğinde kendi politik çıkarları için Kürtleri kullanıp sonra sırtüstü bırakarak, eskiden olduğu gibi ardından katliamlara ve yüz binlerce insanın göçüne yol açmamalıdır. Nitekim Cezayir Anlaşmasında bu böyle olmuştur. Amerika umarım aynı hatayı tekrarlamaz, yalnız Irak Kürtlerine değil, asıl sorunu teşkil eden Kuzey Kürtlerinin sorunlarına da aynı ilgiyi gösterir. ABD, Irak Kürtleri için bu kadar ilgi gösterdiği ve müdahale ettiği halde, Kürtlerin yaşadığı en büyük parça için kılını bile kıpırdatmadığı gibi, neden Türkiye’yi koşulsuz destekliyor? Bu tehlikeli bir yaklaşımdır, çifte standarttır.

Kürt sorununun çözümü esasta Kuzey Kürdistan’dadır, yani Türkiye’de varolan Kürt sorundur. ABD’nin insan hakları ve demokrasiye yönelik taleplerini ısrarla Türkiye’ye dayatması ve bu konuda samimi olduğunu kanıtlaması gerekmektedir. Maalesef biz Amerika’nın bu konuda sadece Türkiye’nin bu yok edici, insan haklarına ve demokrasiye hiç yer vermeyen politikasını sınırsız ve koşulsuz desteklediğini görmekteyiz. Bunun çok zararını gördük. Tüm Kuzey Kürdistan katliama tabi tutuldu. Üç bini aşkın köy boşaltıldı. Yine iki buçuk, üç milyon insan köylerinden göçertildi; Türkiye’nin metropollerine taşırıldı, Avrupa’ya taşırıldı. Bunlar imha politikasının birer sonucudur.

ABD ve Batılı ülkeler bunları görmeliydi. Hatta Ortadoğu’nun adaletten yana olduğunu söyleyen yöneticileri de bunu görerek, Türkiye’nin bu politikalarına dur diyebilmeliydiler. Maalesef biz bunu göremiyoruz. Dolayısıyla bu yaklaşımlara anlam veremiyoruz ve bunu kendimize yönelik düşmanca yaklaşımlar olarak değerlendiriyoruz. Ama umut ederim ki, Amerika bundan sonra bu

politikanın çıkmazını fark etmiş, çözümsüzlük politikasının kendisinin de başını nasıl ağrıttığını ve Ortadoğu’da nasıl istikrarsızlığa yol açtığını görmüştür. ABD’nin daha dengeli ve Kürt halkının haklarını da esas alan bir yaklaşım içine girmesini umut ediyoruz. Beklentimiz budur.

A. W.: Bazı görüşlere göre, Kuzey Irak’taki bu son çatışmalar, bu alandaki petrolün Türkiye’den akıtılmasına ilişkin ambargo kararının kaldırılması ardından oynanan politik oyunların bir parçasıdır. Siz bu görüşe katılıyor musunuz?

– Bahsetmek istediğiniz bu petrol borusunun açılmasını önlemek ise olabilir. Yakında Amerika’da seçimler var. Bu seçimlerde Irak’a yönelik ambargonun kaldırılması ve petrolün akıtılması çok önemli bir dezavantaj olabilir. Son olaylar bunu önlemek için bilinçli de geliştirilmiş olabilir. Ayrıca en önemli neden, Türkiye’nin, özellikle Erbakan’ın bölge ülkeleriyle geliştirdiği ilişkilere. Bu ilişkiler hem ambargonun kaldırılması, hem de petrol boru hattının, hatta bir de İran’dan Türkiye’ye bir gaz boru hattının –ki, bu kapsamlı bir anlaşmadır– geliştirilmesi biçimindeydi. Hiç şüphesiz ABD başta olmak üzere, bundan çıkarı bozulan güçler var. Gelişmelerin böyle tırmanmasının bu son politik gelişmelerde rolü büyüktür. ABD, inisiyatifini kullandı ve kendi aleyhindeki bu yönlü gelişmelere fırsat vermeyeceğini ortaya koydu. Özellikle Türkiye’nin kendi aleyhinde olabilecek bir yönelişe girmesine fırsat vermedi. Bunun bu gelişmeyle de bağlantısı olabilir.

Hem büyük güçler arasında, hem de bölge güçlerinin kendi içinde oldukça çelişkiler var. Bunların hepsi birleştiğinde, Erbil saldırısı ve daha sonraki gelişmeler bu biçimde gelişti. Vurguladığım gibi, bu daha da gelişecektir. Buradaki çelişkilerin kontrol edilmesi şimdi her zamankinden daha güçlüdür.

A. W.: Güney’de Kürtlerin bağımsızlıklarından vazgeçtiği söylenebilir mi? Güney’de nasıl bir çözüm gelişebilir?

– Güney’de eski dar otonomiye dönüş yapıldığının doğru olduğunu sanmıyorum. Barzani verdiği demeçlerde özgüce dayalı bir federasyondan bahsetti, eski dar otonomiye aşacağını söyledi. Bu-

nun politik tavrını ortaya koydu. Ama bunu ne kadar gerçekleştirebileceğini zaman, ilişkiler ve güçlenme düzeyi gösterecektir. Bu nedenle bunu ‘Kürtlerin bağımsızlık özlemlerinden geriye düşme’ diye değerlendirmek yerinde değildir. Kaldı ki, bağımsızlık bizim için Irak bütünlüğü içinde de, Türkiye bütünlüğü içinde de mümkündür. Bağımsızlığı tek devlet olarak anlamamak gerekiyor. Kürt halkının bağımsızlığı için demokratik ve özgüce dayalı bir federasyon da dev bir adımdır. Dolayısıyla bundan uzaklaşma yaşandığı değil, buna yaklaşıldığı kanısındayız.

Bu yönlü gelişmeler, Kürt halkının bölge realitesi içinde her zamankinden daha fazla federasyona, dolayısıyla özgürlüğüne ve bağımsızlığına daha yakın olduğunu göstermektedir. Israrla ayrılıkçı bir tutum Kürtlerin pek hayrına da değildir. Kürtler kendi bağımsızlıklarını mevcut sınırlar dahilinde, komşu halklarla eşitlik ve özgürlük temelinde ileri düzeyde sağlayabilirler. Biz buna inanmaktayız ve gelişmeler de bu doğrultudadır.

A. W.: Size göre bölgede geçerli ve en uygun olabilecek çözüm nasıl olabilir?

– Bizim en büyük rüyamız, bütün zenginlik kaynaklarının, yani su, petrol, verimli topraklar ve öteki zenginliklerin bölge halklarıyla adilane ilkeler temelinde tüm halklarımız için kullanılması, halkların hizmetinde ve kalkınmaya uygun olarak değerlendirilmesidir. Kürdistan bunun için parçalanmıştır. Bizim için ideale yakın çözüm, Kürdistan’ın her parçasının mevcut siyasi sınırlar içerisinde bir federasyon haline gelmesidir. Gerek tarihi, gerekse ekonomik ve güncel siyasal gerçeklik bu yönde hareket etmemizi zorunlu kılmaktadır. Hatta tarihe bir göz attığımızda, bu topraklarda her zaman imparatorlukların var olduğunu ve çeşitli halkların bu imparatorlukların bünyesinde birer federasyon gibi yaşadıklarını görüyoruz.

Bu durum Babil’den başlar, günümüze kadar gelir. Halklar burada kendi dillerini ve kültürlerini koruyorlardı. Milliyetçilik hastalığı sonradan ortaya çıktı. Dar milliyetçilik, hem Ortadoğu halklarının kendi tarihsel geleneklerine uygun düşen bir birlik halinde

hareket etmelerini önleyip büyük bir siyasal güç olmalarını engellemiş, hem de içerde çok zengin olan dinler, diller, kültürler ve aşiretleri nefes alamaz duruma getirmiştir. Kısaca dar milli devlet bölge halklarının uygarlık gerçekliğiyle uyuşmamaktadır. Dört beş bin yıllık tarihe baktığımızda, bu daha net görülecektir.

Günümüzde de bu çok bölünmüşlük, hem Arapların kendi içindeki hem de Kürdistan'ın parçalanmışlığı, sürekli böl-yönet politikalarına imkan vermekte ve halkları yoksul düşürmektedir. Dolayısıyla bize göre en geçerli sistem, hem Kürdistan içinde, hem de bölge çapında tüm halkların hukukunu, hatta azınlıkların dil ve kültürlerini garantiye alan politik bir sistemdir. Dünyada bir Kuzey Amerika Birliği var, bir Avrupa Birliği var, hatta Afrika Birliği var, zayıf da olsa bir Arap Birliği var. Bunu bütün Ortadoğu'ya yaymak için hiçbir neden yoktur. Tarihsel ve güncel siyasal ve ekonomik çıkarlar bunu gerektirmektedir. Bizim bölge çapında esas aldığımız yaklaşım budur.

Biz Kuzey Kürdistan'da Türklerle de çok iç içeyiz. Bu iç içelik tarih boyunca gelişmiştir. Hatta ileri düzeyde bir asimilasyon vardır. Kürtlerin yarısı Kürdistan'da ise, yarısı da Türkiye metropolindedir. Bu nedenle dar ayrılıkçı bir hareket gerçeklere fazla uymamaktadır. Ama mevcut yok edici yaklaşımlar da kesinlikle kabul edilemez. 'Tek ulus, tek devlet, tek dil, tek kültür' gibi bir yaklaşımın mutlaka aşılması gerektiğine inanıyorum. Buna karşı sonuna kadar mücadele edeceğiz. İslam tarihinde de hiçbir zaman halkların diline ve kültürüne saldırı olmamış, geniş federasyonlar da olmuştur. Eğer imhacı, yok edici faşist yaklaşımlar aşılsa, biz bu yönlü bir çabayı geliştirmek istiyoruz.

Refah Partisi'nin de buna benzer yaklaşımları vardır. Yine solun benzer yaklaşımları söz konusudur. Biz bunlara güç vermeye çalışıyoruz. Bu, Türkiye için tek çözümdür ve Türkiye'nin başka bir geleceği yoktur. Özel savaşta ısrar, şimdiki kadar görüldüğü gibi Türkiye'nin de bitişidir. Eğer Türkiye çapında gelişirse, bu model Ortadoğu'da da halkların birliği temelinde kullanılacaktır. Böylece halkların çok parçalı ve aleyhlerine olan bu dağınıklık ortadan kal-

kacağı gibi, Kürt sorunu herkesi ve bütün bölge devletlerini korkutan bir sorun olmaktan çıkacak. Tersine, herkese güç veren, kardeşliğe ve daha adil yaklaşımlara zemin sunan, dolayısıyla halkların gelişmelerine hizmet eden bir konuma getirilecektir. Biz bunun mümkün olduğunu az çok ortaya koyduk. Önümüzdeki dönemde yaşanacak olan gelişmelerin tarihi gelişmeler olacağını, bölge halklarının da güç alacakları bir halk olduğumuzu göstereceğiz.

Dar milliyetçi yaklaşımlar bölge gerçekliği ile uyuşmuyor. Bu yaklaşımların zarar verdiği de oldukça anlaşılmalıdır. Bu, her zamankinden daha fazla aşılmalı gerektiriyor. Bu nedenle biz önümüzdeki süreçte Ortadoğu'daki yeni gelişmenin yeni bir yapılanmayı gerektirdiğini, bundan korkmamak ve olumlu politik yaklaşımlarla önünü açık tutmak gerektiğini ısrarla savunuyoruz. Gelişmeler de bu görüşümüzü doğrulamaktadır.

A. W.: Türkiye'de Kürt sorununa ilişkin siyasi bir çözüm geliştirebilir mi?

– Çeşitli barış grupları ve bu arada yine bazı dost ülkeler bu yönlü arabuluculuk girişimlerinde bulunmak istiyorlar. Bu yönlü çabalar giderek Avrupa'da da yoğunlaşmaktadır. Fakat Türk rejimi henüz kendini buna tam açmış değildir. Biz karşılıklı ateşkes-ten yana olduğumuzu, hatta tek taraflı ateşkesi de aylarca gerçekleştirdiğimizi tüm dünya kamuoyuna gösterdik. Siyasi çözümün tek doğru yol olduğunu ve bunu Türkiye'nin sınırları dahilinde kabul etmeye hazır olduğumuzu da gösterdik. Kısaca, biz her zaman siyasal çözüm için doğru tutumumuzu ortaya koyduk. Türkiye çok zorlanıyor, üzerindeki uluslararası baskılar da artıyor. Öyle tahmin ediyorum ki, önümüzdeki süreçte bu yönlü bir çözüm için arabulucuların sayısı artacaktır. Bu süreç başlamıştır. Giderek bir Filistin tarzı, hatta dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi çözüme zorlayan bu çabalar devreye girecek ve çözümlü de yakınlaştıracaktır.

A. W.: Peki, Türkiye siyasi çözüme gelmezse, buna karşı sizin askeri hazırlıklarınız ne düzeydedir?

– Operasyonların ardı arkası kesilmedikçe, zindanlara baskılar

arttıkça, yine Güney Kürdistan'a yönelik bu kuşak yaratma çabaları yoğunlaştıkça, bizim askeri hazırlıklarımız da önceleri olduğu gibi şimdi de giderek derinleşmektedir ve derinleşecektir. Biz hazırlıksız değiliz. Açık belirteyim: Tek başımıza kalsak bile, kuşak politikasını başarısızlığa uğratacak ve onu uğraştıracak güçteyiz. Yine Kürdistan'ın büyük parçası olan Kuzey Kürdistan'da da bu operasyonları daha şimdiden boşa çıkartmaktayız. Bunları boşa çıkardığımız için, elleri ve ayakları bağlı mahkumları vahşi katliamlara tabi tutuyorlar. Cezaevi katliamının en önemli nedeni budur. Bu, Türk devletinin ne kadar korktuğunu ve çaresiz kaldığını göstermektedir.

Şunu özenle vurgulayayım ki, PKK bundan sonra askeri taktiklerini işletebilecek duruma gelmiştir. Uzun süredir yürüttüğümüz askeri hazırlıklar asıl bundan sonra ürününü verebilir. Eğer ısrarla siyasi çözüme gelmezse, bu rejimi şimdikinden daha fazla ve yoğun zorlayacak, belki de şimdiye kadar içine düştüğü bunalımı kat be kat derinleştirebilecek bir biçimde askeri olarak da hamlemizi dayatabiliriz. Bununla sonuç alacağımıza da inanıyorum.

26 Eylül 1996

Son operasyon Güney devriminin derinleşmemesi için yapılmıştır

15 Ağustos Atılımı'nın bu 14. yılının Güney Kürdistan'da yaşanan gelişmeler üzerindeki etkisi daha büyük bir ivme kazanarak gelişecektir. Buna karşılık, Celal Talabani'nin son ABD ziyareti dolayısıyla geliştirmek istediği bazı politikaların büyük bir ihtimalle bir kez daha Ankara üzerinden denenmesi ihtimali mevcuttur. İç-yüzü tam anlaşılammakla birlikte, bu politikalar 1990 sonrasında Özal'ın geliştirmekte olduğu yaklaşımlara benzemektedir. Özal'ın tasfiye edilmesiyle birlikte, yeni politikanın yoğunlaşan çıkmazı nedeniyle Çiller hükümeti yıkıldı. Oluşturulan yeni hükümetin büyük ihtimalle gerek Kürt sorunu konusunda, gerekse bunun diğer dolaylı etkilerine karşı yeni bir yaklaşım geliştireceği söylenebilir. Avrupa Parlamentosu'nun geliştirdiği siyasi çözüm kararının, yine İngiltere'deki İşçi Partisi hükümetinin insan haklarına dayalı bir yaklaşımının bu noktada Türkiye üzerinde muhtemelen etkili olacağı söylenebilir. Aynı şey kısmen Almanya ve Fransa için de geçerlidir. Özellikle önümüzdeki aylarla birlikte yeni politikaların uygulanması adım adım kendisini hissettirecektir.

Hiç şüphesiz geçmiş hükümetin en önemli bir adımı, son Güney operasyonu ile bağlantılıydı. Aslında bu operasyon, hem son hükümetin yıkılışını, hem de yine hükümet içinde bir deneme niteliğini ortaya çıkardı. Şimdi daha iyi anlaşıyor ki, bu operasyonlar yeni sonuçlar ve yeni gelişmelerin başlatıcısıdır. Mesut Yılmaz başkanlığındaki yeni hükümetin de bu operasyonun sonuçlarına göre ya

başarılı olma ya da başarısız olma durumu netleşecektir. Erbakan-Çiller hükümeti yenilik geliştiremedi veya buna yönelmesine fırsat tanınmadı. Bu kadar kirli bir savaşın sahipleri olarak, bunlardan başka bir gelişme de beklenemezdi. Yeni hükümetin de henüz kendi kişiliğini ortaya koyduğu söylenemez. Ama özellikle Ecevit yönetiminde geliştirilen terörle mücadele toplantıları bu konuda bazı ipuçları veriyor. Bir restorasyon süreci geliştirmek istiyorlar. Güney Kürdistan'a yönelik bu temelde bir yaklaşımları söz konusu. Bu restorasyonda muhtemelen Celal Talabani'yi tekrar devreye sokmak isteyebilirler. KDP'ye biçtikleri rol ise koruculuktur. Koruculuğu da yeniden ıslah etme niyetleri olduğuna göre, bu önemini yitirebilir. Bu diplomasiyi daha çok Talabani ile yürütme ihtimali ağırlık kazanabilir.

Bununla bağlantılı olarak, muhtemelen bizim Güney'de daha fazla gelişmememiz ve devrimin derinleşmemesi için tedbir alacaklardır. Öncelikle bizim geliştireceğimiz devrimci adımların gelişmemesi için bu güçler arasındaki ateşkesi uzatıp derinleştirmeyi, bu olmazsa belki de bizimle bir kez daha diyalog geliştirmeyi düşünebilirler. Bizi bulduğumuz yerlerden sökemeceklerini açıkça gördüklerinde, belli bir yumuşatma denemesine girebilirler. Bu da bir ihtimaldir. Yeni bir operasyonla, hatta iki gücü birleştirerek, 1992 benzeri bir savaş yerine, siyasal bir yaklaşımı esas alabilirler. Türkiye de dahil, bu iki gücün birleşip askeri bir operasyon düzenlemeleri mevsim koşulları nedeniyle mümkün değildir. Ayrıca mevcut kitlenin durumu ve alandaki çelişkiler buna fırsat vermez. Dolayısıyla bu husus son günlerde netleşecektir. Bu da bizim bundan sonraki adımlarımızın niteliğini ve şiddetini daha da belirginleştirir.

Devrimci taktiğimizin Güney'de büyük bir duyarlılık ve sorumlulukla yürütülmesi gerekir. Kazanılan mevzilerin daha da derinleştirilmesi, askeri ve siyasi yaklaşımların içinin daha da doldurulması ve hazırlıkların pekiştirilmesi esastır. Güçlerimizin daha da yükselen morali kadar, bu arada çeşitli noksanlıklarımızı da giderme, taktik boşlukları görüp değerlendirme, nerede ve na-

sıl girişim yapabileceğimizi ve gelişme sağlayabileceğimizi daha iyi kestirme, anlamsız kayıplara yol açabilecek hatalı eylemlere yönelmeme, en az kayıpla en başarılı olmayı esas alma temelinde hareket etmeliyiz.

Şüphesiz buna siyasal, lojistik vb. faaliyetleri de eklemek gerekir. Yeni katılan gücün eğitimi ve bunun kalıcılaştırılması önem taşıyor. Soğukkanlı ve başarı yolu oldukça açık ve derinleşebilen bir çalışma süreci içine girmek gerekir. 15 Ağustos Atılımı'nın 14. yılında her tür gelişmeye karşı hazırlıklı ve –ister politik, ister askeri yanı ağır bassın– gelişmeleri karşılayacak düzeyde olması büyük önem taşıyor. Hem askeri hem de siyasi olarak mevzilerden vazgeçilemez ve geri adım atılamaz. Tam tersine, tam başarıyı sağlamak için her yöntem denir.

Burada tekdüze yaklaşımlara düşmemek gerekir. Yapılan fedakarlığın bir uzlaşmaya tabi tutulması ne kadar yanlışsa, uzlaşmaların getireceği yararları görmemek de o kadar yanlıştır. Bu nedenledir ki, kör ve katı bir yaklaşımın zararları göz önüne getirilmek durumundadır. Böylece şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da en elverişli askeri ve siyasi taktikleri başarıyla yürütmemiz mümkündür. Bu anlayışın başından beri en doğru anlayış olduğu görülmelidir. Ne kalıpcılıkla kendinizi kandıracaksınız, ne de çok dar bir askeri yaklaşımı esas alacaksınız. Dar yaklaşımların daha da üstünde derin ufku olan ve buna dayalı olarak gücümüzün düzenini göz önüne getiren, buna tam hakkını veren bir yaklaşım geliştirilmek durumundadır.

Bundan sonrası her bakımdan gelişmelerle dolu geçecektir. Bu üç aylık deneme halkın güveninde belli bir düzeyi ortaya çıkarmış, gençliğin katılımını artırmıştır. Daha sonuç alıcı bir gerilla hamlesi de mümkündür. Bugünlerde düşünmekte olduğunuz hamle üzerinde daha da yoğun durulabilir. Bu bir tökezleme olmamalı, her bakımdan bir sıçrama anlamına gelmelidir. Karşı tarafın durumunu da iyi görmek gerekiyor. Eğer daha da ilerleyeceksek –ki, birçok alanda bu mümkündür, bu hem hakkımız hem de görevimizdir–, kendimizi zora sokabilecek ve sıkça görüldüğü gibi anlamsız ka-

yıplara uğratabilecek durumlara düşmeye asla fırsat vermemek gerekiyor. Mücadele tarihimizde buna benzer anormal durumlar bazen ortaya çıkıyor. Bu, Güney savaşında asla göz ardı edilmemekle birlikte, sonuna kadar tedbirli ve duyarlı olmak gerekiyor. Muhtemelen bir yükseliş olacaktır. Bunun en gerçekçi tarzda olması Önderlik yaklaşımının bir gereğidir.

Hamle yılına bu çerçevede giriyorsunuz. Tabii bunun uluslararası ve bölgesel etkileri de var. Bunun başarısı ABD'nin yaklaşımlarını başarısızlığa uğrattığı gibi, yeni arayışlara sürüklemiştir. Yine bölge devletlerinin daha çok lehimize daha saygınlıklı bir tutuma gelmelerine de yol açmaktadır. En önemlisi de, iç cehaletin büyük tahribatını tarihsel olarak durdurmanın eşliğine kadar gelinmiştir. Dolayısıyla her birliğimizin, her savaşımızın, alt ve üst düzeydeki tüm kadrolarımızın bunun değerini takdir edip tam sonuç alınca kadar büyük bir duyarlılık göstermeye, ne yaptığını bilen ve başarılı olmak için her şeyini ortaya koyan bir çalışma tarzına ve temposuna ihtiyaçları vardır. Tüm birlik ve komuta gücümüz, şimdiye kadar aslında rollerini yetkince oynamadıklarını bilmelidir. İşler biraz genel tedbirlerimiz sayesinde yürüdü. Bundan sonra her birlik ve her savaşçı yüksek bir verimlilikle çalışabilir ve sonuç alabilir.

Bu temelde 15 Ağustos Atılımı'nın 14. yılında bütün savaşçılarımızın kendilerini gözden geçirmeleri, son dönemde geliştirdiğimiz çözümlere uygun olarak özlere ilişkin özgün bir gelişmeyi uygun görüldüğü bir biçimde mutlaka yaşamaları, bunu yaşama geçirmeleri, asla eski tarzda oportünistçe yaşamamaları, hatta eski tarzla savaşmamaları önemle vurgulanmaktadır. Bu çok önemli hamle sürecini böyle değerlendirerek, kendilerini bütün noksanlıklarından ve yanlışlıklarından arındırmalı, yüksek çözümleme düzeyine uygun kişilik dönüşümlerine uğratmalıdır. Gücümüzün başka dönemlerde belki de on yılda sağlanamayacak bu yönlü bir gelişmenin birkaç ay içinde sağlanmasının kaçınılmaz olduğunu görüp buna değer vermesi gerekiyor. Arkadaşların bu süreci başka türlü değerlendirmemeleri büyük önem taşımaktadır.

Güney halkı açısından, yılların sabrı ve hazırlığıyla birlikte, politik etkileri yüksek olan bu kırk yıllık düşüştten yüksek bir devrimci moral ve gelişmeyle çıkma olanağı doğuyor. Partimiz için de gerçek niteliğine uygun olarak hem Güney’de hem Kuzey’de kendini yeniden ispatlama gibi bir şansı yakalıyoruz. Yine ARGK’nin de daha kalıcı ve daha olgun bir sürece girmesinin olanaklarını seferber ediyoruz. Hiç kimse hiçbir gerekçeyle ucuz bir biçimde bunun üzerine oturamaz, bunu kendi basit ve bencil yaklaşımları için kullanamaz. Herkes mutlaka perspektifleri böylesine açık olan, kimden neyi ne kadar istediği belli olan, artık önemli oranda imkan dahiline giren ve özümseven ilerlemeye doğru gitmelidir. Bu dönemin mutlaka böyle değerlendirilmesi emredilmektedir.

Bu temelde bütün birliklerimizin büyük bir sorumluluk ve duyarlılıkla üzerlerine düşeni yapacaklarına, ayrıca 15 Ağustos Atılımı’nın 14. yılında ve Güney savaşınının da bu son iki yılında, neredeyse geçen on dört yıla bedel bir gelişmeyi yaşayacaklarını göz önüne getirerek bu döneme yükleneceklerine ve sonuç almalarına inanıyorum.

Eminim ki, bu süreçleri böyle yakalamak zordur, kaybetmek ise çok kolaydır. Bu açıdan herkesin şimdiye kadar isteyip de bir türlü yerine getiremediği devrimci militanlık görevlerine, eğitimden her türlü eylemliliğe ve halkla ilişkilerden daha kapsamlı siyasi faaliyetlere kadar bütün çalışmalara büyük bir duyarlılıkla, en az kayıpla, kesinleşen ve an be an başarıyı mümkün kılan bir tarz ve tempoyla yüklenmelerini önemle vurguluyorum. Bu temelde üstün sorumluluk gereği olarak başarıdan başka hiçbir şeye şans vermemelerini vurguluyorum. Selamlarımla birlikte sevgilerimi sunuyorum.

Yurtsever Kürdistan Halkına!

Son kırk yılı aşkın bir süredir yürütmekte olduğunuz özgürlük mücadelesine karşı yüklendiği tarihi sorumlulukların gereği olarak, partimiz PKK’nin büyük zorluklar pahasına yürüttüğü ve gittikçe başarıya yürüyen mücadelesi temelinde sizleri selamlıyorum. Ke-

sin zafer temennisiyle birlikte, sizlere karşı olan görevlerimizi yerine getireceğimizi belirtiyorum.

Değerli halkımız, onun tüm devrimci çalışanları, öncüleri ve dostları!

Eğer tecrübelerimizden doğru sonuç çıkarır ve üzerimize düşeni yaparsak, çektiğiniz büyük çileleri ve zorlukları unutmadan, yaşadığımız bugünlere ulusal demokratik talepleri kazandırarak, adına yaraşır bir biçimde sonuçlandırabiliriz. Ama yine çok kötü bir biçimde yaşadığımız her türlü katliamdan, en kötüsü de zihni ve moral katliamdan geçirilmiş gerçeğinizi aşmayı bilmezseniz ve güncelliğin basit hesapları içinde olursanız, bizim büyük bir fedakarlıkla yapmakta olduğumuz kardeşçe mücadeleyi tanıyamaz ve kaderinizi mücadelenizin yarattığı kazanımlarla birleştiremezsiniz. Böylelikle hiçbir şey sizi kurtaramayacağı gibi, ebediyen ortadan kalkmanız da bir tehlike olarak karşınızda olacaktır.

Hayale kapılmamak gerekir. Ne olumluluk ve başarı kendiliğinden gelir demeli, ne de hiçbir şey olmaz deyip kendi sonumuzu kendi elimizle hazırlamalıyız. Bu tür yanlış yaklaşımlara girmemeli veya onun adımlarını uğursuzca dayatanlara aldanmamalıyız. Siz mücadelenizde aslında çok kan döktünüz ve çok acı çektiniz. Fakat bu mücadeleye doğru bir siyasal önderliğin bir türlü yapılamayışı, dar ve mahalli çıkar temelinde, hatta bireysel küçük hesaplar peşinde koşturulmanız nedeniyle çok zor ve hak etmediğiniz bir duruma düştünüz. Bu kaçınılmaz bir son değildi. Ama böyle devam edilirse, bu tür önderliklerin yaklaşımlarının sonucunun daha da kötü olması işten bile değildir. Kurtuluş mümkündür, ama doğru bir önderlik, doğru bir savaşım tarzıyla mümkündür. Biz bunu size anlatmaya çalışıyoruz.

Orada bulunmamız, Kuzey Kürdistan'ın en fedakar oğulları ve kızlarının yanı başınızda olması, sadece içinde bulunduğunuz zor durumdan ötürü sizinle gerekli dayanışmayı ve mücadelenizin başarısını sağlamak içindir. Bazılarının iddia ettiği gibi bu oraya elini uzatmak, orayı kargaşaya itmek için değildir. Sizler de orada kar-

gaşayı kimin geliştirdiğini, oraya her türlü kirli eli kimin soktuğunu çok iyi biliyorsunuz. Bunu siz bizden çok daha iyi bilirsiniz. Eğer ortada temiz bir el varsa, o da PKK'nin önderliği altındaki tüm Kürdistan halkının devrimci elidir. Bu elin dışında sağlam bir el tutulabilir mi? Tutulsa bile bu hangi başarıyı getirir? Tam tersine, şimdiye kadar tutulan eller ancak idam sehpasına, katliamlara ve her gün daha da rezil bir yaşama düşürdü. Buna fırsat vermiyoruz ve hiçbir zaman vermeyeceğiz. Kanımızın son damlasına kadar buna fırsat vermemek için mücadele edeceğiz.

Emin olmalısınız ki, başlattığımız hamle başarıya ulaşıncaya kadar devam edecektir. Hem askeri, hem de siyasi ve diplomatik gerekleri sizin istediğiniz ulusal demokratik talepleriniz elde edinceye kadar yerine getireceğiz. Bu tavrımızı hem kendi içinde bir birlik sağlanıncaya, hem de bölge halklarıyla sağlam, onurlu, eşitliğe ve özgürlüğe dayalı bir birlik geliştirilinceye kadar sürdüreceğiz. Kaldı ki, bu yalnız bir görev değil, aynı zamanda hakkımızdır. Nasıl Güney için bu görev ve hak varsa, Kuzey ve diğer bütün alanlardaki halkımız için de bu bir görev ve hak olarak bilinmeli ve herkes gerekeni yapmalıdır. Kurtuluşun bunun dışında başka bir yolu yoktur. Aileci, dar, parçaya dayalı tüm yaklaşımların kırk yıldır sizi nereye getirdiği bellidir. Biz bunu önlemek istiyoruz. Bu arada hem kendilerine, hem halka, hem de bizlere oldukça yanlış yaklaşan ve zarar veren, hiç istemediğimiz halde, bugün de hiçbir kardeşlik tarihinde yeri görülmeyen bir biçimde en azgın bir düşmanın önüne geçip, neredeyse yüz bine yakın en değme vahşi bir orduyu üzerimize çeken KDP'nin birçok çevrenin kabul etmediği bu üzerimize geliş tarzını bir felaket olarak gördüğünüze inanıyoruz.

Halkımızdan biraz dürüst olan hiçbir insanın böylesine bir faşist sömürgeci güçle birlikte hareket etmeyeceğini, buna yürekten bağlı olmayacağını biliyoruz. Bu belki de tarihimizin en büyük gafleti ve ihanetidir. Fakat bunun en sonuncusu olması için büyük çaba harcayacağız. Eğer başarıya ulaşırdı, bilmeniz gerekir ki, bu operasyon KDP başta olmak üzere hepsinin sonu olacaktı. Bu operasyo-

nun arkasındaki felsefe Kürt halkının inkarı ve tüm bölge halklarının tutsaklığıdır. Operasyonun amacı buydu. Tatlı sözlere, günübirlik birkaç çuval una hiçbir zaman aldanmamak gerekiyor. Bu politika halen yürütölmeye çalışılıyor.

Bu arada YNK'nin de bir kez daha Ankara'yla görüştüğünü görüyoruz. Umarız bu görüşme halkımızın kutsal birliğine ve Güney-Kuzey dayanışmasına zarar vermez, ayrıca bölge halklarının ittifa-kına karşı geliştirilen İsrail, Türkiye ve arkasındaki ABD ittifakının bir aleti gibi gelişmez. Eğer YNK bu konuda bir kez daha öncülüğü ele alıp politika yapacağını sanırsa, en kötü adımlarından birisini atmış olacaktır. Umarız bu adımı atmaz, Kürdistan halkının ulusal birliğinden, işbirlikçi politikaların karşısında yurtsever demokratik politikadan, yine bölge halklarıyla özgür iradelere dayalı, eşitlikçi ve özgürlükçü niteliği esas alan bir politik tutumdan vazgeçmez, onun gereklerini yerine getirir. Tüm Güneyli örgütlerden bunu bekliyoruz. Bizim yapmamız ve gereklerini mutlaka yerine getirmemiz gereken bir görev de bu yaklaşıma güç vermektir. Aksi halde hepsinin kaybedeceği açıktır. Hiç kimse dar çıkarlar ve birkaç dolar için halkımızın geleceğiyle oynamamalıdır. Geleceğinizle oynamasına fırsat vermemelisiniz. Maalesef geçmişte onların böyle basit çıkarları uğruna çok büyük kayıplar yaşadınız, büyük acılar çektiniz. Biz bir kez daha buna fırsat vermek istemiyoruz.

Umarım KDP de dahil bütün güçler, YNK ile birlikte büyük küçük diğer dost güçler, en başta siz tüm halkımız, tüm aşiretler ve önde gelen şahsiyetler, büyük fedakârlıklar pahasına sizin için yerine getirmeye çalıştığımız devrimci, yurtsever ve demokratik görevlerimize büyük değer biçecek ve bu çerçevede üzerinize düşeni mutlaka yapacaksınız. Bundan başka bir kurtuluş yolunun olmadığını, bunun sonu ve başarısızlığının hepimizin kaybı olduğunu bile-rek, yüksek bir moralle, büyük bir sorumluluk ve çabayla üzerinize düşeni yapacaksınız.

Bir kez daha vurguluyorum: Bu, tarihi bir fırsat olduğu gibi, aynı zamanda bu fırsatın halkımızın çıkarı temelinde değerlendiril-memesi halinde de toptan kaybediştir. Ama yine inanıyorum ki, al-

mış olduğumuz tedbirler, sizin gösterdiğiniz destek ve dayanışmayla birlikte, düşmanın ‘böl-yönet’ politikasından gerekli dersleri çıkarması gereken KDP ve YNK’nin sorumlu güçleri de, dış güçlerin oyunlarına bir kez daha alet olmak şurada kalsın, daha olumlu adımlar atacaklardır. Özellikle KDP’yi bir kez daha uyarıyorum. KDP böylesine gönüllü işbirlikçilik etmekten vazgeçmelidir. Kendisi için belki de tek yol ve son şans, böyle düşmanca tüm çabalardan vazgeçip kendisini yurtsever bir tutuma ve saflara yöneltmektir. Bunu yapmaması halinde, belki de tarihinin son günlerini yaşayacağı gibi, hiçbir güç kendilerini acı bir sona uğramaktan kurtaramayacaktır. Eğer KDP kardeşliğe uygun, tutarlı ve küçük hesaplara dayanmayan bir tutum içine girerse, bizden zarar görmeyeceğini bilmelidir. Hatta varlığını tamamen bize borçlu olduğunu bilerek, mutlaka sorumlu tutum içine girmelidir. Bu bizim son uyarımızdır. Gereklere yerine getirildiğinde, en doğru yolun bu olacağını da bilmek durumundadır. Bu politikada ısrar ederse, bu ağır yanlış tutum içinde acı bir sonunun olacağını bir an bile göz ardı etmemelidir. Bu durumda bizim hiçbir sorumluluğu kaldırmayacağımızı bilmelidir. Herkesin verdiği sözlere de güvenmemelidir.

Bu arada YNK’nin de geçmişte olduğu gibi fırsattan istifade edip zorlukları kullanarak oportünist politikalara girmemesi, daha seviyeli davranması, yalnızca dar örgüt çıkarlarını düşünmemesi, yaşanan zorlukları dikkate alıp tüm halkın ve halk güçlerinin –Kuzey’in ve Güney’in– yararını gözetmesi, ülkenin ve halkın birlikteliğine değer vermesi, böl-yönet politikalarına düşmemesi, genelde ulusal birliğe ve özelde Güney’deki birliğe değer biçmesi, PKK’ye karşı değil, onunla uyum içinde birliğe gelen –ki, en çok kendilerinin buna ihtiyacı vardır–, politikalarda birlikteliği gözetken, buna özden inanan ve adımlarını da buna göre atan bir yaklaşım içine girmesi gerektiğini vurguluyoruz. Aksi halde bu konuda doğacak olumsuz sonuçlardan sorumluluk duymayacağımızı açıkça belirtmek isterim.

Diğer büyük küçük tüm güçlerin engin deneyimler ışığında daha tutarlı, basit çıkarlara dayanmayan ve ulusal ufku olan bir konumu

yakalamaları çok önemli olduğu gibi, bunların kardeşçe birlik ve dayanışmanın ne olduğunu böylesi günlerde göstermek gerektiğinin bilinciyle hareket etmelerinin ve mutlaka üzerlerine düşeni yapmalarının kendileri için biricik kurtuluş yolu olduğunu belirtmek isterim.

Tarihsel 15 Ağustos Atılımı'nın bu 14. yılında, siz tüm halkımızın ve onun öncü güçlerinin, aynı zamanda sizin de öz kurtuluş savaşımınız olduğunun bilinciyle savaşımımıza giderek daha güçlü katılacağınızı umuyorum. Bundan sonra moralde olduğu kadar, bu savaşımın fikri ve siyasi çizgisine daha fazla anlam vererek katılmanızı, bunun bir son değil de bir başlangıç olduğunu bilerek katkılarınızın gelişmesini, bunun büyük bir fırsat olduğunu bilerek her tür katkının yapılmasının ve dayanışmanın gösterilmesinin önemini vurguluyorum. Böylesi bir tarihsel birliktelik olanağını tüm yönleriyle değerlendirerek cevap vermeniz bir şans olduğunu, bunun da kurtuluş anlamına geldiğini bir kez daha belirtiyorum. Başarılı olmanızı diliyor; selam, sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

1 Ağustos 1997

İç çelişkilerin siyasal yöntemle çözümlenmesi esastır

Türk ordusunun Güney işgalinin vardığı aşamanın ortaya çıkardığı yeni durumu derinliğine kavrayalım, görevlerimizi doğru tespit edelim, yeterli yaratıcı çabayı sergileyelim ve savaşımı başarılı kılalım!

Özel savaş rejiminin Kürdistan'daki işgali ve ona karşı yürüttüğümüz devrimci ulusal kurtuluş savaşımı her yönüyle devam etmektedir. 14 Mayıs Güney operasyonu ve işgali neredeyse altıncı ayını geride bırakırken, her bakımdan yeni durumlar ortaya çıkıyor. En başta klasik işbirlikçi çizginin en tehlikeli attığı ihanet adımlarıyla muhaliflerini temizleme taktiği ve zaman zaman yurtsever kesimlere karşı yürüttüğü savaşım ilk defa sonuç vermediği gibi, bu anlayış sahiplerini ve onların çizgilerini adeta kapana kısırdı. Ayrıca bu son adımla birlikte klasik sömürgeciliğin ve işgalciliğin geleneksel taktikleri de büyük bir çıkmazın içine girdi.

Bu adımla beklenen, kısa bir sürede sayı ve teknik üstünlüğüyle direnişe ve gerillaya ölümcül bir darbe indirmek ve kalan artıkları da marjinalleştirip uzlaşmaya zorlamaktı. Bu plan tarihte sıkça uygulanmış ve hedefine ulaşmıştır. Denilebilir ki, ilk defa PKK önderliğindeki direniş bunun önünü kesti, hatta bunu kalıcı bir tarzda işlemez duruma da getirdi. Dolayısıyla bu sadece güncel bir gelişmenin değil, tarihsel bir olumsuzluğun ve baş aşağı gidişatın durdurulması kadar, olası yeni gelişmelerin de başlangıcı oluyor. Bu, salt askeri cephede değil, siyasal ve daha ağırlıklı olarak da sosyal

cephede çok yeni gelişmelere yol açabilecektir. Denilebilir ki, yine işbirlikçilik ilk defa tuttuğu yolun yol olmadığını görecektir, halk da işbirlikçiliğin bir kader olmadığını, direnişle bağımsızlık ve özgürlük çizgisinin kazanabileceğini görecektir. Bu, dar bir parçada değil, bütün Kürdistan parçalarında ortak bir iradeyi ve yüreği ortaya çıkaracak ve pratiksel birlikteliği getirecektir.

Gelinen aşamada, klasik işbirlikçiliğin en önde gelen temsilcisinin, en tehlikeli özel savaş rejimi ile geliştirdiği tehlikeli ittifak esas itibariyle başarısızlığa uğramıştır. Mevcut durumda bütün dünyanın gözleri önünde, Hitler'e taş çıkartabilecek bir işgali bunlar her ne kadar birlikte sürdürüyorlarsa da, bunun fazla dayanması zordur. ABD'nin son dönemlerde kızıştırdığı Irak üzerindeki çatışma söylemi belki pratikleşebilir, ama bu bile bu çıkmazı aşmalarına yetmeyecektir. Irak üzerinde yeni bir çatışma sonlarını daha hızlı getirebilir. Bölge potansiyeli kesinlikle onların lehinde değil, aleyhindedir. Bizim açımızdan en kötü düzey, bu geçmiş dönemdeki düzeydi. Türk devletinin bütün diplomatik ve askeri hünerlerini devreye sokarak, yine işbirlikçiliğin en elverişli anı seçtiğini düşünerek üzerimize geldiği bu aşamayı atlattıktan sonra, hem bölgede, hem Kürdistan'ın güneyinde, hem de kuzeyinde tutulan mevziler bizi sürekli geliştirmeye doğru götürebilir. Bu çatlağın kolayca doldurulamayacağı da rahatlıkla söylenebilir.

Kısaca devrimin manevraları, mevzilenmeleri ve hareket tarzları için çok önemli bir aşamanın içine girmiş bulunmaktayız. Dolayısıyla bu temelde tüm dikkatleri buraya çekmek gerekir. Durum değerlendirmesi yapmamızın amacı, güçlerimizin hem siyasi hem de askeri olarak nasıl düzenlenmesi gerektiğine ilişkindir. Güney savaşımı ağırlıklı olarak aslında altıncı yılına girdi. Kaldı ki bunun daha öncesi de vardır. Fakat kendine özgü yol alışıyla birlikte, altı yılın ve son altı ayın dersleri hayli öğretici ve sonuç alıcıdır. Askeri olarak ezilme olmadığı gibi, işbirlikçi çizginin ezilmesi söz konusudur. Bu çizgi zor bela ayakta duruyor. Ayrıca Güney halkının yeni bir devrimci siyasi çizgiyle tanışması ileri bir aşamaya ulaşmıştır. Dolayısıyla bizim bundan sonraki adımımız, egemen güçlerle

aralarındaki çelişkiyi de işbirlikçi gücü veya çizgiyi, özellikle bunun en tehlikeli ifadesi olan KDP'yi yeni bir taktikle yeni bir tavra çekme biçimindedir. Bu da taktik adımlar üzerinde önemle durmayı gerektiriyor. Bunların ne kadar içten oldukları geçmişlerinden bilinmektedir. Bunların sıkışmışlık durumları, başka çarelerinin olmayışı ve son gelişmeler, en azından şimdiye kadar olduğu gibi kendilerini tümüyle TC'ye ve ardındaki ittifaka teslim ederek kurtulamayacaklarını ortaya koymuştur. Hatta tümüyle tükenmemek için bu ittifaktan biraz uzaklaşma gereği duyuyorlar. Bizzat siyasi tavır koyacaklarını, hele hele onlarla birleşip devrim güçlerine yani PKK'ye saldırmayacaklarını söylüyorlar. Bunu deneme açısından bir süreç öngörülebilir.

Attığımız son askeri adımları sağlamlaştırmakla birlikte, mevcut güçlerimizin yeniden derlenip toparlanması ve bir de bunlara tutum belirlemeleri açısından bir fırsat vermek için, muhtemelen yakında bir ateşkes sürecini başlatabiliriz. Tabii bu yalnız iki örgüt arasındaki bir ateşkes olmayacaktır. Üçüncü gücün de dahil edilmesi temelinde ateşkesin geliştirilmesi daha uygundur. Bu salt son savaşla ilgili değildir. Ateşkes tüm iç çelişkilerin siyasal yöntemle çözümlenmesi, faşist işgalci güce dayanılmaması, iç çelişkilerde silah kullanılmaması, iç sorunların üst iradeyle ve giderek bir ulusal meclis iradesiyle çözümlenmesi, her yerde serbest siyasal, örgütsel ve hatta askeri faaliyetlerin yürütülmesi biçiminde bir protokol çerçevesinde geliştirilebilir. Ulusal demokratik bir protokol ancak bu biçimdedir ve bu dört noktayı öngörür. Ateşkesi de bu dört nokta etrafında yürürlüğe koymak en doğrusudur. Muhtemelen bu protokol kabul edilecektir, çünkü artık siyasal bir uzlaşmayı yaşamak isteyen her güç, tek çare olarak bunu görecektir. Bu da tamamen partimizin öncülüğünde sağlanacağı benziyor. Bunun ön çalışmaları yürütülebilir. Çeşitli tedbirler geliştirilebilir. Anlayış olarak zaten buna hazırız ve pratik gelişmelerimiz buna cevap veriyor. Gerisi sadece uygulama sorunudur.

İşler sadece bununla bitmiyor, yeni bir aşama başlıyor. Bu aşamanın en temel özelliği, vurgulandığı gibi, yoğun siyasal ittifaklar

ve siyasal pratikler dönemi olmasıdır. Bu dönem, askeri olarak da bir yoğunlaşma ve büyüme dönemi olacak, çalışmalar hızından bir şey kaybetmeyecektir. Böyle bir dönem halka daha rahat bir nefes aldıracağı gibi, savaş güçlerinin yenilenmesine de katkıda bulunacak; güçlere daha doğru politika yapma olanağı tanıyacaktır. Birçok gücün devreye girmesine ve geniş bir ulusal birlikteliğin yaratılmasına zemin teşkil edecektir. İçinde bulunduğumuz dönemin anlamı bu kapsamda daha derinliğine ortaya konulabilir. Burada mühim olan, tümüyle ‘olur, yaparlar’ gibisinden aldatarak kendini buna katmamaktır. Durum daha olumsuz da olabilir, ama bu siyasi çerçeveyi ya siyasetle ya da devrimci şiddetle yürüteceğimiz tabiidir. Bunun için güçlerimizin kendilerini tüm olası gelişmelere karşı son derece hazır tutmaları gerekiyor.

Bununla birlikte bölgesel gelişmeler de var. ABD’nin son olarak Irak’ı bir kez daha tehdit etmesi ve hatalı adımların atılması için uyarıda bulunması vardı. Bu, Birleşmiş Milletler’in ambargo ve silahsızlandırma çizgisi temelinde oluyor. Irak buna uymak istemiyor, bunu biraz aşmak istiyor. Diğer yandan İran’ın Güney Kürdistan’daki gelişmelerle ilgilenmesi söz konusudur. Türkiye zaten açık işgalci konumundadır. Bu yeni bir çatışmadır ve bütün bölgeyi ilgilendirir. Dolayısıyla bizim bu konuda da Irak geneliyle irtibat kurmamız, yine İran’la yeni durum değerlendirmeleri yapmamız, meşru bir güç olarak bölge halklarının çıkarlarına nasıl bağlı olduğumuzu ortaya koyup, hem halkımızın mücadelesini meşrulaştırma temelinde, hem de eşitliğe ve kimlik tanımına dayalı bir diplomasiyi bir adım daha ilerletmemiz mümkündür. Korktukları dar bir ayrımcılıkla değil, eşit haklar temelinde halkların birlikteliğine özen gösterdiğimiz, dolayısıyla bizden çekinmemeleri gerektiği temelinde bu ülkelere bir diplomasiyle adım atırılabılır. Bu yönlü bazı görüşmeler geliştirilebilir, hatta pratik adım atmaları istenebilir. Böyle yaratıcı bir ilişki sistemi her an gelişebilir. Buna hazırlıklı olmakla birlikte, yaratıcı bir biçimde pratik tedbirler almak mümkündür.

Güney’in diğer yurtsever gücü de bütün bu çalışmalar ve sava-

şımlardan tek başına yararlanmak istiyor. Tabii ki bu doğru değildir. Güney’de büyük bir savaşım verilmiştir. Biz bu savaşımı Güney halkı için vermişiz. İster yeni bir örgüt, ister Güney’in PKK faaliyeti biçiminde olsun, bunun yeni bir ittifakta ulusal güç birliğine dahil edilmesini ve ortak iktidar temelinde değerlendirilmesini dayatacağız. Destek ve dayanışmamızın bu anlayış temelinde olması gerektiği açıktır. Bu, kendileri için de yararlıdır. Bu güçler bu süreci tek başlarına kaldıramaz. Genelde PKK ve özelde Güney PKK gerçeğini dikkate almadan önlerindeki görevlerin üzerine başarıya gidemezler. Açılımı bir de bu yönüyle geliştirmek önemlidir. Çeşitli güçlerle yeni cepheleşmeyi bu temelde yürütmek uygundur.

Kürdistan içi cepheleşme açısından bundan sonraki süreç halk iktidarına açık, işbirlikçi çizgiyi giderek daraltan ve bağımsız çalışmayı güçlendiren, dolayısıyla hem ulusal devrimci siyaseti hem de onun uygun taktiklerini sağlamlaştıran bir temel olacaktır. Bunun için gerekli esneklik kadar ilkesel yaklaşımı da sürekli göz önüne getirmek büyük önem taşıyor. Özellikle kurtarılmış alanlarda halk iktidarı komitelerini daha da geliştirebilirsiniz. Halkın az veya çok olması o kadar önemli değildir. Güçlerimizin şimdiden kendilerini buna hazırlamaları büyük önem taşıyor. Bu yönlü görevler ihmal edilmemelidir. Aksi halde bu kadar savaşımın kanı boşa akıtılmış olacaktır ve buna hiç kimsenin hakkı yoktur.

Bu temelde gerek içinde bulunulan aşamayı yeni bir aşamanın zemini haline getirirken, gerekse bu yeni aşamanın olası tüm gelişmelerini bu çerçevede göz önüne getirirken, tüm güçlerimiz bunu daha da derinlikli anlayıp tartışmaya, plan ve politika haline getirip yürütmeye özen gösterecektir. Özellikle Güney’de savaşan güçlerimiz, savaşı olduğu kadar politikanın taktik tarzlarını da yıkıcı, geliştirici ve yaratıcı bir biçimde kavrayacaklar ve gereklerini yerine getireceklerdir.

Savaşımın askeri ya da siyasi olması, içinde bazı farklılıkları içerse de, aslında birbirlerinin devamıdır. Askeri olarak sonuç almak mümkünken, bazen siyasi olarak daha fazla sonuç alınabilir. Hatta bazı savaşlar askeri olarak kazanılır, ama politik olarak, dip-

lomatik olarak kaybedilir. İşte bizim bu hataya düşmememiz gerekir. Askeri olarak sağladığınız bir başarıyı politikada ve diplomasi-
de, hatta toplumsal faaliyetlerde on kat daha fazla kazanma ustalığı-
nı gösterecek ve bu yaratıcılığı mutlaka sergileyeceksiniz.

Ben bu temelde Güney savaşımızın değerli şehitlerini saygı-
la anıyor, bu savaşıma katılanları ve önemli kazanımlarını selamlı-
yorum. Bundan sonra olağanüstü bir yaratıcılık sergilemenin vaz-
geçilmezliğini vurguluyor ve sevgilerimi sunuyorum.

Güney Kürdistan Halkına!

Partimizin 20. kuruluş yıldönümüne girişi dolayısıyla ve Gü-
ney’de yürüttüğümüz savaşın son altı yılının son altı ayını çok
önemli gelişmelerle geride bırakırken sizleri selamlıyorum.

Siz değerli halkımız, aşiretler, kişilikler, ulusal güçler!

Devrimci mücadelemiz her ne kadar büyük kahramanlıklar gös-
terse de, Kuzey Kürdistan’ın sorumlu bir gücü olarak, biz bu yıllar
zarfında kendimizi zor durumdan kurtaramayacağımızı bildiğimiz
için, Kürdistan’ın öteki tüm parçalarında da çalıştık. Binleri aşan
şehitler verdiğimiz gibi, maddi ve manevi olarak tüm desteğimizi
de sunmuş olduk. Bu, PKK’nin salt dar bir çerçevede Güney’de tu-
tulması ve gelişmesi için değildir, aynı zamanda kardeşliğimizin
bir gereğidir. Birlik sağlanmadan hiçbir parçada anlamlı gelişmele-
rin olamayacağını, bölge politikalarında başarılı olunamayacağını,
istenirse bile işbirlikçilerden kurtuluş sağlanamayacağını bildiği-
miz için, bu yılları hep dayanışma içinde sizlerle birlikte götürme-
ye büyük özen gösterdik.

Şimdi daha iyi görüyorsunuz ki, Kürdistan üzerinde egemenliği-
ni sürdüren güçlerden en amansız Türk devletidir. Bölge devletle-
rini uzun süredir kendisiyle işbirliğine zorlayan bu faşist güç, yal-
nız Kuzey Kürdistan’da değil, Kürdistan’ın hiçbir parçasında
kesinlikle Kürt halkının kimliğini tanınamakta, hatta bölgenin bü-
tün devletlerini kendi imha çizgisi etrafında örgütleyip yöneterek
bizi imha etmeye çalışmaktadır. Bu son Güney savaşımında bunu
çok açıkça gördünüz. Dolayısıyla en büyük saldırı gücünü tanıma-

dan ve ona karşı birlikte savaş vermeden, Kürdistan'ın hiçbir parçasında sağlıklı ve başarılı bir mücadelenin gelişemeyeceği ortaya çıkmıştır. Denilebilir ki, son altı aylık savaşımız sizler açısından kırk yılı aşkın bir süredir yürüttüğünüz savaşımın bir final savaşı, bir adımı olmuştur. Biz bunun başarılı olacağından da eminiz. Dolayısıyla acılarınız ne kadar büyük olsa da, her ailede ne kadar şehitler olsa da, çokça uyardığımız ve hatta kimi zaman yalvardığımız, 'Bizimle savaşmayın, biz size yardımcı olmaya geldik' dediğimiz KDP'nin peşmerge güçlerinin bu savaşta çok kötü durumlara düşmelerine üzülmeyle birlikte, onlar için tek çıkış yolu yurtsever saflarda yer almalarıdır. En tehlikeli düşmanımızla işbirliği politikasından vazgeçtiklerinde ve yurtseverlik görevlerine sonuna kadar hazır olduklarında, onlara tek bir kurşun sıkılmayacağını da bu vesileyle belirtmek isterim. Kardeşlik, ulusal birlik ve demokrasi varolmak zorundadır. Bunlar ekmek ve su kadar gereklidir, hatta ekmek ve su da bunlara bağlıdır. Dolayısıyla derin bir ulusal birlik ve siyasal ittifak zamanı gelmiştir. Biz bu savaşa başlarken, 'bu bir birlik savaşıdır' dedik ve şimdi bu doğrulanıyor.

Siz değerli halkımız!

Aranızdaki kırılganlıklar ve savaş çelişkileri ne kadar büyük olursa olsun, gelinen birlik aşamasında artık kan davası gütmeyen, kimsenin bir daha dış güçlerle işbirliğine girmeye cesaret etmeyeceği bir biçimde bir araya gelmenizin, yeni bir gündem belirleyip yeni ve güçlü bir dayanışma örneği sergilemenizin, bu anlamda büyük bir gelişme sürecini başlatmanızın önemini vurguluyorum. Sizin için şimdiye kadar gösterdiğimiz direniş, en belalı düşmanlarımızın 'böl-yönet' politikasını boşa çıkarmak kadar, hep kaybettiğimiz parçalanmışlık nedeniyle içine düştüğümüz zayıflığımızı ortadan kaldırmak içindi ve bu da çok önemli bir gelişme aşamasına gelmiştir.

Partimizin Kürdistanı bir parti olduğunu biliyorsunuz. Halkımız neredeyse, bizim de orada olmamız doğaldır ve bu diğer partilerin de hakkıdır. Biz isteriz ki, Güney partileri de Kuzey halkının yanı-

na koşsunlar, orada örgüt kursunlar, hatta orada savaş versinler ve bizden destek istesinler. Biz bundan mutluluk duyarız. Bu vesileyle kısaca şunu belirteyim: Bireylerden totalim partilere kadar kim nerede çalışma yapmak istiyorsa serbest olmalıdır. Bu, demokrasinin de bir gereğidir. Yine isteyen her parçanın yurtseverlik mücadelesine katılmalıdır ve bu da bir yurtseverlik görevidir. Hiçbir gerekçeyle bu görevlerden vazgeçemeyiz. Herkes elde silah savaşsın, demiyorum. Ama savaşabiliyorsa silahla, savaşamıyorsa kalbiyle bu savaşımın yanında yer almalıdır. Bunu istemek hem hakkımız, hem de görevimizdir. Ulusal namus ve ulusal onur da bunu gerektirir.

İnanıyorum ki, sizlerin de kesin görüşü budur. Biz buna tercüman olmak ve cevap vermekle sadece üzerimize düşen görevleri yerine getirdiğimize inanıyoruz. Başka türlü değerlendirilmemiz büyük bir hata olacaktır. Kaldı ki, Güney Kürdistan halkından binlerce genç de Güney savaşımında yer almıştır, PKK'nin Güneyli yüzlerce şehidi de vardır. Bu savaşımı direkt PKK saflarında, Güney-PKK olarak yürütmüştür. Dolayısıyla şunu açıkça belirtmeliyim: PKK yalnız bir Kuzey partisi değildir, Güney'de de büyük bir savaş yürütmektedir.

7 Kasım 1997

İlkel milliyetçilik ihanete küçük burjuva devrimciliği reformizme götürür

PKK Güney Kürdistan I. Konferansı'na

Değerli Yoldaşlar!

Kürdistan'da devrim ve karşıdevrimin en fazla karşı karşıya geldiği, ulusal olduğu kadar uluslararası bir boyuta eriştiği, Kuzey ve Güney Kürdistan devrimlerinin iç içe olma durumunu yaşadığı ve yakıcı bir gerilla hamlesinin yaşandığı bu süreçte gerçekleştirdiğimiz konferans oldukça anlamlıdır. Güven itibarıyla bir önceki devrimci savaşımın en temel ideolojik-politik önderliğini, teorik olduğu kadar pratik yönüyle de gerçekleştirecek nitelik ve niceliğe de sahiptir. Bu temelde hepimizi selamlıyorum.

Devrimimizin bu aşaması, objektif koşulların olgunluğu kadar, bu koşulların dayatması karşısında parti irademizin keskinleşmesiyle mücadelenin gelişmeye devam etmesinden tutun, ulusal beklentileri daha derinliğine ve genişliğine karşılamaya kadar, bölgesel ve uluslararası gelişmelere dikkate değer bir biçimde cevap olmada derin bir anlama sahiptir. Tarih, bu süreci layıkıyla ve başarıyla karşılamamız halinde, yüzyıllardan beri oynanamayan devrimci bir rolün başarıyla oynanabileceğini göstermektedir. Kaldı ki, burada şu slogan esastır: Ya devrim, ya hiçbir şey! Ya devrimle yaşamak, ya yaşamamak! Nerede ne kadar anlaşılırsa anlaşılınsın, gerçeğin ancak bu sloganlar altında dile getirilebileceği görülecektir.

Kaldı ki, bu bir çaresizlik değildir; tersine, uzun bir süreden beri devam eden çelişkilerin olgunlaşmasının ortaya çıkardığı bir fırsat olarak değerlendirilmelidir.

Konferansınıza genel teorik bir siyasi değerlendirmeyi ek olarak sunacağımızı belirtirken, bununla bağlantılı olarak şu hususları da belirtmeyi önemli görüyorum.

Başını ABD'nin çektiği, bölgemizde Türk devleti ve İsrail'in yanı sıra, hainlerin ve bazı işbirlikçilerin de bir kader gibi paylaştığı bu son hamle, aslında 20. yüzyılın devrimsel gelişmelerine dayatılan, belki de yüzyılın en son karşıdevrimci hamlesidir. Yeni yüzyıl, bu karşı hamleyle ve dünya çapında emperyalizmin yeni dünya düzeni oturtulması için karşılanmak isteniyor. Bölgemizde özellikle İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra gelişen ulusal kurtuluş hareketleri ile ona dayalı radikal milliyetçi rejimlerin ve İslamiyet'in önünü almak kadar, kazanılan mevziler düşürülmek isteniyor. Yine Irak genelinde olduğu gibi hedeflenen şey, **1958 Temmuz Devrimi** öncesi gibi bir statünün oturtulmasıdır. Bilindiği gibi, 1958 Temmuz Devrimi öncesinin özelliği, son derece işbirlikçi bir rejimin devrede olması, Kürdistan açısından da **Bağdat Paktı** ve **CENTO** gerçekliğidir. Türk ordusunun günümüzde son işgal hareketiyle gerçekleştirmek istediği amaç da budur.

Emperyalizm ve daha çok da Türk devleti, iki senaryoyla hareket etmektedir: Birinci senaryo, Irak rejimini çözmek ve çökertmek, bunun yerine '58 öncesi duruma benzer olan, daha çok da Ürdün yanlısı bir yaklaşım içinde, emperyalizmin vesayetinde ve Türkiye'nin de oldukça etkili olduğu sahte federalizm biçiminde dayatılan bir çözüm yaklaşımı olacaktır. Bu federalizm içinde Şii-ler, Türkmenler ve Kürtleri zayıf bırakıp kendilerine bağlayarak, başta petrol olmak üzere bütün imkanlar üzerinde yeni bir rejimi oturtmaya çalışacaklardır. Müdahalenin olası siyasi bir amacı bu iken, diğer önemli bir amacı da, rejim çökmez ve ayakta kalırsa, Güney Kürdistan halkının otuz kırk yıldır yürüttüğü bütün kazanımları yok saymak, tıpkı Bağdat ve CENTO Paktları döneminde olduğu gibi Kürt ulusal kurtuluşuna karşı ittifakları yenilemektir.

Bu, hiç şüphesiz eskisi kadar kolay olmayacaktır, ama özellikle

Türkiye'deki hükümetin Ecevit kanadının beklentisi budur. Kaldı ki bu, Türk hükümetinin diğer bir senaryosudur. Her iki senaryonun da duruma göre uygulanabilirliği göz önüne getirilecektir. Bu durumda ya emperyalizm ve işbirlikçileri geri adım atacaktırlar, ya da emperyalizmin güç dengesi göz önüne getirildiğinde, emperyalizme geri adım attırmak çok zor gerçekleştirilebilecek veya bu hiç de kolay olmayacaktır. İşte bu durum önümüzdeki günlerde politik dengeyi, güçlerin karşılıklı konumları ve çatışmalarını gözler önüne serecektir. Bütün bu gelişmeler, tüm Kürdistan'da olduğu gibi, Güney Kürdistan ve Irak genelinde yürüteceğimiz politikaya da ışık tutacaktır.

Bilindiği gibi, parti politikamız somut durumun somut tahlilini esas alır ve somut gelişmelere uygun taktiksel yaklaşımları öngörür. Şimdiye kadar Güney devrimine yaklaşımlarımızı da ortaya koyduk. Güney-PKK olarak, bu çizgimizin daha da somut bir uygulama düzeyine gelmesini sağlamak zor değildir. Bunu tartışmalarınızda daha da aydınlatabilirsiniz. Ya emperyalizmin ve işbirlikçilerinin dayattığı gerici bir statüko tam başarıya gidecektir –ki, bu zor bir ihtimaldir–, ya da devrimci cephenin başını çeken partimizin öncülük edeceği antiemperyalist ulusal demokratik kurtuluş cephesi başarı kazanacaktır. Bu cephenin de tam zaferi yakalaması mümkün değildir, ama önemli bir gelişmeyi yaşayacağı da açıktır.

Sorun, uluslararası bir sorundur. Güney Kürdistan sorunu da tüm bölge ve Kürdistan sorunudur. Zaten bu sorunun çözümü için, Güney-PKK olarak yıllardan beri savaşımlar vermekteyiz. Şanlı bir gerilla savaşı içinde verilen yüzlerce şehit bu işin gereğesidir. Güney halkından binlerce gerilla bu işin içindedir. Dolayısıyla siyasal ve bununla birlikte askeri dengeleri lehimize çevirmek en temel görevimiz olarak önümüzde durmaktadır. Kaldı ki, bugünden bakıldığında TC'nin Güney'deki işgalinin geçici olacağı benzermediği, daha da yaygınlık kazanıp süreklileşeceği ortadadır. Bu nedenle Kuzey ve Güney devrimleri birleşmiştir. Hatta Kuzey ile Güney-PKK ayrımı da fazla anlamlı değildir. Belki taktik açıdan bunun bir anlamı olabilir. Her iki parça, ideolojik-politik strateji açısından, temel çelişki olarak oldukça benzer yaklaşımları yaşa-

maktadır. Bu nedenle bu yeni durumda partimiz Kuzey'deki savaşımın tecrübesini arkasına alarak yeni gelişmeleri göz önüne getirmeli, ulusal demokratik kurtuluş cephesi sadece Kürdistan halkını değil, tüm halkları ve aşiretleri içine alacak biçimde geniş bir temele ve daha geniş bir perspektife sahip olmalıdır. Böylelikle Arap halkı da dahil, büyük bir direnme cephesi ortaya çıkacaktır. Yani çeşitli azınlıklar ve mezheplerle birlikte yeni bir cepheleşme işine girişmek gerekiyor. Güney Kürdistan cephesi artık dardır. Bunu dini ve milli azınlık kültürlerini de içine alacak biçimde genişletmek gerekiyor. Kaldı ki, Asuri halkı daha şimdiden bu işin içindedir. Aşiret gerçeğini de göz ardı etmemek gerekiyor. Bütün bu hususları göz önüne getiren geniş bir cephe perspektifine sahip olacaksınız. Hatta gerektiğinde bir cephe çağrısını belge olarak da yayınlayabilirsiniz.

Öyle görünüyor ki, Güney'de kolay kolay bir statükoya ulaşılamayacaktır. Gerçekten ABD saldırısı gerçekleşirse, Türk devletinin niyeti Musul-Kerkük-Duhok hattında işbirlikçi bir Türkmen federasyonunu geliştirme biçiminde olacaktır. Tıpkı Kıbrıs ve Hatay örneklerinde görüldüğü gibi, burayı belli bir süre sonra kendisine de bağlayabilir. Böyle bir plan vardır. Ayrıca Kürtlere de daraltılmış özerk bir bölge bırakabilir. Barzani'yle geliştirdikleri ittifakın amacı budur. Muhtemelen Soran bölgesini ve YNK'yi de buna çekmek isteyeceklerdir. Bunları da göz önüne getirmek gerekiyor.

Hiç şüphesiz bu süreci ne Irak rejimi, ne de İran rejimi kabul edebilir. Genelde kamuoyu, hatta uluslararası kamuoyu da kolay kolay kabul etmeyecektir. Rusya, Çin ve Fransa farklı bir tutum içerisine girerken, ABD, İngiltere ve Almanya muhtemelen daha farklı bir tutum içine girecektir. Yani buradaki savaş bir tehlike olarak 'üçüncü dünya savaşı'nı içinde barındırabilir. Ama bu savaşın şimdiden en azından bölgesel bir savaş durumuna geldiğini de görmek gerekiyor. Dolayısıyla önümüzdeki günlerin seyri büyük önem taşımaktadır.

Geniş bir cepheyi öngörmek doğrudur. Ama esas itibarıyla özgüçümüze güvenmek gerektiğini bilmeniz, dolayısıyla partimizin öncü çerkiğinin sorumluluk ve görevlerini büyük bir itinayla ortaya koy-

manız gerekir. Şimdiye kadarki tartışmalarımızda örgüt içi sorunları ve çözüm yollarını kapsamlı bir biçimde ortaya koyduk. Bunları tekrarlamadan önemle vurguluyorum ki, şimdiye kadar Güney’de partimiz adına yürütülen faaliyetler ağırlıklı olarak ilkel milliyetçiliğin etkisi altında sağ bir anlayışa sahipti veya ağırlıklı olarak böyle olmuştur. Oysa ilkel milliyetçiliğin ve küçük burjuva reformizminin halka kaybettirmekten ve direnişi soluksuz bırakmaktan öteye değeri olmadı. İkel milliyetçiliğin ihanete, küçük burjuva devrimciliğinin de reformizme kaymaktan öteye bir geleceği olmadığı ortaya çıkmıştır. Buna özenmek, işbirlikçiliğe ve reformizme kaymaktır.

Kaldı ki, geçmişte o alanda yaşadığınız bu tehlikenin hiç de küçümsenmemesi gerektiği ortaya çıkmıştır. Özellikle 1992 Güney Savaşı ve ondan sonraki Zelê pratiği kendi içinde tüm partiye reformist bir etkide bulunmakla birlikte, içinde tasfiyeyi barındıran tehlikeli bir duruma da gelmişti. İyi niyet ve çaba ne olursa olsun, gerilla savaşımında zayıflık ve yenilgi, siyasi olarak reformizme ve reformizm de tasfiyeciliğe götürür. Tasfiyeciliğin varacağı yer de işbirlikçi teslimiyettir. Dolayısıyla geçmişten çıkaracağınız sonuçlarla birlikte, partinin ideolojik-politik devrimci hattı kadar, yenilmez bir gerillacılığın da temel bir görev olduğu tartışmasıdır.

Burada belirleyici olan, PKK’nin gerçek kadro çalışmalarıdır. Sağlam bir proleter kadro çalışması olmadan, Güney devriminde her şey ya ihanete, ya da reformizme, dolayısıyla tasfiyeciliğe kayıp gidecektir. Güney devriminin kaderi devrimci proleter kadro politikasının başarısına bağlıdır. İdeolojik olarak sonuna kadar dayanmış, gerillayı pratik olarak geliştirip donatmakta kararlı ve yaratıcı taktiklerle Güney devriminde yer alınmadıkça, her şey aleyhimize döner. Bu da yenilgi sayılır. Dolayısıyla partileşme konusu, konferansınızın en çok üzerinde durup sonuç alması gereken bir konudur. Özellikle partileşmenin kadrosu ve iç örgütlenmesi, doğru yönetim, bununla birlikte tabandan tavana kadar doğru komite, temsilcilik ve ona yetecek kadro oluşumu, alabileceğiniz kararlar ve sağlayabileceğiniz uygulamalarla en temel görev olarak değer-

lendirilmelidir. Değişim ve dönüşümü devrime önderlik edecek kadar sağlama almalı, bu temelde kadrolarınızı mutlaka oluşturmalısınız. Geçmişte yapamadığınızı, hiçbir bahaneye sığınmadan, büyük bir dirayetle, partimizin verdiği güvenle ve savaştan çıkardığınız sonuçlarla şimdi mutlaka yapabilirsiniz.

Tüm değerli yoldaşlar!

Diğer temel bir göreviniz de şudur: Sıcağı sıcağına bir gerilla savaşı içindediniz. Bu savaş bitmediği gibi halen kritik bir aşamadadır. Eğer son siyasal gelişmeler tahmin ettiğimiz biçimde gelişir ve operasyon gerçekleşirse, gerilla cephesinin büyük bir duyarlılıkla geliştirilmesi en temel görev olmalıdır. Küçümsenemez bir gerilla gücümüz vardır. Ama bu gerilla gücünde, doğru bir komuta ve birlik anlayışı oturmuş değildir. Henüz önünüzde alacağınız epey mesafe var. Doğru bir komuta anlayışı, bu komuta kişiliğinin aşılmasıyla bağlantılıdır. Yine hem nicel hem de nitel olarak doğru bir birlik anlayışı, sağlamamız gereken en temel bir husustur.

Önümüzdeki dönem gerillası, geçmişi aşacak bir biçimde mevzilenmesi, hareket tarzı ve komutasından tutun eylem anlayışına, moral düzeyine ve teknik donanımına kadar her alanda bütün olumsuzluklarını gidermeli, zaferin kazanım tarzını da tartışıp değerlendirerek karar sürecine girmelidir. Bununla birlikte kurtarılmış bölge planlarınızın olması gerekir. Özellikle olası bir işgal karşısında, Zagros hattındaki kurtarılmış bölgeyi çok iyi planlamanız gerekiyor. Bu cepheyi Güney'den Kuzey'e kadar kesintiye uğratmanın planını geliştirmeniz hayati önemdedir. Demek ki, pratikte ağırlıklı olarak bu hatta yükleneceksiniz. Başaramamanız halinde, tıpkı 1992'de olduğu gibi, o büyük savaşımı istediğimiz tarzda kazanamama, hatta kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya gelebiliriz. Kaldı ki, bu sizin için en kötüsüdür.

Dolayısıyla gerilla cephemizin sağlanma için tecrübelerini dayanarak doğru bir karar uygulanabilir. Kararlar başarı kararları olmalıdır. Tüm savaşçılarımızın da bunu temel bir sorun olarak değerlendirmeleri ve çözüm gücünü yakalamaları şarttır. Kısaca

askeri sorunlar, gerilla ordulaşması ve gerilla savaşının Güneylileşmesi –ki, diğer cepheler de vardır– kapsamlı bir biçimde çözüme kavuşturulmalıdır. Çok değerli şehitler verdiniz; o şehitlere bağlılığınızın bir gereği olarak, zafer kazanan gerillayı hazırlamak ve gücü düzenlemek hem bir görevdir hem de şereftir.

Diğer temel bir göreviniz ise, Güney’deki halkın siyasi cephesinin geliştirilmesidir. Halkla ilişkisi olmayan bir gerilla yenilmeye mahkumdur. Güney halkı umudunu sizlere bağlamıştır. PKK’nin kurtuluş rolünü oynayabileceği genel bir kanıdır. Dolayısıyla alanın somut gerçekliğine uygun olarak ve aşiret gerçekliğini de göz ardı etmeyerek, Güney halkının ideolojik-politik çizgimiz altındaki örgütlenmesini, esnek, yapıcı ve tamamlayıcı bir biçimde sürdürmek gerekiyor. Güney halkı zaten ilgisini göstermiştir. Bunu daha da örgütlü hale getirip, gerillayı sürekli besleyen bir kaynağa dönüştürmek gerekiyor. Güney halkına diğer partiler gibi sadece çıkarıcı temelde yaklaşmak yanlıştır. Devrimci bir halk olarak bu halka yaklaşım göstermek en doğrusudur. Geçmişin yanlış anlayış ve yaklaşımlarını terk etmelisiniz.

Bunun bir parçası olarak Ninova halkı da, Kuzey ve Güney halkının bir kaynaşma merkezi olmalıdır. Bu kitle gücümüzün Güney’de yeniden üslendirilmesi, gerçek bir halk cephesinin Kuzey-Güney temelinde birleşmesine en iyi zemini teşkil edecektir. Ninova cephe gücümüz de kendini kesinlikle Güney’deki uluslaşma ve demokratlaşmanın öncü gücü olarak görmeli ve Güney halkıyla kaynaşmayı bilmelidir. Bunun yanında Asuri halkımızın da giderek artan bir ilgisi vardır. Asuri-Süryani halkı da bizimle ortak bir ulusal demokratik çalışma içindedir. Bunlar işletilebilir. Demokratik birliğin gücüne sonuna kadar güvenilmelidir ve bu halk da halkımızla birlikte kazanabileceği kadar kazanacaktır. Kaybedecekse de onunla kaybedecektir. Bu çerçevede sonuna kadar katılım göstermeleri gerektiğine eminiz.

Hatta Arap halkıyla ilişkilerimiz de devrimci temelde yeniden gözden geçirilmelidir. Her mezhepten Arap halkını antiemperyalist, eşitliğe ve özgürlüğe dayalı bir Irak modeli için bölgesel bir

dayanışma içinde tutmalıyız. Dar milliyetçiliğe düşmeden, devrimci esaslarımızı bölgesel olarak burada da göz önüne getirmeliyiz. Hatta cephemize İran'daki İslam'a dayalı güçleri de almamızdır. Bu güçler halen güçlü bir biçimde antiemperyalist konumu yaşıyorlar. İran İslam rejimi ve etkilediği güçlerle politik bir ittifakı özenle geliştirebilmeli, ama bunların kuyruğuna takılmamalı, kendilerini inkar etmeme temelinde bir yaklaşım ustalığını da gösterebilmeliyiz.

Diğer bir nokta da hainlerin durumudur. Şimdiye kadar geliştirmek istediğimiz planlı yaklaşımları geliştirebiliriz. Hiç şüphesiz Kürt halkına saldıranlarla ittifak yapanlara ve amansız üzerimize gelenlere çok etkili yönelmeyi bilmeliyiz. Ama bunların dayandıkları kitleyi tümüyle karşımıza almamalı, zarar verici yaklaşmamak kadar, peşmergeyi çekebileceğimiz kadar yanımıza çekmeli ve tarafsızlaştırabileceğimiz kadar tarafsızlaştırmalıyız. İhanetin iradesinin olmadığı ve Türk ordusunun işgaline dayandığı, bu durumun aşılması halinde mutlaka dağılacığı ortadadır. Dolayısıyla burada esnek yaklaşmak gerekiyor.

Aynı şey küçük burjuva reformist güçlere ilişkin de söylenebilir. Bu örgütlü güçleri karşımıza almamalı, ama dayattıklarına ve oldukça çıkarıcı yaklaşımlarına da dikkat etmeliyiz. Dostluklarına değer vermekle birlikte, zaman zaman bu dostluklarına ters düşebileceklerini, hatta çıkarları gereği en ters durumlara girebileceklerini de göz ardı etmemeliyiz. Güven vermek kadar tedbirli olma gereği de açıktır. Kısaca halkın politik cephesini böyle ulusal demokratik bir cephe esprisi içinde düşünmeliyiz. Bu, antiemperyalist, antisömürgeci, antifaşist ve antifeodal temelde geliştirilecek bir cephe. PKK ideolojisi Ortadoğu federasyonlaşmasına dayanan, her kültüre, her milliyete, her dini inanca ve her politik düşünceye demokrasi anlayışıyla yaklaşan, bu temelde Ortadoğu'nun tarihi temellerine uygun düşen bir federasyon anlayışıdır. Bu anlayış politik stratejimizin vazgeçilmez bir gereğidir ve oldukça çözümleyicidir.

Hiç şüphesiz konferansınızın önemle üzerinde duracağı diğer bir konu da devrimimize güçlü bir biçimde katılan özgür kadın hareketidir. Sadece Kürdistan devriminde değil, uluslararası alanda da öz-

gür kadın hareketine önemli bir ivme kazandırdık. Bir toplumun olduğu kadar, bir partinin de özgürlük düzeyini belirleyen temel kriter kadının özgürlük düzeyidir ve biz bunu çarpıcı bir biçimde gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Sorunları ne kadar ağır olursa olsun, özgür kadın hareketi küçümsenmemesi gereken en radikal bir toplumsal devrimci bir harekettir. Hatta Kürdistan devriminin vazgeçilmez bir gereğidir. Özgür kadın hareketi, Güney devrimi içinde yeni yeni yer almaktadır. Bu hareket geri feodal aşiretçi toplumu oldukça çözecek, çok büyük bir devrimci potansiyeli ortaya çıkarabilecektir. Dolayısıyla hem savaşta da oldukça yiğit örneklerine rastladığımız kadın şehitlerimize, hem de cesaret ve fedakarlık dolu dayanma güçlerine verebileceğimiz karşılık, YAJK birliklerinin daha iyi hazırlanması ve devrime seferber edilmesidir. Bundan sonra yapılması gereken şey, bu yönlü çalışmalarımızın daha da pekiştirilerek devam etmesidir. Tartışmalar, sağlam kararlar ve uygulama esasları, alan somutunu ve toplumsal gerçekliğimizi de gerçekçi bir biçimde göz önüne getiren bir planlamaya kavuşturulmalıdır.

Değerli yoldaşlar!

Önünüzde hayli kapsamlı bir gündem vardır ve oldukça çözümlenici. Bu ana maddeler dahilinde yapabileceğiniz en önemli bir çalışma da eleştiri ve özeleştirimlerinizdir. Bir partinin eleştiri ve özeleştiri karşısındaki tutumu, kendisine güveninin ölçütüdür. Bir partide ne kadar gerçekçi eleştiriler yapılıyorsa, o parti o kadar güçlüdür. Bizim toplumsal özelliklerimizin neredeyse hiçleştirici bir konuma düşürdüğü birey, bu silahı kullanmadan kendine gelemez. Eleştirisel tutum, devrimcileşmenin esasıdır. Bu silahı çekinmeden kullanmalısınız. Şimdiye kadar size kapsamlı eleştiriler geliştirdik. Dikkat ederseniz, o eleştiriler olmasaydı ilerleme de olmazdı. Ama bu eleştirileri aşındırmayın, boşa çıkarmayın. Eleştirinin gereklerini yerinde karşılayarak, size çok gerekli olan çözüm gücüne ulaştırın.

Hiçbiriniz ‘bana haksızlık yapılıyor, hak etmediğim bir konumdayım’ deme gibi bir yanlışa düşmemelidir. Yine hiçbiriniz ‘parti

hep bana versin, ben bu kadar savaştım, bu bana yeter' dememelidir. Bunların hepsi yanlıştır. Aynı şekilde yaratıcı olamama, devrimci moral ve inancı güçlü kılamama gibi özünde ideolojik zayıflığa dayanak olan durumlara düşmeyin, bunları tamamen aşın. Yine "en güçlü eylem örgütlülüktür" sloganı altında, bir kadronun en temel özelliğinin örgütsel düzeyi olduğu göz önüne getirilerek, bir türlü örgütlenmeye gelemeyen, ya oldukça bürokratik ve bastırmacı ya da çok uzlaşmacı tarz biçimindeki yanlış örgütsel yaklaşım mutlaka terk edilmelidir. Resmi siyasi ve örgütsel yaklaşım, özelleştirinin özüdür. Tüm ilişkilerinizde ideolojik ve politik olmak kadar, resmi siyasi ve örgütsel olmanız başarının ölçütüdür.

Çokça ihmal edilen bu hususları önümüzdeki süreçte özelleştirilse bir tutumla mutlaka aşmalısınız. Gerçekten ağır suçlarınız var ve her zaman vurguladığımız gibi, muazzam değer kaybı kadar fırsatları değerlendirememeye de hepimizin yaşadığı durumlardır. Bunları aşmak için size tanınan yaşam şansını bir borç ödeme yaşamı gibi değerlendirmelisiniz. Öyle 'tıkandım, fazla yapacağım bir şey yok' diyen kimse bizden olamaz. Başarıya susamış, kendini borçlu hisseden bir militan yaklaşım en doğrusudur. Önderlik bile ancak bu kadar çalışarak tarihe, halka ve insanlığa borcunu ödüyor. Bu sizin için daha fazla geçerlidir. Bütün bu değerlendirmelerden sonra, şüphesiz sağlam kararlara ulaşacaksınız, bu kararlarınızı çok kapsamlı bir biçimde madde madde sıralayacaksınız.

Bu konferansta, gerekirse bir Güney-PKK programını da oluşturabilirsiniz. Güney-PKK programı da önemli bir karar konusudur. Tüzüksel bir şemayı da geliştirebilirsiniz. Güney-PKK hem programıyla, hem tüzüğüyle kendini açıklığa, aleniyete kavuşturabilir. Bunu da konferansınızın önemli bir çalışması olarak değerlendirebilirsiniz. Program ve tüzük geliştirilmese de, en azından hakkında karar alırsınız. Bu partinin ilk kongresine hazırlanma kararı da tarihi bir anlama sahip olacaktır. Yine bir yıllık bir planlamayı öngörebilirsiniz. Bu program, biraz önce değerlendirdiğimiz hususlar doğrultusunda, yani hedeflere hangi doğru taktik esaslarla, nasıl bir çalışma tarzı ve nasıl bir tempoyla yürünmesi gerektiğine dair olacaktır.

Bu hususlar genel hatalara düşmeme, yine taktikte temel hatalara fırsat vermemeye, geçmiş sürecin dersleri temelinde doğru çalışma tarzı ve bunun en önemli bir parçası olarak parti içi kolektif yaşam, halkla ilişkiler, örgütsel işleyiş ve doğru eylem hedeflerinin tespitine gitme kadar birçok konuyu kapsayacaktır. Kısaca askeri, siyasi, sosyal ve kültürel hedefler, bunlara uygun örgütler ve eylemsel araçlar planlamanın özüdür. Buna bir de tarzı ve tempoyu, yani nasıl bir üslup ve hızla yöneleceğinizi ekleyeceksiniz. Bunları da planınızda işlettiniz mi, yılı oldukça sağlam bir biçimde perspektif ve kararlara kavuşturmuş olacaksınız. Bundan sonrası pratik hazırlık düzeyinizin adım adım hayata geçmesi olacaktır ve bu da başarı yani ağır basan bir çalışma ve savaş anlamına gelecektir.

Tüm değerli yoldaşlar!

Görüldüğü gibi, devrimci ısrar Güney devrimine büyük bir katkıda bulunmuş, hatta bölgesel bir devrimci gelişmenin güven zeminine haline de gelebilmiştir. Demek ki doğru, devrimci ısrardadır. Demek ki gelişme bu ısrarlı çabalardadır. Önderlik gerçeğine duyduğunuz bağlılığı çeşitli biçimlerde dile getirdiniz. Bizim de militan gerçekliğimize duyduğumuz bağlılık vardır. Çok uzaklardan yönetmemize rağmen, şimdiye kadar size küçümsenemeyecek katkılarda bulunduk. Ama bunun da anlam ve önemini kendini çok yönlü geliştirme biçiminde değerlendirmelisiniz.

PKK Önderlik gerçeği salt bir ulusal önderlik, bir partisel önderlik değil, oldukça insanı esas alan ve uluslararası anlamı da olan bir önderlik gerçeğidir. Halkların ulusal demokratik ve proletaryanın sosyalizm idealine bağlı olmak kadar, Ortadoğu halklarının zengin tarihine yüksek değer biçen, onların eşitliğine tutkuyla bağlı bir önderliktir. Yaratıcı olmak kadar, bazı değerlerin muhafazasına büyük bir özen gösterir. Yani değiştirmek kadar, kalıcı olan değerlere de büyük bir bağlılık sergiler. Önderlik budur. Eğer bu önderlik ilgi görüyor ve kendisine saygı duyuluyorsa, kendisini bu temel değerlerle besleyip büyüttüğü içindir. Size düşen, sizin için muazzam bir güçlendirme kaynağı olan bu Önderlik gerçeğini bütün yönleriyle

kavrayıp özümsemek ve uygulamaktır. Unutmayın ki parti, esasta günümüz için Önderlik demektir.

Siz değerli militanlar, en büyük güç kaynağınız olan Önderlik gerçeğinin hepinizden bir parçayı temsil ettiğini iyi bilmeli ve bunu özümsemelisiniz. Önderlik gerçeği bir tarihtir, umuttur, gelecektir, tarzdır, tempodur, inançtır, yüksek bir bilim gücüdür, yenilmezliktir; düşmanında bile saygı uyandıran bir yaklaşım gücüdür. Neredeyse ölüyü bile diriltten uygun ve yaratıcı bir yaklaşımdır, tutarlı ve yaman bir yurtseverlik kadar insanseverliktir, sınıf mücadelesi ve toplumsal özgürlük kadar herkese özgürlükçü yaklaşımdır; kadın özgürlüğüdür, tüm kültürlerin özgürlüğüdür, tüm halkların kardeşliği ve birliğidir. Önderliği bu çerçevede sonuna kadar değerlendireceksiniz, Onu en büyük silah ve güçlenme kaynağı olarak değerlendirip, kendinizi gerekirse yeniden yaratarak zafer kişiliği haline geleceksiniz.

Önderlik günümüzün emperyalizmine, sömürgeciliğine, faşizmine ve gericiliğine karşı olduğu kadar, halkların en zayıf özelliğinden yola çıkarak, kendini örgütlülüğe, ideolojik-politik büyüklüğe, moral düzeyine, yaman ve başarılı taktik tarzına vermiştir. Bu silahtan başka hiçbir silah, Ortadoğu gerçekliğinin kördüğüm olmuş ve harabeye çevrilmiş ülkesi Kürdistan'da, Kürt halkının devrimci kurtuluşunda rol oynayamaz ve başarılı olamaz. Tek başarı ölçütü, Önderlik gerçeğidir. Bu kanıtlanmıştır. Gerisi bunu özümsemek, uygulamak ve layık olduğunuz başarıyı bu temelde kesinleştirmektir. Buna sonuna kadar inanmak, şehitlerimize verdiğimiz en temel söze bağlılığın, yine halkımıza duyduğumuz saygının ve insanlığımızın bir gereği olacaktır.

Bu temelde, neredeyse sıfırla başlayan ve bugüne kadar gelen zafer yürüyüşümüz, nihai zafere yürümesini de bilecektir. Hepinizi bu temelde bir kez daha olanca coşkum ve başarı dileklerimle birlikte selamlıyorum, sevgilerimi sunuyorum.

Yaşasın Güney-PKK ve onun I. Konferansı!

28 Şubat 1998

Hewlêr direnişi Kuzey ve Güney devriminin iç içeliğinde tarihi direniş adımıdır

Değerli yoldaşlar, tüm dostlar ve yurtsever halkımız!

Halkımızın ulusal kurtuluşunda, birlik ve dayanışmasında seçkin bir anlamı olan Hewlêr’de Türk ordusuyla birlikte hainlerin geliştirdikleri beklenmedik alçakça saldırı sonucu verdiğimiz şehitleri, yine Güney devriminde geçen bir yıllık süreç içindeki tüm devrim ŝehitlerimizi anarken, onların anısına bağlılığın gereği olarak, bir kez daha Güney devriminin en kararlı takipçileri olduğumuzu ve başarı için her şeyimizi ortaya koyacağımızı belirtiyor, bu temelde hepimizi selamlıyorum!

Bizim için Hewlêr şehitlerinin anısı, Kuzey ve Güney halkımızın ulusal demokratik devriminin iç içeliğinde en temel tarihi bir direniş adımı olduğu kadar, özellikle Güney halkımızın devrimci değerlere sarılıŝında, ihanete ve işbirlikçiliğe olan büyük kini ve öfkesinin devrimci bilinç ve örgütle bütünleŝmesinde en belirleyici katkılardan birine sahiptir.

Biz kendi tarihimizde şehitlerin anısına her zaman büyük değer biçtik. Güney’deki çatışmalarda **Mehmet Karasungur** arkadaşı şehit verdiğimizde, anısına bağlılığı şöyle değerlendirmeye çalışıyorduk: Bu ŝehadeti Güney halkımızın devrimci birliğinin gerekçesi yapacağız, onu Kuzey ile Güney halkımızın birlikteliğinin sembolü haline getireceğiz. Bu arkadaşımızın ŝehadetinin de bu aydaki yıldönümünü

karşılarken, sözümlüğün boşa gitmediğini, Güney devriminde birleşen güçlerimizin ve birleşen halkımızın tek yürek olmasından anlıyoruz.

Hiç şüphesiz bütün Güney şehitlerimizin, PKK şehitlerinin –ki, buna Güney halkından yüzlerce şehit de dahildir– kahraman delikanlı ve genç kızlarımızdan oluşması değerini daha da yüceltmektedir. Güney halkımız özellikle bu hainlerin ve düşmanın dayattığı ahlaksızlığı, inançsızlığı ve korkaklığı yerle bir ederek, bu şehadetlerle kahramanlığı, özgürlüğü, özgürlüğün ne denli büyük bir kuvvet olduğunu açığa çıkarmış, bu şehadetler önemli bir ayrışmaya yol açmıştır. Bu nedenle diyoruz ki, Hewlêr şehitlerimiz daha şimdiden hem halkımızın yurtsever birliğinin, hem de onun devrimci dayanışmasının, direnişinin ve savaşımının en büyük gerekçesidir. Bugün sınırlı da olsa bunun gerçekleşmesi, bu şehitlerimizin katledilmesinden duyduğumuz acıyı biraz hafifletmekte ve bizi görevlerimize daha fazla sarılmaya zorlamaktadır. Güney halkımızın da onlarca yıldır akıttığı kan vardır, on binlerce şehidi vardır. Bu şehitlerle Hewlêr şehitlerinin anısı birleşirse, bu büyük bir kuvveti ortaya çıkarır, hiçbir işbirlikçi hain güç bu şehitlere karşı dayanamaz, dış güçlerle işbirliği yapıp devrimsel gelişmeyi engelleyemez.

Bu temelde duyarlı tüm yurtsever örgütleri, aydınları ve aşiretleri kendi şehitlerine doğru sahip çıkmaya ve bunu Hewlêr şehitlerinin anısıyla bütünleştirmeye çağırıyorum. Bu şehitlerin anısı üzerinde ne kadar durursanız, ne kadar düşünür ve saygıyla anarsanız, o kadar onurlu, namuslu ve özgür bir yaşamın sahibi olursunuz. Size ekme ve sudan daha fazla gerekli olan şey budur. Hatta ekmeğiniz ve aşınız bu şehitlerin anısına doğru sahip çıkmaktan geçer. Hangi halk şehitlerine birinci sırada doğru yaklaşım göstermiş ve onların anısına gereken cevabı vermişse, o halk şerefli ve onurlu, dolayısıyla kazanmayı hak etmiş bir halktır. Bu temelde Güney halkımızı öncelikle şehitleriyle tekrar bütünleşmeye, kim ve hangi güç her parçadaki halkımızın birliğine ve dayanışmasına karşısya ona karşı kararlı bir duruşun sahibi olmaya, yine devrimcilerin birliğine bağlı kamaya, özel savaş rejiminin yıldırmasına boyun eğmeden, üzerine düşen görevi cesurca yerine getirmeye çağırıyorum.

Savaş birliklerimizi de, özellikle bu şehitlerimize yaraşır olmanın bir gereği olarak, bir daha böyle trajik şahadetler vermemek için doğru tarzı yakalamaya ve sürekli tedbirli olmaya, daha fazla da bu şahadetlerden dolayı duyduğumuz öfkeyi doğru savaş tarzına dönüştürerek yanıt vermeye çağırıyorum. Kaldı ki, buna benzer birçok şahadet vardır. Hainlerin eliyle bu sahada katledilen Doğu Kürdistanlı ve Kuzeyli şehitler var, halkımızın her ailesinden, her kabilesinden şehitler var. Onların anısına Hewlêr şehitleri şahsında sahip çıkmamız halinde, ihanet bir daha gözü kara bir biçimde saldıramayacağı ve bu artık son bulacağı gibi, birliklerimiz de güvenli bir zeminde hareket ederek bir daha yıkılmaz yürek ve savaşla kurulmuş bir birliğe ulaşacaktır. Dolayısıyla bu şehitlerimizin anısı yücedir. Şahadetlerin Hewlêr gibi bir merkezde olması anlamını daha da büyütmektedir. Hewlêr halkı, ezici bir biçimde bu şehitlerimizledir. Belki şu anda işgal altındadır, belki yüreğindeki dile getiremiyor; ama inanıyorum ki, Hewlêr halkımız devrimci mücadelemize en yüksek ilgiyi göstermiş ve en güçlü katılımları da örnek düzeyde sağlamıştır. Bu boşa gitmeyecektir. Hewler halkımızın zafere doğru gidişte belirleyici rolü olacaktır.

Bu temelde Hewlêr halkımızı da şehitlerimizin anısına sahip çıkmayı bir şeref ve onur meselesi saymak kadar devrimin gerekçesi yapmaya ve gereklerini yerine getirmeye çağırıyorum. Bir kez daha gecemize katılan tüm yoldaşlarımızı ve dostlarımızı zafere dair olan kesin inancımınla birlikte selamlıyorum. Önümüzdeki günlerde gelişecek olan büyük operasyona karşı en büyük devrimci yanıtı vereceğimize ve başarısını her zamankinden yüksek tutacağımıza dair sözümü de yineliyorum. Hepinizi selamlıyorum, sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

15 Mayıs 1998

- 1- Partiya Karê Serbixwe Kurdistan (PKSK-Güney Kurdistan) temsilcileriyle yapılan toplantı
- 2- AL WASAT dergisi ile yapılan röportaj
- 3- Güney Saha Yönetimi ile telefon görüşmesi ve halka yönelik mesaj
- 4- Güney Sahası Yönetimi ile telefon görüşmesi
- 5- Hewler şehitlerini anma gecesine mesaj

